

F. William Engdahl

STOLJEĆE RATA 2

Tajni geopolitički plan američke Vlade

F. William Engdahl

STOLJEĆE RATA 2

DETECTA

F. William Engdahl

STOLJE E RATA 2

Tajni geopoliti ki plan ameri ke Vlade

F. William Engdahl, autor bestselera o nafti i geopolitici Stolje e rata: anglo-ameri ka naftna politika i novi svjetski poredak, te bestselera o genocidnoj geopolitici GMO hrane Sjeme uništenja: geopolitika genetski modificirane hrane i globalno carstvo, ve više od trideset godina, tj. od prvoga naftnoga šoka i svjetske krize žita s po etka sedamdesetih godina 20. stolje a, piše o problemima poljoprivrede, GATT-u, Svjetskoj trgovini i organizaciji (WTO), Meunarodnom monetarnom fondu (MMF-u), energiji, politici i ekonomiji. Diplomirao je politiku na Sveučilištu Princeton i stekao magisterij iz komparativne ekonomije na Sveučilištu Stockholm. Radio je kao neovisan ekonomist i novinar, prvo u New Yorku, a zatim u Europi, obrađujući i teme poput Urugvajskog sastanka GATT-a, politike hrane Europske unije, kartela žita, politike MMF-a, problema vanjskoga duga zemalja Trećega svijeta, zakulisnih fondova i azijske krize. Redovito piše za mnoge novine, časopise i elektronske medije, uključujući i japanski časopis Nihon Keizai Shimbun, te Forseight, Grant's Investor, com, European Banker i Business Banker International. Predaje na mnogim međunarodnim konferencijama na temu geopolitike, GMO-a, ekonomije i energije, od Londona preko Džakarte do Poljske i Hrvatske. Živi u Njemačkoj i, osim što redovito piše o pitanjima ekonomije, energije i o međunarodnim problemima, radi i kao ekonomski savjetnik.

F. William Engdahl

STOLJE E RATA 2

Tajni geopoliti ki plan
ameri ke Vlade

SADRŽAJ

PREDGOVOR	9
Prvo poglavlje	
PUTIN ISPUŠTA BOMBU	15
Geografski stožer povijesti	15
Novi hladni rat	20
"Kao da se desnom rukom po ešeš po lijevom uhu"	23
Drugo poglavlje	
NEOBI NA PRI A RATOVA ZVIJEZDA	29
Po etci ameri ke proturaketne obrane	29
NASA i vojne tajne	30
Rumsfeld podupire proturaketnu obranu	34
Strateško izvješ e Pentagona za Europu i NATO	37
emu sada proturaketna obrana?	42
Tre e poglavlje	
WASHINGTON OPSJEDNUT NUKLEARNIM	
NAORUŽANJEM	45
Tajni plan o postizanju nuklearne premo i	45
Nacionalna proturaketna obrana - "karika koja	
nedostaje do prvoga nuklearnog napada"	48
Pripreme za prvi nuklearni napad	54
Dominacija punog spektra	55
etvrto poglavlje	
DR. STRANGELOVE JE ŽIV!	57
Bombe što dalje...	57
Rumsfeldov <i>Conplan 8022</i>	59
Peto poglavlje	
CARSTVO BAZA - BAZA CARSTVA	63
Rusija okružena ameri kim bazama	63
Nove ameri ke vojne baze za o uvanje "demokracije"?	65
Obrana polja opijuma?	68

Širenje američkih vojnih baza poslije Hladnoga rata	73	Novi "križarski rat"	169
Slabljenje moći jednog carstva?	78	George Bush i Vijeće za nacionalnu politiku,	
Snaga za izvođenje nuklearnog udara -		CIA i pastor Moon	172
"što agresivnija, to prodornija"	79	CIA-in "Ljetni institut za lingvistiku"	173
Američki nuklearni bombarderi		"Znakovi i uđaci"	175
u stalnoj pripravnosti	80	"Blagoslov iz Toronta"	177
Šesto poglavlje		Odredi smrti "ponovno rođeni" kršćani	179
LOBI "STALNOZARENE DRŽAVE"	83	u Latinskoj Americi	181
Vojno-industrijski kompleks seli u Washington	83	Rios Montt iz Gvatemale i CIA	181
Američko vijeće sigurnosti	84	Neobičan "Dokument iz Santa Fea"	182
Novi vojno-industrijski kompleks	89	"Darovi duha"	186
Sedmo poglavlje		Bush pristupa Moonu...	188
"REVOLUCIJA" U VOJNIM POSLOVIMA	91	Bush preuzima CIA-u	190
Pritajeni završetak razdoblja MAD-a		Moonov udar na Republikansku stranku	192
(zajameno uzajamnog uništenja)	91	Bushovi i Moonovi diktatori u zemljama	
Rumsfeldov "Maršallov plan" -		Latinske Amerike	194
tehnološko oružje s "krvavom oštricom"	95	Bush, Oliver North i CIA-ina droga	195
Maršalovi "Jedijevi ratnici"	99	Deseto poglavlje	
Maršalova vizija ratovanja uz pomoć		"KRISTOVI VOJNICI" - BIZARNI SVIJET	
visoke tehnologije	117	KRŠANSKOG CIONIZMA	201
Umreženo vođenje rata	120	Molitva za Armagedon	201
"Lažni stjegovi" i brod Achille Lauro	126	Korijeni kršćanskoga cionizma	203
11. rujna 2001.	129	Likudovi kršćanski cionisti u Americi	207
"Novi Pearl Harbor"?	135	Uzašaše za "izabrani Božji narod"	210
Osmo poglavlje		Obnova Salomonova hrama	215
POLITIČKI STROJ VOJNE INDUSTRIJE	139	Rat iz 1967. godine kao prekretnica	222
Tko vlada u "državi nacionalne sigurnosti"	139	George W. Bush u rukama jednog	
"Prozor u Babilon"	149	kršćanskog cionista	223
Deveto poglavlje		Bush, kršćanski cionisti i masoni	230
ARMAGEDONSKA VOJSKA -		"Nevolje na pomolu"	232
TZV. "KRISTOVI VOJNICI"	155	Ispovijed "pastora Teda"	235
Politička baza "zarađene države"	155	Jedanaesto poglavlje	
Dinastija Bush i "zarađena država"	156	UDNIJASTREBOVI - NEOKONZERVATIVCI	239
Nova vođenje sljedbenika Biblije	159	Umjetno stvoreni američki konzervativizam	239
Tajnovito Vijeće za nacionalnu politiku	161	Republikanci tipa Rambo	243
Moon i Vijeće za nacionalnu politiku	163	"Knez tame"	246
		Douglas Feith - podvojena lojalnost i krivotvorenje	
		obavještajnih podataka	249

Manipulacije o ira kom oružju za masovno uništenje	252
Arhetip nove ameri ke vojne nadmo i	254
Veze s Likudom i podvojena lojalnost?	255
Ne baš potpun raskid	258
POGOVOR	261
Mackinderova no na mora	261
Ruska medvjedica oštri svoje nuklearne zube...	262
DODATAK A	
"UMREŽENO UPRAVLJANJE" -	
NEOKONZERVATIVNI TRUSTOVI MOZGOVA	267
DODATAK B	
PRIVATNE ZAKLADE: TRAGOM NOVCA	299
Dugi pohod gospodina Simona na ameri ke	
institucije	299
Zaklada Lynde i Harry Bradley	302
Podrijetlo bogatstva obitelji Bradley	305
Projekt Zaklade Bradley zvan "Zvonolika krivulja"	307
Zaklade Scaife	309
Zaklada Smith Richardson	310
DODATAK C	
MEDIJSKI RATNI PROPAGANDNI STROJ	313
Tjelohranitelj laži...	313
Vije e za inozemne odnose (CFR)	
kontrolira svjetske medije	313

PREDGOVOR

Ova knjiga nije planirani tre i dio trilogije koja je trebala biti detaljan prikaz povijesti geopolitike mo i od početka 20. stolje a, tj. od početka slabljenja Britanskoga Carstva i istodobnog nastanka "amerikoga stolje a".

Prvi dio te trilogije jest knjiga *Stolje e rata: anglo-ameri ka naftna politika i novi svjetski poredak*, a drugi je *Sjeme uništenja: geopolitika genetski modificirane hrane i globalno carstvo*. Tre a knjiga te trilogije obradit e tre u polugu svjetske mo i, koju je Henry Kissinger još sedamdesetih godina prošloga stolje a opisao sada ve dobro poznatom re enicom koja glasi: "Onaj tko vlada naftom, vlada državama, onaj tko vlada hranom, vlada ljudima, a onaj tko vlada novcem, vlada cijelim svijetom".

Zbog trenutnih doga aja, koji su tako dramati ni i imaju tako goleme posljedice po budućnost civiliziranoga svijeta, odlučio sam ostaviti postrani pisanje tre ega dijela spomenute trilogije kako bih što prije dovršio ovu knjigu. Taj je zaokret potaknut doga ajima što su se po elinizirati od jeseni 2006., a pokazivali su sve ja e su eljavanje Rusije i njezina dugogodišnjeg neprijatelja iz razdoblja Hladnoga rata, Sjedinjenih Amerikih Država.

Kako je mogu e da gotovo šesnaest godina poslije raspada Sovjetskoga Saveza i jedanaest godina poslije dramati noga pada Berlinskoga zida, što se dogodilo 9. studenoga 1989. i što je ulijevalo nadu, NATO i Rusija stoje na suprotnim stranama glede nuklearnih raketa i ostale vojne opreme na granici s Rusijom? Što je dovelo do takodna i opasna stanja? Kada se, ubrzo poslije rata u Afganistanu, dogodio krvavi i pogrješno tuma eni rat

protiv Iraka, a oba su po etkom 2007. bila tako žestoka da su po ela izmicati kontroli, ameri ka je Vlada odlu ila nastaviti s provokativnim planovima okruživanja Rusije svojim prijetvorno nazvanim "proturaketnim obrambenim štitom". Skepti noj ruskoj i europskoj javnosti Amerika je tvrdila kako proturaketna postrojenja u Poljskoj i eškoj imaju svrhu zaštititi Ameriku i njezine saveznike od "mogu eg iranskoga raketnoga napada".

Objasniti te udne doga aje bilo bi teško i u najboljim vremenima. Kada je Washington objelodanio da ne odustaje od svojih planova, postalo je iznimno važno žurno napisati ovu knjigu. Ono što nedostaje ve ini suvremenih kriti kih analiza razvoja doga aja, od Iraka preko Afganistana pa sve do nedavnoga vala "obojenih revolucija", koje se od 2000. godine doga aju u Rusiji, jest poznavati geopoliti ki kontekst tih doga aja. Bez razumijevanja povijesne perspektive nije mogu e razumjeti ni poljsku Vladu, iji su dužnosnici, u ozra ju lakrdijaškoga ponavljanja povijesti, bili suo eni s problemima što su, po dramati nosti i posljedicama, nadilazili sve probleme koje je poljska Vlada tijekom tridesetih godina prošloga stolje a pokušavala riješiti s Rusijom, Njema kom, Belgijom i Francuskom.

Pravo razumijevanje uloge povijesti i onoga što je britanski geografsir Halford Mackinder u svom radu iz 1904. godine, pod nazivom "The Geographical Pivot of History" (Geografski stožer povijesti), definirao kao euroazijsku geopolitiku, jednako je važno danas kao i u Mackinderovo vrijeme. Mackinder je prvo postavio teoretsku osnovu za britansku imperijalnu hegemoniju, a poslije Drugoga svjetskoga rata za projekciju ameri ke mo i u svijetu. Iznimno je duboko shva ao stožernu ulogu koju Rusija ima zahvaljuju i svome geografskom položaju, kao jedinstvena euroazijska kopnena sila, bogata svim potrebnim rudama, poljoprivrednim zemljištem i izvorima energije. Držao ju je tako važnom za svjetsku politiku da ju je nazvao "stožernom zemljom" (Heartland).

Danas je ta stožerna zemlja u svakom pogledu u stožeru pozornosti ameri ke globalne strategije, jednako kao i u vrijeme velike igre, tj. sukoba izme u britanskoga i ruskoga carstva u drugoj polovici 19. stolje a. Politi ari i vlade se smjenjuju, ali geografija ostaje nepromijenjena.

Ova knjiga jest pokušaj prikaza stožerne važnosti Rusije danas, za one itatelje koji pokušavaju na i smisao u suludim kretanjima svjetske politike. No, samo to dalo bi nepotpunu sliku svijeta u kojemu živimo i opasnosti u njemu.

injenica daje Rusija bila i da jest središnja zemlja svjetskih doga aja, samo je jedan dio geopoliti ke procjene. Glede te geopoliti ke stvarnosti Rusije, Sjedinjene Ameri ke Države, kao jedina svjetska velesila preostala poslije raspada Sovjetskoga Saveza, našle su se suo ene s dvjema mogu nostima. Mogle su oprezno, ali jasno, najaviti po etak nove ere, ere politike i gospodarske suradnje s uzdrmanim i gospodarski opustošenim bivšim neprijateljem iz razdoblja Hladnoga rata. Predvo en Sjedinjenim Ameri kim Državama, Zapad je mogao potaknuti uzajamno smanjenje terora nuklearne mo i iz razdoblja Hladnoga rata i pretvaranje industrije, na Zapadu i na Istoku, u golem pothvat izgradnje civilne infrastrukture i obnove oronulih gradova. Potaknuti ozra je uzajamne gospodarske suradnje, koja je mogla pretvoriti Euroaziju u jedno od najnaprednijih podru ja svijeta, po eti postupno dokidati NATO, u trenutku kada je Rusija raspustila Varšavski pakt, bila je jedna od dviju mogu nosti prije 25 godina.

Ali Washington je izabrao druk iji put rješavanja problema sa stožernom zemljom. Izabrao je politiku tajnosti, obmane, laži i ratova, u pokušaju da nad tom stožernom zemljom stekne nadzor pomo u vojne sile. Da bismo razumjeli kako su dva naraštaja dinastije Bush bila kadra odigrati tako važnu ulogu u tome politici kom zaokretu prema Rusiji poslije 1990., važno je zaviriti duboko u pozadinu politike koga stroja koji je, tajnoš u i obmanom, lažima i ratovima, stvorila obitelj Georgea W. Busha, i to tako da ameri ki narod nije toga ni svjestan.

Godine 1990. vlada predsjednika Busha starijeg, čiji je savjetnik, među ostalima, bio i Henry Kissinger, na sastanku Sedmorice u Houstonu insistirala je na tome da Međunarodni monetarni fond bude jedina institucija koja će diktirati gospodarsku preobrazbu država bivšega Varšavskoga pakta, pa tako i Rusije. Tadašnje pravilo bilo je šok terapija, a ne razumna politika gospodarske preobrazbe. Radikalna neoliberalna ekonomska politika slobodnoga tržišta, krajnje neprimjerena društvenim i gospodarskim zahtjevima Rusije, Poljske, Bugarske, Jugoslavije i svih ostalih bivših komunističkih zemalja u Europi, bila je nametnuta ucjenom glede kredita dobivenih od zapadnih banaka, a takvu je politiku vodio Međunarodni monetarni fond (MMF), zahtijevaju i privatizaciju i ulaz u tržišna gospodarstva.

No, gospodarske neuspjeh američke politike nije moguće razumjeti ako ne shvatimo daje moćni krug američkoga gospodarskog i političkog ustroja, krug obitelji Bush, tijekom i poslije Drugoga svjetskoga rata izvorno iznjedren kao krug štitenika vladajuće obitelji Rockefeller. Krug oko Rockfeller bio je mreža iznimnog i neupitnog utjecaja i moći u poslijeratnoj politici Sjedinjenih Američkih Država, mreža koja je uključivala i obitelj Bush kao mlade partnere u shemi stvaranja novog svjetskog poretka.

Desetljeće ima prije toga njihov projekt stvaranja novog svjetskog poretka zahtijevao je preobrazbu društvenoga poretka u samoj Americi i preobrazbu strukture temeljnih uvjerenja američkih građana, koji su pedesetih godina prošloga stoljeća išli u crkvu, u naciju fanatičnih i prestrašenih ljudi predvođenih fundamentalistima - "ponovno rođenim kršćanima". Godine 2000. taj evangelistički fundamentalizam doveo je Georgea W. Busha u Bijelu kuću.

Kako je američki narod, kojemu se nekada divio cijeli svijet, zbog njegove otvorenosti prema strancima i neopterećen pristupa životu, mogao dopustiti da se njegovu zemlju pretvori u udovišnu silu koja vodi nemilosrdne ratove i okrutno zlostavlja

ljude u Iraku, Afganistanu i na mnogim drugim manje poznatim poprištima diljem svijeta, jest druga komplementarna tema ove knjige.

Preobrazba društvenih norma tradicionalno miroljubivih stanovnika Sjedinjenih Američkih Država u vrstu nove Sparte potpuno je neshvatljiva većini Europljana, koji žive daleko od američkih obala i u glavi imaju slike drukčije Amerike. Unutarnja preobrazba američkoga društva pomoću društvenog inženjeringa, do razine koju je gotovo nemoguće zamisliti, jest bitan dio pretvaranja Sjedinjenih Američkih Država u novu Spartu, tj. trajno zarađenu državu. Kako je to učinjeno i s kojim ciljem u kontekstu današnje opasnosti od toga stanja po mir u svijetu jest nit vodilja ove knjige. Trenutačni razvoj događaja zahtijeva žurno objašnjenje toga pitanja.

Svome njemačkom izdavaču u Jochenu Koppu zahvaljujem na razumijevanju i shvaćanju važnosti objavljivanja ove knjige.

F. William Engdahl, *kobvozt2007*.

Prvo poglavlje

Miinchen, velja a 2007.

PUTIN ISPUŠTA BOMBU

Geografski stožer povijesti

Ruski predsjednik Vladimir Putin pojavio se u velja i 2007. godine u Miinchenu kao poseban gost na Me unarodnoj konferenciji o sigurnosti, nekadašnjoj Werkunde Conference, na kojoj je, prema svim mjerilima, održao izniman govor, iznijevši stajališta koja su na Zapadu iznenadila i zatekla mnoge. Poslije tih njegovih iskrenih rije i upu enih okupljenim sudionicima konferencije održane u velja i u Miinchenu, uslijedila je bujica prosvjeda u medijima i me u političarima na Zapadu.

Prvi put od raspada Sovjetskoga Saveza, iz 1991. godine, zapadni su mediji progovorili o novome hladnom ratu između Zapada i Rusije. Zapravo, ruski je predsjednik u svome govoru samo otvoreno i javno progovorio o procesu koji nije završio padom Berlinskoga zida u studenome 1989. godine. Hladni rat, koji je započeo potkraj etrdesetih godina prošloga stoljeća, formalnim stvaranjem Sjevernoatlanskoga vojnoga saveza, u biti nikada nije ni okončan. Upravo su tu činjenicu slušatelji na Zapadu teško i s nelagodom progutali. Putin je na svjetskoj pozornici u Miinchenu odigrao ulogu lika iz priče slavnoga danskoga pisca bajka Hansa Christiana Andersena. Ustao je, uproprstom u Georgea W. Busha i uzviknuo, glasno da ga svi čuju: "Gledajte! Car je gol!"

Ameri ka Vlada, koja je *de facto* glavni zapovjednik NATO saveza, toliko je pove ala svoju vojnu mo tijekom proteklih osamnaest godina, koliko je prošlo od raspada Sovjetskoga Saveza, da se Rusija osjetila pozvanom reagirati otvoreno i bez uvijanja. Ono što se sasvim jasno po elo doga ati po etkom novoga ti su lje a, uvelike pod plaštem sra unatoga zavo enja u pogrješnom smjeru i u inkovitih propagandnih akcija o širenju demokracije u ameri kome stilu na bivše zemlje Varšavskoga pakta i Sovjetskoga Saveza, bilo je vojno su eljavanje kakvo svijet nije vidio od razdoblja Hladnoga rata s po etka pedesetih godina prošloga stolje a.

Godine 1948. glavni tvorac pravoga hladnoga rata George F. Kennan, direktor Odsjeka za planiranje politike pri ameri kom Ministarstvu vanjskih poslova (State Departmentu) iznio je u jednom internom politi kom dokumentu ozna enom kao "vrlo tajno", ciljeve vanjske politike Sjedinjenih Ameri kih Država, koje su gradile poslijeratno carstvo koje je trebalo postati poznato kao "Ameri ko stolje e".

Kennan je potom u dokumentu, koji je postao dostupan javnosti, napisao:

"Imamo oko 50% svjetskoga bogatstva, ali samo 6,3% svjetskoga stanovništva. Taj suprotnost posebno velika, kao ona između nas i azijskih zemalja. U takvoj situaciji ne smijemo pogriješiti ni postati predmet zavisti i ogor enja. Naša prava zada a u predstoje em razdoblju jest osmisliti obrazac odnosa koji e nam omogu iti da zadržimo taj položaj suprotnosti, a da pritom nedvojbeno ne ugrozimo našu nacionalnu sigurnost. Kako bismo to postigli, morat emo se posve osloboditi sentimentalnosti i sanjarenja. Moramo se posvuda usredoto iti isklju ivo na naše neposredne nacionalne ciljeve. Ne smijemo se obmanjivati time da danas možemo sebi priuštiti luksuz altruizma i svjetskoga dobro initeljja."

Izvorni plan vode ih ameri kih planera iz vremena poslije Drugoga svjetskoga rata bio je stvoriti neku vrstu neformalnoga carstva, u kojemu bi se Amerika pojavila kao neosporan vladar u novome svjetskome poretku, koji bi djelovao kroz tada novostvorenu organizaciju - Ujedinjene narode.

Britanski premijer Winston Churchill tvrdoglavo je odbio igrati sasvim o ito podre enu ulogu Velike Britanije u ameri kome svjetskome carstvu. To odbijanje dovelo je, potkraj etrdesetih godina prošloga stolje a, do mnogih otvorenih i prikrivenih britanskih provokacija, što je Staljina navelo na odbacivanje svake pomisli na suradni ki odnos sa Sjedinjenim Ameri kim Državama, bilo u Vije u sigurnosti Ujedinjenih naroda bilo na neki drugi na in. Navu ena je istinska željezna zavjesa od tenkova, bombardera i oružja za masovno uništenje, koja je po etkom 1948. godine razdvojila privredu komunisti kih država Varšavskoga pakta, uklju uju i i tada tek stvorenu Narodnu Republiku Kinu i Titovu komunisti ku Jugoslaviju.

U to vrijeme, negdje u razdoblju između poznatoga Churchillova govora o "željeznoj zavjesi", održanoga 1948. u gradu Fultonu, u saveznoj državi Missouri, i formalnoga stvaranja Sjevernoatlanskoga vojnoga saveza, u travnju 1949., u kojemu dominiraju Sjedinjene Ameri ke Države, geopoliti ki prostor poznat kao Euroazija, od rijeke Elbe u Njema koj preko Trsta, Sofije i Srednje Azije do Kine, bio je hermeti ki izoliran od izravnog utjecaja Washingtona i ameri ke ekonomske politike.

Ve em dijelu svijeta ostalo je nepoznato ono što je bilo sasvim jasna politika tajnog ustroja vanjske politike Sjedinjenih Ameri kih Država -vojno-industrijskoga segmenta, multinacionalnih energetske korporacije, Odjela za nacionalnu sigurnost ameri ke Vlade, Pentagona, CIA-e, Državne agencije za nacionalnu sigurnosti i brojnih posebnih Vladinih tajnih služba-da

¹ Kennan, George F., Policy Planning Study, PPS/23: Review of Current Trends in U. S. Policy, Memorandum by the Director of the Policy Planning

u svojim rukama ponovno vrsto drže cjelokupan vojni i ekonomski nadzor nad onim što je britanski otac geopolitike sir Halford Mackinder u jednom poticajnom političkom izvješću iz 1904. godine nazvao "geografskim stožerom povijesti", tj. Rusijom².

Za Mackindera i britansko Ministarstvo vanjskih poslova, prije više od stotinu godina, nadzor nad Rusijom odlučivao je o tome tko će, ili tko može, kontrolirati goleme prostore Euroazije, a time neizravno i cijeli svijet. Mackinder je držao da će se, dok se Europa bude prekomorskim putem širila do Indije, Afrike i ostalih kolonijalnih zemalja, Rusija, usidrena u Istočnoj Europi i Srednjoj Aziji, širiti na jug i istok, stvaraju i tako golem prostor ljudskih i prirodnih potencijala. Taj golemi prostor ubrzo bi postao "pokriven mrežom željeznica" te bi tako, prvi put u povijesti, povećao pokretljivost i postigao strateški važnu kopnenomost.

S takvim geopovijesnim razmišljanjem u pozadini, Mackinder je središnju sjevernu jezgru Euroazije prepoznao kao "stožernu državu" ili "središnju zemlju" svjetske politike. On je Njemačku, Austriju, Tursku, Indiju i Kinu naveo kao zemlje koje se neposredno naslanjaju na tu središnju regiju, u obliku "unutarnjeg polumjeseca" oko te središnje ili stožerne regije. Upozoravao je kako bi "promjena ravnoteže moći u korist te središnje regije, koja bi rezultirala njezinim širenjem na pogranične zemlje Euroazije, omogućila korištenje golemih bogatstava azijskoga kontinenta za stvaranje pomorske flote pa bi svjetsko carstvo već tada bilo na pomolu".

Prema Mackinderovu mišljenju, samo bi se savez između Rusije i Njemačke ili kinesko-japansko carstvo, pod uvjetom da pokori Rusiju, mogli natjecati za prevlast u svijetu. U bilo kojemu

od ta dva slučaja, pomorska bi fronta bila pridodana bogatstvima toga velikoga kontinenta, što bi stvorilo geopolitičke uvjete potrebne za stvaranje velike sile koja bi bila nadmoćna i na moru i na kopnu.

Vanjska politika Velike Britanije, posebice poslije rusko-japanskoga rata, koji se vodio 1904. i 1905., pa sve do stvaranja NATO-a 1949. godine, polazila je od Mackinderovih pretpostavki, pa je svim silama nastojala spriječiti nastajanje kohezivne euroazijske "stožerne sile", s Rusijom u središtu, kako svjetska prevlast Velike Britanije ne bi bila ugrožena.

Američki tvorci poslijeratne moći, ušani u newyorskom Vijeku za međunarodne odnose i oko njega, u Zakladi Rockefelleri, nadalje, u Rockefellerovim političkim i gospodarskim krugovima, prihvatili su Mackinderovo geopolitičko stajalište kao svoje vlastito. Glavni imbenici Rockefellerova kruga, poput Henryja Kissingera, a poslije i Zbigniewa Brzezinskog, bili su duboko ogrezli u tradiciji Mackinderove geopolitike.

Tijekom Drugoga svjetskoga rata Mackindera je prestižni časopis *Foreign Affairs*, koji izdaje newyorsko Vijek za međunarodne odnose, pozvao da ukratko iznese svoje mišljenje o geopolitičkim mogućnostima u poslijeratnom svijetu. U tome članku iz 1943. godine, kada još nije bilo ni spomena o zloslutnom predosjećaju Hladnoga rata, koji će uslijediti kao posljedica pravoga rata, Mackinder je rekao: "Neizbježan je zaključak da se Sovjetski Savez, iziđe li iz ovoga rata kao pobjednik Njemačke, mora držati najvećom silom na kugli zemaljskoj. Nadalje, Sovjetski će Savez biti sila sa strateški najjačim obrambenim položajem. Ta središnja zemlja najveća je prirodna utvrda na Zemlji. Prvi put u povijesti ima dovoljno ljudstva, po broju i kvaliteti."³

Dvije godine poslije toga, u travnju 1945., britanski premijer Winston Churchill pokušao je agitirati i tražiti od američkoga ge-

² Mackinder, sir Halford J., "The Geographical Pivot of History", u *Democratic Ideals and Reality* (Demokratski ideali i stvarnost), str. 241-242-255-257., 258., 262.-264.

³ Mackinder, sir Halford J., "The Round World and the Winning of the Peace", *Foreign Affairs*, New York, svezak 21., broj 4, srpanj 1943., str. 597. - 605.

nerala Dwighta Eisenhowera i predsjednika Roosevelta da odmah započinu pravi rat protiv Sovjetskoga Saveza, koriste i se 12 zarobljenih njemačkih divizija kao topovskim mesom, kako bi se Rusiju jednom zauvijek uništilo. Da ironija bude veća, u svjetlu američke politike od 1990. godine, američka je Vlada Churchillov prijedlog smjesta odbila kao previše rizičan.⁴

Godine 2007., taj nedovršeni posao, kako su na to gledali vodeći američki politički krugovi, bilo je krajnje i posvemašnje komadanje Rusije kao neovisne stožerne zemlje u Euroaziji. Nuklearne rakete bile su samo jedno iz golemog arsenala oružja i obmana kojima su se koristili kako bi okružili i do kraja uništili jedinu preostalu silu koja bi mogla spriječiti nastanak potpunog svjetskog američkog stoljeća, onoga što ga je Pentagon nazvao "dominacijom punoga spektra".⁵

Novi hladni rat

U vrijeme Putinova govora u Münchenu svijet je već bio duboko u novome hladnom ratu. Taj hladni rat nije započeo u Moskvi, ali je u određenome trenutku bila neizbježna potaknuta na reagiranje. Dinamika što ju je potaknula američka "preventivna" nuklearna politika pogrješnom je procjenom ukinula nuklearni rat mnogo vjerojatnijim negoli tijekom najvećih napetosti iz vremena Hladnoga rata i raketne krize na Kubi.

Krah u Iraku ili mogućnost taktičkoga preventivnoga nuklearnog udara na Iran dovoljno su sablasno podsjetili na to. Ali, u

⁴ Falin, Valentin M., "Russia Would Have Faced World War III Had it not Stormed Berlin", (Rusija bi se našla pred Trećim svjetskim ratom da nije izvela juriš na Berlin), ruska informativna agencija Novosti, 28. ožujka 2005., na en.rian.ru/rian/index.cfm?

⁵ Parmar, Inderjeet, "To Relate Knowledge and Action", The Impact of the Rockefeller Foundation on Foreign Policy Thinking During America's Rise to Globalism (Utjecaj Zaklade Rockefeller na razmišljanje o vanjskoj politici tijekom uspona Amerike do svjetske velesile), 1939. - 1945., Minerva, svezak 40., Kluwer Academic Publishers, 2002.

usporedbi s onim što je bilo u igri, kada je riječ o globalnome vojnome naoružavanju Sjedinjenih Američkih Država, protiv Rusije kao njihova najvećega preostalog svjetskoga protivnika, izgledali su razmjerno mali. Sjedinjene Američke Države željele su u kontekstu raspada Sovjetskoga Saveza i pojave Republike Rusije 1991. godine, pomno preispitati svoju vojnu politiku. Samo su u tome smislu Putinove iskrene riječi i u govoru održanom 10. veljače na Konferenciji o sigurnosti u Münchenu imale smisla.

Putin je u Münchenu općenito govorio o američkoj viziji "jednopolarnoga" svijeta s "jednim središnjim autoritetom, jednom središnjom silom i jednim središtem za donošenje odluka", nazivajući ga "svijetom u kojemu postoji jedan gospodar, jedan vladar. Na kraju krajeva, takav je svijet poguban ne samo za one koji su unutar toga sustava, nego i za vlastodršca, jer ga se uništava iznutra!"⁶ Naravno, nije Putin govorio o Rusiji, nego o jednoj velesili - Sjedinjenim Američkim Državama.

Putin je potom prešao na bit stvari, rekavši: "Danas smo svjedoci jedne gotovo neobuzdane agresivne uporabe sile, vojne sile u međunarodnim odnosima, sile koja svijet gura u pravljicu trajnih sukoba. Posljedica toga jest da nemamo dovoljno snage pronaći i razumna rješenja za bilo koji od tih problema. Nemogući im tako čer postaje i postizanje bilo kakva političkoga dogovora".

Rekao je i ovo: "Svjedoci smo sve većeg omalovažavanja temeljnih na međunarodnoga prava. Neovisne zakonske norme zapravo se sve više približavaju zakonodavnome sustavu jedne države. Kada kažem jedne države, pritom, naravno, mislim prije svega na Sjedinjene Američke Države, koje su svoju državnu granicu prešle u svakom pogledu. To je očitito u ekonomskoj po-

⁶ Putin, Vladimir, "Rede des russischen Präsidenten Wladimir Putin auf der 43. Münchner 'Sicherheitskonferenz'", München, 10. veljače 2007.

litici, u politici kim pitanjima i u politici kulture i obrazovanja, koju name u ostalim narodima. Ali kome se to svi a? Tko je time zadovoljan?"⁷

Tim je rije ima Putin dotaknuo ono što ga u me unarodnoj i vojnoj politici Sjedinjenih Ameri kih Država zabrinjava još od završetka Hladnoga rata, okon anoga prije sedamnaestak godina. Dalje u svome govoru Putin je izrije kom naveo na kakvu vojnu politiku misli.

Upozorio je pritom na destabiliziraju i u inak "svemirskoga naoružanja" - "nemogu e je sankcionirati pojavu novoga, destabiliziraju ega visokotehnološkoga oružja... novo razdoblje sukoba, posebice u svemiru. Rat zvijezda više nije fantazija, nego stvarnost... Prema mišljenju Rusije, militarizacija svemira mogla bi imati nepredvidive posljedice po me unarodnu zajednicu i izazvati ništa manje nego po etak nuklearnoga doba (utrke u naoružavanju - nap. aut.).

Potom je Putin izjavio: "Planovi za širenje nekih elemenata sustava proturaketne obrane u Europi mogu nas samo uznemiriti. Kome je potreban sljede i korak onoga što e u ovome slu aju biti neizbježna utrka u naoružanju?"⁸

Na što je Putin mislio? Malo je ljudi bilo svjesno da su Sjedinjene Ameri ke Države, tvrde i kako to ine radi sprje avanja opasnosti od nuklearnoga napada neke "izop ene države", primjerice Sjeverne Koreje ili možda jednoga dana Irana, po etkom 2007. godine najavile postavljanje golemih proturaketnih obrambenih postrojenja u Poljskoj i eškoj.

U Poljskoj? Radi obrane od balisti kih raketa? O emu je sve tu zapravo rije ? Potrebno je poznavati neke temeljne vojne pojmove kako bi se shvatilo iznimno provokativnu i opasnu narav ameri ke nuklearne politike.

⁷ Ibid.

⁸ Ibid.

"Kao da se desnom rukom po ešeš po lijevom uhu"

Dana 29. sije nja 2007. brigadni general Ameri ke vojske Patrick J. O'Reilly, zamjenik direktora Pentagonove Agencije za proturaketnu obranu, iznio je ameri ke planove o postavljanju elemenata proturaketne obrane u Europi do 2011. godine. Pentagon tvrdi kako cilj toga postavljanja jest zaštita ameri kih i NATO-ovih postrojenja od opasnosti koje bi mogle do i s Bliskog istoka, a ne iz Rusije.

Poslije onoga stoje Putin izjavio u Miinchenu, ameri ko Miinistarstvo vanjskih poslova izdalo je službeno priop enje u kojemu stoji daje vlada predsjednika Busha "zbunjena u estalim zajedljivim primjedbama koje o teme sustavu dolaze iz Moskve".

Dva tjedna poslije Putinova govora, to nije, 28. velja e, predsjednik Agencije za raketnu obranu (Missile Defence Agency) general Henry Obering stigao je iz Washingtona "objasniti" novi ameri ki raketni plan za Poljsku i Isto nu Europu. Susreo se s 26 veleposlanika iz zemalja lanica NATO-a i iz Rusije. Obering je ustrajao na tome kako je planirani proturaketni sustav posve obrambene naravi te da mu je jedini cilj pružiti zaštitu od mogu ega napada iz Irana.⁹

Tvrdnja da je Sjedinjenim Ameri kim Državama potrebna proturaketna obrana u Poljskoj zbog nekakve opasnosti od iranske rakete, nije baš bila uvjerljiva, posebice kada je zamišljeni cilj bio teritorij Sjedinjenih Ameri kih Država i opasna postrojenja u Europi. Ozbiljni su se analiti ari zapitali "zašto ne zatražiti od Turske, dugogodišnje lanice NATO-a, da Sjedinjene Ameri ke Države u njoj postave svoj proturaketni štit, stoje mnogo bliže Iranu? Ili možda u Kuvajtu? U Kataru? Ili možda Izraelu? Kao stoje izjavio Putin u svome govoru održanom u Miinchenu:

⁹ Navod iz Usta *Der Spiegel*, "Europe Divided over US Missile Defense Plan" (Europa podijeljena po pitanju ameri koga plana o raketnoj obrani), 5. ožujka 2007., *Spiegel online*; engleski na: www.spiegel.de

"Rakete s dometom od pet do osam tisuća kilometara, koje su doista opasnost po Europu, ne postoje ni u jednoj od takozvanih problematičnih zemalja. U skorijoj se budućnosti, prema svim izgledima, to neće dogoditi. Ne može se čak ni očekivati. Primjerice, bilo kakva raketa iz Sjeverne Koreje hipotetski ispaljena na američki teritorij preko zapadne Europe otkriva se protiv zakonima balistike. Kao što bismo mi u Rusiji rekli, bilo bi to kao da se desnom rukom počeš po lijevom uhu."¹⁰

Tijekom govora održanog u Bruxellesu, u ožujku 2007., general Obering rekao je kako američka Vlada želi postaviti sustav proturaketnih baza i na Kavkazu i u Ukrajini, koja još nije članica NATO-a. Rusija je tom izjavom bila potaknuta na neposredan i oštar odgovor. "Taj izjava samo još jedan dokaz da američka strana nastavlja s povećanjem potencijala za raketnu obranu, što će se sve više ticati sigurnosti Rusije", piše novinska agencija Itar-Tass navode riječi glasnogovornika ruskoga Ministarstva vanjskih poslova Mihaila Kaminjina.

"Rusija ponovno izražava zabrinutost zbog američkih planova o raketnoj obrani", dodao je Kaminjin, i nastavio: "Držimo da opseg priprema koje provode Sjedinjene Američke Države ne odgovara mogućoj opasnosti od raketnog napada. Namjera Sjedinjenih Američkih Država da postave elemente proturaketne obrane, koji će postati strateški važni vojni tereni u neposrednoj blizini granice s Rusijom, jest razlog za posebnu zabrinutost. Morat ćemo ta buduća vojna postrojenja imati na umu u koracima koje će Rusija poduzimati u vojnoj politici i planiranju. Takvi su planovi suprotni odredbi NATO-a koja govori o smanjenju uporabe sile, stoje navedeno u Temeljnog akta izmeđ u Rusije i NATO-a".¹¹

¹⁰ Ibid.

¹¹ *Today.az*, "Diplomat: US ABM in Caucasus will affect Russian relations with neighbors", (Diplomat: američka proturaketna obrana na Kavkazu utječe na odnose Rusije s njezinim saveznicima), 10. ožujka 2007., na www.todavaz

Osim Rusije i Kine, nijedna od više od dvadeset zemalja koje Washington navodi kao proizvođača raketa nema projekte koji bi mogli biti opasni po Europu i Sjedinjene Američke Države. Osim Sjeverne Koreje i Irana, sve su ostale države suradivale sa Sjedinjenim Američkim Državama ili su čak bile njihovi izravni saveznici. Štoviše, Iranu treba još nekoliko godina da proizvede dalekometne rakete s nuklearnim bojivim glavama, a Sjeverna Koreja je, prema mišljenju vojnih stručnjaka sa Zapada, u biti više napuhana nego prava opasnost.

Procjenjuje se da balistička raketa iz Pjongjanga, Taepodong-2, ima domet od 4.300 kilometara. Kada je Sjeverna Koreja u srpnju 2006. testirala dalekometne rakete, američki predsjednik Bush izdao je zapovijed o stavljanju baze Fort Greely na Aljasci u najviši stupanj pripravnosti. Na kraju je raketa pala u Tihom ocean, samo 40 sekunda poslije lansiranja. Ne zna se ni to hoće li Sjeverna Koreja uspjjeti na odgovarajuće pouzdane projekte s bojivim glavama.

Iran je do početka 2007. testirao samo rakete s dometom do 1.600 kilometara. Čak se za iranski navodno najsvremeniji model Šahab-5, koji je vjerojatno izvedenica rakete tipa Taepodong, procjenjuje da ima domet od samo 3.000 kilometara. Dakle, radarske postaje u Istočnoj Europi još neko vrijeme neće otkriti nijednu iransku raketu upućenu prema Americi.

U biti, prema mišljenju umirovljenog američkog generala pukovnika Roberta Gardaa, program proturaketne obrane Sjedinjenih Američkih Država jest nastojanje da se osigura obrana od iranskih raketa koje još ne postoje i s bojivim glavama kakve još ne postoje. Nadalje, dodao je, Iran je potpuno svjestan da bi ga Sjedinjene Američke Države potpuno uništile kada bi ispalio rakete prema Americi.¹²

¹² Beste, Ralf i dr.: "America's Controversial Missile Shield: Where does Germany Stand?" (Američki kontroverzni proturaketni štiti. Kakvo je stajalište Njemačke?), *SPIEGEL ONLINE*, 26. ožujka 2007., na http://www.spiegel.de/international/spiegel/0,1518_473952.00.html

Moskva je odmah reagirala na najavljene planove Sjedinjenih Američkih Država u Istočnoj Europi. Dana 5. ožujka 2007. zapovjednik ruskih strateških snaga general pukovnik Igor Hovorov izjavio je da njegove zrakoplovne snage mogu vrlo lako spriječiti postavljanje i uništiti svu infrastrukturu za proturaketnu obranu u Poljskoj i Češkoj, ondje gdje Sjedinjene Američke Države planiraju postaviti dijelove svoga sustava proturaketne obrane (Ballistic Missile Defence, BMD).

Dva tjedna prije toga, zapovjednik Strateških raketnih snaga brigadni general Nikolaj Solovcov nedvojbeno je izjavio kako će Moskva svoj nuklearni arsenal usmjeriti na mjesta s američkim postrojenjima za proturaketnu obranu bude li Washington i dalje ustrajao na provedbi svojih planova.

Dana 10. ožujka 2007. ruski je predsjednik Putin, na vojnoj svečanosti dodjele nagrada u Kremlju, održao govor i objavio podatak da će Rusija tijekom sljedećih osam godina potrošiti 190 milijarda dolara, oko pet tisuća milijarda rubalja, kako bi do 2015. svoju vojsku i mornaricu opremila modernim naoružanjem. Rekao je kako "situacija u svijetu" nalaže potrebu za poboljšanjem vojne strukture u Rusiji. "Ne možemo ne pokušavati stalne pokušaje da se međunarodne nesporazume rješava silom, prijetnju međunarodnim sukobima, terorizam, jačanje lokalnih sukoba i širenje oružja za masovno uništenje", rekao je. Bilo je to doslovno ponavljanje onoga što je rekao u svome govoru u Miinchenu, kada je, u veljači, izriječkom spomenuo Sjedinjene Američke Države.

Putin je u tome govoru rekao i to da će znatan dio tih sredstava biti namijenjen kupnji najsuvremenijeg oružja i opreme te razvoju znanosti i vojne industrije. "Nastojimo integrirati industriju za proizvodnju vojne opreme s civilnim gospodarstvom, posebice s onim za visoku tehnologiju", dodao je i nastavio: "Oružane snage jednom zauvijek moraju ponovno otpočeti s (trajnim) provođenjem vojnih vježbi širokih razmjera, lansiranjem raketa i misijama ratne mornarice na udaljenim teritorijima".¹³

Jasnim i nedvojbenim riječi ima Putin je na sve snažnije provokacije Washingtona odgovorio otvorenim izjavom da se nastavlja novi hladni rat. Svijet je u novoj utrci u naoružanju. Ta nova utrka, temeljena na nuklearnim raketama, bila je u punom jeku u proljeće 2007., oko 17 godina poslije navodnog završetka Hladnoga rata, koji se vodio između Sjedinjenih Američkih Država i Sovjetskoga Saveza.

Jedan od rijetkih zapadnjačkih glasova za uzbunu zbog najavljenih američkih planova o gradnji proturaketnoga štita u Poljskoj i Češkoj, bio je glas bivšega njemačkoga kancelara Gerharda Schroedera, koji je *de facto* zaradio status "neprijatelja" Bushove vlade nakon što se 2003. glasno usprotivio ratu u Iraku. Vjerojatno je zbog te izjave dvije godine poslije toga izgubio mjesto kancelara. Filozofija američke vanjske politike za vrijeme mandata predsjednika Georgea W. Busha bila je istodobno i jednostavna i opasna. "Ili ste s nama ili protiv nas.

U govoru održanom u Dresdenu 11. ožujka 2007., nekoliko dana poslije govora ruskoga predsjednika Putina u Miinchenu, kancelar Schroeder izjavio je da nastojanja Sjedinjenih Američkih Država za uspostavu proturaketnoga štita u Istočnoj Europi jesu dio pokušaja nastavljanja "sulude politike okruživanja Rusije" i pritom upozorio da bi to moglo izazvati novu svjetsku utrku u naoružanju.¹⁴

Američka politika još od 1999. godine zahtijeva izgradnju nekog oblika aktivne proturaketne obrane, unatoč nestanku Hladnoga rata, a time i opasnosti od sovjetskih ili ruskih interkontinentalnih balističkih raketa (ICBM-a) ili od lansiranja raketa neke druge države.

U američkom Zakonu o državnoj proturaketnoj obrani (National Missile Defence Act) iz 1999. (Public Law 106-38) stoji:

¹³ *Today.az*, "Putin says, \$ 190 billion funding for military equipment", (Putin izjavio, 190 milijarda dolara uložiti u vojnu opremu), 10. ožujka 2007., na www.today.az

¹⁴ *Eter Spiegel Online*, "Schroeder geiaelt Bushs Raketenabwehr", 11. ožujka 2007. www.spiegel.de

"Politika Sjedinjenih Američkih Država, im to bude tehnološki izvedivo, jest uspostavljanje u inkovita državnoga proturaketnog obrambenog sustava, sposobna obraniti cijeli teritorij Sjedinjenih Američkih Država od napada balističkim raketama ograničena dometa (bilo slučajnog, neodobrenog ili namjernog), za koje se financiranje traži godišnje odobravanje sredstava."

Raketna obrana bila je jedna od opsesija Donalda Rumsfelda dok je bio ministar obrane. Je li to bilo zastranjenje iznimno militarističke klike oko vlade Busha i Cheneyja ili dio još zlokobnije strategije za svjetskom dominacijom moćne elite koja teži postizanju prevlasti u svijetu? Odgovor na to pitanje zapretno je u politici i djelovanju koji se, uzmu li se sami za sebe, doimaju prilično bezopasnim, ali koji, kada ih stavimo u kontekst političkih djelovanja američke Vlade poslije događaja od 11. rujna 2001., postaju sve drugo samo ne bezopasni.

Drugo poglavlje

NEOBI NA PRIJEDNA RATOVA ZVIJEZDA

Početni američke proturaketne obrane

Program Sjedinjenih Američkih Država da po cijelome svijetu izgradi mrežu za "obranu" od mogućeg napada balističkim raketama započeo je još 23. ožujka 1983., kada je tadašnji predsjednik Ronald Reagan predložio program popularno nazvan "Rat zvijezda", a službeno "Inicijativa za stratešku obranu" (Strategic Defense Initiative).

U jednom neslužbenom razgovoru s autorom ove knjige, tijekom ružičke u Moskvi 1994., bivši direktor ekonomskih studija na Institutu za svjetsko gospodarstvo i međunarodne odnose (Institute of World Economy & International Relations, MEMO), iz Sovjetskoga Saveza, rekao je daje Rusija imala golemo financijsko opterećenje kako bi održala korak s američkim programom Rata zvijezda vrijednim stotine milijarda dolara, koje na kraju dovelo do gospodarskog kraha Varšavskoga pakta, i, da ironija bude veća, do ponovnog ujedinjenja Njemačke 1990. godine.¹ Uz poraz u ratu u Afganistanu i smanjenje državnih prihoda od nafte, izazvanih američkom politikom iz 1986. godine, kada je svjetsko tržište preplavila naftom iz Saudijske Arabije, vojna

¹ Razgovor između Williama Engdahla i direktora ruske ISSI, u ožujku 1994.

industrija SSSR-a nije bila kadra održati korak bez rizika od marksističkih nemira unutar zemalja Varšavskoga pakta.

NASA i vojne tajne

Godine 1958. američki svemirski program NASA snašla je najvažnija i najsigurnija od njegovih osnutaka. NASA-u je, kao civilnu instituciju, osnovao predsjednik Dwight Eisenhower, Zakonom o nacionalnoj aeronautici i svemiru (National Aeronautics and Space Act) iz 1958. godine, kao pokušaj da se svijetu pokaže kako američka znanost ima adut kojim može pobiti veliki uspjeh što ga je Rusija postigla u svemiru sa Sputnikom. Predsjednik je namjerno odlučio ostaviti NASA-u izvan nadzora Američke vojske, kako bi taj program poslužio kao sveopći i civilni znanstveni poticaj cjelokupnome gospodarstvu. U navedenom zakonu piše: "Kongres ovime izjavljuje kako politika Sjedinjenih Američkih Država jest da se djelovanje u svemiru treba dogaći u mirotno svrhe i na dobrobit ovog društva."

No 28. siječnja 1986. svemirska letjelica Challenger eksplodirala je pri uzlijetanju i život je izgubilo svih sedam članova posade, šestero astronauta i jedan uitelj. NASA-in program Shuttle pokrenut je sedamdesetih godina prošloga stoljeća kako bi se stvorilo letjelicu za prijevoz tereta u svemir, koja bi se mogla višekratno koristiti. Dotadašnju svemirsku letjelicu moglo se koristiti samo za jednu misiju, poslije čega je bila neuporabljiva. Prva letjelica, Columbia, lansirana je 1981. godine. Godinu dana poslije toga lansiran je Challenger, kao druga letjelica američke svemirske flote. Potom su uslijedili Discovery, 1983., i Atlantis, 1985. Challenger je imao devet uspješnih misija prije toga kobnoga dana 1986., kada se dogodila katastrofa.²

² Greene, Nick, "Space Shuttle Challenger Disaster - A NASA Tragedy" (Katastrofa svemirske letjelice Challenger - tragedija NASA-e), na: space.about.com/cs/challenger/a/challenger.htm

Razlozi eksplozije bili su složeni. No, u biti, eksplozija letjelice bila je povezana sa činjenicom da je Pentagon tajno preuzeo tu NASA-inu misiju, kao dio pokušaja militarizacije svemira, novoga programa Rata zvijezda. Po odlasku u mirovinu iz službe koju je obavljao u Vladi, dr. Richard C. Cook, znanstvenik koji je svjedočio Kongresu da je eksploziju izazvalo poznato neispravno O-prstenje, objasnio je pravi uzrok tragedije Challengera rekavši:

"NASA-ino miješanje civilnih i vojnih prioriteta dovelo je do katastrofe u kojoj se 31. siječnja 1986. dogodila eksplozija Challengera. Taj je događaj pokazao kako čak i najbogatiji i najmoćniji ljudi u državi mogu biti nepošteni i nedostatak iskrenosti u državnim programima mogu rezultirati tragedijom".

"Dana 9. veljače 1986., gotovo dva tjedna poslije eksplozije Challengera, list *New York Times* objavio je niz razornih dokumenata. Među njima je i onaj što sam ga napisao u srpnju 1985. godine i dao Philu Boffeyju, koji o znanstvenim temama piše za list *Times*. U njemu sam upozorio na moguću katastrofu zbog pogrešnog spoja na O-prstenovima. Time je započeo cijeli niz otkrića, a među njima navodi o tome kako su se konstruktori letjelice protivili lansiranju po hladnu vremenu te o tome kako je NASA otprije imala spoznaje o manjkavostima na spojevima letjelice".

"Ali tek nakon što je predsjednik izgubio povjerenstvo, koje je vodilo istragu o uzrocima te katastrofe, dovršilo posao, shvatio sam zastoje NASA nastavila slati letjelicu i poslije 5. siječnja 1986., kada se, zbog leta po hladnu vremenu, dogodila do danas najvažnija katastrofa prouzročena manjkavostima na spojevima. Ta se katastrofa dogodila punu godinu dana prije eksplozije Challengera. NASA je to učinila zbog toga što je kriterij za temperaturu na spojištu prilikom lansiranja mogao biti smetnja vojnim letovima što ih je NASA planirala izvoditi za Američko ratno zrakoplovstvo iz zrakoplovne baze Vandenberg u saveznoj državi Kaliforniji, gdje je vrijeme obično hladnije nego na Floridi. Mnogi od

tih letova trebali su biti dio pokusa "Rata zvijezda" i tako se pripremati za mogu u uporabu "tre e generacije" nuklearnog oružja u budu nosti, poput rendgenskog lasera.³

Cookovo otkri e o militarizaciji NASA-e sredinom osamdesetih godina prošloga stolje a, povezanoj s Ratom zvijezda ameri koga predsjednika Reagana, bilo je samo po sebi dovoljno zlokožno. Zna ilo je to da je Ameri ka vojska potajno kršila odluku o primirju i da je još tada zapo ela s "utrkom u naoružanju u svemiru". Nije bilo drugog neposrednog i o itog cilja osim nuklearnog arsenala Sovjetskoga Saveza.

No, militarizacija svemira, na koju je Putin upozorio u svome govoru u Miinchenu u velja i 2007. imala je još jednu novu i uznemiruju u sastavnicu. Tragedija Challengera rezultirala je zastojem u testiranju svemirskoga oružja, koji je trajao sve do 2006. godine. Ali u ne baš zamije enoj izjavi iz listopada 2006., ameri ka vladaju a trojka - Bush, Cheney i Rumsfeld, sve je to promijenila.

"Kada je u listopadu 2006. godine Bijela ku a objavila novu nacionalnu politiku djelovanja u svemiru, uz izjave Ministarstva vanjskih poslova što su uslijedile, izazvana je ozbiljna zabrinutost glede po etka nove želje za militarizacijom svemira", upozorio je Richard Cook, i dodao: "Doga aji ukazuju na nasilno širenje nadmo i Sjedinjenih Ameri kih Država izvan stratosfere, što podsje a na djelovanje Reaganove vlade iz osamdesetih godina prošloga stolje a. Tada je bila rije o militarizaciji svemirskih letjelica i po etku Inicijative za stratešku obranu, 'Rata zvijezda', koja je stalno ja ala, sve dok testiranje tehnologije svemirskog oružja nije zaustavljeno katastrofom Challengera".

Zatim je dodao: "Do danas, glavni profiter programa Mjesec-Mars jest kompanija Lockheed Martin, s kojom je NASA sklopi-

³ Cook, Richard C. , "Militarization and the Moon-Mars Program: Another Wrong Turn in Space?", (Militarizacija i program Mjesec-Mars - još jedan pogrešan potez u svemiru?. *Global Research*, 22. sije nja 2007. na www.globalresearch.ca

la najve i ugovor, potencijalno vrijedan 8 milijarda i 150 milijuna dolara. Dionice te kompanije, koja je i do tada bila najve i poslovni partner ameri koga Ministarstva obrane, preko no i su donijele cijelo bogatstvo - porasle su za više od 7% za samo pet tjedana od te vijesti, koju je NASA objavila u kolovozu 2006. godine."

"NASA tome divu od vojno-industrijskoga kompleksa ne pla a 8.15 milijarda dolara kako bi ljudi skakutali po Mjesecu i napucavali loptice za golf", istaknuo je Cook, i dodao: "Cilj programa Mjesec-Mars jest dominacija Sjedinjenih Ameri kih Država, kako je dao naslutiti NASA-in upravitelj Michael Griffin rekavši da e se 'moj jezik', odnosno engleski, 'a ne jezik neke druge, hrabrije ili ustrajnije kulture, naraštajima prenositi na budu e stanovnike Mjeseca".

Cook je još dodao: "Prvi korak bit e naselje na Mjesevu južnom polu, kako stoji u NASA-inoj najavi iz prosinca 2006. godine. Prema Bruceu Gagnonu iz Globalne mreže protiv naoružanja i nuklearne mo i u svemiru (Global Network Against Weapons and Nuclear Power in Space), na kraju e NASA-in plan o osnivanju stalnih baza na Mjesecu pomo i vojnom nadzoru, dominirati pristupom kako na naš planet Zemlju tako i s našega planeta, te odre ivati tko e crpiti vrijedna bogatstva s mjeseca u predstoje im godinama".

"Izgleda da su NASA-ni planovi", nastavio je Cook, "samo korak natrag prema stanju Hladnoga rata, koje je Me unarodna svemirska postaja (International Space Station, ISS) trebala na di i, stoje suprotno NASA-inoj izvornoj misiji". U NASA-inu ovlaštenju iz 1985. stoji da "Kongres ovime ustvr uje kako je politika Sjedinjenih Ameri kih Država da se djelovanje u svemiru treba doga ati u mirotvorne svrhe i na dobrobit ovje anstva".

Poticanje na utrku 21. stolje a, na istaknute položaje Sun eva sustava, što Griffin uspore uje s jagmom naoružanih europ-

skih naroda za kolonijama, ne e ostvariti vizionarske ciljeve radi kojih je NASA stvorena".⁴

U jednom privatnom razgovoru s autorom ove knjige, ono što je Cook rekao izazvalo je još ve u zabrinutost: "Vjerujem da vode i ameri ki krugovi zapravo planiraju prvi nuklearni napad na Rusiju. Ali unutar Ameri ke vojske postoji dubok raskol zato što ve ina Kopnene vojske, Ratna mornarica i neki dijelovi Ratnog zrakoplovstva još uvijek drže kako njihova zada a jest o uvanje sigurnosti Sjedinjenih Ameri kih Država. Onaj dio Ameri ke vojske koji teži osvajanju svijeta, pa makar to bilo prvim (nuklearnim) napadom, sastoji se od viših ešalona zrakoplovnih snaga, Agencije za proturaketnu obranu i onaj dio civilnoga vodstva (Pentagona), koji je najviše povezan s mo nim financijskim silama koje su stvarni vladari ove zemlje".⁵

Bilo je to prili no žestoko. Otkriveni dokazi pokazali su da to nije bilo pretjerivanje.

Rumsfeld podupire proturaketnu obranu

U srpnju 1998., kada je opasnost od nuklearnih balisti kih raketa po Sjedinjene Ameri ke Države izgledala vrlo daleka, Donald Rumsfeld je ameri kom predsjedniku Billu Clintonu podnio izvješ e Povjerenstva za procjenu opasnosti od balisti kih projektila po Sjedinjene Ameri ke Države (Commission to Assess the Ballistic Missile Threat to the United States), takozvanoga Rumsfeldova povjerenstva.

U tome izvješ u Rumsfeld ukratko navodi ono što drži strateškom opasnosti po Sjedinjene Ameri ke Države.

⁴ Ibid.

⁵ Iz privatne prepiske Richarda C. Cooka s autorom ove knjige, 24. ožujka 2007.

"Zajedni ko nastojanje jednog broja otvoreno ili potencijalno neprijateljskih zemalja za nabavkom balisti kih raketa s biološkim ili nuklearnim punjenjem jest sve ve a opasnost po Sjedinjene Ameri ke Države, njihove raspoložive snage, prijatelje i saveznike. Ta opasnost, koja nastaje i dolazi iz nove Koreje, Irana i Iraka, jest nova opasnost, uz ve postoje e arsenale balisti kih raketa Rusije i Kine, država s kojima trenutno nismo u sukobu, ali koje su i dalje u nesigurnim tranzicijama. Mogu nost opremljenosti tih novih država balisti kim raketama ne se, ni po to nosti ni po pouzdanosti, mo i mjeriti s opremljenosti onih koje su u sustavu Sjedinjenih Ameri kih Država. No mogle bi nanijeti veliku štetu Sjedinjenim Ameri kim Državama, otprilike u roku od pet godina od odluke da tu mogu nost postignu (u slu aju Iraka deset godina). Tijekom nekoliko od tih godina Sjedinjene Ameri ke Države možda ne e ni biti svjesne da je takva odluka donesena.

Prijetnja koju Sjedinjenim Ameri kim Državama stvaraju te nove mogu nosti koje se pojavljuju mnogo je širih razmjera, mnogo zrelija, i raste mnogo brže od onoga što stoji u izvješ ima i procjenama obavještajne zajednice.⁶

Važna je injenica da su, još 1998., tri godine prije doga aja od 11. rujna 2001., Donald Rumsfeld i visoki ameri ki politi ki krugovi na nišan uzeli Irak, Iran i Sjevernu Koreju, trojac koji je predsjednik Bush poslije nazvao "osovinom zla".

Osim toga, važna je i injenica da su se Rumsfeldu u devetoro lanome Povjerenstva priklju ila dvojica najglasnijih neokonzervativaca, ratnih jastrebova iz Washingtona, Paul Wolfowitz, koji je postao Rumsfeldov zamjenik, i glavni tvorac ameri koga rata u Iraku, te bivši elnik CIA-e James VVoolsev, koji je pre-

⁶ Rumsfeld, Donald i dr., "Report of the Commission to Assess the Ballistic Missile Threat to the United States" (Izvješ e Povjerenstva za procjenu opasnosti od balisti kih raketa po Sjedinjene Ameri ke Države), Washington, D. C. 15. srpnja 1998.

dsjedavao mutnom nevladinom organizacijom Freedom House (Ku a slobode), koja je bila blisko povezana s ameri kom obavještajnom službom, te bio aktivan u nizu promjena političkih režima "obojenim revolucijama" u mnogim zemljama bivšeg Sovjetskoga Saveza, od Gruzije do Ukrajine.

ovjek kojega je Rumsfeld izabrao za direktora svoga povjerenstva za obranu od balističkih raketa bio je dr. Stephen Cambone, neokonzervativac, jastreb koji je u rujnu 2000. izradio nacrt za ključne dijelove izvješća Projekta za novo američko stoljeće (Project for a New American Century) pod nazivom "Rebuilding America's Defense" (Obnova američke obrane). U tome se izvješću zahtijeva aktivna američka promjena režima u Iraku, punu godinu dana prije napada od 11. rujna 2001., ali i razvoj tehnologije za vođenje etničkog i biološkog rata, utemeljene na utrci u naoružanju. Mnogi autori izvješća, među kojima su Dick Cheney, Paul Wolfowitz, Cambone i Donald Rumsfeld, nastavili su s provođenjem tih političkih smjernica unutar Bushove vlade poslije 2001. godine.

Dana 8. svibnja Rumsfeld je imenovao Cambonea svojim pomoćnikom zaduženim za obavještajne službe. Bio je to nov položaj, koji je pomoćnik ministra obrane Paul Wolfowitz opisao ovako: "Taj novi ured zadužen je za sve obavještajne službe i za nadzor nad svime što je povezano s obavještajnim službama te za funkcioniranje provedbe politike." U praksi, to znači da je Cambone nadzirao Vojno-obavještajnu agenciju (Defense Intelligence Agency), Nacionalnu agenciju za snimanje i kartografiju (National Imagery and Mapping Agency), Nacionalnu organizaciju za izvištavanje (National Reconnaissance Organization), Agenciju za nacionalnu sigurnost (National Security Agency), Vojnu sigurnosnu službu (The Defense Security Service) i Pentagonovu agenciju za protu-obavještajno djelovanje na terenu (Counter-intelligence Field Activity). Cambone se dva puta tjedno sastajao s vodećim osobama navedenih agencija te s najvišim dužnosnicima CIA-e i Vijeća za nacionalnu sigurnost (National Security Council) i izdavao im zapovjedne naloge.

Na vrhuncu svoje karijere u Pentagonu, 2005. godine, prema upućenim izvorima iz američke Senata, Cambone je imao znatnu moć nad oblikovanjem obavještajnih procjena koje su dolazile do predsjednika, već u odmoru i Georgea Teneta ili tadašnje predsjednikove savjetnice za nacionalnu sigurnost Condi Rice.

Jačanje Camboneove moći bilo je gotovo nevidljivo, sve dok ga skandal oko zatvora u Abu Hraibu nije nakratko prisilno doveo u središte zanimanja javnosti. Tada ga je njegova uloga u promicanju prevarantske obavještajne službe, koju je koristio za nagovaranje Kongresa da odobri rat u Iraku, kao i uloga u navodnom davanju ovlasti za sustavno zlostavljanje zatvorenika u Guantanamo u Kubi i u zatvoru Abu Harib u Iraku, na nezgodan način dovela u središte zanimanja javnosti. Uklanjanje svih protivnika njegove nasilničke politike iz redova vojske još je više otkrilo pravu namjeru Rumsfeldove proturaketne obrane. Bila je agresivna i ekstremno napadna.

Strateško izvješće Pentagona za Europu i NATO

U prosincu 2000., neposredno prije nego što je Donald Rumsfeld postao ministar obrane, Pentagon je objavio Strateško izvješće za Europu i NATO, čiji jedan dio nosi naslov "Proturaketna obrana ratišta".

Budući da je riječ o službenom izvješću u američkom Ministarstvu obrane, taj dokument zaslužuje pomno proučavanje. U njemu piše:

"Proturaketna obrana ratišta:

Kao dio sveobuhvatnijih nastojanja za povećanje sigurnosti Sjedinjenih Američkih Država te sigurnosti Saveznih i koalicijskih snaga od napada balističkim raketama i kao nadopuna strategiji protiv širenja oružja, Sjedinjene Američke Države traže pomoć za suradnju Proturaketne obrane ratišta (Theater Missile Defense, TMD) s partnerima u NATO-u. Ciljevi te sura-

dnje jesu omogu iti u inkovitu proturaketnu obranu za koalicijske snage... za rakete kratkog i srednjeg dometa. U svojoj strateškoj koncepciji NATO je ponovno ustvrdio postojanje opasnosti od širenja NBC oružja (nuklearnog, biološkog i kemijskog oružja) te balisti kih raketa, a Savez je postigao op i sporazum o okvirnim na elima glede ukazivanja na tu opasnost. Kao dio NATO-ova programa DCI, saveznici su se složili pove ati svoje snage koje aktivnom i pasivnom obranom mogu odgovoriti na napade u kojima se koristi nuklearno, biološko i kemijsko oružje. Saveznici su se nadalje složili da je TMD (Proturaketna obrana ratišta) nužan za angažirane snage NATO-a.

.. Savez poduzima analizu provedivosti te slojevite strukture obrane. Budu i da se opasnost od balisti kih raketa upu enih na Europu razvija u smjeru raketa dugoga dometa, Savez e trebati razmotriti daljnje mjere obrane i oživotvoriti obranu na podru ju gornjega pojasa TMD-a (Proturaketne obrane ratišta) i/ ili obranu od raketa dugoga dometa."

Taj se dokument Pentagona potom pretvorio u proturaketnu obranu kontinentalnoga dijela Sjedinjenih Ameri kih Država, pa kaže:

"Nacionalna proturaketna obrana:

Iranu, Iraku, Libiji i Sjevernoj Koreji ne trebaju rakete dugoga dometa radi zastrašivanja susjednih zemalja. U tu svrhu ve imaju rakete kratkog dometa. Te zemlje, zapravo, žele imati rakete dugog dometa kako bi pravile prisilu i priprijetile mnogo udaljenijim zemljama, onima u Sjevernoj Americi i Europi. One po svoj prilici vjeruju kako bi ak mali broj raketa, protiv kojih nemamo obrane, bio dovoljan za sprje avanje djelovanja Sjedinjenih Ameri kih Država u pružanju potpore našim Saveznicima ili koalicijskim partnerima u kriznim situacijama.

Temeljem naših procjena takvih nastojanja, Sjedinjene Ameri ke Države donose zaklju ak da se toj prijjetnji moramo suprotstaviti prije negoli neka od navedenih država pokuša ucijeniti

Sjedinjene Ameri ke Države i ne dopustiti im zaštitu svojih interesa, uklju uju i i obvezu prema svim našim saveznicima u Europi i u drugim dijelovima svijeta. Stoga Sjedinjene Ameri ke Države razvijaju sustav nacionalne proturaketne obrane (National Missile Defense, NMD), koji e svih 50 država štititi od ograni enog napada, od nekolicine do nekoliko desetaka bojevih glava.

.. Iako Moskva misli suprotno, ograni eni sustav Nacionalne proturaketne obrane (NMD), koji Sjedinjene Ameri ke Države razvijaju, ne e biti opasan po ruski sustav strateškog zastrašivanja i odvr anja od napada, koji bi mogao svladati našu obranu, ak i kada bi ruske strateške snage bile na mnogo nižoj razini od one koja se predvi a prema postoje em ameri ko-ruskome strateškom sporazumu o smanjenju naoružanja."

Ali u tome dokumentu politike Pentagona iz 2000. godine dolazi do posebnog zaokreta u logi kom zaklju ivanju.

"Sustavom Nacionalne proturaketne obrane kakav predvi amo poja ala bi se vjerodostojnost obveza za pružanje sigurnosti Sjedinjenim Ameri kim Državama te vjerodostojnost NATO-a u cjelini. Ako Sjedinjene Ameri ke Države nisu baš zašti ene od raketnog napada neke od spornih zemalja, ni Europa ne e biti sigurnija. Ve a je vjerojatnost da e jedna Amerika koja je manje podložna balisti kom raketnom napadu braniti Europu, i op enito zajedni ke interese Zapada, od one Amerike koja je podložnija takvim napadima.

U rujnu 2000. ameri ki predsjednik Bill Clinton izjavio je da, iako postoje izgledi da sustav Nacionalne proturaketne obrane, koji može opravdati nastavak razvoja i testiranja, nema dovoljno podataka o tehni koj i operativnoj u inkovitosti toga cjelokupnoga sustava kako bi se krenulo dalje s njegovom primjenom. U donošenju te odluke razmotrio je mogu e vanjske opasnosti, troškove, tehni ku izvedbu i utjecaj na nacionalnu sigurnost glede nastavljanja provo enja programa Nacionalne proturaketne obrane. Odluka predsjednika Clintona omogu it e fleksibilnost no-

voj vladi i sa uvati mogu nost primjene sustava proturaketne obrane u 2006. i 2007. godini."⁷

Clintonova je vlada prihvatila klju ne preporuke zajedni ko ga Rumsfeldova i Camboneova izvješ a iz 1998. o obrani od balisti kih raketa.

U srpnju 2000., predsjednici Rusije i Kine izdali su zajedni ko priop enje po pitanju planova Sjedinjenih Ameri kih Država o izgradnji sustava proturaketne obrane. U tome je priop enju, me u ostalim, pisalo:

"... program Sjedinjenih Ameri kih Država za uspostavu nacionalnoga proturaketnog sustava obrane, koji je zabranjen Sporazumom o antibalisti kim raketama, izaziva golemu zabrinutost. Kina i Rusija drže da je taj program u biti usmjeren ka postizanju jednostrane vojne i sigurnosne nadmo i. Provede li se, takav e program izazvati vrlo negativne posljedice za sigurnost ne samo Rusije, Kine i ostalih zemalja, nego i samih Sjedinjenih Ameri kih Država, kao i strateške stabilnosti u svijetu. U tome kontekstu Kina i Rusija izražavaju svoje jednoglasno protivljenje navedenome programu."⁸

U svibnju 2001., u jednoj od svojih prvih važnijih politi kih izjava, ameri ki predsjednik George W. Bush rekao je:

"Današnja Rusija nije naš neprijatelj, nego zemlja u tranziciji, koja ima izgleda postati velika i demokratska zemlja, koja održava mir, kako unutar svojih granica tako i sa svojim susjedima.

Više nema željezne zavjese. Poljska, Ma arska i eška slobodne su države, i danas su, uz ponovno ujedinjenu Njema ku, naši saveznici u NATO-u. No ipak je to još uvijek opasan svijet, ne baš siguran i ne baš predvidljiv.

⁷ Ameri ko Ministarstvo obrane, "Strategy Report for Europe and NATO Excerpt on Ballistic Missile Defenses" (Strateško izvješ e za Europu i NATO o proturaketnom sustavu obrane), Washington, D. C, 1. prosinca 2000.

⁸ Zajedni ka izjava predsjednika Narodne Republike Kine i Ruske Federacije oproturaketnoj obrani, 18. srpnja 2000., na: www.nuclearfiles.org

Mnogo je država koje posjeduju nuklearno oružje, a još više onih koje teže posjedovanju toga oružja. Mnoge posjeduju kemijska i biološka oružja. Neke su ve razvile balisti ku raketnu tehnologiju, koja e im omogu iti odašiljanje oružja za masovno uništenje na velike udaljenosti i nevjerojatnom brzinom, a neke od tih zemalja tu tehnologiju šire po svijetu.

Više od svega uznemirava injenica da su na popisu tih zemalja neke od najmanje pouzdanih država. Za razliku od razdoblja Hladnoga rata, danas najve a opasnost ne potje e od tisu a balisti kih raketa u sovjetskim rukama, nego od malog broja raketa u rukama takvih država... država kojima su teror i ucjena na in življenja.

One su u potrazi za oružjem za masovno uništenje kako bi zastrašile svoje susjede i sprije ile Sjedinjene Ameri ke Države i ostale odgovorne države u pomaganju saveznicima i prijateljima u strateškim dijelovima svijeta. Kada je Sadam Husein 1990. napao Kuvajt, svijet se udružio i zajedni kim ga snagama prisilio na povla enje. Ali me unarodna bi se zajednica našla u posve druk ijoj situaciji da je Sadam mogao ucjenjivati nuklearnim oružjem.

Neki današnji tirani, poput Sadama Huseina, potpuno su obuzeti dubokom mržnjom prema Sjedinjenim Ameri kim Državama. Oni mrze naše prijatelje. Mrze naše vrijednosti. Mrze demokraciju, slobodu i slobodu pojedinca. Mnogima nije stalo ni do života svojih građana. U takvome svijetu prijetnja Hladnim ratom više nije dovoljna za o uvanje mira i zaštitu naših građana, saveznika i prijatelja."⁹

Bushove izjave iz govora održanoga u svibnju 2001., pola godine prije doga aja koji su se zbili 11. rujna 2001., napada na Svjetski trgova ki centar i Pentagon, bile su na više na ina znakovite i sasvim jasan pokazatelj nedostatka otvorenosti ameri ke

⁹ Bush, George W., Govor o raketnoj obrani, 1. svibnja 2001., na: www.nuclearfiles.org

Vlade kada je rije o razlozima njihove uporne želje za izgradnjom proturaketne obrane.

Predsjednik je ustrajao na injenici kako Rusija nije uzrok sve ve ih ameri kih nastojanja za izgradnju proturaketnoga štita: "Današnja Rusija nije naš neprijatelj, nego zemlja u tranziciji, koja ima izgleda postati velika i demokratska država, koja održava mir, kako unutar svojih granica tako i sa svojim susjedima. Više nema željezne zavjese..."

Washington je zapravo ustrajavao, na razini vrhovnoga zapovjednika, predsjednika, da je njegova izgradnja proturaketne obrane usmjerena samo na teroriste ili male takozvane "izop ene" države, poput Sjeverne Koreje, Irana, i Iraka. Katkad su na taj popis "osovine zla" stavljali i malu državu Siriju, iako ne postoje nikakva izvješ a o tome da Sirija ima planove za proizvodnju takvih raketa. Ali, kako su vojni analiti ari, od Moskve i Pekinga pa sve do Berlina, brzo istaknuli, ni teroristi ni neka mala izop ena država nisu sposobni lansirati takve nuklearne rakete.

Pojednosti su nedvojbeno ukazivale na injenicu da namjerna i uporna politika Washingtona, poslije raspada Sovjetskoga Saveza, jest sustavna i neumoljiva težnja, za vrijeme mandata trojice ameri kih predsjednika, za postizanjem nuklearne premo i i apsolutne vojne dominacije na svijetu, ili, kako je to izrazio Pentagon, "dominacije punoga spektra".

emu sada proturaketna obrana?

Ono što barem u Moskvi i Pekingu postaje sve jasnije jest injenica da iza naoko iracionalnih i proizvoljnih jednostranih vojnih poteza Washington stoji daleko zlokobnija i šira strategija. Ameri ka je Vlada pokušala, iako prili no slabo, stvoriti dojam daje njezino zanimanje za proturaketnu obranu poslije rujna 2001. potaknuto novom opasnoš u - onom od terorizma.

Za Pentagon i za ameri ki politi ki ustroj, bez obzira na njihovu strana ku pripadnost, Hladni rat s Rusijom nije nikada završen. On i dalje traje, ali u prurušenom obliku. Tako su mislili i ameri ki predsjednici G. H. W. Bush i William Clinton, a i George W. Bush od sije nja 2001. godine.

Proturaketna obrana zvu ala bi uvjerljivo kada bi za Sjedinjene Ameri ke Države postojala opasnost od napada kakve male sku pine islamskih terorista koja bi bila kadra noži ima za karton oteti zrakoplov tipa Boeing. Jedini problem jest u tome što proturaketna obrana nije usmjerena protiv odmetnika, terorista, poput Bin Ladenove Al Kaide, ni protiv država poput Sjeverne Koreje i Irana.

Prema stratezima iz Pentagona, na podru ju Sjedinjenih Ameri kih Država ne postoji opasnost od razornog nuklearnog napada. Ameri ka ratna mornarica i Ratne zrakoplovstvo u punoj su pripravnosti bombardirati Iran, ak ga i nuklearnim oružjem "vratiti u kameno doba", i to samo na temelju sumnje da Iran pokušava razviti neovisnu tehnologiju nuklearnog oružja. Države poput Irana nemaju mogu nosti Ameriku u initi bescpomom i ugroziti njezinu obranu, a da pritom same ne riskiraju višestruko vlastito uništenje nuklearnim oružjem.

Proturaketna je obrana nastala osamdesetih godina prošloga stolje a, kada je ameri ki predsjednik Ronald Reagan predložio razvoj sustava satelita u svemiru i postavljanje radarskih baza po cijeloj kugli zemaljskoj, prislušnih postaja i presreta a raketa te rušenje raketa s nuklearnim bojevim glavama prije nego što pogode zadani cilj.

Kriti ari te njegove zamisli nazvali su je Ratom zvijezda, ali je Pentagon, od 1983., službeno potrošio više od 130 milijarda dolara na razvoj toga sustava. Po etkom 2002. predsjednik George W. Bush taj je iznos znatno pove ao - na 11 milijarda dolara godišnje. Bilo je to dvostruko više u odnosu na izdvajanja tijekom mandata predsjednika Clintona. U sljede ih pet godina u prora unu su planirane još 53 milijarde dolara za financiranje

toga sustava. U to nisu ubrojene milijarde o kojima se ne govori, a koje su se preusmjeravale, i koje se potajno preusmjerava, za proturaketnu obranu pomoću tajnih "crnih kutija" u proračunu Pentagona.

Treće poglavlje

WASHINGTON OPSIJEDNUT NUKLEARNIM NAORUŽANJEM

Tajni plan o postizanju nuklearne premoći

Ono što američka Vlada ne spominje, a na što je ruski predsjednik Putin aludirao u govoru što ga je održao u Miinchenu, jest činjenica da proturaketna obrana Sjedinjenih Američkih Država uopće nema obrambenu osobinu. Naprotiv, vrlo je ofenzivna.

Mogućnost da može na državu, ona s najviše zastrašujućim vojnim strojem, sebi stvoriti štit za obranu od ograničenog napada, izravno je usmjerena na Rusiju, jedinu nuklearnu silu koja je kadra bilo gdje izvesti vjerodostojan nuklearni protuudar.

Uspijeli li se Sjedinjene Američke Države učinkovito zaštititi od mogućeg protunapada Rusije na američki nuklearni napad, Sjedinjene Američke Države mogle bi jednostavno diktirati svoje uvjete, ne samo Rusiji nego i cijelome svijetu. To je ono što vojni analitičari zovu nuklearnom premoć, stoje zapravo i bilo koji drugi razlog Putinova neobičnog govora. Nije Putin bio paranoičan, nego samo krajnje realan.

Sada postaje jasno da američka Vlada, još od završetka Hladnog rata 1989., nije nikada ni na trenutak prestala težiti nuklearnoj premoći. Za Washington i američku elitu Hladni rat i dalje traje. Samo su to "zaboravili" priopćiti svijetu.

Težnja za postizanjem kontrole nad naftom i naftovodima i za izgradnjom vojnih baza diljem Euroazije, pokušaj modernizacije i unaprježenja podmornice nuklearne flote te kontrole nad strateškim bombarderom B-52, sve to ima smisla, ali tek kada se sagleda kroz prizmu nesmiljena nastojanja za postizanjem američke nuklearne premoćnosti.

Bushovaje vlada u prosincu 2001. jednostrano opozvala američko-ruski sporazum ABM. To je glavni korak u utrci za dovršenjem svjetske mreže proturaketne obrane, koja je ključ američke nuklearne premoćnosti. Američka je Vlada jednostavno prestala poštivati svoje obveze preuzete tim međunarodnim sporazumom, kako bi mogla nastaviti s nastojanjima oko postizanja nuklearne premoćnosti i s izgradnjom proturaketnoga štita, iako su, prema sporazumu ABM, ta nastojanja izriječno zabranjena. Osim toga, američki je predsjednik pogazio ovlasti koje prema američkom Ustavu ima američki Kongres. Zloslutno, ali u nacionalnoj histeriji poslije 11. rujna nije bilo gotovo ni trunke prosvjedala članova Kongresa.

Pravo značenje američkoga sustava nacionalne proturaketne obrane uopće nije njegov obrambeni karakter, nego upravo suprotno - napadati.

Prema pisanju lista *The New York Times Magazine* od 5 kolovoza 2001., korištenje svemira za usmjeravanje oružja natrag na zemlju ili za navođenje oružja veći je tada bila moguća realnost. "Plani rata osmislili su na desetke vrsta novog uzbudljivog oružja", podsjetio je Hitt. Zatim je dodao: "Razgovor o njemu nije nešto o čemu vojska želi javno govoriti, mislim pritom na žurinu raspravu koja se vodi o proturaketnome štitu, ali oni već neko vrijeme taj razgovor vode u četiri oka".

Prema jednoj nedavnoj studiji Pentagona, laserskim vatrenim oružjem iz svemira moglo bi se "uspješno napasti ciljeve na zemlji ili u zraku, taljenjem ili bombardiranjem pilotske kabine, sagorijevanjem kontrolnih kablova, izazivanjem eksplozije spremišta s gorivom, taljenjem ili sagorijevanjem svih senzora i an-

tena, izazivanjem eksplozije ili njegovim taljenjem, uništavanjem komunikacijskih veza i vorišta sa zemljom te taljenjem ili sagorijevanjem velikog broja različitih infrastrukturnih strateških ciljeva (primjerice brana, industrijskih i obrambenih postrojenja te tvornica oružja), i to u djeli u sekunde.

U jednoj drugoj analizi, sadržanoj u izvješću pod naslovom "Zrakoplovne snage 2025", opisani su mali metalni projektili koji se na zemlju ispaljuju iz svemira. Ti projektili, nazvani "mrpljice", mogu probiti tlo do dubine nešto manje od jednog kilometra i uništiti ciljeve poput podzemnih silosa.¹

Dr. Robert Bowman, umirovljeni potpukovnik Američkoga ratnog zrakoplovstva izjavio je da u toj analizi piše "u kojima se odražavaju rezultati istraživanja što smo ih provodili sedamdesetih i početkom osamdesetih godina prošloga stoljeća. Razlika je u tome što smo tada držali kako su ti rezultati dovoljan razlog za nastavljanje nacionalne politike držanja oružja izvan svemira, dok oni sada mame jastrebove na odbacivanje Sporazuma o ograničenju nuklearnog naoružanja i na postizanje još potpunijeg oblika apsolutne vojne nadmoćnosti. U prvome Bushovu proračunu troškovi za laserske borbene postaje bili su četiri puta veći nego li do tada, a njegov novi proračun daje svemirskim ratnicima u biti otvoren račun. Osim toga, preimenovao je i reorganizirao Pentagonov ured za provođenje projekta "Rata zvijezda".

Za vrijeme mandata predsjednika Reagana i Busha starijega to se nazivalo Organizacija za inicijativu strateške obrane (Strategic Defense Initiative Organization, SDIO). Za vrijeme mandata predsjednika Clintona to je postalo Organizacija za obranu od balističkih raketa (Ballistic Missile Defense Organization, BMDO). Bush mlađi pretvorio ju je u Agenciju za proturaketnu obranu (Missile Defense Agency, MDA) i dao joj slobodu za

¹ Bowman, Robert M., umirovljenik pukovnik Američkoga ratnog zrakoplovstva, "The ABM Treaty: Dead or Alive?" (Je li Sporazum o proturaketnom naoružanju živ ili mrtav?), na: www.rmbowman.com/ssn/ABMTreaty2.htm

nadzor i izmjene kakve su prije uživali samo tajni programi. Ne bude li Kongres ubrzo djelovao, ta nova neovisna agencija mogla bi preuzeti njihov u biti neograničen proračun i potrošiti ga daleko od pomnog pogleda javnosti i Kongresa, na oružje o kojemu ne možemo znati ništa, sve dok se ono ne pojavi u svemiru. Teoretski, tada bi svemirski ratnici vladali svijetom, kadri uništiti svaki cilj na zemlji, bez ikakva upozorenja.

"Hoće li to novo vrhunsko oružje američkom narodu donijeti sigurnost?", zapitao se Bowman. "Teško. Ali će (prema jednoj Vladinoj analizi) omogućiti našoj vladi da održi sve veći jaz između bogatih i siromašnih na svijetu. To je pravi razlog zbog kojega se milijarderski "zavičajni klub konzervativaca" i plaćenici naftnih kompanija žele riješiti sporazuma ABM."²

Nacionalna proturaketna obrana - "karika koja nedostaje do prvoga nuklearnog napada"

Sjedinjene Američke Države bile su čak i s minimalnim proturaketnim štitom mogle napasti ruske raketne silose i podmornicu flotu bez straha od nuklearne odmazde, jer nekoliko preostalih ruskih nuklearnih raketa ne bi bilo kadro izvesti u inokovit protunapad, dovoljno snažan da odvрати prvi američki nuklearni napad.

Sposobnosti obje strane, Varšavskoga pakta i NATO-a, da jedna drugu unište tijekom Hladnoga rata, što su vojni stratezi nazvali MAD (Mutually Assured Destruction, Zajameno uzajamno uništenje), dovela je do zastoja u nuklearnome naoružavanju. Stanje zajameno uzajamnog uništenja bilo je zastrašujuće, ali na bizaran način mnogo stabilnije od onoga koje

je uslijediti - jednostranog američkoga nastojanja za postizanjem nuklearne premoći. Mogućnost uzajamnoga nuklearnog uništenja, bez odlučujućih prednosti za bilo koju od tih dviju strana, dovela je do stanja u kojemu je nuklearni rat bio "nezamisliv".

Danas Sjedinjene Američke Države teže mogući nastoji nuklearnog rata koji bi bio "zamisliv". I to je ono što je doista "suludo".

Ona zemlja koja bude prva imala proturaketni štit bit će *de facto* "sposobna izvesti prvi nuklearni napad". Potpukovnik Robert Bowman, direktor programa proturaketne obrane Američkoga ratnog zrakoplovstva u vrijeme mandata predsjednika Reagana, potpuno je ispravno proturaketnu obranu nazvao "karikom koja nedostaje do prvog nuklearnog napada."

Još više uznemiruje činjenica što nitko osim šefa planera iz Pentagona i nekoliko visokih obavještajnih dužnosnika iz Washingtona ne govori o mogućim posljedicama američkih nastojanja oko izgradnje proturaketnoga štita u Poljskoj i Češkoj ni o posljedicama želje za postizanjem nuklearne premoći.

Dvostranost američke politike, s obzirom na iskrene ciljeve izgradnje proturaketnoga štita, još se više razotkriva ako razmotrimo tijek čestih tajnih pregovora s vladama tih dviju zemalja, Poljske i Češke, o tome da Sjedinjene Američke Države u tim dvjema bivšim planicama Varšavskoga pakta postave postrojenja za proturaketnu obranu, koja bi bila pod kontrolom Sjedinjenih Američkih Država.

Prema izvorima iz redova poljske Vlade, ti američki razgovori s Varšavom i Pragom započeli su potkraj 2003., samo nekoliko mjeseci poslije pada Bagdada. Još je više uznemirilo izvješće od 13. srpnja 2004. o pregovorima o postavljanju proturaketne obrane, koje Sjedinjene Američke Države vode s Poljskom i Češkom. Londonski list *Guardian* piše kako su visoki dužnosnici češke Vlade također potvrdili da su u tijeku razgovori o gradnji modernih američkih radarskih postaja u Češkoj, kao dio projekta izgradnje proturaketnoga štita. "Vrlo smo zainteresirani za to da postanemo konkretan dio toga sporazuma", izjavio je poljski ministar

² Hitt, Jack, "Battlefield Space" (Svemir kao bojišnica), *The New York Times Magazine*, 5. kolovoza 2001., str. 30ff.

vanjskih poslova Boguslaw Majewski. Zatim je dodao: "S Amerikancima o tome razgovaramo još od kraja prošle godine".

Londonski je list *Guardian* iz drugih izvora u Varšavi doznao kako dužnosnici Pentagona pretražuju planinsko područje na jugu Poljske, precizno određuju i pogodna mjesta za dvije-tri radar-ske postaje u svezi s takozvanim programom "Sina Rata zvijezda" (Son of Star Wars).

Poljska je izjavila da, osim terena za radare, žele na svome području imati i postaju za presretanje raketa - veliki armirani podzemni silos iz kojega bi se ispaljivale rakete velikog dometa radi presretanja i uništavanja dolazećih raketa.

Prema planovima Bushove vlade, u Sjedinjenim Američkim Državama već se grade dva postrojenja za presretanje raketa, jedno u Kaliforniji, a drugo na Aljasci. Takvo postrojenje u Poljskoj bilo bi prvo izvan Amerike i jedino u Europi.

"Postrojenje za presretanje raketa bilo bi još privlačnije. Poljsku ne bi bilo teško na to nagovoriti", izjavio je londonskom listu bivši poljski ministar obrane Janus Onyszkiewicz.

"Znao sam za mogućnost postavljanja radara na nekim mjestima, ali sam se iznenadio kada sam čuo za raketne silose"¹, doznaje londonski *Guardian* iz još jednog izvora u Varšavi.

Znakovito je to što je taj poljski ministar obrane, koji je najviše sudjelovao u pregovorima o postavljanju provokativnih američkih raketa u Poljskoj, sve do veljače 2007., bio Radoslav "Radek" Sikorski. Sikorski ima 44 godine i britansko državljanstvo, a ustoj je i prvi pravi poljski neokonzervativac. Vratio se u Poljsku kako bi ondje promovirao projekt američkih neokonzervativaca - jastrebova rata. Kao mlad uvijek otišao je iz Poljske u Englesku, na Pembroke College u Oxford, i 1984. godine uzeo britansko državljanstvo.

Angloamerička karijera Sikorskoga doživjela je uzlet s propašću komunizma. Tada ga je uočio Rupert Murdoch, čovjek koji je neokonzervativcima davao financijsku potporu, moćni milijarder, vlasnik londonskoga lista *Times*, tabloida *Sun* i agresivne neokonzervativne američke TV mreže *Fox*. Sikorski je Murdochu savjetovao "ulaganje" u Poljsku. Sikorskijeva supruga Anne Applebaum bila je istaknuta američka novinarka, neokonzervativka.

Nakon što je obavljao dužnost na nekoliko ne baš visokih položaja u poljskoj Vladi, godine 2002. oputovao je u Washington, gdje je dobio posao kod neokonzervativca, "Kneza tame" Richarda Perlea, kao sveučilišni profesor na Perleovu Američkom poduzetničkom institutu (American Enterprise Institute, AEI) u Washingtonu. Ondje je Perle svome prijatelju Poljaku osigurao mjesto generalnog direktora organizacije Nova atlantska inicijativa (New Atlantic Initiative). U Poljsku se Vladu vratio 2005. godine kao ministar unutarnjih poslova.

Nevjerojatna činjenica u svezi sa zvjezdanom karijerom gospodina Sikorskog jest to što je kao generalni direktor Nove atlantske inicijative na Američkom poduzetničkom institutu pripremao dokumente o NATO-u i proturaketnoj obrani. Pentagonova postrojenja raketne obrane na obrambenoj crti s Rusijom, iz 2006., bila su dio projekta američke Vlade, koji su godinama prije toga započeli prijatelji Sikorskoga u Washingtonu. Bio je to do tada najopasniji pothvat te tajne klike, koji je već tada pokazivao njihovu sklonost opasnoj i suludoj politici visokog rizika.⁴

Američka izgradnja poligona za raketnu obranu u Poljskoj i euškoj podrazumijeva američka raketna postrojenja udaljena samo nekoliko minuta od potencijalnih ruskih ciljeva. Nitko ne bi znao sadrželi ili ne sadrže američke nuklearne rakete pa bi to

¹ Traynor, Ian, "US in talks over biggest missile defence site in Europe" (Amerika u pregovorima o najvećem poligonu za raketnu obranu u Europi), Varšava, *The Guardian*, 13. srpnja 2004.

⁴ Američki poduzetnički institut za javnu politiku, Washington, D. C., Radek Sikorski, na njihovoj službenoj web stranici: <http://www.aei.org/scholars/scholarID.64/scholar.asp>

dovelo svijet do mogućeg povlačenja otpočinca za nuklearni rat, sra unato ili pogrješnom procjenom, daleko opasniji od krize koja je nastala zbog izgradnje NATO-ovih baza za rakete Pershing iz osamdesetih godina prošloga stoljeća.

To u sjećanje priziva dokument koji postaje strateški nacrt za obrambenu i vanjsku politiku poslije dolaska Georgea W. Busha u Bijelu kuću, u siječnju 2001., pod naslovom "Obnova američkoga obrambenog sustava" - izvješće iz rujna 2000. o projektu američkih jastrebova zvanom Projekt za novo američko stoljeće, čiji su tvorci bili Dick Cheney i Don Rumsfeld, uz neokonzervativce Roberta Kagana, Paula Wolfowitz, Stephena Cambonea i mnoge druge, koji su poslije toga zauzeli ključne položaje u Bushovoj vladi. U njihovu strateškom dokumentu, Projektu za novo američko stoljeće, stoji: "Sjedinjene Američke Države moraju razviti i koristiti raketnu obranu u svijetu za obranu američke domovine i američkih saveznika te omogućiti sigurnu bazu za demonstraciju moći i Sjedinjenih Američkih Država na cijelome svijetu".⁵

Važna bilješka uz skupinu iz Projekta za novo američko stoljeće jest činjenica da je 2007. godine američka veleposlanica pri NATO-u bila Victoria Nuland, i sama strujnjakinja za odnose s Rusijom, supruga neokonzervativca Roberta Kagana, predsjednika projekta zvanog "Obnova američkoga obrambenog sustava", koji je sastavni dio "Projekta za novo američko stoljeće".⁶

Prije nego li je, u siječnju 2001., postao ministar obrane u Bushovoj vladi, Rumsfeld je, osim što je sudjelovao u Projektu za novo američko stoljeće, skraćenom PNAC-u, bio na čelu Predsjedničkoga povjerenstva koje je zagovaralo izgradnju i primjenu proturaketnoga štita za Sjedinjene Američke Države.

⁵ Donnelly, Thomas, Kagan, Donald i dr.: "Rebuilding America's Defences: Forces and Resources for a New Century" (Obnova američkoga sustava obrane: Snage i mogućnosti za novo stoljeće). Projekt za novo američko stoljeće, Washington, D. C., rujna 2000., dostupno na: <http://www.newamericancentury.org/RebuildingAmericasDefenses.pdf>.

⁶ Ibid.

Vlada Busha i Cheneyja toliko je nestrpljivo žudila za ostvarenjem svojih planova o raketnoj obrani, da su predsjednik Bush i ministar obrane Rumsfeld zapovjedili nepoštivanjem uobičajene procedure glede provjere, nužne za utvrđivanje u inkovitosti toga vrlo složena sustava.

Rumsfeldovu programu proturaketnoga štita snažno se usprotivilo vojno zapovjedništvo. Dana 26. ožujka 2004. četrdeset devet američkih generala i admirala potpisalo je Otvoreno pismo predsjedniku, u kojemu ga mole za odgodu projekta o raketnoj obrani.

U pismu se navodi: "Američka tehnologija, kojom se Sjedinjene Američke Države već koriste, može precizno odrediti mjesto lansiranja balističkih raketa. Stoga postoji vrlo mala vjerojatnost da bi se neka država usudila napasti Sjedinjene Američke Države ili dopustiti teroristima da to učine s njezina teritorija, raketom opremljenom oružjem za masovno uništenje, jer bi time riskirali svoje potpuno uništenje budući da bi uslijedila razorna američka odmazda".

Ta četrdesetdevetorica generala i admirala, među kojima je bio i admiral William J. Crowe, bivši načelnik Združenoga stožera oružanih snaga, ovako je argumentirao svoje stajalište: "Kao što ste rekli, gospodine predsjedniče, naš najveći i prioritet jest spriječiti teroriste da steknu oružje za masovno uništenje i da ga upotrijebe. Slažemo se s time. Stoga, kao vojno odgovoran tijekom djelovanja, predlažemo odgodu operativnog korištenja skupa i neprovjerenoga sustava GDM (Ground Based Missile Defence, Koptena proturaketna obrana), i da ta udružena financijska sredstva usmjerite na ubrzane programe za osiguravanje brojnih terena na kojima se nalaze nuklearno oružje i ostala sredstva, te tako zaštitite naše luke i granice od terorista koji bi u Sjedinjene Američke Države mogli pokušati prokrijumčariti oružje za masovno uništenje".⁷

⁷ Ponovno tiskano u Center for Arms Control and Non-Proliferation, "Briefing Book on Ballistic Missile Defense", Washington, D. C., svibanj 2004., na: http://www.armscontrolcenter.org/resources/20040501_bb_nmd.pdf

Pripreme za prvi nuklearni napad

Ali ti iskusni vojni veterani nisu rekli da su Rumsfeld, Cheney, Bush i kompanija imali potpuno druk ije planove, koji se nisu ticali teroristi kih prijetnja izop enih država. Tragali su za dominacijom punoga spektra, novim svjetskim poretom i potpunom eliminacijom Rusije kao potencijalnoga protivnika u utrci za mo i.

O ito je da užurbanost Sjedinjenih Ameri kih Država oko izgradnje proturaketnoga obrambenog štita nije bila usmjerena na Sjevernu Koreju, kao ni na teroristi ke napade. Bila je usmjerena na Rusiju, a uz nju, iako nešto manje, na daleko skromnije nuklearne kapacitete Kine. Kao što je 49 generala napisalo u svome pismu predsjedniku, 2004. godine, Sjedinjene Ameri ke Države ve imaju više nego dovoljno nuklearnih bojevih glava, kojima mogu pogoditi tisu e bunkera ili pe ina potencijalno izop enih država ili tamo nekakva Osama bin Ladena.

U ožujku 2006. godine dva ameri ka vojna analiti ara, Kier Lieber i Daryl Press, u lanku objavljenom u utjecajnom asopisu *Foreign Affairs* Vije a za me unarodne odnose iz New Yorka, napisali su: "Da je nuklearna modernizacija Sjedinjenih Ameri kih Država doista usmjerena na izop ene države ili teroriste, ameri kim nuklearnim snagama ne bi trebalo još dodatnih tisu u bojevih glava, koje e se dobiti modernizacijskim programom W-76. Drugim rije ima, izgleda da je današnja i budu a ameri ka nuklearna sila nakanila provesti preventivni napad sa svrhom razoružavanja Rusije ili Kine".

Ti autori zaklju uju: "Prvi put u gotovo 50 godina Sjedinjene Ameri ke Države danas su na pragu postizanja nuklearne premo i. Vjerojatno e ubrzo, ve s prvim napadom, biti omogu eno uništenje dalekometnog nuklearnog arsenala Rusije ili Kine. Taj dramati an zaokret u nuklearnoj ravnoteži snaga rezultat je niza poboljšanja u ameri kim nuklearnim sustavima, nagloga smanjenja ruskog arsenala i vrlo sporih koraka modernizacije

nuklearnih snaga Kine. Ako Washington ne promijeni svoje planove ili ako Moskva ili Peking ne poduzmu korake za pove anje broja i spremnosti svojih snaga, Rusija i Kina, te ostatak svijeta, još e dugo godina živjeti u sjeni nuklearne premo i Sjedinjenih Ameri kih Država".

Ukazuju i na te agresivne nove planove Pentagona za izgradnju raketne obrane, Lieber i Press su dodali: "Raketna obrana koju bi Sjedinjene Ameri ke Države možda mogle uvjerljivo primijeniti vrijedila bi u prvome redu u kontekstu napada, a ne obrane, s mogu noš u da Amerika prva izvede nuklearni napad, a ne da bude samo obrambeni štiti. Ako Sjedinjene Ameri ke Države zapo nu nuklearni napad na Rusiju (ili Kinu), zemlja koju odaberu kao cilj ostat e bez gotovo cijeloga svog arsenala, a pitanje je ho e li joj išta ostati. U tome bi slu aju ak i razmjerno skroman i neu inkovit sustav raketne obrane mogao biti sasvim dovoljan kao zaštita od bilo kakve odmazde..."⁸

Bio je to pravi plan Washingtona u "velikoj euroazijskoj igri". Izjaviti to otvoreno, sasvim je razumljivo, zna ilo je riskirati odrezati ruku ameri koj Vladi prije negoli ona nepovratno stegne om u oko metafori koga vrata Moskve. Stoga su se ameri ko Ministarstvo vanjskih poslova i ministar obrane Gates pokušali nashaliti na ra un Putinovih izjava na konferenciji u Miinchenu, nazvavši ih Putinovim paranoi nim obmanama.

Dominacija punoga spektra

Kako bismo bolje shvatili goleme razmjere projekcije ameri ke vojne mo i posljednjega desetlje a ili nešto više, nužno je provokativne planove raketne obrane za isto nu Europu sagledati u cjelokupnom kontekstu dramati nih promjena u stajali-

⁸ Lieber, Keir A. i Press, Daryl G., "The Rise of US Nuclar Primacy" (Pojava ameri ke nuklearne premo i), *Foreign Affairs*, ožujak/travanj 2006.

štu američkih vojnih snaga i vode ih krugova prema uspostavi vojnih baza sve od 1990. godine.

Pentagon je službeno američku vojnu strategiju definirao kao doktrinu Dominacije punoga spektra, a obrana od balističkih raketa bila je jedna od njezinih sastavnica.

Prema službenom izvješću u Pentagonu, Dominacija punoga spektra (Full Spectrum Dominance, FSDS) jest "danas krovna koncepcija za primjenu sile i pruža viziju za buduću združeno djelovanje. Da bi se ta dominacija punoga spektra ostvarila, oružane snage moraju svoje napore oko preobrazbe usredotočiti na područja, koja povećavaju sposobnost združenih snaga za postizanje uspjeha velikim rasponom vojnog djelovanja. Dominacija punoga spektra zahtijeva združeno djelovanje svih dijelova vojske, koncepciju djelovanja, funkcionalnu koncepciju i vrlo važno omogući napredovanje prilagodljivo različitim uvjetima i ciljevima."

"Dominacija punoga spektra shvaća potrebu za zajedničkim djelovanjem vojnih snaga i drugih državnih institucija, važnost suradnje sa saveznicima i s ostalim partnerima."⁹

Dominacija punoga spektra podrazumijeva cjelokupnu zemlju i svemir, čak i cyberspace. Pentagon među osam prioriteta navodi "djelovanje sa zemlje, iz svemira, iz međunarodnih voda, zračnog prostora i cyberspacea".¹⁰

⁹ US Joint Chiefs of Staff: National Military Strategy of the United States of America (Američki Vojni stožer: Nacionalna vojna strategija Sjedinjenih Američkih Država), Washington, D. C., 2004.

¹⁰ Ibid.

etvrto poglavlje

DR. STRANGELOVE JE ŽIV!

Bombe što dalje...

Program američke raketne obrane i modernizacije prvoga nuklearnoga napada bio je i kao zamisao vrlo zastrašujuć. Tijekom Bushova mandata postao je operativan i još je unapredovao, prizivajući u svijet opasnosti iz dana Hladnoga rata, kada su flota bombardera B-52, naoružana bojevim glavama, i podmornica Trident s nuklearnim raketama bili pripravnih dvadeset i pet sati na dan. Bio je to pravi nuklearni scenarij strave.

Godine 1964. američki filmski redatelj Stanley Kubrick zabilježio je povijest na filmu zajedljivom političkom satirom *Dr. Strangelove, ili kako sam prestao brinuti i zavolio bombu*. Film *Dr. Strangelove* bio je Kubrickova provokativna crna komedija koja se odnosila na sudnji dan i politiku Hladnoga rata, prikazujući slučaj, nehotičan i preventivan američki nuklearni napad na Rusiju.

Taj znameniti film, politička satira o nuklearnom ratu, govori o tome kako se tehnologija poremetila i zavlada nad ljudskom. Glavni junak, dr. Strangelove, njemački je znanstvenik, ujak u invalidskim kolicima, savjetnik predsjednika (navodno stvoren po uzoru na ministra vanjskih poslova dr. Henryja Kissingera), s mehaničkom rukom koju ne može nadzirati i koja se, protiv njegove volje, diže na nacistički pozdrav, prijeteći i ubojstvom.

U završnome prizoru filma o Strangelovu sirena oglašava zabunu koja dolazi iz baze. Posebna lozinka prenosi se na flotu bombardera B-52 natovarena nuklearnim oružjem. Pripovjeda daje završnu izjavu o spremnosti strateškoga zapovjedništva ratnog zrakoplovstva, koje je poslije nazvano "Operacija Dropkick".

Da bi se zaštitilo od iznenadnog nuklearnog napada, zapovjedništvo američkoga strateškog zrakoplovstva drži u pripravnosti golemu flotu bombardera B-52, dvadeset i pet sati na dan. Svaki bombarder B-52 može ispustiti nuklearnu bombu tešku 50 megatona, koja ima 16 puta veću eksplozivnu snagu od svih bomba i granata koje su sve vojske zajedno ispalile u Drugome svjetskom ratu. S bazom u Americi, zrakoplovne snage u pripravnosti koriste se podzemno od Perzijskoga zaljeva do Arktika, ali sve imaju jedan zajednički geografski imbenik - sve su samo dva sata udaljene od svojih ciljeva u Rusiji.

U klaustrofobnoj unutrašnjosti jednog bombardera B-52, kojemu ne prijeti nikakva opasnost, prigupljuje posada zaokupljena rutinskim poslovima. Posadom zapovijeda bojničar T. J. "King" Kong, prostodušna osoba nalik ovjekolikoj majmunu, s vrlo izraženim naglaskom tekshaškog kauboja, koja prelistava asopis *Playboy*. Drugi član posade zabavlja se izvodima i trikovima miješanjem karata. Radiooperater, satnik B. "Goldie" Goldberg, dok nešto žvaka na brojaniku ugleda signale, uz glasan radio prijenos. Brojke i slova u svome priručniku "Vrlo tajne šifre za komuniciranje među letjelicama" definira kao "napad s krila, plan R".

Ljutit kada doznaje za zapovijed o "napadu s krila plan R" (R stoji za Romeo), bojničar Kong zapita se ne izvodi li njegova posada kakve psine i oglušiti se na zapovijed. "Koliko sam vam puta, de ki, ponovio da ne želim glupiranja u zrakoplovu? ... Gle, bio sam na svjetskom velesajmu, na pikniku, na rođenu, ali to je nešto najgluplje što sam ikada čuo na svoje slušalice". Kong ustraje na tome da mu poruku i lozinku potvrde, mrmljaju i sam za sebe: "Sigurno je nekakva pogreška". Cilj posade

bombardera sumnja da bi ta vrlo tajna zapovijed mogla biti "nekakav test lojalnosti". Poslije provjere u knjižici lozinka, dekodirane poruke i legitimne potvrde iz baze, koju Goldberg prima, Kong izjavljuje da su doista zaprimili plan R:

"Nitko još nikada nije dobio zapovijed 'Kreni'. Stari nam Ripper ne bi dao plan R osim da Ba uške nisu do noga potukli Washington i mnoge druge gradove nekakvim pritajenim napadom". Bojničar Kong stavlja na glavu svoj golemi šešir i, dok zvuk maloga bubnja udara taktove pjesme "When Johnny Comes Marching Home", sve ano objavljuje svojoj posadi:

"Dakle, de ki, mislim da je to to. Nuklearna (izgovoreno kao nukularna) bitka, o i u o i s Ba uškama".¹

Paralela izme u izmišljenoga Kubrickova prikaza moguće nuklearnog ratnog požara zbog pogrešne procjene iz 1964. godine, i ono što se događa više od četrdeset godina poslije toga, zbiljski predsjednik iz Teksasa, koji se voli igrati besposlićara na svome rancu u Cravvfordu i koji tvrdoglavo ustraje na izgovaranju rije i nuklearan kao "nukularan", bile su previše uoljive da ih se ne bi opazilo. Nažalost, nuklearna politika američke Vlade iz 2007. godine nije bila hollywoodski film, nego stvarnost.

Hod prema mogućoj nuklearnoj katastrofi, izazvanoj namjerno ili pogrešnom procjenom, kao posljedici vrlo nove politike američke Vlade, dobio je novu težinu u lipnju 2004., samo nekoliko tjedana nakon što je 49 generala i admirala poduzelo vrlo neobićan korak - pismom se obratilo predsjedniku.

Rumsfeldov Conplan 8022

Toga je lipnja ministar obrane Rumsfeld dao jedno odobrenje s oznakom vrlo tajno - zapovijed oružanim snagama Sjedinjenih Američkih Država da provedu nešto što se zvalo *Conplan 8022*,

¹ Osvrt Tima Dirksa na <http://www.filmsite.org/drst.htm>

"koji predsjedniku daje mogućnost za trenutna no izvođenje globalnog udara".

Termin *Conplan* jest Pentagonova kratica za *Contingency Plan* (Plan za nepredviđene situacije). Za kakve su se to "nepredviđene" situacije pripremali planeri iz Pentagona? Za preventivan konvencionalni napad na nekog Sjevernu Koreju, ili možda čak na Iran? Ili za silovit preventivan nuklearni napad na posljednju golemu nuklearnu silu koja nije pod izumom američke "dominacije punoga spektra", tj. Rusiju?

Zamjetne su još dvije riječi - "globalni udar". Riječi su to Pentagona, kojima se opisuje poseban preventivni udar, koji, prvi put od početka Hladnoga rata, uključuje mogućnost nuklearnog napada, protivno tradicionalnom američkom stajalištu da se nuklearno oružje koristi samo za obranu ili odbijanje napada.

Kako su neki zapazili, *Conplan 8022* bio je drukčiji od tradicionalnih ratnih planova Pentagona, koji su u biti bili planovi obrane od invazije ili napada.

U skladu s Bushovom doktrinom o agresivnom preventivnom napadu, iz 2002. godine, Bushov novi *Conplan 8022* bio je plan za napad. Provedbu toga plana moglo se pokrenuti čak na "percepciju", tj. pomisao o postojanju neposredne opasnosti, i to slijedom predsjednikove zapovijedi, tj. bez odobrenja Kongresa. Time su izbrisane ustavne odredbe o kontroli i ravnoteži vlasti, tj. o trodijelnoj vlasti, koje su u američki Ustav tako pomno ugradili Očevi utemeljitelji Sjedinjenih Američkih Država. Dakle, predsjednik je sam započeo preventivni nuklearni rat.

S obzirom na pojedinosti o pogrješnim ili lažnim "percepcijama", u Pentagonu i u Uredu potpredsjednika, o opasnosti od iračkog oružja za masovno uništenje 2003. godine, projektom *Conplan 8022* predviđalo se da američki predsjednik može započeti raketni napad u slučaju bilo kakve "percipirane" opasnosti, pa makar ona bila samo potencijalna i neprovjerena.

Kao odgovor na Rumsfeldovu zapovijed iz lipnja 2004., tadašnji predsjednik Združenoga stožera Richard Myers potpisao je zapovijed kojom je *Conplan 8022* postao operativan. Bombarderi strateške namjene, sposobni za izvođenje nuklearnog napada, balističke rakete s nuklearnim bojivima glavama (ICB-ovi), nuklearne podmornice (SSBN-ovi) i postrojbe za "informacijsko ratovanje" (sic) koriste se za napad na neoznačene vrlo važne visokovrijedne ciljeve "neprijateljskih" država.

Je li država Iran neprijateljska država, iako ta zemlja nije nikada napala Sjedinjene Američke Države? Ili možda Sjeverna Koreja, iako tijekom pedeset godina nije izvela nijednom izravan napad najužnu Koreju, a kamoli na neku drugu državu? Je li taj "neprijatelj" Kina, samo zato što postaje previše utjecajna u gospodarskom smislu? Nema jasnih odgovora, no svijet počinje osjećati nervozu.

Je li Rusija postala "neprijatelj" zato što je odbila pognuti glavu i pristati na to da bude "vazalna" država "Američkoga carstva", kako to naziva Brzezinski?

Budući da u Sjedinjenim Američkim Državama nije bilo javne rasprave o *Conplanu 8022*, u široj javnosti nije bilo ni razgovora o kojemu od ovih potencijalno opasnih nuklearnih pitanja.

Ono zbog čega Rumsfeldova zapovijed iz lipnja 2004. godine još više uznemiruje svijet, koji se uistinu ponadao da su nuklearne gljive opasnost koja pripada prošlosti, jest činjenica da *Conplan 8022* sadrži značajnu komponentu nuklearnoga napada.

To nije da se od završetka Hladnoga rata smanjuju goleme zalihe nuklearnog oružja u američkom vojnom skladištu. No, izgleda, ne zato što Sjedinjene Američke Države udaljavaju svijet od mogućnosti nuklearnog rata prouzročena pogrješnom procjenom.

CARSTVO BAZA - BAZA CARSTVA

Rusija okružena američkim bazama

Širenje američke obrambene štite na Poljsku i Češku može se lakše shvatiti kada se sagleda iz kuta znakovitog širenja NATO-a od 1991. Kao što je ruski predsjednik Putin iznio u svome govoru iz veljače 2007., na konferenciji u Münchenu, "NATO svoje pogrančne snage postavlja na naše granice... o čemu je da širenje NATO-a nema nikakve veze s modernizacijom samoga Saveza, kao ni s osiguranjem mira u Europi. Naprotiv, to širenje jest ozbiljna provokacija, koja snižava razinu međusobnog povjerenja. Stoga s pravom postavljamo pitanje: Protiv čega je usmjereno to širenje? I što je s uvjerenjima koja su nam naši zapadni partneri davali poslije raspada Varšavskoga pakta?"

Ruski strateg i vojni stručnjak Jevgenij Primakov, blizak savjetnik Vladimira Putina, istaknuo je kako je NATO "utemeljen u vrijeme Hladnoga rata kao regionalna organizacija sa svrhom osiguranja sigurnosti američkih saveznika u Europi". Još je dodao da "danas NATO djeluje na temelju jedne posve drukčije filozofije i doktrine, izlazi izvan okvira europskoga kontinenta i provodi vojne operacije daleko izvan svojih granica. NATO... se ubrzano širi, suprotno već postignutim dogovorima. Primanje novih članica u NATO vodi povećanju broja vojnih baza, u koje se smješta sustav protuzračne obrane Američke vojske i njegove sastavnice protubalističkih raketa".

Godine 2007. NATO nije samo jezgra koju ine zemlje Zapadne Europe, koje su u tome savezu još od Hladnoga rata i kojima zapovijeda jedan Amerikanac, nego uključuje i bivše države Varšavskoga pakta i neke bivše države Sovjetskoga Saveza, poput Poljske, Latvije, češke, Estonije, Litve, Rumunjske, Bugarske, Maarske, Slovačke i Slovenije, jedne od zemalja bivše Jugoslavije. Kandidati za članstvo u NATO-u jesu Republika Gruzija, Hrvatska, Albanija i Makedonija. Predsjednik Ukrajine Viktor Jušenko pokušao je nasilno Ukrajinu uvesti u NATO. Sve je to jasna poruka Moskvi te stoga ne iznenađuje što Moskva tu poruku nije dočekala raširenih ruka.

Stvarane su nove i ukidane stare strukture u NATO-u. Jedna od novih struktura jesu Snage za brzo raspoređivanje (NATO Response Force, NFR), stvorene na sastanku na vrhu u Pragu 2002. Neposredno poslije pada Bagdada, 2003., započelo je glavno restrukturiranje zapovjednog stožera NATO-a. Ukinuto je Sjedište vrhovnoga zapovjedništva. Osnovano je novo zapovjedništvo, Savezni komand zapovjedništvo za preobrazbu (Allied Command Transformation, ACT), nastalo u saveznoj državi Virginiji, sa sjedištem u Norfolku. Ono je zaduženo za intenzivnu "preobrazbu" u NATO-u.

Washington je 2007. potpisao sporazum s Japanom o suradnji na razvoju raketne obrane. U to je vrijeme intenzivno surađivao s Izraelom na ispitivanju sustava raketne obrane. Svoj obrambeni štit u Europi američka Vlada širi na Poljsku, čiji je ministar obrane Radek Sikorski, blizak prijatelj i saveznik Pentagonovih neokonzervativaca, ratnih jastrebova, te na češku.

Osim toga, NATO je pitanje ulaska Ukrajine i Republike Gruzije u svoje članstvo odlučio riješiti "po brzom postupku". Unatoč krahu u Iraku, Bliski se istok militarizira mrežom trajnih američkih vojnih baza, od Katara preko Iraka do Afganistana, i šire.

Dana 15. veljače 2007. godine, Odbor za vanjsku politiku Zastupničkoga doma američkoga Kongresa (US House of Representatives Foreign Affairs Committee) odobrio je nacrt zakona

orvelovskog imena - NATO-ov Zakon o jačanju slobode (Freedom Consolidation Act), kojim se potvrđuje američku potporu daljnjem širenju NATO-a, uključujući i davanje potpore priimanju u članstvo Ukrajine i Gruzije.

S ruskoga motrišta, proširenje NATO-a na istok, od završetka Hladnoga rata, jest potpuno kršenje sporazuma postignuta između Mihaila Gorbačova, tadašnjega predsjednika Sovjetskoga Saveza, i američkog predsjednika Georgea H. W. Busha, što je 1990. otvorilo put mirnom ujedinjenju Njemačke. Plan širenja NATO-a jest nastavak pokušaja iz Hladnoga rata da se Rusiju okruži i izolira. Tako je to zacijelo izgledalo gledano o čima Moskve, kada se baci pogled na zapad i jug.

Novo američke vojne baze za očišćavanje "demokracije"?

Gotovo nezamisliva posljedica američke politike poslije bombardiranja Srbije iz 1999. godine jest izgradnja velike mreže novih američkih vojnih baza, i to u onim dijelovima svijeta u kojima, izgleda, za njih ima vrlo malo opravdanja, uzmemo li u obzir opasnost po sigurnost Amerike koja bi zahtijevala takve mjere predostrožnosti za obranu zemlje i velike poreze koje plaćaju američki vojni obveznici, a o ostalim velikim izdvajanjima za vojsku da i ne govorimo.

Dominantna politika od završetka Drugoga svjetskoga rata pa sve do Korejskoga rata bila je smanjenje broja američkih vojnih baza u prekomorskim zemljama. U roku od dvije godine poslije Dana pobjede nad Japanom ukinuta je polovica svjetske strukture američkih vojnih baza u odnosu na broj vojnih baza iz vremena rata, a polovica baza koje su postojale od 1927. ukinuta je do 1949. godine.

To poslijeratno smanjenje broja prekomorskih vojnih baza prestalo je Korejskim ratom početkom pedesetih godina prošlo-

ga stoljeća, kada se broj vojnih baza ponovno povećao, a još veći porast broja tih baza dogodio se tijekom Vijetnamskoga rata. Tek poslije Vijetnamskoga rata broj američkih vojnih baza u prekomorskim zemljama počeo se uistinu ponovno smanjivati. Godine 1988. taj je broj bio nešto manji nego na završetku Korejskoga rata, ali je odražavao posve drukčiji globalni obrazac nego poslije Drugoga svjetskoga rata. Broj vojnih baza najviše je smanjen u južnoj Aziji te na Bliskom istoku i u Africi.

U lipnju 1999. porast broja američkih vojnih baza diljem svijeta poprimio je novu kvalitativnu dimenziju. Poslije bombardiranja Jugoslavije američke su snage na granici između Kosova i Makedonije započele izgradnju baze Bondsteel. To je gravitacijska stožerna točka buduće nove mreže američkih vojnih baza na svijetu.

Baza Bondsteel američkim je zrakoplovnim snagama omogućila lagan pristup naftom bogatom Bliskom istoku i Kaspijskom jezeru, kao i Rusiji. U vrijeme kada je izgrađen, kamp Bondsteel bio je najveća američka vojna baza izgrađena poslije Vijetnamskoga rata, s oko 7.000 vojnika. Tu vojnu bazu izgradila je najveća američka vojna građevinska tvrtka, KBR, koja je u vlasništvu kompanije Halliburton. U to je vrijeme generalni direktor kompanije Halliburton bio Dick Cheney.

Prije početka NATO-ova bombardiranja Jugoslavije, 1999. godine, list *Washington Post* napisao je bez uvijanja da "uz sve krhke stanje na Bliskom istoku raste potreba za vojnim bazama na Balkanu i za pravom preleta iznad Balkana, kako bismo zaštitili izvore nafte na području Kaspijskoga jezera."

Kamp Bondsteel bio je samo prva od golemoga broja američkih vojnih baza izgrađenih tijekom toga desetljeća. Osim kampa Bondsteel na Kosovu, koje je tada pravno još bilo dio Jugoslavije, Američka je vojska nastavila izgradnju vojnih baza u Makedoniji, Bosni i Hercegovini, Albaniji i Makedoniji.

Dana 16. kolovoza 2004. američki predsjednik Bush najavio je ono što se opisuje kao najopsežnije restrukturiranje američkih

prekomorskih snaga od završetka Korejskoga rata. Bio je to program sveobuhvatnih promjena glede broja i lokacija za izgradnju vojnih baza u prekomorskim zemljama, danas poznat pod nazivom Integrirana globalna nazočnost i strategija izgradnje vojnih baza (Integrated Global Presence and Basing Strategy, IGPBS).

Oko 70.000 osoba treba se vratiti iz baza u prekomorskim zemljama, tj. iz Europe i Azije, u baze na teritoriju Sjedinjenih Američkih Država. Ostale prekomorske snage rasporedit će se unutar trenutnih država domaćina, poput Njemačke i Južne Koreje.

Novo vojne baze izgradit će se u zemljama Istočne Europe, u srednjoj Aziji i u Africi. Prema mišljenju američkoga Ministarstva obrane, te bi lokacije bile bliže i mogle bolje "reagirati na potencijalna problematna mjesta". Taj novi plan zahtijevat će nove terene, koji će stajati milijarde dolara. Izgradnju nekih baza financirat će Sjedinjene Američke Države, a nekih druge zemlje.

Pentagonovo službeno objašnjenje tih sveobuhvatnih promjena u korištenju vojnih baza po svijetu nije bilo uvjerljivo. Zašto je to važno za vojsku? Globalni rat protiv terorizma, u kombinaciji s ostalim geopolitičkim uvjetima, dovodi do velikih promjena u sigurnosnoj i obrambenoj strategiji Sjedinjenih Američkih Država. To novo okruženje u svezi sa sigurnošću zahtijeva mnogo globalnije gledište. Potrebne su promjene u sveopćem američkom stajalištu prema obrani...

Jedna od najvažnijih, a najmanje spominjanih novih američkih baza, jest baza u Bugarskoj, bivšem sovjetskom satelitu, a danas novoj članici NATO-a. U slučaju sukoba, (prema riječi ima Pentagona postoje samo "sukobi", a ne više ratovi), kada bi se od Kongresa zatražilo da dade službeno odobrenje za djelovanje vojske i da navede razlog toga djelovanja, vojska bi se bazom Bezmer koristila za brzu "dostavu" ljudstva i opreme na prve crte bojišnice. Sasvim je shvatljivo što se planeri u Kremlju pitaju je li ta prva crta bojišnice u Rusiji?

Obrana polja opijuma?

Sjedinjene Američke Države gradile su vojne baze u Afganistanu odmah poslije munjevitata rata što su ga ondje vodile 2001. godine. Zanimljivo je da je istodobno s američkom okupacijom Afganistana porastao uzgoj opijuma u toj zemlji, te daje tijekom nastojanja američkih vojnih snaga u toj zemlji proizvodnja heroína dostigla rekordno visoku razinu.¹

U prosincu 2004., za posjeta Kabulu, američki ministar obrane Donald Rumsfeld dovršio je planove za izgradnju još devet vojnih baza u Afganistanu, u pokrajinama Helmand, Herat, Nirmuz, Bal, Host i Paktia. Te su vojne baze izgrađene nakon što su već postojale tri velike američke vojne baze izgrađene neposredno poslije okupacije Afganistana, a to su: jedna 2001. na 2002., tobože kako bi se izoliralo i eliminiralo terorističku opasnost Osame bin Ladena. Američka je Vlada poslije okupacije Afganistana, a to su: jedna 2001., izgradila tri velike vojne baze, jednu blizu zračne luke u Bagramu, sjeverno od Kabula, kao glavno središte za logistiku, drugu na uzletištu Kandahar na jugu Afganistana i treću na uzletištu Šindand u zapadnoj pokrajini Herat. Najveća američka baza u Afganistanu, Šindand, izgrađena je stotinjak kilometara od granice s Iranom, i iz nje je moguće raketno djelovati i na Rusiju i na Kinu.

U povijesnom smislu Afganistan je bio središnja zemlja britansko-ruske velike igre u borbi za nadzor nad srednjom Azijom tijekom devetnaestoga i početkom dvadesetoga stoljeća.

U to je vrijeme britanska strategija bila po svaku cijenu spriječiti da Rusija ne stekne kontrolu nad Afganistanom, te da time ne postane opasnost po "dragulj britanske imperijalne krunice" - Indiju.

Za planere Pentagona Afganistan ima iznimno važan strateški položaj. On je platforma s koje američka vojska može biti izravna opasnost po Rusiju i Kinu, te Irak i druge naftom bogate zemlje Srednjeg istoka. Malo se toga promijenilo, unatoč višestodotinu godina ratovanja.

Afganistan je smješten na vitalno važnom položaju, jer povezuje južnu Aziju, srednju Aziju i Bliski istok. Osim toga, preko te zemlje prolazi planirana trasa naftovoda koji vode od naftnih polja Kaspijskoga jezera do Indijskog oceana, gdje je američka naftna kompanija Unocal, zajedno s Cheneyjevom kompanijom Halliburton i s kompanijom Enron, vodila pregovore o dobivanju isključivih prava na izgradnju plinovoda za dovod prirodnoga plina od Turkmenistana preko Afganistana i Pakistana do goleme Enronove elektrane na prirodni plin u Dabholu blizu Bombaja.

Istodobno je Pentagon sklopio sporazum s Vladom Kirgistanu, u srednjoj Aziji, o izgradnji strateški važne vojne baze - zračne baze Manas kod meunarodne zračne luke u Biškeku. Ne samo što je Manas blizu Afganistana, nego se iz njega može lako napasti naftom i plinom bogato područje oko Kaspijskoga jezera, kao i granice oblije velikih zemalja, Rusije i Kine.

Kao dio cijene prihvaćanja pakistanskoga vojnog diktatora generala Perveza Mušarafa za saveznika u ratu protiv terorizma, a ne kao neprijatelja, Washington je iznudio njegov pristanak da se Američko ratno zrakoplovstvo i NATO koriste zračnom lukom Džakobabad, smještenom oko 400 kilometara sjeverno od Karakora, "kao potporom u napadu na Afganistan". Još dvije američke vojne baze izgrađene su u Dalbandinu i Pasni.

To je samo mali dio goleme mreže vojnih baza koje su u rukama Sjedinjenih Američkih Država i koje je ta zemlja izgradila od 2001. godine.

Za samo nekoliko tjedana od napada na Afganistan, nekako je u cijeloj toj igri prestala potraga za Osamom bin Ladenom. Taj zakleti neprijatelj bez premca ostavljen je na miru, u špiljama Tora Bore.

¹ De Young, Karen, "Afghanistan Opium Crop Sets Records: U. S. - Backed Efforts At Eradication Fail" (U Afganistanu rekordan uzgoj opijuma: neuspjela američka nastojanja za njegovim iskorjenjivanjem), *Washington Post*, 2. prosinca 2006.

im je vrsto preuzela nadzor nad Afganistanom, ameri ka je Vlada svoje vojne poglede usmjerila na Irak i Sadama Huseina, navodno uporište Bushove osovine zla, zato stoje, navodno, imao skladišta nuklearnog, kemijskog i biološkog oružje za masovno uništenje, usmjerena izravno na Ameriku i njezine saveznike.

Samo nekoliko mjeseci poslije okupacije Iraka po ele su curiti informacije koje su ukazivale na to da e, prema rije ima jednog ameri kog generala, Pentagon "vrlo dugo" ostati u toj zemlji. Kako bi ameri kim poreznim obveznicima prikrila vrto-glavo visoke troškove rata u Iraku i okupacije koja je potom uslijedila, Bushova je vlada pribjeglja traženju sredstava za financiranje rata u Iraku pomo u raznih "dodatnih ra una za financiranje", koje je Kongresu podnosila odvojeno, i to poslije završetka rasprave o glavnom prora unu za taj rat. U dodatnim fondovima za financiranje rata u Iraku, iz svibnja 2005., našla se, duboko skrivena u tekstu, odredba o izgradnji vojnih baza za ameri ke snage, koje je opisala vrlo uvijeno, kao "u nekim vrlo ograni enim slu ajevima, trajne baze".

Prema pisanju tiska, do 2006. godine Sjedinjene Ameri ke Države izgradile su ak etrnaest stalnih vojnih baza u Iraku, državi koja je samo dvostruko ve a od ameri ke savezne države Idaho, što izvrgava ruglu predsjednikova jamstva o tome kako planira povla enje ameri kih snaga iz te zemlje. Daleko najvažnija baza u Iraku bile su zrakoplovna baza Balad i kamp Anakonda, nešto sjevernije od Bagdada. Ta baza služi i lovcima Ameri koga ratnog zrakoplovstva i transportnim zrakoplovima.

Kamp Anakonda, spojen sa zrakoplovnom bazom, služi kao glavna vojna baza i kao središte za logistiku Ameri ke vojske u središnjem Iraku. Vojni su analiti ari primijetili da Balad ima savršen položaj za projekciju ameri ke mo i po cijelome Bliskom istoku. Osim toga, ostalih trinaest ameri kih vojnih baza u Iraku, izgra enih od ožujka 2003., ukazuje na to daje ameri ko "osloba anje" Iraka od Sadama Huseina imalo tvrdokoran vojni zna aj.

Izgleda da je ta sloboda bila sloboda dana ameri koj Vladi da izgradi svoje vojarne duž ira kih naftnih polja i na granici Iraka s Iranom².

Postavljanje vojnih baza diljem svijeta nije uop e bila ograni ena samo na euroazijski kontinent, iako je to ameri kim vojnim planerima bio o it strateški prioritet. Vojni analiti ar Zoltan Grossman o tome je rekao: "Najizravnija ameri ka intervencija poslije napada na Afganistan bila je na jugu Filipina, protiv (muslimanske) gerilske skupine Abu Sajaf, ogranka skupine Moro. Amerika je tvrdila da je mala skupina Abu Sajaf našla nadahnu e u Bin Ladenu, a zapravo je nastala kao teroristi ko krilo skupine Moro poslije desetlje ima duge pobune te skupine na otoku Mindanao i na oto ju Sulu.³

Ameri ki posebni "instruktori" za specijalne postrojbe provodili su združene "vježbe" s filipinskim snagama u aktivnoj borbenoj zoni. Cilj ime je, navodno, bio posti i laku pobjedu, poput one u Grenadi, nad dvjesto pobunjenika, u svrhu postizanja globalnoga propagandnog u inka protiv Bin Ladena. Ali, kada se napad na pobunjenike po ne, on se može lako proširiti i

² Widome, Daniel, "The Six Most Important US Military Bases" (Šest najvažnijih ameri kih vojnih baza), na www.foreignpolicv.com, svibanj 2006.; Johnson, Chalmers, "America's Empire of Basis" (Ameri ko carstvo baza), na www.TomDispatch.com, 15. sije nja 2004.; Grossman, Zoltan, "New US Military Bases: Side Effects or Causes of War?" (Nove ameri ke vojne baze: popratne pojave ili uzroci rata?), na www.counterpunch.org/zoltanbases.html. 2. velja e 2002.; Maitra, Ramtanu, "US Scatters Bases to Control Euroasia" (Ameri ka širi baze kako bi kontrolirala Euroaziju), na AsiaTimes.On.lim, 30 ožujka 2005.; Clark, William, "Will US be asked to leave key military bases?" (Ho e li od Amerike zatražiti da napusti klju ne vojne baze?), www.csmonitor.com, 5. lipnja, 2005.; Shanker, Thorn i Smith, Eric, "Pentagon Expects Long-Term Access to Four Key Bases in Iraq" (Pentagon o ekuje dugoro no korištenje etiriju klju nih baza u Iraku.), *New York Times*, 20. travnja 2003.; Spolar, Christine, "14 Enduring Bases Set for Iraq" (Planirano postavljanje 14 trajnih baza u Iraku), *Chicago Tribune*, 23. ožujka 2004., na www.globemaster.de/cgi-bin/bases prikazan je profil svih popisanih ameri kih zrakoplovnih baza.

³ Grossman, Zoltan, "New US Military Bases: Side Effects or Causes of War?" (Nove ameri ke vojne baze: popratne pojave ili uzroci rata?), na www.counterpunch.org/zoltanbases.html

na ostale skupine organizacije Moro ili čak na komunisti ke pobunjeni ke skupine na Mindanau. To bi moglo pomoći i postizanju drugoga velikog američkog cilja na Filipinima - ponovnoj potpunoj uspostavi američkih vojnih baza, koje su ondje prestale postojati kada je filipinski Senat ukinuo američki nadzor nad zrakoplovnom vojnom bazom Clark i bazom ratne mornarice Subic, nakon što je završio Hladni rat i nakon što su obje baze bile oštećene vulkanskom erupcijom.

Povratak američkih snaga na Filipine, kao i Bushove prijetnje Sjevernoj Koreji, mnogi su na tome području doživjeli kao nastojanje Amerike da ponovno stekne utjecaj u istočnoj Aziji, u vrijeme kada se Kina pojavila kao svjetska sila i kada su se i ostale azijske zemlje gospodarstveno oporavile od financijske krize. Rastu američka vojna uloga u cijeloj Aziji mogla bi ublažiti rastu u kritiku na račun američkih vojnih baza u Japanu. Osim toga, ti bi potezi mogli povećati strahovanje Kine od američke sfere utjecaja koja nepozvano stiže na njezine granice. Nova američka vojna baza u bivšoj sovjetskoj republici Kirgistanu preblizu je Kini da bi ona mogla biti spokojna.

U međuvremenu, Amerika je svoj "rat protiv terorizma" usmjeravala i na neka druga područja svijeta, posebice na Južnu Ameriku. Kao što je propagandom Hladnoga rata lijevi arševski pobunjenike na jugu Vijetnama i El Salvadora proglašavala marionetama Sjevernoga Vijetnama ili Kube, propagandom "rata protiv terorizma" Amerika je kolumbijske pobunjenike proglašila saveznicima susjedne naftom bogate Venezuele. Predsjednika Venezuele Huga Chaveza opisuje kao "simpatizera" Bina Ladena i Fidela Castra te kao čovjeka koji možda okreće OPEC protiv Sjedinjenih Američkih Država. Chavez može poslužiti kao idealan novi neprijatelj ako se Bin Laden ikada ukloni. Iako se kriza u Južnoj Americi ne može povezati s islamskim militarizmom, ona je, možda, zaetak sljedećega opasnog rata.⁴

⁴ ibid.

Mnogimaje na svijetu 2007. godine postalo jasnije kako američka Vlada potiče ratove ili sukobe s narodima diljem svijeta, ne samo zato da bi imala kontrolu nad naftom, iako strateško nadziranje tijeka nafte čini srž "Američkoga stoljeća" još od dvadesetih godina prošloga stoljeća.

Krajnji cilj različitih sukoba i američkoga vojnog djelovanja jest nadzirati gospodarstvo svih potencijalnih suparnika, aspirirana za moć, bilo kojega naroda ili skupine naroda koji bi mogli odlučiti i pokušati ugroziti neospornu primarnu ulogu Amerike kao gospodara u svjetskim razmjerima.

Još početkom osamdesetih godina prošloga stoljeća dugogodišnji stratezi Washingtona i utjecajni trustovi mozgovia shvatili su kako su kapaciteti američke industrije iscrpljeni te kako će se ubrzo pojaviti neke druge zemlje i regije, poput Europske unije ili gospodarske sile istočne Azije i Kine, koje razvijaju svoj potencijal i koje bijednoga dana mogle ugroziti nadmoć Amerike.

Godine 2001., kada su George Bush i Dick Cheney sjeli na kormilo američke Vlade, američki vladajući ustroj, timo ni stari patriciji američke moći, odlučili su poduzeti oštre mjere kako bi održali američku premoć u novome stoljeću.

Širenje američkih vojnih baza poslije Hladnoga rata

Glasnost i perestrojka, s kraja osamdesetih godina prošloga stoljeća, poslije kojih su, 1989., uslijedili slom režima u zemljama Istočne Europe pod sovjetskom dominacijom i raspad samoga Sovjetskoga Saveza, 1991. godine, podgrijali su velike nade među onima koji su držali kako američke vojne baze u Europi služe kao obrana od sovjetske opasnosti te kako će sustav američkih vojnih baza ubrzo biti ukinut. No, američko Ministarstvo obrane, u svome *Izvješću u ministra obrane* iz 1989. godine, ustvrdilo je kako "projekcija moći" Sjedinjenih Američkih Država zahtijeva "daljnje razmještanje" američkih vojnih snaga.

Dana 2. kolovoza 1990., ameri ki predsjednik George H. W. Bush, otac današnjega predsjednika, izjavio je da sustav ameri kih vojnih baza u prekomorskim zemljama treba ostati netaknut te da bi se do 1995. godine globalne snage potrebne za o u vanje sigurnosti SAD-a mogle smanjiti za 25 posto u odnosu na one iz 1990. godine. Istoga dana Irak je napao Kuvajt.

Slanje golemih ameri kih vojnih snaga na Bliski istok tijekom Zaljevskoga rata vodilo je do objave "novoga svjetskoga poretka", koji je ukorijenjen u vlasti i vojnoj mo i Sjedinjenih Ameri kih Država. "Hvala Bogu što smo jednom zauvijek odbacili vijetnamski sindrom", slavodobitno je izjavio Bush. Izgra ene su nove vojne baze na Bliskom istoku, posebice u Saudijskoj Arabiji, gdje su ve više od deset godina stacionirane tisu e ameri kih vojnika.

Iako je Clintonova vlada, snažnije od prethodne vlade, tj. one Busha starijega, insistirala na smanjenju izdataka za vojsku u mnogim stranim zemljama, nijedna od njih nije ni pokušala smanjiti "daljnju nazo nost" ameri kih vojnih snaga u stranim zemljama, sude i prema nadaleko rasprostranjenim ameri kim vojnim bazama. Glavna promjena bilo je smanjenje broja vojnika stalno stacioniranih u prekomorskim zemljama. Umjesto takve politike, prihva ena je politika eš eg angažiranja vojnika, ali na kra i rok.⁵

U jednoj analizi Army War Collegea (Ratne škole Ameri ke vojske), iz 1999. godine, priznaje se: "Dok je u prekomorskim zemljama nazo nost uvelike smanjena, operativno razmještanje višestruko je pove ano". Prije su pripadnici oružanih snaga bili rutinski "stacionirani" u prekomorskim zemljama, obi no na rok od nekoliko godina, i to naj eš e u pratnji svojih obitelji. No sada ih "razmješčaju" na neodre eno vrijeme i gotovo im se nikada ne dopušta da sa sobom vode nekoga od lanova obitelji.

No, vojna služba u stranim zemljama bila je esta i prili no dugotrajna. Svakoga dana prije 11. rujna 2001., prema podatci-

ma Ministarstva obrane, bilo je više od 60.000 ameri kih vojnika koji su izvodili privremene akcije i vježbe u oko stotinu stranih zemalja. Dok su, prema podacima Ministarstva obrane, divovske vojne baze u europskim zemljama bile smanjivane, prema novom obrascu djelovanja pripadnici kopnene vojske nisu ku i 135 dana u godini, pripadnici Ratne mornarice 170 dana, a pripadnici Ratnoga zrakoplovstva 176 dana. Prema podacima za kopnenu vojsku, svaki je vojnik u prosjeku raspore en svakih 14 tjedana izvan granica svoje zemlje.

Osim toga estog razmještanja snaga, vojne su baze korište ne za prerazmješčaj opreme sa svrhom postizanja brzog premještanja. Primjerice, Sjedinjene Ameri ke Države premjestile su u Kuvajt opremu i teško brigadno topništvo, a kao njihova prethodnica razmješteni su topništvo i ostala oprema tenkovske bojne u Katar.⁶

Devedesete godine prošloga stolje a završile su ameri kom vojnom intervencijom na Balkanu i ameri kom potporom borbi protiv pobunjenika u Južnoj Americi, kao dijelom projekta zvanog "Plan Kolumbija". Vrlo prikladno, budu i daje Kolumbija ameri kim vojnim snagama omogu ila bazu odmah uz susjedni potencijalni cilj, Venezuelu.

Poslije teroristi kih napada na Svjetski trgova ki centar, 11. rujna 2001., i pojave "rata protiv terorizma", zapo eto je brzo širenje ameri kih vojnih baza, broj ano i geografski.

Prema Izvješ u Ministarstva obrane o strukturi baza (Defense Department's Base Structure Report), Sjedinjene Ameri ke Države trenuta no imaju prekomorsku vojnu infrastrukturu u trideset osam država i posebnih podru ja. Dodaju li se tome vojne baze na podru jima koja su u posjedu Amerike, ali izvan SAD-a, broj baza penje se na etrdeset etiri. No, ta je brojka rezultat vrlo oprezne procjene, jer ne sadrži strateški važne vojne baze za napad, ak ni neke u kojima Sjedinjene Ameri ke

⁵ *Los Angeles Times*, 6. sije nja 2002.

⁶ Izvješ e ministra obrane za 1996., str. 13. i 14.

Države drže znatan broj vojnika, poput onih u Saudijskoj Arabiji, na Kosovu i u Bosni i Hercegovini, a ni neke nedavno izgrađene američke vojne baze.

Prema "Planu Kolumbija", namijenjenom u prvome redu borbi protiv gerilskih snaga u Kolumbiji, ali i protiv vlade predsjednika Chaveza u Venezueli te snažnoga i poznatoga pokreta protiv neoliberalizma u Ekvadoru, Sjedinjene Američke Države su u procesu povećanja broja svojih vojnih baza na području Latinske Amerike i Kariba.

Zariste zanimanja u regiji nije više Panama, nego Portoriko. U međuvremenu su Sjedinjene Američke Države bile zaokupljene izgradnjom četiri novih vojnih baza - Mantua u Ekvadoru te Arube, Curacao i Colmalape u El Salvadoru, a sve su okarakterizirane kao položaji za izvođenje operacija (Forward Operation Locations, FOLs). Od 11. rujna 2001., Sjedinjene Američke Države su, uz Kuvajt, Katar, Tursku i Bugarsku, izgradile vojne baze u koje su smjestile šezdeset tisuća vojnika, u Afganistanu, Pakistanu, Kirgistanu, Uzbekistanu i Tadžikistanu. Glavna baza američke mornarice u Diego Garciji, u Indijskom oceanu, služila je kao ključna baza u operaciji izgradnje ostalih baza.

Službeni broj američkih vojnih baza u stranim zemljama ipak je izgledao nekako malen. Sva pitanja glede nadležnosti i ovlasti u svezi s tim bazama u stranim zemljama rješavana su takozvanim sporazumima o statusu vojnih snaga. Tijekom Hladnoga rata takvi su dokumenti bili sasvim uobičajeno dostupni javnosti. No, sada su vrlo često označeni kao tajni, primjerice oni s Kuvajtom, Ujedinjenim Arapskim Emiratima i Omanom, a na neki način i oni sa Saudijskom Arabijom.

Prema izvješću ima Pentagona, do 2007. godine Sjedinjene Američke Države sklopile su službene sporazume takve vrste s devedeset tri države.

Osim balkanskih zemalja i bivših sovjetskih država srednje Azije, koje su prije bile unutar sovjetske sfere utjecaja ili dio Sovjetskoga Saveza, nove američke baze za izvođenje operacija

izgrađene su na onim područjima na kojima su Sjedinjene Američke Države uvelike smanjile broj svojih vojnih baza. Godine 1990., prije Zaljevskoga rata, Sjedinjene Američke Države nisu imale baze u južnoj Aziji, a na Bliskom istoku i u Africi imale su samo 10 posto snaga što su ih ondje imale 1947. godine.

U razdoblju od 1974. do 1990. godine broj američkih vojnih baza u Latinskoj Americi i na Karibima smanjen je za dvije trećine. S geopolitičkog i geostrateškog motrišta to je Americi kao svjetskome gospodarstvenom i vojnom vladaru zacijelo predstavljalo problem, čak i u doba krstarećih raketa dugog dometa. Zbog izgradnje novih baza na Bliskom istoku, u južnoj Aziji, Latinskoj Americi i na Karibima, od devedesetih godina prošloga stoljeća, kao posljedice Zaljevskoga rata i rata u Afganistanu, na "Plan Kolumbija" može se gledati kao na ponovnu potvrdu izravne američke vojne i imperijalne moći na područjima na kojima je na neki način bila podrovan.

Vojna doktrina kaže daje strateška važnost vojne baze u nekoj stranoj zemlji veća od važnosti rata u kojemu je ta baza stečena te da se mora gotovo odmah započeti s planiranjem drugih potencijalnih misija koje će se koristiti pogodnostima te nove baze. Zato su Rusija i Kina izgradnju američkih baza u Afganistanu, Pakistanu i trima bivšim sovjetskim republikama Srednje Azije neizbježno vidjele kao posebnu opasnost po svoju sigurnost.

Rusija je izrazila nezadovoljstvo zbog prisutnosti stalnih američkih vojnih baza u Srednjoj Aziji. A glede Kine, londonski list *Guardian* od 10. siječnja 2002. godine zapaža da je baza Manas u Kirgistanu, u koju svakodnevno slije u američki zrakoplovi, udaljena čak manje od "250 kilometara od zapadne granice s Kinom. Uz američke vojne baze na istoku, tj. u Japanu, na jugu, tj. u Južnoj Koreji, i uz američku vojnu potporu Tajvanu, Kina se može osjećati okruženom". Blago rećeno.

Slabljenje mo i jednog carstva?

Baš kao stoje staro Rimsko Carstvo slabilo i, tijekom etvrto- ga stolje a poslije Krista, kona no nestalo, i Ameri ko je stolje e pokazivalo sve znake nepovratnoga slabljenja kada su Bush i Cheney zapo eli sa svojim vrlim vojnim planovima za produljenje života svoga carstva, ili, kako ga je predsjednik George H. W. Bush mnogo prikladnije nazvao, na završetku Hladnoga rata, "novoga svjetskoga poretka".⁷

Utjecaj Amerike u svijetu sve se manje može posti i uvjera- vanjem, Coca Colom i McDonald'sovim Big Macom. Po etkom

⁷ Bush, George H. W., "Toward a New World Order" (Prema novome svjetskom poretku), obra anje zajedni kom zasjedanju obaju domova Kongre- sa, 11. rujna 1990. Rije i ameri koga predsjednika Busha zaslužuju da ih se navede. Ukazuju i na skori koalicijski rat u Iraku 1991., izjavio je: "Krizu u Perzijskome zaljevu, ozbiljna kakva jest, tako er pruža rijetku mogu nost kre- tanja prema povijesnom razdoblju suradnje. Iz ovih teških vremena može se pojaviti naš peti cilj - novi svjetski poredak, novo razdoblje oslobo eno od opasnosti od terorizma, snažnije u provo enju pravde i mnogo sigurnije u nastojanjima za postizanje mira. Razdoblje u kojemu e svi ljudi na svijetu. Istok i Zapad, Sjever i Jug, napredovati i živjeti u slozi. Stotine naraštaja tražilo je taj nedostižni put koji vodi k miru, ali je bjesnjelo tisu e ratova, unato svim tim ljudskim nastojanjima. Danas se novi svijet bori kako bi se ponovno rodio, kako bi bio svijet potpuno druk iji od onoga kakav poznajemo..." Ponovno je, u svome obra anju naciji, poslije vojnih operacija protiv Iraka, poslije operacije Pustinjska oluja, 21. sije nja 1991., predsjednik Bush izjavio: "Uspjet emo u operaciji u Zaljevu. Kada uspijemo, svjetska e zajednica poslati trajno upozor- enje svim diktatorima i despotima, sadašnjim i budu im, koji planiraju nezako- nitu agresiju. Svijet stoga može iskoristiti mogu nost i ispuniti dugo suspre- gnuto obe anje novoga svjetskoga poretka - gdje okrutnost ne e prolaziti nekažnjeno i gdje e se agresiji kolektivno suprotstaviti. Iстина, Sjedinjene Ame- ri ke Države prednja e u tome nastojanju. Me u svjetskim državama samo Sjedinjene Ameri ke Države imaju moralno uporište i sredstva da ta nastojanja podupru. Mi smo jedina država na kugli zemaljskoj koja može okupiti mirovne snage". Bilo je jasno da je Bushovo vi enje "novoga svjetskoga poretka" bilo ina ica Pax Americana, viziji koja i nije naišla na veliko oduševljenje u ve ini svijeta pa je stoga izraz "novi svjetski poredak" brzo napušten. Ali plan toga novoga svjetskog poretka. Pax Americana, nije nikada odba en. Hladni rat, prema stajalištu Washingtona, uop e nije završio. Nastavljen je u pritajenu obliku.

novoga stolje a sirova vojna sila postala je nužnost. To je samo po sebi *de facto* priznanje neuspjeha "Ameri koga stolje a".

Do sada iznijeto samo je malen dio goleme mreže vojnih baza u rukama Sjedinjenih Ameri kih Država, koje je ameri ka Vlada izgradila diljem svijeta od završetka takozvanoga Hladnoga rata.

Snaga za izvo enje nuklearnog udara - "što agresivnija, to prodornija"

Po etkom devedesetih godina prošloga stolje a, na završetku Hladnoga rata, Jeljcinova je vlada od Washingtona zahtijevala uzajamno smanjenje broja nuklearnih raketa i arsenala oružja obiju velesila. Ruske su zalihe nuklearnog oružja zastarijevale, a osim toga, u trenutku kada je Hladni rat napokon završio, Rusija više nije vidjela velike potrebe u tome da i dalje bude naoružana, pa tako ni u nuklearnom naoružanju do zuba.

Ameri ka je Vlada u tome sasvim jasno vidjela zlatnu priliku za postizanje nuklearne premo i i mogu nost za izvo enje pr- vog pobjedni kog nuklearnog udara na Rusiju, od pedesetih godina prošloga stolje a, kada je Rusija prva stvorila Me ukon- tinentarno lansiranje balisti kih raketa (Intercontinental ballis- tic missile delivery) za svoj sve ve i arsenal nuklearnog oružja.

Pentagon je zapo eo stare balisti ke rakete na svojim pod- mornicama zamjenjivati mnogo preciznijim raketama Trident II D-5, s novim i ja im bojevim glavama.

Ameri ka je ratna mornarica ve inu svojih podmornica SSBN za lansiranje nuklearnih balisti kih raketa premjestila na Tihi ocean, kako bi u toj slijepoj zoni patrolirala ruske radarske mreže za rano upozoravanje, kao i u vodama u blizini kineske obale. Ameri ko ratno zrakoplovstvo dovršilo je opremanje svojih bom- bardera B-52 krstare im raketama koje nose nuklearne bojeve glave, za koje se vjeruje da ih ruski radarski sustav ne može lako otkriti. Nova i poboljšana oprema omogu ila je "nevidljivim"

bombarderima B-3 let na iznimno niskim nadmorskim visinama pa i na taj način izbjegavaju radarsko otkrivanje.

Za modernu projekciju globalne moći nisu potrebne goleme zalihe oružja. Nova tehnologija, o kojoj se mnogo ne govori, omogućuje Sjedinjenim Američkim Državama "agresivniju i prodorniju" silu za izvođenje nuklearnog udara. Riječ je, zapravo, o uspješnom programu Američke ratne mornarice kojim su poboljšani upaljači na nuklearnim bojovim glavama W-76, kojima se raketama lansiranim s podmornica uspješno postigaju vrlo zahtjevni ciljevi, poput silosa balističkih raketa ICBM.

Nitko nikada nije predočio vjerodostojan dokaz o tome da Al Kaida, Hamas, Hezbollah ili bilo koja druga organizacija s crne liste terorističkih organizacija američkoga Ministarstva vanjskih poslova posjeduje nuklearne rakete u obliku podzemnih silosima. Osim Sjedinjenih Američkih Država te možda Izraela, samo još Rusija i, u mnogo manjem opsegu, Kina imaju znatniji arsenal takva nuklearnog oružja.

Američki nuklearni bombarderi u stalnoj pripravnosti

Godine 1991., koju se drži godinom završetka Hladnoga rata, kako bi se umanjila opasnost od pogrješnih strateških nuklearnih procjena, Američko je ratno zrakoplovstvo dobilo zapovijed da svoju flotu nuklearnih bombardera povuče iz stanja stalne pripravnosti. Poslije 2004. i to se promijenilo.

Conplanom 8022 strateški bombarderi B-52 i ostali bombarderi Američkoga ratnog zrakoplovstva ponovno su stavljeni u stanje "pripravnosti". U to je vrijeme zapovjednik Osme eskadrile Ratnoga zrakoplovstva izjavio kako su njegovi bombarderi koji nose nuklearno oružje "u biti u pripravnosti radi planiranja i izvođenja globalnih udara" po zapovijedi Strateškog zapovjedništva Sjedinjenih Američkih Država, ili, skraćeno, STRATCOMA, sa sjedištem u Omahi, u saveznoj državi Nebraski.

Conplanom 8022 nije obuhvaćeno samo nuklearno i konvencionalno naoružanje dugoga dometa, koje se lansiraju iz Sjedinjenih Američkih Država, nego i nuklearne te ostale bombe koje su razmještene u Europi, Japanu i drugdje. To je Sjedinjenim Američkim Državama omogućilo ono što je Pentagon nazvao "globalnim udarom", tj. mogućnost da bilo koju točku na zemlji ili na nebu pogode razornom snagom, bilo nuklearnim bilo konvencionalnim oružjem. Poslije Rumsfeldove zapovijedi o stavljanju tih snaga u stanje pripravnosti, iz lipnja 2004. godine, Strateško zapovjedništvo Sjedinjenih Američkih Država pohvalilo se kako je spremno izvesti napad bilo gdje na zemlji, " čak za manje od pola dana" od trenutka izdavanja predsjednikove zapovijedi.

Američka veleposlanica u NATO-u Victoria Nuland, bivša savjetnica potpredsjednika Dicka Cheneyja i supruga vodećeg ideologa neokonzervativca, ratnoga jastreba, izjavila je londonskom listu *Financial Times* od 24. siječnja 2006. da Sjedinjene Američke Države žele "vojnu silu koju je moguće poslati bilo kamo na svijetu", koja bi djelovala posvuda - od Afrike do Bliskog istoka i šire.

To bi uključivalo i Japan i Australiju te zemlje NATO-a. Gospođa Nuland je dodala: "To je potpuno drukčija životinja" (sic).⁸ Krajnja uloga te "životinje" bila bi podređena američkim željama i pustolovinama. To baš i nisu bile umirujuće riječi ako se prisjetimo dosjea nekadašnjega šefa gospođe Nuland, potpredsjednika Dicka Cheneyja, koji je krivotvorio obavještajne podatke kako bi opravdao ratove u Iraku i u nekim drugim zemljama.

Prema *Conplanu 8022*, uz provedbu čak nekakva neprecizna plana raketne obrane, Sjedinjene Američke Države postigle bi ono što planeri iz Pentagona nazivaju "dominacijom u eskalaciji", tj. mogućnošću da dobiju rat bez obzira na razinu agresije, uključujući i nuklearni rat.

⁸ Victoria Nuland, američka veleposlanica pri NATO-u, 24. siječnja 2006. navodi londonski list *Financial Times*.

Autori jednog članka u časopisu *Foreign Affairs* pišu: "To što Amerika neprestano odbija izbjeći i prvi nuklearni udar i razvija ograničenu sposobnost raketne obrane, poprima drukčiji i, po svemu sudeći, mnogo opasniji izgled... sposobnost vođenja nuklearnog rata ostaje ključna sastavnica američke vojne doktrine, a nuklearna premoć i dalje jest cilj Sjedinjenih Američkih Država."⁸²

injenica je, s kojom se slažu mnogi trezveniji umovi, da bi, uzvrate li Rusija ili Kina čak minimalnim obrambenim mjerama na te poteze Sjedinjenih Američkih Država, opasnost od svjetske nuklearne ratne katastrofe zbog pogrešne procjene bila veća nego ikada u prošlosti, daleko veća od one iz vremena krize na Kubu ili Hladnoga rata.

Ne za američke jastrebove, za američki vojno-industrijski stroj i za neokonzervativce u Bushovoj i Chenevjevoj vladi, takvi strahovi od nuklearnog armagedona jesu znak kukavičluka i nedostatka volje.

⁸² Lieber, Keir A. i Press, Darl G., op. cit.

Šesto poglavlje

LOBI "STALNO ZAREŽENE DRŽAVE"

Vojno-industrijski kompleks seli u Washington

Hegemonija ili prevlast Sjedinjenih Američkih Država u desetljeće ima poslije pobjede u Drugome svjetskom ratu oslanjala se na dva glavna potporna stupa. Prvi je bio uloga američkoga dolara kao valute svjetskih rezerva. Proizvoljna cijena nafte i vešine proizvoda teške industrije odigrala je važnu ulogu u ostvarenju dominacije američkoga kapitala poslije 1971. godine, kada je američka Vlada jednostrano ukinula zlato kao pokriće dolara. Vlast dolara, izgrađena na cijeni nafte i industrijskih proizvoda, bila je ojačana vodećim ulogom banaka s Wall Streeta na svjetskom financijskom tržištu, osobito njihovom posvemašnjom vlašću u nad trgovinom financijskim derivatima, poslu koji se danas mjeri u stotinama tisuća milijarda dolara na godinu.

Drugi stup američke nadmoći, posebice od kraja osamdesetih godina prošloga stoljeća, jest posvemašnja dominacija američke vojne moći. Ta je dominacija prisno povezana sa vrstom isprepletenom mrežom političkog trusta mozгова u Washingtonu i oko njega, zajedno s nekoliko divovskih svjetskih proizvođača oružja i vojne opreme, koji su financiranjem američkih političkih stranaka postigli nerazmjerno velik utjecaj.

Bilo je to moderno utjelovljenje moći vojno-industrijskoga kompleksa, na koje je tadašnji predsjednik Dwight D. Eisenhower upozorio u svome posljednjem javnom istupu prije odlaska s dužnosti.

U svome oproštajnom govoru, taj nekadašnji zapovjednik američkih vojnih snaga u Europi ovako je upozorio svoje sugrađane: "U državnim tijelima moramo se uvati da vojno-industrijski kompleks, svojom ili nečijom tužom voljom, ne stekne utjecaj koji mu ne pripada. Postoji i uvijek i postojati mogućnost da vlast dođe u katastrofalno pogrešne ruke".

Eisenhower je zatim dodao: "Nikada ne smijemo dopustiti da taj opasan spoj ugrozi našu slobodu i demokratske procese. Samo oprezni i upućeni igrači mogu pravilno usmjeravati ovaj industrijski i vojni stroj, u skladu s našim mirovnim metodama i ciljevima, kako bi sigurnost i sloboda mogle u zajedništvu napredovati."¹

Američka vijest o sigurnosti

Jedna od najmanje poznatih i najutjecajnijih organizacija za usmjeravanje političkih inicijativa toga vojno-industrijskoga kompleksa jest Američka vijest o sigurnosti (American Security Council, ASC) sa sjedištem u Washingtonu D. C. To je vijest osnovana 1938. godine. Kao neprofitna organizacija, ona ima golem utjecaj na povijest Sjedinjenih Američkih Država i njihovu vođstvo u ulogu u svijetu, i to gotovo posve skrivenu od javnosti. Ono je igralo istaknutu ulogu u gotovo svakom važnom programu američke vanjske politike i politike nacionalne sigurnosti od Drugoga svjetskoga rata.

Na svojim web stranicama ovako su se hvalisali: "Svi bi Amerikanci trebali biti ponosni zbog iznimnih postignuća Američkog vijesti o sigurnosti. Prije je to o istaknutim osobama iz redova poslovnih ljudi, radnika, znanstvenika i državnih dužnosnika, koji su djelovali zajedno znatno prije 1956., kada je osnovana orga-

nizacija poznata kao Američka vijest o sigurnosti. Bili su to državници koji su bili u samom središtu djelovanja, ili barem na rubovima moći".

U njihovu objašnjenju stoji: "Početci Američkog vijesti o sigurnosti sežu do 1938. Unutarnji krug, od kojega je Američka vijest o sigurnosti bilo sastavljeno, izvorno se sastojao od najutjecajnijih imena tadašnjega američkog političkog ustroja.

Zanimljivo je da je 1938. godina bila godina u kojoj su vođstvo i krugovi američkog političkog ustroja u newyorkome Američkoj vijesti o sigurnosti (Council on Foreign Relations, CFR) i oko njega, novcem Zaklade Rockefeller pokrenuli svoj monumentalni projekt - Studiju o ratu i miru (War & Peace Studies), tj. nacrt izgradnje američkoga carstva u razdoblju poslije Drugoga svjetskoga rata, krugovi koji su svoju pravu namjeru maskirali retorikom o "antikolonijalizmu, slobodnom poduzetništvu i promicanju demokratskih ideala" diljem svijeta. Mnoge od tih osoba istodobno su djelovale i u Američkom vijesti o sigurnosti i u njegovim militarističkim projektima (Studija o ratu i miru) i u Američkoj vijesti o sigurnosti. Bili su to tvorci tada novoga "američkoga carstva", koje je novinar i asopisa *Time* Henry Luce, jedan od najutjecajnijih zagovornika toga "carstva", nazvao "Američka stoljeća".

U osnivačkom odboru Američkog vijesti o sigurnosti bili su Henry Luce i njegova politička utjecajna supruga Clare Boothe Luce. Poslije Drugoga svjetskoga rata i tijekom Hladnoga rata Henry Luce, osnivač asopisa *Time* i *Life* te bliskog prijatelja "šefa špijuna" Allena Dullesa, držalo se jednim od najvrjednijih CIA-inih izvora u medijima. Jay Lovestone tako je bio član odbora utjecajnog Američkog vijesti o sigurnosti. Lovestone je bio i direktor Odjela za međunarodne poslove u organizaciji zvanoj Američka radnička federacija i Kongres industrijskih organizacija (American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations, skraćeno AFL-CIO). Taj je odjel potajno kanalizirao milijune CIA-inih dolara u antikomunističke djelatnosti u stranim zemljama, posebice u Latinskoj Americi. Osnivačkom

¹ Eisenhower, Dwight D., Farewell Speech (Oproštajni govor) od 17. siječnja 1961., u *Public Papers of the Presidents*, str. 1035. - 1040.

odboru Ameri koga vije a sigurnosti svoja su imena dali i Hughston McBain, reakcionarni predsjednik divovskoga lanca robnih kuća Marshall Field iz Chicaga, i Theodore V. Houser, generalni direktor lanca trgovina Sears & Roebuck, kao i Arthur Bliss Lane, američki veleposlanik u Poljskoj i autor knjige / *Saw Poland Betrayed* (Vidio sam kako su izdali Poljsku), u kojoj napada američku i britansku prodaju Poljske Staljinu, etrdesetih godina prošloga stoljeća, sporazumom iz Teherana i onim sklopljenim na Jalti. Lady Malcolm Douglas Hamilton, kćerka jednog škotskog plemića, zaokružila je popis osnivača Američkoga vijeća a sigurnosti.

Među osnivačima Američkoga vijeća a sigurnosti bili su i neki od najistaknutijih jastrebova iz razdoblja poslije Drugoga svjetskoga rata - visoki dužnosnik CIA-e Ray S. Kline, autor jednog sramnog CIA-ina izvješća kojim su izmanipulirani američki građani i koje je dovelo do američke vojne operacije zvane Korejski rat, koji je bio presudan za opravdanje trajnog američkoga ratnog gospodarstva.

Na popisu članova Američkoga vijeća a sigurnosti bili su i holivudski medijski tajkun Walt Disney, bivši američki veleposlanik u Sovjetskome Savezu i Rooseveltova ratna veza s britanskim premijerom Churchillom Averel Harriman, senator Thomas J. Dodd (Demokratska stranka, savezna država Connecticut), senator-jastreb Henry M. Scoop Jackson (Demokratska stranka, savezna država Washington), general Douglas MacArthur, predsjedavajući i Zastupnik koga doma američkoga Kongresa Sam Rayburn (Demokratska stranka, Teksas), Nelson Rockefeller (nasljednik bogatstva naftne kompanije Standard Oil, u vrijeme rata direktor Američke obavještajne službe zadužen za Latinsku Ameriku, a kasnije savjetnik za nacionalnu sigurnost predsjednika Eisenhowera), savjetnik predsjednika Kennedyja Eugene V. Rostow, pobornik vojske senator John G. Tower (Republikanska stranka, Teksas), general Američkoga ratnog zrakoplovstva Nathan Twining i admiral Američke ratne mornarice Elmo Zumwalt.

Prema jednom upućenom izvoru, Američko vijeće a sigurnosti suraivalo je s dužnosnicima iz Pentagona, s Vijećem za nacionalnu sigurnost i s organizacijama povezanim s CIA-om. Raspravljalo se o strategiji Hladnoga rata s vodećim osobama mnogih velikih korporacija, poput United Fruit, Standard Oil, Honeywell, US Steel i Sears Roebuck, s Institutom za istraživanje vanjske politike (Foreign Policy Research Institute), koji je povezan s CIA-om, s Udrugom zrakoplovne industrije (Aircraft Industries Association), koja je radila na tome da u Ameriku dovede nacističkog znanstvenika za nuklearne bombe Wernera Brauna i generala Johna Medarisa, s Nacionalnom udrugom proizvođača i s gospodarskim komorama.²

Tijekom Hladnoga rata Američko vijeće a sigurnosti bilo je krovna organizacija koja je uključivala neke od najagresivnijih vojnih organizacija u Sjedinjenim Američkim Državama. Među njima su bile:

Coalition for Peace Through Strength (Koalicija za mir pomoću sile). Ovo je bila ključna desna ruka Američkoga vijeća a sigurnosti. Snimila je film pod naslovom *SALT Syndrom* "kako bi se suprotstavila ratifikaciji sporazuma SALT u američkom Senatu i prikazala Jimmyja Cartera kao predsjednika koji jednostrano razoružava Sjedinjene Američke Države".

America First Committee (Odbor Amerike na prvome mjestu). Predsjednik ove organizacije bio je general Robert Wood, direktor kompanije Sears Roebuck. On se suprotstavljao svim pokušajima da se pomogne saveznicima zemljama koje su bile pod opsadom nacističke Njemačke. Samo nekoliko tjedana nakon što je Njemačka objavila rat Sjedinjenim Američkim Državama, ovaj se odbor sastao u

² Bellant Russ, "Old Nazis, the New Right, and the Republican Party: The American Security Council - The Cold War Campus: The Heart of the Military-Industrial Complex" (Stari nacisti, nova desnica i Republikanska stranka: Američko vijeće a sigurnosti - tabor Hladnoga rata: središte vojno-industrijskoga kompleksa), naveden na www.snurchevatch.org

New Yorku kako bi isplanirao, jer su tako mislili, pobjedu Sila osovine u Europi i na Dalekom istoku.

American Coalition of Patriotic Societies (Koalicija američkih domoljubnih udruga). Ova organizacija još uvijek postoji, kao članica organizacije Koalicija za mir pomoću sile. Podupirala je razne rasističke ili eugeničke programe, među njima i Zakon o ograničenju useljavanja (Immigration Restriction Act) iz 1924. godine. Njezin član bio je i zloglasni eugeničar Harry Laughlin, kao i general Wood iz asopisa *Human Events*, koji je vlasnik organizacija zvana John Birch Society (Društvo Johna Bircha).

Pastor Sun Myung Moon, osniva Crkve ujedinjenja (Unification Church) i vlasnik novina *Washington Times*, blisko povezan s obavještajnom agencijom južne Koreje, KCIA-om.

National Republican Heritage Groups Council (Nacionalno republikansko vijeće skupina za očuvanje baštine). Ovo je krovna organizacija raznih etničkih klubova republikanaca, koji djeluju pod pokroviteljstvom Republikanskog nacionalnog odbora (Republican National Committee, RNC). Pedesetih godina prošloga stoljeća strategija američkih predsjednika Dwighta Eisenhowera i Richarda M. Nixona bila je prikazati članove Demokratske stranke kao ljude slabe na komunizam. Oslobođenja Istočne Europe bila je jedna od poruka Republikanske stranke. Republikanski nacionalni odbor osnovao je Etnički odjel.³

Tijekom cijeloga Hladnoga rata Američko vijeće sigurnosti bilo je u središtu propagande i lobističkih inicijativa kojima je podupiralo vojno-industrijski kompleks i pretvaranje Amerike u trajno gospodarstvo državne sigurnosti, tj. proizvodnje u ratne svrhe, što su ublaženo nazivali "obranom sustava slobodnog poduzetništva". Bio je to ključni poticaj stvaranju organizacije

zvane SAD kao države nacionalne sigurnosti (USA National Security State) poslije 1945. godine.

Novi vojno-industrijski kompleks

Ali kako su se vremena mijenjala, osobito poslije raspada Sovjetskoga Saveza i kaosa što je tada nastao, bile su potrebne nove strukture koje će promicati isti program ovladavanja svijetom - "Američko stoljeće".

Kako je napisao list *Foreign Policy in Focus* 1999. godine, "sa završetkom Hladnoga rata vojno-industrijski kompleks nije išeznuo. Samo se reorganizirao".

Nadalje je pisalo: "Kao posljedica nagle fuzije vojno-industrijskih kompanija, koju je poticala i subvencionirala Clintonova vlada, tri velike kompanije za proizvodnju oružja - Lockheed Martin, Boeing i Raytheon - zvane "velika trojka", danas, temeljem ugovora koje sklapaju s Pentagonom, zajednički zarađuju 30 milijarda dolara godišnje. To je više od četvrtine novca što ga američko Ministarstvo obrane izdvaja za oružje svih vrsta, od pušaka do raketa".

Godine 1999., prema petogodišnjem proračunu za Pentagon, Clintonovaje vlada zatražila 50% više sredstava za nabavku oružja, što je značilo da će se izdvajanja za vojsku povećati u iznosu od 44 do 63 milijarde dolara na godinu. Osim toga, vojna je industrija pokrenula "združenu kampanju lobiranja u svrhu povećanja izdataka za vojsku i izvoz oružja. Te je inicijative potaknula politika stvaranja profita pomoću državnoga novca, koji se izdvaja u političke svrhe, a ne objektivnom procjenom o najboljem mogućem načinu obrane Sjedinjenih Američkih Država u vrijeme poslije Hladnoga rata".⁴

³ Ibid.

⁴ Military-Industrial Complex Revisited, na www.fpif.org/papers/micr/IQIntroductionbody.html

Pišu i za ožujsko izdanje časopisa *Business 2.0.*, Ian Mount, David H. Freedman i Matthew Maier ukazali su na ono što se tada nazivalo "novim vojno-industrijskim kompleksom" (New Military-Industrial Complex), gdje je, prema njihovim riječima, "sama narav rata drukčija od svega što je svijet do sada vidio".

Napad na Afganistan iz 2001. i 2002. godine "omogućio je letimičan pogled na posljednju generaciju visoke tehnologije naoružanja. No, bio je to samo letimičan pogled. Jedan napad veći od razmjera, koji će izvesti združene američke vojne snage, omogućit će potpunu demonstraciju te nove vojne doktrine o brzem, lakšem i pametnijem ratovanju, ratu u kojemu najsuvremenija tehnologija postaje smrtonosno oružje američkih vojnih snaga. Tu novu doktrinu Pentagon naziva RMA, skraćeno od Revolution in Military Affairs (Revolucija u vojnom djelovanju), koju omogućuje ne samo svježije razmišljanje u Pentagonu, nego i temeljita promjena u redovima američkih kompanija za proizvodnju oružja i vojne opreme. Stvaraju i svoj novi arsenal oružja visoke tehnologije, Sjedinjene Američke Države stvorile su i novi vojno-industrijski kompleks.

Kada je riječ o troškovima za vojsku, tradicija da se čelični trokut - Kongres, Pentagon i vojna industrija - udruži kako bi pravio pritisak na Vladu i progurao proizvodnju skupog oružja nije ništa novo".⁵

Pentagonova Revolucija u vojnim poslovima nije nikako samo mudar nov naziv za istu vojnu strategiju. To je strategija kojom se želi omogućiti potpuna kontrola nad svakom državom, nad svakim potencijalnim suparnikom na kugli zemaljskoj. To je temelj za američku "dominaciju punog spektra", za "novo američko stoljeće" u novome tisućljeću.

⁵ Mount, Ian, Freedman, David H., Maier, Matthew, "The New Military-Industrial Complex (Novi vojno industrijski kompleks)", www.business2.com, ožujak 2003.

"REVOLUCIJA" U VOJNIM POSLOVIMA

Pritajeni završetak razdoblja MAD-a (zajam enog uzajamnog uništenja)

Sjeme za Revoluciju u vojnim poslovima, primijenjeno prvo u Afganistanu, a potom, poslije 2001., u Iraku, posijano je prije nekoliko desetljeća, tj. tijekom burnoga mandata predsjednika Nixona, kada su vodeći američki krugovi pokušali donositi odluke o krahu Vijetnamskoga rata i planirati alternativne korake prema postizanju Američkoga stoljeća u daljnjoj budućnosti.

Početkom sedamdesetih godina prošloga stoljeća politika Sjedinjenih Američkih Država, glede budućnosti prvog američkog nuklearnog udara na Sovjetski Savez, znatno se promijenila. Američki predsjednik Nixon, uz potporu svoga jastrebovski nastrojena savjetnika za nacionalnu sigurnost Henryja Kissingera, štiti čelika Nelsona Rockefellera, pokušao je izdavati zapovijedi za okončanje ravnoteže snaga iz Hladnoga rata, tj. zajam enog uzajamnog uništenja (Mutual Assured Destruction, skraćeno MAD). Nixon je odlučio postići i američku vojnu premoć na svijetu.

Raketna kriza na Kubu iz 1961. dovela je svijet do samoga ruba nuklearnog uništenja. To je, prema svim ozbiljnim izvješćima, bilo jedno od najopasnijih razdoblja u povijesti svijeta. Ru-

sija je Kubi poslala brodom nuklearne bojeve glave, a kapetan toga broda imao je zapovijed da sam procijeni treba li ih aktivirati ako mu Ameri ka vojska blokira plovidbu. Nekoliko godina poslije te ozbiljne nuklearne opasnosti izgledalo je kao da je svijet odustao od politike koju je ameri ki ministar vanjskih poslova John Foster Dulles nazvao politikom sra unatog visokog nuklearnog rizika.

Ali, malo je tko izvan visokih ameri kih politiki h i vojnih krugova znao da je ameri ka politika postizanja nuklearne premo i, nepogrješive sposobnosti kojom bi Amerika prva izvela nuklearni udar na SSSR, zapo ela dana 11. lipnja 1961., kada je tadašnji ameri ki ministar obrane Robert S. McNamara izdao za povijed u kojoj, izme u ostaloga, stoji:

"Glavni vojni cilj u slu aju nuklearnog rata... treba biti uništenje neprijateljske protusnage".

Ta "protusnaga", kako je nazvana u Pentagonu, zna ila je uništenje svih neprijateljskih nuklearnih raketa, i to prije njihova lansiranja. U tome je razdoblju nastao i projekt Pentagona zvan "Obrana od balisti kih raketa" (Ballistic Missile Defense, BMD), ija je svrha bila osmisliti sustav kojim bi se "po istilo" i ono malo nelansiranih sovjetskih raketa. Projekt BMD bio je glavni projekt koji je Americi trebao omogu iti da prva izvede vjerodostojan nuklearni udar na Sovjetski Savez. A sposobnost da prva izvede nuklearni udar bila je presudan imbenik, koji bi Sjedinjenim Ameri kim Državama osigurao ulogu jedinog vladara svijeta, jedine svjetske velesile, koja e imati apsolutnu mo i vlast nad svim drugim državama.¹

¹ Morgan, David R., "Ballistic Missile Defense in the context of evolution of US nuclear policy during the past fifty years", (Proturaketna obrana u kontekstu evolucije ameri ke nuklearne politike tijekom proteklih pedeset godina), Testimony to Standing Committee on National Defense (Svjedo enje pred Stalnim odborom za nacionalnu sigurnost, Zastupni ki dom Kongresa SAD-a, Ottawa, 19. ožujka 1999., nacnyorks.gn.apc.org

Od 1962. do 1974. svijet je živio u zabludi, tj. u iluziji da Sjedinjene Ameri ke Države djeluju sukladno pravilima o "zajam enom uzajamnom uništenju", i da su obje strane, i SSSR i SAD, poslije Kubanske krize, došle do zaklju ka da je nuklearni rat "nezamisliv". Za ameri koga predsjednika Richarda Nixona, njegova savjetnika za nacionalnu sigurnost Kissingera i mo nike iz ameri koga vojno-industrijskog kompleksa nuklearni rat nije bio niti jest samo "zamisliv", nego su ga odlu ili i provesti, kako bi osigurali nuklearnu premo . U sije nju 1974. godine, u jeku afere Watergate, predsjednik Nixon potpisao je dokument nazvan National Security Decision Memorandum 242, skra eno NSDM-242 (Odluka o nacionalnoj sigurnosti broj 242). Nacrt za taj dokument napisao je Henry Kissinger, ovjek koji je tada vodio ameri ku vanjsku politiku, jer je istodobno bio i ministar vanjskih poslova i Nixonov savjetnik za nacionalnu sigurnost. Amerika je nakanila i i dokraja.²

No, tehnološki problemi za izvo enje prvog nuklearnog napada bili su golemi, baš kao i troškovi. Dva tehnološka izuma, sve ve e smanjenje nuklearnih bojevih glava, stoje omogu ilo smještanje sedamnaest bojevih glava u jednu raketu, i golemo pove anje to nosti poga anja bojevih glava pomo u satelitskog sustava Navstar, smještena duboko u svemiru - omogu ili su Sjedinjenim Ameri kim Državama primjenu takozvanog "uništavaju eg udara protivni kih snaga" (Counterforce knock-out hit), tj. na sovjetske rakete razmještene na golemom podru ju, u eli nim silosima, podmornicama i letjelicama.

² Ibid. Vidjeti još NATIONAL SECURITY COUNCIL INSTITUTIONAL FILES, *POLICY FOR PLANNING THE EMPLOYMENT OF NUCLEAR WEAPONS* (INSTITUCIJSKI DOSJEI VIJE A ZA NACIONALNU SIGURNOST, *POLITIKA ZA PLANIRANJE UPORABE NUKLEARNOG ORUŽIA*). 7. sije nja 74, NSDM 242 na http://64.233.183.104/s^ch?q=cac+e:xHvc_74xkoj:nixon.archive^institutional/finding_aid.pdf + NSDM-242+henry+ltissuiger+role+m8ml=en&ct=cInk^^

Program "Prvi nuklearni udar" nije izumro s Nixonovom aferom Watergate. Po evši od kolovoza 1977., predsjednik Jimmy Carter izdao je niz predsjedničkih smjernica (Presidential Direction, skraćeno PD), od PD18 do PD59, koje je izdao 1980. Njima je zatražio projektiranje i proizvodnju protusatelitskog oružja (Anti-Satellite Weapons, ASAT) u svrhu uništavanja sovjetskog sustava upozorenja i smaknuće sovjetskog vodstva pomoću raketa visoke preciznosti Pershing II, te izvođenje prvog nuklearnog udara kojim bi se uništilo gotovo sve sovjetsko nuklearno oružje.

Konačan i presudan čimbenik, koji bi tu politiku pretvorio u stvarnost, i dalje je bio najteži. Bio je to sustav proturaketne obrane kojim bi se uništilo svaku sovjetsku raketu koja bi nekim slučajem preostala i koja bi mogla biti lansirana na američke ciljeve.

Godine 1972. sklopljen je Sporazum o antibalističkim raketama (Anti-Ballistic Missile Treaty, ABM Treaty) između SSSR-a i SAD-a, kojim su utvrđena stroga ograničenja istraživanja i razvoja (Research and Development, R&D) na području obrane od balističkih raketa, ali nije spriječeno intenzivno istraživanje takvih sustava. Američki predsjednik Ronald Reagan najavio je to svijetu u ožujku 1983., kada je predložio projekt zvan Inicijativa za stratešku obranu (Strategic Defense Initiative), tj. "Rat zvijezda".

Kao bivši direktor Inicijative za stratešku obranu, pukovnik Robert Bowman izjavio je kako je proturaketna obrana bila i kako i u 2007. godini jest "karika koja nedostaje za prvi nuklearni napad". Visoki vojni i politički krugovi nisu taj cilj ni na trenutak ispustili iz vida, unatoč završetku Hladnog rata iz 1990., raspadu Sovjetskoga Saveza i stjecanju neovisnosti zemalja bivšeg Varšavskoga pakta. Moćna washingtonska elita postala je od njezina nego ikada uiniti sve kako bi dobila velikogoditak - dominaciju nad svijetom postignutu pomoću nuklearne premoći.³

Rumsfeldov "Marshallov plan" - tehnološko oružje s "krvavom oštricom"

Tijekom mandata američkog predsjednika Nixona Pentagon je angažirao jednog stručnjaka iz trusta mozgovog RAND⁴, koji je trebao postati najmoćniji čovjek u američkoj vojnoj politici u povijesti Amerike, unatoč činjenici daje svijetu izvan Amerike ostao nepoznat i da gotovo nikada nije davao intervjue te daje uspješno izbjegavao pokušaje protivnika da ga istisnu. Taj čovjek bio je Andrew Marshall, tvorac Revolucije vojnih sposobnosti.

Najbolja definicija projekta zvanog Revolucija u vojnim poslovima, tj. RMA, kako su ga ubrzo počinjali zvati unutar krugova Pentagona i trustova mozgovog u američkoj Vladi, bila je ona koju je dao njezin tvorac iz krugova za planiranje u Pentagonu, tajnoviti dr. Andrew Marshall, direktor Ureda za istu procjenu pri američkom Ministarstvu obrane.

Marshall je RMA definirao kao "veliku promjenu u prirodi ratovanja prouzročenu inovacijama na području nove tehnologije, koje, zajedno s golemim promjenama u vojnoj doktrini te operativnim i organizacijskim projektima, bitno mijenjaju karakter i provedbu vojnih operacija."

Marshall je po mnogo čemu iznimna osoba. Godine 2007. imao je 85 godina i jedinstven status američkog državnog službenika izuzeta iz uobičajene procedure odlaska u mirovinu. U krugovima koji se bave pitanjima obrane poznat je pod ime-

³ Ibid.

⁴ RAND (Research and Development Corporation), neprofitni trust mozgovog specijaliziran za globalnu politiku, izvorno osnovan radi pružanja usluga s područja istraživanja i analiza američkim oružanim snagama. Kasnije je svoju djelatnost znatno proširio na pružanje usluga vladama drugih zemalja, privatnim zakladama, međunarodnim organizacijama i privatnim kompanijama. Ima oko 1.600 zaposlenih. Sjedište mu je u gradu Santa Monica u Kaliforniji (gdje ima i svoju visoku školu), a podružnice ima i u Arlingtonu, Pittsburghu, Jacksonu i New Orleansu (SAD) te u Cambridgeu u Velikoj Britaniji, a 2003. osnovao je i Politički institut RAND-Katar u gradu Doha u Kataru. - nap. ur.

nom "Yoda", što je aluzija na izmišljeni lik iz svemira, Rata zvijezda, tajnovita i mušava malog stvora koji je bio "veliki majstor" Reda Jedi.

Toga Pentagonova Yodu predsjednik Richard Nixon je, 1973. godine, prvo imenovao direktorom Ureda za istu procjenu (Office of Net Assessment), stoje vrlo važan trust mozгова unutar Pentagona. Od tada gaje svaki američki predsjednik ponovno imenovao na istu dužnost. Tu je najduže od njega uživao samo pokojni direktor FBI-a J. Edgar Hoover.

Kada je Rumsfeld bio ministar obrane, Marshall je bio jedini dužnosnik Pentagona koji je ondje radio od samoga početka Hladnoga rata, od 1949. Prvo je bio strateg za nuklearna pitanja u korporaciji RAND, a zatim, od 1973. godine, državni službenik Pentagona.

Kao velikog stručnjaka za nuklearna pitanja u korporaciji RAND, Henry Kissinger doveo ga je u Vijetnam za nacionalnu sigurnost, gdje je predsjednik bio sam Kissinger. Tada ga je predsjednik Nixon, po preporuci Kissingera, imenovao direktorom Pentagonova Ureda za istu procjenu.

"Ondje je još od tada, unatoč nastojanju nekih ministara vanjskih poslova da ga se otarase. Njegov ured, gdje je naziv zvukom vrlo bezazleno, izražava uje stanja, procjenu regionalne i svjetske vojne ravnoteže te utvrđuje dugoročno na kretanja i opasnosti", piše u jednoj reportaži lista *New York Times* iz 2001. godine.

Prema navodima *Timesa*, Marshall je stajao iza nekih ključnih strateških odluka iz vremena mandata predsjednika Reagana: "Njegova strategija za dugotrajan nuklearni rat - temeljen na modernizaciji oružja, zaštiti državnih dužnosnika u slučaju prvog nuklearnog udara i prve inačice "Rata zvijezda", u inkovito je doveo sovjetski ratni stroj na prosjaci štapa. Zagovarao je opskrbljivanje afganistanskih boraca (u ratu protiv Sovjetskoga Saveza - nap. prev.) visoko u inkovitim raketama Stinger.

"Pobornici ga nazivaju ikonoklastom i delfskim prorokom, a oni koji ga ne vole zovu ga paranoičnom osobom ili još gorim imenima. No nitko ga nije nikada nazvao dosadnim. Najednom

seminaru o ratu budućnosti, koji je sam organizirao, na samom je početku promrmljao nekoliko riječi, a potom je sjedio cijela dva dana. Progovorio je na samome kraju seminara. Rekao je da bi, kada je riječ o budućnosti, bilo bolje pogriješiti zbog nemastovitosti. Nakon što sam sve to doživio, bolje razumijem zašto ga zovu pentagonskim Yodom.⁴

Andrew Marshall bio je član organizacije osnovane prije gotovo 50 godina, u saveznoj državi Kaliforniji - Instituta RAND u Santa Monici. Zadatak tog instituta bila je, prema riječi njemačke novinara po imenu Herman Khan, "osmisлити nezamislivo". Drugim riječima, igrali su se ratnih igara i osmišljali zastrašujuće scenarije.

Kao ekonomist koji je diplomu stekao na Sveučilištu Chicago, Marshall je 1949. godine dobio posao u tada novoosnovanoj korporaciji RAND, pri američkom ratnom zrakoplovstvu. Radio je s nuklearnim stručnjacima poput Hermana Khana i Alberta Wohlstettera i bio jedan od prvih članova neokonzervativnih jastrebova iz vlade predsjednika Busha. Dok je radio u RAND-u, s još nekoliko kolega odigrao je važnu ali skrivenu ulogu tijekom predsjedničkih izbora iz 1960. godine, kada su, kao savjetnici Johnu F. Kennedyju, izmislili nepostojeći "raketni jaz", kojim se Kennedy poslužio kako bi porazio protukandidata Nixona.⁵

Godine 1968. Andrew Marshall zamijenio je Jamesa Schlesingera na mjestu direktora za strateške studije pri RAND-u. Njegov rad na okviru strukturiranja i davanja smjernica RAND-ovu programu Strateških studija rezultirao je njegovim izvještem pod naslovom "Dugoročno nadmetanje sa Sovjetima: okvir za stratešku analizu" ("Long Term Competition with the Soviets: A Framework for Strategic Analysis"), objavljenim 1972. godine.

⁴ Der Derian, James, "The Illusion of a Grand Strategy" (Iluzija velike strateške strategije). *New York Times*, 25. svibnja 2001.

⁵ Silverstein, Ken, "The Man from ONA", *The Nation*, 25. listopada 1999.

Marshallovi "Jedijevi ratnici"

Jedan je analitičar to opisao ovako: "Od osamdesetih godina prošloga stoljeća gospodin Marshall je promicatelj zamisli nazvane RMA ili "Revolucija u vojnim poslovima", koju je prvi put 1982. godine postavio tadašnji zapovjednik sovjetskog združenog stožera, maršal Nikolaj Ogarkov. Općenito govoreći, RMA drži da tehnološki napredak mijenja samu naravu konvencionalnog ratovanja. Umjesto rata između kopnenih snaga, novi konvencionalni rat vodit će se gotovo kao nuklearni rat, kojim će upravljati strateška obrana i ratunala, koja će s udaljenih položaja usmjeravati projekte na neprijatelja.

Bojišnica, kako se to nekada zvalo, više neće postojati. Prema riječima niku Revolucije u vojnim poslovima, rat će se voditi pomoću u špijunskih satelita i dalekometnih raketa, pomoću ratunala i virusa, koji će onesposobljavati neprijateljske ofenzivne i defenzivne sustave, te pomoću "višeslojnog" obrambenog sustava koji bi Sjedinjene Američke Države učinio neprobojnim".⁶

Već i dio posljednjega desetljeća 20. stoljeća, tijekom mandata predsjednika Clintona, Marshall i njegovi šefovi na raznim su mjestima umrli u birokratskoj zabiti. Marshall je vodio seminare na Visokoj školi Ratne mornarice (Naval War College) na Rhode Islandu. Nije tada bilo ni tehnološkog napretka ni političke klime koja bi projekt RMA učinila provedivim.

Potom je Bush, tijekom predizborne kampanje, obećao "trenutno sveobuhvatno preispitivanje naše vojske". Samo nekoliko tjedana poslije Bushova dolaska na vlast, njegov novi ministar obrane Donald Rumsfeld izdao je upravo takvu zapovijed i njezinu provedbu povjerio svome starom pajdašu Andrewu Marshallu.

Marshall je poznao i Rumsfelda i Cheneyja, budući da su osamdesetih i početkom devedesetih godina obojica bili ministri obrane. Imao je golem utjecaj na njihovo viđenje modernog ratovanja i uporabe vojne sile.

⁶ Lafferty, Elaine, "Missile Defense is about money and it's here to stay" (Raketna obrana zna i novac i ona neće nestati), *Irish Times*, 25. srpnja 2001.

Među najvažnijim Marshallovim šefovima, osim potpredsjednika Dicka Cheneyja i ministra obrane Donalda Rumsfelda, bio je i zamjenik ministra obrane Paul Wolfowitz. Neki su u Washingtonu Marshalla držali neokonzervativcem, no prije bi se moglo reći i da on predstavlja vojnu frakciju američkog vladajućeg ustroja. Ona je bila potpora oblikovanju neokonzervativnih ratnih jastrebova u američkom lobiju unutar američkog političkog ustroja u vrijeme poslije izraelskoga rata iz 1967. godine, kada je Pentagon reprogramirao svoje strateške odnose s izraelskim vojnim snagama.

Cjelokupna strategija predsjednika Busha potekla je od vrsto povezane mreže Marshallovih šefova, koje su njegovi kritičari nazivali "Jedijevim ratnicima". Pomniji pogled na imena glavnih šefova koji su tijekom toga desetljeća u Pentagonu radili pod Marshallovim okriljem, bilo je otkrivenje. Bili su tu, svi odreda, tvorci katastrofalne ratne strategije Bushove vlade u Iraku, zvane Operacija šoka i strahopoštovanja (Operation Shock and Awe).

Među Marshallovim šefovima, tj. "Jedijevim ratnicima", bili su:

Donald Rumsfeld

Marshallov šef iz 1977., kada je Rumsfeld bio ministar obrane u vladi predsjednika Geralda Forda, i od 2001. pa sve do studenoga 2006., kada je Rumsfeld, zbog kraha u Iraku, bio primoran otići u mirovinu kao "posrnula osoba".

Donald Rumsfeld u početku je bio tradicionalan ratni jastreb, koji se u neokonzervativca preobratio nakon što je izišao iz Vlade, osamdesetih godina prošloga stoljeća. Bio je član utjecajnog Projekta za novo američko stoljeće (PNAC-a), pripadnik trusta mozgovca u američkoj Vladi, koji je još 1998., tri godine prije događaja od 11. rujna 2001., u Otvorenom pismu američkom

predsjedniku Clintonu to no naznaio politiku promjene režima protiv Sadama Huseina.

Rumsfeld je bio vrsto povezan s Obavještajnom zajednicom (Intelligence Community) i s Atlantskim institutom, a bio je i član Bilderberške skupine. Financijski je pomagao neokonzervativni trust mozgova zvan Centar za sigurnosnu politiku. Kadaje, zbog kraha politike u Iraku, u studenome 2006. bio prisiljen dati ostavku, mnogi su analitičari u medijima o njemu pisali kao o najgorem ministru obrane u povijesti Sjedinjenih Američkih Država. Bio je savjetnik američkom predsjedniku Richardu Nixonu u prosincu 1970. godine i član Predsjednikova kabineta 1971. i 1972. godine. U veljači 1973. iz Washingtona je otišao u Bruxelles, na dužnost američkog veleposlanika u Sjevernoatlantskom savezu (NATO-u). Bio je stalni predstavnik Sjedinjenih Američkih Država u Sjevernoatlantskom vijeću (North Atlantic Council) i u Odboru za planiranje obrane (Defense Planning Committee) te u Skupini za nuklearno planiranje (Nuclear Planning Group).

U kolovozu 1974. pozvali su ga natrag u Washington, na dužnost prijelaznog predsjedavajućeg novome američkom predsjedniku Gerald R. Fordu. Bio je osoba od Fordova povjerenja još od zajedničkih dana u Zastupničkom domu američkoga Kongresa, gdje je Ford bio vođa parlamentarne manjine. Za Fordova mandata, prvo je postao načelnik Stožera (1974. i 1975.), a potom (od 1975. do 1977.) trinaesti ministar obrane Sjedinjenih Američkih Država.

Tijekom toga razdoblja nadzirao je preobrazbu vojske u dragovoljnu vojsku. Kao ministar obrane nastojao je zaustaviti postupno smanjivanje proračuna za vojsku i izgraditi američke strateške i konvencionalne snage. Tvrdio je, uz Team B, da trendovi u usporedbi američke i sovjetske vojne sile veći su do 20 godina ne idu u prilog Sjedinjenim Američkim Državama te da će, nastave li se, "rezultirati bitnom nestabilnošću u svijetu". S dužnosti u američkoj Vladi otišao je kada je na izborima iz 1976. godine pobijedio kandidat Demokratske stranke Jimmy Carter.

Prije povratka u Washington, 2001. godine, osnovao je privatnu tvrtku, preko koje je radio kao generalni direktor farmaceutske kompanije G. D. Searle iz Chicaga, proizvođača kontroverzno umjetnog zaslađivača Aspartame. Kompaniju Searle prodao je kompaniji Monsanto i na tome je poslovnim potezom postao multimilijunaš. Bio je i predsjednik kompanije Gilead Sciences, koja ima sjedište u Kaliforniji i koja je nositelj ekskluzivnih prava na patent cjepiva protiv pti je gripe zvanog Tamiflu. Kao ministar obrane, u sasvim očitom sukobu interesa, za Pentagon je naručio goleme količine Tamiflua, kako bi pripadnike Američkoga ratnog zrakoplovstva zaštitio "od moguće pti je gripe, iako to cjepivo, što je on dobro znao, nije imalo nikakva učinka protiv virusa H5N1."⁷

Dick Cheney

Osoba koju mnogi unutar američke Vlade drže krojačem Bushove politike, kao najmoćniji potpredsjednik u povijesti Sjedinjenih Američkih Država, okupio je vlastito Vijeće za nacionalnu sigurnost, neovisno o predsjedničkom Vijeću za nacionalnu sigurnost. U početku je radio s Andrewom Marshallom. Tada je postao ministar obrane u vladi predsjednika Georgea H. W. Busha, 1989. godine, neposredno prije prvoga američkoga napada na Irak iz 1991. godine. Iako je na dužnosti potpredsjednika, neki unutar američke Vlade drže ga mnogo moćnijim od predsjednika, koji se, navodno, u svim glavnim pitanjima oslanja na Cheneyjeve savjete, kako bi kompenzirao nedostatak vlastita iskustva i poznavanja vanjske politike.

Kao potpredsjednik, od 2001. godine, Cheney je:

- tijekom mandata predsjednika Georgea W. Busha, u razdoblju od 2001. do 2004., podupirao svoga bivšega mentora

⁷ Engdahl, F. William, "Bird Flu: A Corporate Bonanza for the Biotechnology Industry Tamiflu, Vistide and the Pentagon Agenda" (Pti je gripa - raj za farmaceutsku industriju, proizvođači Tamiflua, Vistidea i plan Pentagona), *Global Research*, 6. studenoga 2005., na www.globalresearch.ca

Donalda Rumsfelda kao kandidata za ministra obrane;

- potom je, unatožestokom protivljenju ministra za vanjske poslove Colina L. Powella, ustrajao na postavljanju Paula Wolfowitza na položaj broj dva u Pentagonu;
- nadalje, opet unato Powellovu protivljenju, insistirao na tome da neokonzervativni unilateralist John Bolton, tadašnji potpredsjednik Amerikoga poduzetničkog instituta (AEI-a), postane pomoćnik ministra vanjskih poslova zadužen za kontrolu naoružanja i međunarodnu sigurnost; navodno je bio ključna potpora kontroverznom i neuspjehom imenovanju gospodina Boltona veleposlanikom pri Ujedinjenim narodima.

Osim svega navedenoga, Cheney je, navodno, odigrao ključnu ulogu u imenovanju još jednoga kontroverznog neokonzervativca, Elliotta Abramsa, načelnika Ureda za Bliski istok u Vijetnamu za nacionalnu sigurnost. Glavni Cheneyjev pomoćnik, Lewis "Scooter" Libby, optužen je i, presudom Vrhovnoga suda, osuđen zbog toga što je protuzakonito tisku odao identitet tajne agencije CIA-e na visokoj obavještajnoj dužnosti, Valerie Plame. Cheney je, navodno, uvjerio Libbija da će mu predsjednik dati oprost ako se latima. Navodno je Cheney bio taj koji je neposredno prije rata u Iraku nekoliko puta posjetio sjedište CIA-e, što se držalo pritiskom na analitičare CIA-e, da što više ocrne navodnu povezanost Sadama Huseina s Al Kaidom i s oružjem za masovno uništenje.

Osim toga, svim je silama podupirao osnivanje Ureda za posebne planove (Office of Special Plans, OSP) u Pentagonu, u vrijeme kada je Rumsfeld bio ministar obrane, te direktora toga ureda, zamjenika ministra obrane i militantnog neokonzervativca Douga Feilha. Feith je 1981. bio optužen za odavanje Pentagonovih tajnih podataka Izraelu. Bivši direktor obavještajne službe Vijetnama za nacionalnu sigurnost Vincent Cannistaro optužio je Faitha i, u ožujku 1982., zatražio da on smjesta odstupi iz

Vijetnama za nacionalnu sigurnost. Učinio je to zato što više nije bio podoban za rad u obavještajnoj službi, nakon što ga je FBI osuđio za odavanje vrlo tajnih materijala službenicima u izraelskome veleposlanstvu, koje, prema pisanju londonskoga lista *Guardian**, nije bilo ovlašteno posjedovati te materijale.

Od rujna 2002. do lipnja 2003. Feith je bio načelnik kontroverznog Ureda za posebne planove pri Pentagonu. Taj danas nepostojeći ured za prikupljanje obavještajnih podataka bio je optužen da je manipulirao obavještajnim podatcima kako bi fabricirao razloge za američku invaziju na Irak iz 2003. godine. Prema pisanju *Guardiana*, "ta desna aršavska obavještajna mreža osnovana je u Washingtonu sa svrhom da onemogući poteze CIA-e i osigura izliku za svrgavanje Sadama Huseina silom.

Prema riječi nekadašnje Feithove zamjenice, potpukovnice Karen Kwiatkowske, Ured za posebne planove bio je "propagandna radionica" i ona je osobno "bila svjedok kako su nositelji neokonzervativnog programa unutar Ureda za posebne planove uzurpirali odmjereni i pozorni stručni procjene i kako su obustavljanjem i izvrtanjem analiza obavještajnih službi Kongresu i Uredu predsjednika dostavljali neistine". U jednom službenom izvješću o radu Feithova Ureda za posebne planove, senator Carl Levin izriječno je naveo Feitha kao osobu koja je Bijeloj kući dostavila veliku količinu informacija o navodnoj suradnji Iraka i Al Kaide, koje su se poslije američke okupacije Iraka pokazale lažnima.⁹

Kao i ostali štitnici Andrewa Marshalla, tj. "Jedijski ratnici", i Cheney je bio jedan od osnivača Projekta za novo američko stoljeće i zagovarao je svrgavanje vlasti u Iraku mnogo prije nego li je postao potpredsjednik.

⁹ Borger, Julian, "The Spies Who Pushed for War" (Špijuni koji su pravili pritisak za ulazak u rat), *The Guardian*, London, 17. srpnja 2003.

¹⁰ Ibid.

Zcdmay Khalilzad

Još jedan od "Jedijevih ratnika" u konjušnici Andrewa Marshalla bio je Zalmay Khalilzad. Rođen u Afganistanu, naturalizirani američki državljanin, u vladi Busha i Cheneyja bio je 2000. godine član skupine zadužene za pitanja tranzicije, a potom je postao savjetnik ministra obrane Rumsfelda. I on je bio član Projekta za novo američko stoljeće (PNAC-a) i jedan od potpisnika pisma što su ga, 26. siječnja 1998., članovi toga projekta uputili predsjedniku Clintonu, u kojemu ga potiču na rat protiv Sadama Huseina i na promjenu režima u Iraku.

U rujnu 2004. Khalilzada su optužili da pokušava utjecati na predstojeće predsjedničke izbore u Afganistanu. List *Los Angeles Times* o tome je napisao: "Nekoliko afganistanskih predsjedničkih kandidata... tvrdi da američki veleposlanik i njegovi pomoćnici potajno prave pritisak kako bi osigurali pobjedu proameričkog kandidata, predsjednika Hamida Karzajija". Kandidat Mohamed Mohakik rekao je kako je Khalilzad od njega i ostalih kandidata tražio da se povuku iz kampanje: "Isto to čine sa svim ostalim kandidatima. To je razlog zbog kojega svi misle kako nije samo Khalilzad takav, nego daje takva i cijela američka Vlada. Svi oni žele Karzajija, i ovi su izbori samo predstava."

Khalilzad je dobio nadimak "kraljevski namjesnik", zbog toga što je njegov utjecaj na afganistansku Vladu neke Afganistancije podsjeća na razdoblje britanskoga kolonijalizma. *Los Angeles Times* napisao je: "I izaslanici na sjednicama, koji su 2002. godine izabrali Karzajija za privremenog predsjednika i potvrdili novi afganistanski Ustav, optužili su veleposlanika za upletanje, čak i za potplivanje izaslanika kako bi glasovali za Karzajija".¹⁰

Khalilzad, štićenik potpredsjednika Dicka Cheneyja i zamjenika ministra obrane Paula D. Wolfowitza, još davno prije

¹⁰ Watson, Paul, "US Hand Seen in Afghanistan Election" (Vidljiv utjecaj američke ruke na izbore u Afganistanu), *Los Angeles Times*, 23. rujna 2004.

negoli je George W. Bush stupio na mjesto predsjednika bio je viši direktor u predsjedničkoj kome Vijeću za nacionalnu sigurnost u vrijeme mandata ministrice Condi Rice, tijekom prvih godina prvoga mandata gospodina Busha.

Uloga Zalmaya Khalilzada u dvije vlade predsjednika Georgea W. Busha odvela ga je u središte najvećih ratnih područja. Khalilzad je 10. ožujka 2005. imenovan američkim veleposlanikom u Iraku. Na tome je mjestu zamijenio Johna Negropontea. Ostala diplomatska mjesta na kojima je bio (otkako je 1984. godine postao američki državljanin) bila su mjesto američkog veleposlanika u Afganistanu (od 2003. do 2005.) i posebnog izaslanika američkog predsjednika i veleposlanika u Largeu za "slobodne Iranane", 2002. godine, te posebnog američkog izaslanika u Afganistanu, 2001. godine.

Prije toga je radio kao posebni savjetnik u naftnoj kompaniji Unocal Oil Co. iz Kalifornije, gdje je posredovao u odnosima s afganistanskom talibanskom vladom, koja je, kako je Khalilzad tvrdio svojim kolegama u Washingtonu, zasluživala američku potporu. Dok je radio za kompaniju Unocal, koja je tada pokušavala izgraditi plinovod preko Afganistana vrijedan milijarde dolara, surađivao je s jednim prijateljem iz Afganistana po imenu Karzai, kojega su njegovi (Khalilzadovi) prijatelji iz Washingtona, slijedom Khalilzadove preporuke, postavili za predsjednika Afganistana. Khalilzad je bio i član skupine koja je utemeljila Projekt za novo američko stoljeće te potpisnik njihova zahtijeva iz 1998. godine za svrgnuće Sadama Huseina pomoću sile.

Richard Perle

U washingtonskim krugovima, zbog njegova tajnovita načina rada, zovu ga "Knez tame". I on je jedan od utjecajnih Marshallovih štićenika. Radio je kao savjetnik za politiku u Pentagonu (s te je dužnosti odstupio u veljači 2004. godine), kao savjetnik za politiku u izraelskoj stranci Likud, kao direktor za medije u

kompaniji Conrada Blacka Hollinger Group, koja je vlasnik novina/m/sa/em *Post* (u kojemu je Perle bio član Upravnoga odbora), kao stručnjak raznih trustova mozgova i žestok pristaša rata u Iraku. Bio je i jedan od posebnih gostiju na nedavnom sastanku tajne Bilderberške skupine, što je pokazatelj njegova utjecaja unutar atlantskoga ustroja.

Radio je u Američkom poduzetničkom institutu i u Projektu za novo američko stoljeće. I jedna i druga organizacija bile su istaknuti tvorci Bushove vanjske politike, a djelovale su iz pozadine i imale poseban utjecaj u poticaju američkoga napada na Irak.

Jednom je prigodom bio optužen da je utjecajan agent Izraela. O njemu se pisalo da je, dok je radio za senatora Henryja "Scoopa" Jacksona, zagovornik jačanja oružanih snaga, u jednom "telefonskom razgovoru koji je FBI snimio 1970. godine, s jednom osobom iz izraelskoga veleposlanstva razgovarao o vrlo tajnim podacima". Godine 1983., nakon što je stupio na dužnost u Pentagonu, u vrijeme mandata predsjednika Reagana, našao se pod paljbom zato što je od jedne izraelske kompanije za proizvodnju oružja dobio 50.000 dolara. Perle je na to odgovorio kako je taj novac dobio za posao lobiranja u Washingtonu koji je obavio prije preuzimanja dužnosti u američkoj Vladi.

Premajednom izvješću u *Associated Press* od 24. prosinca 1985. godine, u vrijeme kada je još uvijek bio dužnosnik Ministarstva obrane u Reaganovoj vladi, napao ga je Jeremiah Denton, tadašnji senator republikanac iz savezne države Alabame, zato što je Stephena D. Bryena postavio na mjesto pomoćnika u Pentagonu. U jednom izvješću u Leeja Byrda, koje je e-mailom poslao John Sugg [lohnDugg \(jfaol.com\)](mailto:lohnDugg@jfaol.com). Denton je optužio Bryena. Nakon što je otišao s radnoga mjesta u utjecajnom Američkom odboru za javna pitanja Izraela (American Israel Public Affairs Committee, AIPAC), bio je prisiljen odstupiti i s položaja u Senatskome odboru za vanjsku politiku (Senate Foreign Relations Committee), nakon što je provedena istraga o njegovu pokušaju prikupljanja infor-

macija za izraelsku Vladu. U izvješću u *Associated Press* stoji kako je federalno državno tužiteljstvo povuklo tu optužnicu i kako je Perle branio Bryenov integritet.¹¹

Bio je blisko povezan s bivšim zamjenikom ministra obrane Paulom D. Wolfowitzem, neokonzervativcem i pobornikom rata protiv Iraka, koji je s toga položaja otišao na mjesto direktora Svjetske banke. Bio je žestok pobornik Izraela i protivnik Saudijske Arabije. Bio je član Savjetodavnog odbora Židovskog instituta za nacionalnu sigurnost Qewish Institute for National Security Affairs, JINSA).

Paul D. Wolfowitz

Kao još jedan štićenik Andrewa Marshalla, Wolfowitz je radio s njim u Pentagonu radio od 1989. do 1992. godine, u vrijeme dok je ministar obrane bio Cheney. Wolfowitz su držali jednim od najistaknutijih neokonzervativaca, koji je bio najviše sklon ratnoj opciji. On je glavni autor takozvane "Wolfowitzove doktrine", poznate i pod nazivom Bushova doktrina.

Wolfowitz je bio dužnosnik u vladama nekoliko predsjednika. Bio je vojni analitičar za mandata predsjednika Ronalda Reagana, prvo na mjestu direktora Odjela za planiranje politike u Ministarstvu vanjskih poslova, a zatim na mjestu pomoćnika ministra vanjskih poslova za pitanja istočne Azije i Pacifika, od 1982. do 1986. godine, kada je imenovan veleposlanikom u Indoneziji. Za vrijeme mandata Georgea Herberta Walkera Busha Wolfowitz je obavljao dužnost zamjenika ministra obrane zadužena za vojnu politiku.

Od 1977. do 1980. bio je direktor Odjela za planiranje politike pri Ministarstvu vanjskih poslova, tijekom mandata predsjednika Jimmyja Cartera, a zatim zamjenik pomoćnika mini-

¹¹ Vest, Jason, "Turkey, Israel and the US" (Turska, Izrael i SAD), *The Nation*, 23. kolovoza 2002.

stra obrane. Od 1973. do 1977. bio je na raznim položajima u Ameri koj agenciji za kontrolu naoružanja i za razoružanje (US Arms Control and Disarmament Agency). Jedna od tih dužnosti bilo je i mjesto posebnog pomoćnika direktora za pregovore o Sporazumu o ograničenju strateškog naoružanja (Strategic Arms Limitation Talks, SALT). Znakovita je činjenica što je od 1970. do 1972. predavao na Odsjeku za političke znanosti Sveučilišta Yale, gdje mu je jedan od studenata bio Lewis "Scooter" Libby, koji će postati dugogodišnji politički suradnik Wolfowitza i vrsto povezana bratstva neokonzervativaca okupljena oko Andrewa Marshalla, Rumsfelda i Cheneyja.

Kao dugogodišnji član Projekta za novo američko stoljeće, Wolfowitz je bio potpisnik PNAC-ova pisma od 26. siječnja 1998. upućena predsjedniku Clintonu, u kojemu se zahtijevalo uklanjanje Sadama Huseina. Poput Richarda Perlea, Wolfowitz, kojega je američki predsjednik Bush 2005. imenovao direktorom Svjetske banke, unatoč tome što nije imao nikakva bankarskog iskustva, bio je među biranim sudionicima sastanka Bilderberške skupine održanog 2000. godine.

Bivši kolega Andrewa Marshalla iz korporacije RAND Albert Wohlstetter, prijatelj i akademski kolega Wolfowitzova oca Jacoba Wolfowitza, radio je do 1962. godine za korporaciju RAND, a 1964. zaposlio se na Sveučilištu Chicago. Ondje je susreo studenta po imenu Paul Wolfowitz. Njega su privukli Wohlstetterov intelekt i temperament pa je počeo raditi pod njegovim nadzorom.

Wolfowitz je nastavio ondje gdje je Wohlstetter stao. Dok je Wohlstetter upozoravao na nužnost priprema protiv Rusije koja se iznova naoružava i Kine koja se naoružava nuklearnim oružjem, Wolfowitz je imao na umu treću dimenziju na kojoj bi se razvijala nuklearna strategija - širenje nuklearnog oružja.

U svojoj disertaciji o širenju nuklearnog oružja na Bliskom istoku, Wolfowitz je napisao da Sjedinjene Američke Države "trebaju gledati malo šire od branjenja tradicionalnih saveznika od

komunisti koga bloka" i da područja "s prirodnim bogatstvima vitalnim za američko gospodarstvo trebaju jednako tako biti dio ukupnoga plana strateške obrane". Time je mislio na bogata nalazišta nafte u arapskim zemljama i u Iraku. Također je napisao kako "se svakoga tko ima mogućnost ugroziti ta područja mora shvatiti ozbiljno". Potpuno u stilu Wohlstettera, Wolfowitz je ustvrdio da će "nakon i nagovještaj o postojanju nuklearnog oružja na Bliskom istoku biti razlog najozbiljnije zabrinutosti".

Godine 1969., u vrijeme rasprave o proturaketnoj obrani, Wohlstetter je pozvao Wolfowitza i Richarda Perlea, još jednog štićenika, da mu pomognu u prikupljanju podataka potrebnih za vođenje sustavne kampanje za otklanjanje proturaketne obrane (ABM-a). Radili su u uredu senatora Henryja "Scoopa" Jacksona, zastupnika Demokratske stranke iz savezne države Washington i ratnog jastreba, gdje su organizirali intervju i napravili nacrt izvješća.

Zatim su ta dvojica mladih Wohlstetterovih pomaga otišla u washingtonsku politiku. Wolfowitz je počeo kao mladi dužnosnik u Odjelu za Bliski istok pri Ministarstvu obrane i brzo je napredovao do ravnatelja Agencije za kontrolu naoružanja i za razoružanje, za vrijeme mandata predsjednika Geralda R. Forda i Jimmyja Cartera.¹²

Tijekom mandata predsjednika Clintona osmislio je novu vanjsku politiku prema Iraku i drugim "potencijalnim državama agresorima". Odbacio je dotadašnju politiku obuzdavanja neprijatelja i prihvatio politiku "preventivnog" prvog udara radi uklanjanja mogućih opasnosti. Predsjednik Clinton je, kao i predsjednik George Bush stariji, Colin L. Powell i ostali bivši dužnosnici iz Bushove vlade, odbacio Wolfowitzov prijedlog o pokretanju "preventivnih" ratova. Odlučio se za nastavljavanje politike obuzdavanja neprijatelja.

¹² Khurram, Hussein, "Neocons: The men behind the curtain" (Neokonzervativci - ljudi iza zavjese), *Bulletin of the Atomic Scientists*, studeni/prosinac 2003.

Obuzdavanje neprijatelja bila je politika i Georgea W. Busha mlađega tijekom prvih nekoliko mjeseci na dužnosti predsjednika. Mnogi su Wolfowitzov plan vidjeli kao "projekt za ameriku hegemoniju" pa je njegova politika "preventivne" intervencije bila obuzdavana sve dok teroristi kim napadom od 11. rujna 2001. godine nije oživljena militantna politikajastrebova- obrana pomoću napada.

Poslije predsjedničkih izbora iz 2004. godine bilo je raznih izvjava o Wolfowitzovoj ulozi tijekom drugoga Bushova mandata. Dana 4. studenoga 2004. novinar *CBS Newsa* David Paul Kuhn izjavio je: "Mislilo se daje šefjohna R. Boltona, zamjenik ministra obrane Paul Wolfowitz, osoba koja bi mogla zamijeniti Condoleezza Rice. Tvorac rata u Iraku, Wolfowitz, našao se pod paljbom kongresnika iz Demokratske stranke zbog nepostojanja planova za poslijeratno razdoblje. Savjetnika za nacionalnu sigurnost ne treba potvrditi Senat pa ogorčenje demokrata Wolfowitzovom politikom neće biti nikakav odlučujući faktor."

Bolton, Wolfowitz i ministar obrane Donald Rumsfeld odredili su Bushovu doktrinu vrle, jednostrane preventivne politike. Afganistan i Irak trebali su biti prvi pokusni tereni za tu novu i bezobraznu američku doktrinu. Kada bi se politiku krojilo po volji neokonzervativaca, jastrebova Pentagona, bio bi to tek po etak onoga što su neki od njih, među njima i bivši direktor CIA-e James Woosley, nazvali "četvrtim svjetskim ratom". On je hladni rat računao kao "treći i svjetski rat".

Prije ulaska u Bushovu vladu, 2001. godine, Wolfowitz je bio dekan konzervativnog Fakulteta za napredne međunarodne studije (School of Advanced International Studies) u Baltimoreu, na Sveučilištu John Hopkins. Bio je i član posebne radne skupine u kompaniji za proizvodnju oružja i vojne opreme Hughes Electronics, a istodobno je pružao savjetodavne usluge kompaniji BP Amoco (British Petroleum Amoco) i divu među kompanijama za opskrbu oružjem i vojnom opremom - Northrop Grummanu.

Wolfowitz nije bio jedina osoba u Bushovoj vladi koja je imala snažne veze s vojno-industrijskim kompleksom. Pišući 2003. godine za list *Foreign Policy in Focus*, Conn Hallinan napisao je kako je, ni godinu dana prije predsjedničkih izbora iz 2004. godine, "prema podacima Centra za politički integritet (Center for Political Integrity), devet od trideset bivših i sadašnjih članova utjecajnog Odbora za obrambenu politiku (Defense Policy Board) bilo povezano s vojno-industrijskim kompanijama s kojima je Ministarstvo obrane sklopilo ugovore vrijedne 76 milijarda dolara. Taj popis izgleda kao popis "Tko je tko" u Bushovoj vladi. Korporaciju Northrop Grumman u Bijeloj kući i predstavljaju na elniku stožera I. Lewis Libby, pomoćnik ministra obrane Douglas Feith, zamjenik ministra obrane Paul Wolfowitz, ministar Ratnog zrakoplovstva James G. Roche i pomoćnik ministra Ratnoga zrakoplovstva Nelson Gibbs."¹³

Wolfowitz je bio i autor kontroverzne Bushove doktrine iz 2002. godine, prema kojoj Sjedinjene Američke Države imaju pravo voditi "preventivne" ratove kako bi zadržale premoć na svjetskoj razini. U ožujku 1992. utjecajni američki list *Washington Post* objavio je senzacionalnu priču o jednom dokumentu Pentagona koji je namjerno pušten u javnost. U njoj je pisalo:

"U jednom tajnom dokumentu, koji ima svrhu pripomoć i 'određivanju smjera zemlje u sljedećem stoljeću', Ministarstvo obrane zahtijeva udruživanje svih snaga u svrhu otkrivanja američke vojne premoć i na svijetu i sprječavanja pojave neke suparnike velesile u Europi, Aziji ili zemljama bivšeg Sovjetskoga Saveza. U tome dokumentu od 46 stranica piše da je to 'utvrđena smjernica ministra obrane' namijenjena pripremi proračuna za vojne svrhe za fiskalne godine od 1994. do 1999. On je suprotan predviđanjima nekih analitičara izvan Pentagona o tome da se Pentagon neće opirati daljnjem smanjenju proračuna za vojsku poslije burne izborne godine.

¹³ Tyler, Patrick E., "Pentagon drops goal of blocking new Superpowers" (Pentagon odustaje od sprječavanja novih velesila). *The New York Times*, 24. svibnja 1992.

Naprotiv, u tome se dokumentu iznose podrobni argumenti za održanje sadašnjih 'stalnih snaga' milijun i petsto tisuća aktivnih vojnika do kraja ovoga desetljeća, i dulje,

lako se osvrće na činjenicu da se 'završetkom Hladnoga rata smanjuje pritisak za vojno uplitanje Amerike u svaki potencijalni regionalni ili lokalni sukob', dokument se zalaže ne samo za oduzimanje nego i za proširenje vrlo zahtjevnih američkih obveza i za odbijanje nastojanja ključnih saveznika da se sami brinu o vlastitoj sigurnosti.

Dokument osobito ističe mogućnost da 'Amerika bude jednostran jamac obrane' zemalja Istočne Europe, 'po mogućnosti u suradnji s ostalim članicama NATO-a', i razmatra primjenu američke vojne sile za sprječavanje ili kažnjavanje uporabe nuklearnog, biološkog i kemijskog oružja', ali i u onim sukobima u kojima Sjedinjene Američke Države nemaju nikakvih drugih izravnih interesa'.

Dokument je izrađen pod nadzorom Paula Wolfowitz, pomoćnika ministra obrane zadužen za vojnu politiku. Iako nije predloženo Kongresu niti je trebao biti dostupan javnosti, taj dokument jest odgovor najviših razina Pentagona na sve snažnije zahtjeve američke političke rasprave za smanjenjem angažiranja američkih snaga u stranim zemljama. Objavljen najprije u nedjeljnom izdanju *New York Timesa*, taj dokument podastire opravdanje za vojno angažiranje Amerike u cijelome svijetu kao 'konstantno stanje' u razdoblju velikih promjena.

Središnja strategija toga Pentagonova plana jest 'uspostaviti i zaštititi novi poredak', koji dovoljno uzima u obzir interese razvijenih industrijskih zemalja, kako bi se obeshrabrilo njihove pokušaje ugrožavanja naše vodeće uloge', i istodobno zadržati vojnu premoć koja će biti kadra 'spriječiti da potencijalni suparnici čak pokušaju težiti stjecanju vodeće uloge na regionalnoj ili svjetskoj razini.

'Sjedinjene Američke Države ne mogu biti svjetski policajac, koji će preuzimati odgovornost za ispravljanje svakoga zla, ali će moći zadržati vrlo važnu zadaću u selektivnog ispravljanja onih zala koji dovode u opasnost ne samo naše interese nego i interese naših saveznika i prijatelja, ili onih zala koji bi mogli ozbiljno uzdrmati međunarodne odnose', navodi se u dokumentu.

Već inače onoga što se iznosi u dokumentu podudara se s opsežnim izjavama koje su u javnosti dali ministar obrane Richard B. Cheney i general Colin L. Powell, predsjednik zapovjedništva združenoga stožera. Vjeruju i da je ovogodišnja rasprava o obrani ključni trenutak u stvaranju okvirnoga načela za sigurnost u razdoblju poslije Hladnoga rata, ta dvojica dužnosnika dala su

Kongresu neobično iscrpna izvješća o razlozima stvaranja vojne sile kakvu su zamislili poslije raspada Varšavskoga pakta potkraj 1989. godine.

Kao i njihove javne izjave, taj dokument s oznakom tajnosti ističe vrijednosti zajedničkog djelovanja i glavni interes Sjedinjenih Američkih Država u 'promicanju poštivanja međunarodnoga prava i širenja demokratskih oblika vlasti i otvorenih gospodarskih sustava'.

Kao i njihove javne izjave, u tome se dokumentu opisuje i preusmjeravanje američkih vojnih snaga s opasnosti od svjetskoga rata s bivšim Sovjetskim Savezom na potencijalne regionalne sukobe.

Na taj novi dokument na prvo mjesto stavlja nastojanja Sjedinjenih Američkih Država u svrhu sprječavanja pojave neke suparničke velesile, stojeći politički osjetljiva tema, koja se u javnoj raspravi ne ističe.

Taj cilj, kako stoji u dokumentu, 'jest dominantno pitanje, koje je temelj nove strategije regionalnog vojnog djelovanja i koje od nas zahtijeva da uložimo napore u svrhu sprječavanja pojave bilo koje moćne neprijateljske sile koja bi mogla steći prevlast na nekom području gdje bi potencijalna bogatstva, pod vrstnim nadzorom, bila dostatna za stvaranje moćne svjetske sile. Međutim u tu područja ubrajamo Zapadnu Europu, istočnu Aziju, područje bivšeg Sovjetskoga Saveza i jugozapadnu Aziju'.

Podijeljen 18. veljače vojnim zapovjednicima i ministrima, zapovjednicima onih područja diljem svijeta na kojima postoji vojna opasnost, te ostalim visokim dužnosnicima u Pentagonu, taj dokument predstavlja gotovo konačan nacrt ovogodišnjih političkih i vojničkih zakašnjelih 'Smjernica za planiranje obrane', temeljnoga dokumenta ministra obrane o vojnoj politici i strategiji."¹⁴

"Wolfowitzova doktrina", kako je u to vrijeme bila poznata, tj. preventivno ratovanje radi obrane američke premoći na cijelome svijetu, bila je malo previše otvorena u javnosti u mjesecima neposredno poslije raspada Sovjetskoga Saveza i, kako se pretpostavljalo, završetka Hladnoga rata. Kada je senator iz Republikan-

¹⁴ Gellmann, Barton, "Keeping the U. S. First; Pentagon Would Preclude a Rival Superpower" (Održati SAD na prvome mjestu; Pentagon bi spriječio pojavu neke suparničke velesile). *The Washington Post*, 11. ožujka 1992.

ske stranke Joseph Biden, iz savezne države Delavare, prvi put vidio dijelove toga dokumenta objavljene u *New York Timesu*, u proljeće 1992., bio je užasnut i napao je taj dokument kao recept za "doslovan Pax Americana". Objavljeni dijelovi toga dokumenta, nacrt iz Smjernica za planiranje vojne politike (Defence Policy Guidance, DPG) o velikoj američkoj vojnoj strategiji zacrtanoj za devedesete godine prošloga stoljeća a bio je zapanjujući po svojoj namjeni nove američke vanjske i vojne politike. Napisan poslije Zaljevskog rata iz 1991. godine, u nacrtu dokumenta Smjernica za planiranje vojne politike predlaže se postizanje američke vojne premoći i nad Euroazijom pomoću u sprječavanju pojave bilo koje potencijalne neprijateljske sile, i politiku vođenja preventivnih ratova protiv onih država za koje se pretpostavlja da nastoje proizvesti oružje za masovno uništenje. Govori se o svijetu u kojemu bi američka vojna intervencija u stranim zemljama postala "stalna pojava", a Ujedinjene se narode ni ne spominje.

Iako ublažen u konačnom obliku, na inzistiranje tadašnjega savjetnika za nacionalnu sigurnost Brenta Scowcrofta i ministra vanjskih poslova Jamesa Bakera, spomenuti dokument zauzeo je središnje mjesto u mislima dvojice svojih autora, Paula Wolfowitza i Lewisa "Scootera" Libbyja, te njihova šefa, tadašnjega pentagonskog ministra Dicka Cheneyja.

Deset godina poslije toga taj je dokument proveden u djelo, poslije razornoga terorističkog napada od 11. rujna 2001. godine. U to je vrijeme Dick Cheney već bio najmoćniji potpredsjednik u povijesti Sjedinjenih Američkih Država, a dvojica autora toga dokumenta, zamjenik ministra obrane Paul Wolfowitz i Cheneyjev na čelo stožera i savjetnik za nacionalnu sigurnost Lewis Libby, postala su središnje osobe za kreiranje vanjske politike u vladi predsjednika Busha.¹⁵

¹⁵ Barry, Tom i Lobe, Jim, "The Men Who Stole the Show" (Ljudi koji su ukrali predstavu), listopad 2002., u *Foreign Policy in Focus*, <http://www.fpiif.org/papers/02men/indeks.htm>

Eliot Cohen

Još jedan utjecajan član "Jedijevih ratnika" Andrewa Marshalla jest Eliot Cohen. Toga istaknutog militantnog neokonzervativca i najvećega zagovornika rata u Iraku ministrica vanjskih poslova Condoleezza Rice imenovala je savjetnikom u Ministarstvu vanjskih poslova u travnju 2007. Bio je to potez koji je u američkoj Vladi iznenadio one koji su pretpostavljali da gospođa Rice nastoji pronaći i diplomatsko, a ne vojno rješenje problema na Bliskom istoku.

Cohen je bio blizak prijatelj i štićenik Paula Wolfowitza. Pozornost nacije privukao je neposredno poslije 11. rujna 2001., kada mu je *Wall Street Journal* objavio kolumnu pod naslovom "četvrti svjetski rat". Taj su izraz ubrzo prihvatili okorjeli neokonzervativci, poput bivšega direktora CIA-e i člana Odbora za obrambenu politiku Jamesa Woolseyja, bivšeg urednika časopisa *Commentary* Normana Podhoretza i direktora Centra za sigurnosnu politiku Franka Gaffneyja (u njegovom odboru Cohen također sjedi), kako bi Bushovu politiku "rata protiv terorizma" postavili u, po njima, odgovarajućem povijesni kontekst i odredili "militantni islam" kao neprijatelja toga konteksta.

Nakon što porazi Talibane, tvrdi Cohen, Amerika ne mora samo "dokraj iti" iračkoga predsjednika Sadama Huseina, kojega je lažno optužio za pružanje "pomoći Al Kaidi", nego i nastojati svrgnuti "mule" u Iranu te umjesto njih na vlast dovesti "umjerenu ili svjetovnu vladu. To bi u ovome ratu bila pobjeda jednako važna kao i potpuno uništenje (Osama) bin Ladena".¹⁶ Poput mnogih iz Marshallova kruga, i Cohen je pripadao militantnom Projektu za novo američko stoljeće.

¹⁶ Lobe, Jim, "Rice picks neo-con champion on Iraq", *Asia Times*, 6. ožujka 2007.

Dennis B. Ross

U vladi predsjednika Georgea Busha starijeg i u vladi predsjednika Billa Clintona Ross je bio ključna osoba za pregovore između Izraela i Palestine na Bliskom istoku. Iz Vlade je otišao ujedan od brojnih političkih trustova mozgovih washingtonskih neokonzervativaca, Institut za politiku prema Bliskom istoku. Za vrijeme Reaganova mandata bio je direktor Odjela za politiku prema Bliskom istoku i južnoj Aziji u Vijeću za nacionalnu sigurnost, a od 1982. do 1984. bio je izravni pomoćnik Andrewa Marshalla - zamjenik direktora Pentagonova Ureda za istu procjenu. I on je bio član Projekta za novo američko stoljeće, izvršni direktor mnogih organizacija AIPAC, naklonjene izraelskoj stranci Likud, član Strateške skupine Aspen, koja je dio privatnog trusta mozgovih zvanog Institut Aspen, koji je imao utjecajan ured u Berlinu, na čelu kojega je bio Jeffrey Gedmin, neokonzervativac i štitnik Richarda Perlea još iz vremena kada je radio u Perleovu Američkom poduzetničkom institutu.

Dov S. Zahkeim

U travnju 2004. Dov Zakheim odstupio je s dužnosti pomoćnika ministra obrane (bio je revizor i glavni dužnosnik za financije). Kada ga je predsjednik George W. Bush imenovao na tu dužnost bio je generalni direktor kompanije SPC International (System Planning Corporation International, Međunarodna korporacija za planiranje sustava) i član newyorskoga Vijeća za međunarodne odnose (Council on Foreign Relations, skraćeno CRF).

U Ministarstvu obrane počeo je raditi 1981. godine, tijekom mandata predsjednika Ronalda Reagana. Bio je zadužen za pripremu Smjernica za planiranje obrane u slučaju nuklearnog rata. Godine 1999. pozvan je u organizaciju "Vulcans", skupinu dragovoljaca - stručnjaka za vanjsku politiku, koja je tadašnjemu guverneru savezne države Teksas Georgeu Bushu davala savjete o pitanjima vanjske politike.

Rumsfeld ga je 2001. godine zaposlio zato što je bio zadivljen njegovim iskustvom u širenju balističkih raketa i činjenicom da je shvatio važnost svemira u vojnim operacijama. Drugim riječima, uklapao se u Rumsfeldove planove o militarizaciji svemira i izgradnji strategije nuklearne premoći i pomoći u proturaketnoj obrani.

Zakheim je stručnjak za Zapadnu Europu, Bliski istok i istočnu Aziju, a držali su ga i stručnjakom za unutarnju politiku Izraela. Često su tražili njegovo političko mišljenje o Izraelu, o nacionalnoj obrani i međunarodnoj politici.

Godine 1998. i Zakheim je bio jedan od potpisnika otvoreno-ga pisma predsjedniku Clintonu, u kojemu se zahtijevalo da američka Vlada prihvati "sveobuhvatnu političku i vojnu strategiju za rušenje Sadama i njegova režima" pružanjem potpore organizaciji zvanog Irački nacionalni kongres (Iraqi National Congress, INC), koja je bila puna afera, ali sklona neokonzervativcima, i na čelu koje je bio Ahmad alabi. Zakheim je bio jedan od osnivača Projekta za novo američko stoljeće.

Kao skupina, štitnici Andrewa Marshalla postali su najmoćniji lobi u američkom političkom ustroju u prvim godinama dvadeset prvoga stoljeća. Zagovarali su radikalnu preobrazbu vojnih snaga i izgradnju proturaketnoga štita te militarizaciju svemira, kako bi se koristili američkom vojskom i tako Sjedinjenim Američkim Državama i njihovim najbližim saveznicima omogućili potpunu vlast nad Zemljom i u svemiru.

To je vjerojatno najopasnija skupina ideologa u povijesti Sjedinjenih Američkih država.

Marshallova vizija ratovanja uz pomoć visoke tehnologije

Marshallovi omiljeni projekti naoružanja bili su razne vrste preciznog oružja, robotske naprave, među kojima i borbena vozila bez ljudske posade i silni podvodne naprave te sićušne

naprave koje bi mogle promijeniti urbani na in ratovanja jer bi bile kadre polagano prolaziti kroz zgrade. Osim toga, bio je intenzivno uključen u financiranje istraživanja farmaceutskih kompanija koje proizvode drogu što napada živani sustav i mijenja svijest.

Godine 2000., neposredno prije početka napada na Irak, Marshall je u jednom od svojih rijetkih intervjuja jednom novinaru rekao kako će ubrzo, jamačno tijekom sljedećih deset godina, biti dostupni proizvodi "neuralne farmakologije... nove vrste droge. Te droge imaju osobine prirodnih spojeva, tj. hormona, u ljudskom organizmu, samo što imaju sposobnost utjecati na promjenu ponašanja i povećanje radne učinkovitosti".¹⁷

Afganistan, a zatim i Irak, postali su golema i jeziva pokusna područja za testiranje mnogih zamisli Marshallova projekta zvanog Revolucija u vojnim poslovima. Već najmanje deset godina, neprestano tema Marshalla i ostalih jest zamisao o tome da se priroda ratovanja nalazi na pragu prevrata dok se mnoge zemlje prilagodavaju na dvije važne promjene.

Jedna od tih promjena jest usavršavanje dalekometnog preciznog oružja, koje vojnim snagama omogućuje ratovanje s velike udaljenosti i znatno lakše uništavaju velike ciljeve, poput nosača zrakoplova i zrakoplovnih baza. Budući da naši neprijatelji nabavljaju sve preciznije rakete, kaže Marshall, ratovi će se vjerojatno voditi s velikih udaljenosti ili brzim i razmjerno malim postrojbama, koje mogu brzo stati i do cilja i vratiti se. Druga promjena jest pojava "informacijskog ratovanja", u kojemu najdražegocnije oružje jesu sve snažniji senzori - sateliti, kamere u zraku, raketna oprema za sustav globalnog pozicioniranja i robotski prislušivači i - koja osiguravaju prednost onoj strani koja može bolje pročitati bojišnicu i svojim zapovjednicima brže prosljediti informaciju.

¹⁷ McGray, Douglas, "The Marshall Plan" (Marshallov plan), WIREDD, veljača 2003.

Marshall je u Afganistanu vidio mnogo toga što je potvrdilo njegove teze. U većini izvješća veličalo se uspjeh preciznih bombi, koje su navodno na ciljeve laserima ili satelitima, zatim nadziranje bojišnice objedinjavanjem podataka dobivenih od satelita, izvišćkih zrakoplova i bespilotnih letjelica, koje se koriste radarima i infracrvenim zrakama, te bespilotnih zrakoplova poput Predatora, prvi put opremljenih protutenkovskim raketama. Takvo vojničarstvo potvrđuje još jednu tezu Marshalla i ostalih reformista - važnost suradnje među rodovima vojske, u ovome slučaju posebnih snaga kopnene vojske koje se koriste laserskim dalekozorom za otkrivanje ciljeva koje će potom snage Ratne mornarice i Ratnoga zrakoplovstva bombardirati.

S Marshallova motrišta, vjerojatno najzbuđljivija stvar glede Afganistana nije bila nova tehnologija, nego domišljatost u njezina spajanja sa starom tehnologijom, što je rezultiralo golemim skokom u mogućnostima ratovanja. Jedan takav spoj tehnologija jest i naprava za navodno bombe nazvana Zdručeno oružje za izravan napad (Joint Direct Attack Munition, JDAM). To je, u biti, naprtnjača puna opreme za satelitsko navodno vrijedne 20.000 dolara. Nju se može privezati za jeftinu gravitacijsku bombu i ispustiti iz bombardera B-52, starijeg od roditelja pilota koji tim bombarderom upravlja. Oko trećine ukupnih bombi bačeno ih na Afganistan bačeno je sustavom JDAM (uključujući i jednu koja je zalutala i usmrtila tri američka komandosa te umalo pogodila premijera nove prijelazne afganistanske Vlade Hamida Karzajija, o čemu zbog toga stoje navoditelj kopnoga bombardera zabunom dao vlastite koordinate. Pripadnici posebnih snaga koji su se koristili laserskim osvjetljivačem za osvjetljivanje ciljeva koje će zrakoplovi bombardirati, obavljali su taj posao jašući na konjima s drvenim sedlima.

Marshall je propovijedao kako je novo oružje revolucionarno samo ako je povezano s novim organizacijama koje umiju iskoristiti uspjeh, što vojska često ne uspijeva učiniti. On navodi još jedan zvjezdani sustav primijenjen u Afganistanu - Radarski

sustav za združeno osmatranje i napade (Joint Surveillance and Target Attack Radar System) zvan Jstars - zračni kontrolni centar, koji zapovjednicima dostavlja radarsku sliku bojišnice. Marshall kaže kako je jedna ekipa analitičara nedavno posjetila sjedište Jstarsa i otkrila kako najvažnija sastavnica konzole za prikaz operativne situacije - ljudi koji sjede za monitorima i pokušavaju razumjeti podatke što im prelije u pred oči - svi odreda planiraju što prije oti i u mirovinu.

"To su bojnici koji misle da nikada neće postati pukovnici", rekao je Marshall. "Kažete li da je ta informacijska tehnologija ključna stvar, onda ne možete imati sustav u kojemu ljudi koji su dobri u svome poslu razmišljaju, vjerojatno realno, da nikada neće postati pukovnici." U vojsci nije baš popularno ni unosno biti kontrolor zračnoga prometa.

Na završetku predsjedničke kampanje iz 2000. godine Marshallovi štitnici dobili su priliku doći na mjesta u novoj Bushovoj i Cheneyjevoj vladi. Bivši senator Daniel R. Coats iz savezne države Indiane, odani pobornik Marshallove revolucije u vojničkim ratovima, postao je američki veleposlanik u Njemačkoj. Richard Armitage, autor Bushova zapaljivoga govora u Citadeli, postao je zamjenik ministra Colina Powella. Rumsfeld je ostao na čelu Pentagona, a njegov zamjenik bio je Paul Wolfowitz.¹⁸

Umreženo vojničkim ratovima

U Pentagonovu *Quadrennial Defense Reviewu* od prosinca 2005. ministar obrane Rumsfeld istaknuo je važnost onoga što je Marshall nazvao "umreženim" vojničkim ratovima. Taj oblik ratovanja testiran je u Iraku, i to s katastrofalnim posljedicama sa stajališta američkih vojnih ciljeva.

Ibid.

U spomenutom izvješću u Rumsfeld je opet iznio svoje viđenije preobrazbe vojnih snaga, posebno ističući i prednosti njihove "umreženosti".

Umreženo vojničkim ratovima znači objedinjeno ratovanje, izum koji je Rumsfeld preuzeo od Ratne mornarice kako bi se do tada razdvojene vojne snage na ratištu, uz pomoć informacijske tehnologije, integriralo u jedinstven sustav. Za to se prvi zalagao Walter Marshall. Zamisao je bila stvoriti vrstu povezanu globalnu mrežu, koja bi svim sastavnim dijelovima združenih vojnih snaga omogućila trenutnu međusobnu komunikaciju, kako bi sudionici rata dobivali sve podatke, i to u onome obliku u kojemu su im potrebni.

Admiral Arthur Cebrowski, osoba koja je u Pentagonu zadužena za provedbu projekta umreženog ratovanja, izjavio je: "Umreženost omogućuje izniman skok u učinkovitosti vojnog djelovanja". No, godine 2007. umreženost je, kako se doima, još bila u povojima. Rumsfeld je, otpušten u studenom 2006. kao žrtveni jarac poslije poraza Republikanske stranke na izborima, bio optužen da je na taj projekt spiskao toliko novca da su zbog toga tradicionalna sredstva ratovanja, poput podmornica i bombardera, bila zapostavljena. Nitko ne može procijeniti na što bi kaos u Iraku sličio da je Pentagon potrošio više novca na opskrbu Iraka vodom i strujom i na druge dijelove infrastrukture, umjesto što je provodio vojničke napade (IT-guided strikes) na razne ciljeve u toj zemlji, što je samo u vrstilo odlučnost iračkoga naroda da istjera američke okupatore.

Mreža Američke vojske zvana *Warfighter Information Network-Tactical*, skraćeno WIN-T (Taktička informacijska mreža za vojničkim ratovima), bila je glavna sastavnica umreženog ratovanja. Jedan je stručnjak o tome rekao: "WIN-T je komunikacijska mreža za integriranje Američke vojske za vojničke ratove u budućnosti, trofazna struktura sastavljena od veza u svemiru, u zraku i na kopnu, koja omogućuje sveobuhvatnu povezanost raspršenoj i vrlo pokretljivoj vojnoj sili".

Ameri ka je vojska taj program dodijelila dvjema združenim korporacijama, General Dynamics Corp. i Lockheed Martin Corp., bivšim suparnicima u provedbi programa WIN-T. Program bi mogao stajati čak 10 milijarda dolara.

Projekt Ameri ke vojske zvan Future Combat System, skraćeno FCS (Sustav vojenjara u budućnosti) bio je jedan od najvećih programa modernizacije Ameri ke vojske, "sustav sustava", koji se sastojao od velikog broja sastavnica - vozila na kopnu i u zraku, s ljudstvom i bez ljudstva, i još mnogo toga - međusobno povezanih mrežom visoke tehnologije.

Uz moguću i trošak od 125 milijarda dolara, a možda i više, projekt Sustava vojenjara u budućnosti (FSC) drugi je po cijeni program u povijesti Pentagona.¹⁹

Dr. Colin S. Gray, ugledan svjetski vojni analitičar, u jednom izvješću u što ga je objavio US Army War College, oštro kritizira Rumsfeldove fiksacije o umreženom ratovanju i zaključuje: "Današnji proces vojne preobrazbe omogućit će oružanim snagama bolju učinkovitost u onome što i sada čine iznimno dobro... da briljiraju u odlučnim trenucima i u primjeni precizne iako sveobuhvatne vatrene moći. Ali te osobine, iako su ključne u ratovanju protiv redovitih vojnih postrojba neprijatelja, manje su vrijedne u sukobu s paravojnim snagama. Vode i jedan rat za drugim, Sjedinjene Ameri ke Države iznenadile su se koliki su slab politički rezultat postigle tolikim vojnim angažmanom. Preobrazba pomoću IT-a ne čini nimalo pridonijeti ispravljanju poteškoća koje Amerika neprestano ima u strateškom i političkom funkcioniranju vojenjara.²⁰

Prema pisanju lista *Multinational Monitor* iz siječnja/veljače 2003. godine, svaki važniji čimbenik strategije nacionalne sigurnosti

vlade predsjednika Georgea W. Busha - od doktrine preventivnih napada i "promjene režima" u Iraku preko agresivnog stajališta glede nuklearnog rata do odluke glede izgradnje proturaketnog obrambenog sustava u stilu Rata zvijezda - stvorene je i razrađene prije negoli je Bushova vlada preuzela dužnost, u konzervativnim trustovima mozgov, poput Centra za sigurnosnu politiku, Nacionalnog instituta za javnu politiku i Projekta za novo ameri ko stoljeće, koje financiraju korporacije za proizvodnju oružja.

Ideolozi unilateralističke politike i militantni neokonzervativci, koji su prije dolaska u Vladu bili povezani s tim trustovima mozgov, zajedno s 32 visoka Vladina dužnosnika koji su prije dolaska u Vladu bili generalni direktori, savjetnici ili veliki dionici u najvećim kompanijama za proizvodnju oružja i vojne opreme, koju financira ameri ka vlada, jesu pokretači i vanjske i vojne politike u Bushovoj vladi.

Taj vojno-industrijski lobi ima od 2001. godine veliki utjecaj na kreiranje ameri ke politike negoli u bilo kojemu razdoblju od vremena kada je predsjednik Dwight D. Eisenhower, još prije 40 godina, upozorio na opasnosti vojno-industrijskoga kompleksa.

Nisu se u Vladu infiltrirali samo trustovi mozgov koje financira vojna industrija. Bivši generalni direktori, savjetnici i dionici u najvećim ameri kih kompanija za proizvodnju oružja dobrano su se uvukli i u Bushov tim za nacionalnu sigurnost.

Iskorištavajući i strah naroda, nastao poslije 11. rujna 2001. imun na smanjenje proračuna nametnuta doslovno svim drugim područjima državne potrošnje, vojno-industrijski kompleks odveo je Sjedinjene Ameri ke Države u rat u Iraku i u stanje stalno zarađene države.²¹

¹⁹ Nance, Scott, "Analyst: Advanced Networks to be Rumsfeld Legacy", *Defense Today*, 8. prosinca 2005.

²⁰ S. Gray, Collin, "Transformation and Strategic Surprise" (Preobrazba i strateško iznenađenje), Strategic Studies Institute of the US Army War College, travanj 2005., na www.strategicstudiesinstitute.army.mil

²¹ Hartung, William, "The military-industrial think tank complex: corporate think tanks and the doctrine of aggressive militarism" (Kompleks vojno-industrijskoga trusta mozgov: trust mozgov velikih korporacija i doktrina agresivnog militarizma), (The Business of War), *Multinational Monitor*, siječanj/veljača 2003., na www.allbusiness.com/specility-businesses/473260-1.html

Teoriju koja stoji u pozadini Bushova rata protiv Iraka može se naći u dokumentu zvanom *National Security Strategy* (Strategija nacionalne sigurnosti) iz rujna 2002., u kojemu piše: "Sjedinjene Američke Države neprestano će težiti pridobiti potporu među narodne zajednice, ali, bude li potrebno, neće moći oklijevati djelovati sami, kako bismo proveli svoje pravo na samoobranu, tako što ćemo djelovati preventivno protiv takvih terorista, kako bismo ih spriječili ili da nanesu zlo našem narodu i našoj državi". Ta doktrina preventivnog ratovanja, kao politika Sjedinjenih Američkih Država, otvorila je Pandorinu kutiju za unilateralne ratove po cijeloj kugli zemaljskoj.²²

Ta preventivna doktrina zapravo je pogrešno nazvana. Preventiva bi značila prvi napasti neku državu koja se sprema za napad. Bushova je mnogo rastezljivija. Ona podrazumijeva daje američki napad opravdan ako postoji mogućnost da bi neka država ili organizacija mogla biti opasna po Ameriku u nekom nepoznatom trenutku u budućnosti.

To stajalište, zajedno s promjenama u američkoj vojnoj doktrini, uključujući i težnju za postizanjem nuklearne premoćnosti, unijelo je krajnji nemir u iskusne vojne stratege i u sve ljude svjesne opasnosti od nuklearnog rata koji bi se mogao dogoditi zbog pogrešne procjene. Pentagonovo izvješće za 2003. godinu, pod naslovom *Nuclear Posture Review* (Izvješće o nuklearnom stajalištu), već je tada jasno dalo do znanja da nuklearno oružje neće nestati. Jasno objavljena namjena američkog nuklearnog oružja, za militantnu jastrebovsku vladu Busha i Cheneyja, nije više oružje za sprječavanje rata ni oružje za slučaj kada nema druge mogućnosti, nego jedna od glavnih i za uporabu spremnih sastavnica američkog vojnog arsenala. Bio je to pravi razlog uzbuđenosti koju je oglasio ruski predsjednik Putin u Miinchenu, u veljači 2007. godine.

²² Ibid.

Krenemo li k izvorištu toga dramatičnog preokreta u nuklearnoj politici Sjedinjenih Američkih Država, put će nas odvesti do trustova mozгова koje financira vojno-industrijski kompleks, a jedan od tih trustova mozгова jest Nacionalni institut za javnu politiku (National Institute for Public Policy, NIPP). Izvješće tog instituta iz siječnja 2001. godine, pod naslovom "Razlozi i potrebe za američkom nuklearnom silom i kontrolom naoružanja", poslužio je kao uzorak za spomenuto izvješće Bushove vlade. I u izvješću iz 2003. i u izvješću Nacionalnog instituta za javnu politiku preporučuje se proizvodnju nove generacije "uporabljiva" nuklearnog oružja manje razorne moći, proširenje potencijalnih američkih nuklearnih ciljeva, tj. "popisa za odstrel", i povećanje broja scenarija u kojima se nuklearno oružje može uporabiti.

Tri člana Nacionalnog instituta za javnu politiku (NIPP-a) dobila su položaje u Bushovoj vladi. Bili su to predsjednik Vijeća za nacionalnu sigurnost i militantni jastreb Stephen Hadley, Robert Joseph te posebni pomoćnik ministra obrane, neokonzervativac Stephen Cambone. Direktor toga instituta Keith Payne, poznat po svome zloglasnom eseju o nuklearnom ratu, iz 1980., pod naslovom "Pobjeda je moguća", postavljen je na čelo Pentagonova tijela zvanog Deterrence Concepts Advisory Panel (Savjetodavna skupina za projekte zastrašivanja i odvratanja), koje je Pentagonu pomoglo izraditi Izvješće o stajalištu glede nuklearnog oružja (Nuclear Posture Review).

Strategija "preventivnog ratovanja" iz Bushove Strategije nacionalne sigurnosti iz 2002. godine potekla je iz projekta konzervativaca zvanog Projekt za novo američko stoljeće, PNAC, koji su članovi više od deset godina pravili pritisak da američka politika prihvati takav pristup. Tijekom predizborne kampanje iz 2000. godine članovi PNAC-a objavili su izvješće zvano "Obnova američkog sustava obrane", koje je poslužilo kao podloga za vojnu strategiju Pentagona tijekom mandata predsjednika Busha i ministra obrane Rumsfelda, sve do kovanja i prihvaćanja termina poput "promjena režima".

Trust mozgovna zvan Projekt za novo ameri ko stolje e osnovan je 1997. godine. Direktori su mu bili William Kristol, urednik neokonzervativnog lista *Weekly Standard*, i Robert Kegan, viši suradnik u Zakladi Carnegie za mir u svijetu (Carnegie Endowment for International Peace), kolumnist i urednik asopisa *Weekly Standard*, kolumnist *Washington Posta* i suprug gospo e Victorije Nuland, bivše Cheneyjeve pomo nice i ameri ke veleposlanice u NATO-u iz 2006.

U Projektu za novo ameri ko stolje e bio je i Bruce Jackson, dugogodišnji generalni direktor korporacije Lockheed Martin, koji je 2000. godine otišao iz te korporacije kako bi se mogao potpuno posvetiti pitanjima vojne politike. Projekt za novo ameri ko stolje e u svojim na elima navodi "uspjeh Reaganove vlade" u izgradnji vojske, te snažno poti e povratak na "vojsku koja je snažna i spremna odgovoriti na sadašnje i budu e izazove". Osniva ki dokument te organizacije potpisali su Paul Wolfowitz, Dick Cheney, Donald Rumsfeld i mnogi drugi, koji su kasnije postali glavni igra i u Bushovu timu za nacionalnu sigurnost. U kompaniji Lockheed Martin, koja s ameri kom Vladom sklapa ugovore za proizvodnju oružja i vojne opreme, nedavno se zaposlio zamjenik direktora Projekta za novo ameri ko stolje e i glavni autor istoimenog izvješ a Thomas Donnelly.

"Lažni stjegovi" i brod Achille Lauro

U zaklju ku svojih preporuka u izvješ u pod naslovom "Obnova ameri koga obrambenog sustava", skupina iz Projekta za novo ameri ko stolje e napisala je jednu šokantnu re enicu. Ona je postala šokantna tek poslije dramati nih doga aja od 11. rujna 2001. godine, punu godinu dana poslije objave toga izvješ a. U po etku je predsjednik Bush dan 11. rujna nazvao "novim Pearl Harborom". No, taj je izraz ubrzo prestao spominjati. Naime, u PNAC-ovu je izvješ u pisalo:

"Sjedinjene Ameri ke Države ne mogu jednostavno objaviti "stratešku stanku" dok eksperimentiraju s novim tehnologijama i operativnim projektima. Niti mogu prihvatiti strategiju preobrazbe koja bi naštelila interesima Amerike i njezinih saveznika. Primjerice, strategija preobrazbe po kojoj bi bilo mogu e samo projicirati silu iz Sjedinjenih Ameri kih Država, uz žrtvovanje daljnjeg pove anja broja vojnih baza i vojne nazonosti, bila bi u raskoraku sa širim ciljevima ameri ke politike i uznemirila bi ameri ke saveznike. Nadalje, *proces preobrazbe, bez obzira na to što on donosi revolucionarne promjene, bit e, po svemu sude i, dugotrajan, osim ako se ne dogodi kakav katastrofi an i kataklizmi an doga aj, kakav novi Pearl Harbor*"²³ (istaknuo autor).

Ameri ke i ostale vode e obavještajne službe odavno su usavršile tehniku operacije "lažnoga stjegova", tj. izazivanje stravi nih doga aja, ali tako da izgleda kako ih je po inila protivni ka strana, tj. neprijatelj, što se u obavještajnom žargonu zove "lažni stjeg". U idealnim uvjetima, oni koji takva djela po injaju ni ne znaju za koja, tj. u ijemu interesu to ine.

Operacije lažnih stjegova, u žargonu tajnih služba, jesu tajne operacije koje provode vlade, kompanije ili neke druge organizacije, i koje su osmišljene tako da se stvori dojam kako ih je izveo netko drugi. Naziv potje e od vojne varke - isticanja stjegova neke druge države umjesto svoga stjegova, kako bi se zavaralo protivnika.

Smisao terorizma lažnog stjegova jest u tome da teroristi vjeruju da oni samo provode zapovijedi kako bi "pomogli svojoj borbi", a nisu ni svjesni daje njihovo vodstvo odavno u rukama njihovih neprijatelja.

Jedan od uspješnih teroristi kih napada tipa lažnoga stjegova, kojim je diskreditirano ono za što su se teroristi borili, bila je

²³ Project for the New American Century, *Rebuilding America's Defenses* (Projekt za novo ameri ko stolje e, Obnova ameri koga sustava obrane), Washington, D. C, rujna 2000., na <http://www.newamericancentury.org/defensenationalsecurity.htm>

otmica talijanskog broda "Achille Lauro" iz 1985., koju su prove- li Palestinci. Tu je operaciju naručila izraelska tajna služba, a organizirali su je Palestinci koji su unutar palestinskih teroristi- kih organizacija bili izraelski agenti. Pripremu te otmice po- tanko je opisala jedna visoko pozicionirana osoba iz Izraelske tajne službe, gospodin Ari Ben-Menaše, bivši specijalni savjet- nik za tajne službe izraelskoga premijera Jicaka Šamira, u svojoj knjizi pod naslovom *Profits of War* (Profiti rata).

"Bila je to, zapravo, jedna od "crnih" propagandnih operacija, koja je imala svrhu pokazati da su Palestinci hrpa ubojica i opa- snih koljača. Operacija je izvedena ovako: general Izraelske vojske Rafael Eitan dao je Radiju naputke o tome kako je vrijeme da Palestinci izvedu nekakav napad i u tome nešto okrutno, ali nije iznio nikakve pojedinosti. Radije taj naputak, tj. zapovijed, pre- nio Abu Abasu, koji je za provedbu takvih naloga primao mi- lijune dolara od dužnosnika izraelske tajne službe koji su glumi- li sicilijanske mafijaše. Abas je zatim okupio ekipu za napad na brod "Achille Lauro". Članovima ekipe reklo je da ta akcija mora biti izvedena okrutno, kako bi svijetu pokazali što je teška ostale nevine građane ne ispune li se zahtjevi Palestinaca. Teroristi su odabrali jednu stariju osobu, američkog Židova Leona Klinghof- fera, koji je bio u invalidskim kolicima, ubili ga i njegovo tijelo bacili u more. Time su rekli svoje. No, to je za Izrael bila najbolja moguća antipalestinska propaganda", napisao je Ben-Menaše.²⁴

²⁴ Ben-Menashe, Ari, *Profits of War: Inside the secret U.S. Israeli Arms Network*, Sheridan Square Press, New York, 1992., str. 122. U neobičnoj bilješci o služenju otmice broda Achille Lauro bilo je zamjetno da je članik američkog ratnog zrakoplovstva, koji je u listopadu 1985. vodio uspješnu operaciju hvatanja otmičara toga broda, bio admiral David Jeremiah, koji je poslije odlaska u mirovinu bio aktivan član JINSA-e i drugih neokonzervativnih organizacija bliskih izrael- skoj desničarskoj stranci Likud. Vidi: Stephen Green, op. cit.

11. rujna 2001.

Zahtjev zamjenika američkog ministra obrane Wolfowitz, ministra obrane Donalda Rumsfelda i ostalih, neposredno po- slije terorističkog napada od 11. rujna 2001., za pokretanje voj- nog napada na Irak, umjesto da se late potrage za navodnim kreatorom toga događaja Osamom bin Ladenom, naveo je mno- ge pronicljive istražitelje da se zapitaju nije li taj napad, zapra- vo, imao svrhu biti "novi Pearl Harbor", kakav su autori izvješća a Projekta za novo američko stoljeće zdušno priželjkivali. Jesu li optužbe na račun neuhvatljivog Osame bin Ladena, kao uvijek koji stoji iza 19 terorista, koji govore arapski i koji su primitiv- nim nožima za rezanje kartona oteli četiri i preusmjerili tri sofisticirana putnička Boeinga, što su mnogi iskusni piloti nazvali nemogućim, također operacija "lažnog stijega"? Ako jesu, gdje je bio pravi "stijeg"?

Ono što je, u mjesecima poslije 11. rujna, postalo jasno jest činjenica daje taj teroristički napad, u najmanju ruku, poslužio kao izgovor za pokretanje rata protiv islama, pod izlikom "rata protiv terorizma", tj. sukoba civilizacija, koji je profesor sa Sveučilišta Harvard Samuel Huntington opisao još početkom devedesetih godina prošloga stoljeća.

Mnogi stručnjaci za međunarodne tajne službe počinju su po- mišljati na najgori scenarij - da je napad od 11. rujna bio operacija "lažnog stijega".

Bivši direktori njemačke obavještajne službe BundesVerfas- sungsschutz Eckehardt Wetthebach izjavio je za tisak, odmah poslije 11. rujna, da su za takvu "smrtonosnu preciznost" i za tako "golem plan", koji stoji u pozadini toga napada, potrebne "godine planiranja".

Za tako sofisticiranu operaciju, rekao je Werthebach, potre- ban je "vrst okvir" državne tajne službe, kakav ne postoji u "labavo povezanoj skupini" terorista, poput one koju je navodno vodio Mohamed Atta dok je studirao u Hamburgu.

U planiranje takve vojne operacije moralo je biti uključeno mnogo ljudi, a VVerthebach je ukazao i na činjenicu da nije bilo curenja informacija, kao još jedan dokaz o tome da je taj napad bio "operacija koju je organizirala država".

Kao član Bundestaga (njemačka parlamentarna skupština), Andreas von Bülow bio je od 1969. do 1994. član i predsjednik Parlamentarnog odbora za nadzor triju ograna njemačke tajne službe. Gospodina Von Bülow izjavio je agenciji Associated Press da vjeruje kako iza terorističkog napada od 11. rujna stoje Izraelska obavještajna služba Mossad i CIA.

Rekao je da vjeruje kako su planeri toga napada iskoristili korumpirane "platarenike" poput palestinskog terorista Abu Nidala, kojega je von Bülow nazvao "instrumentom Mossada", visoke operativce Stasija (bivše tajne službe bivše Istočne Njemačke), ili libijske agente, koji organiziraju terorističke napade koristeći se predanim borcima, primjerice, palestinskim i arapskim "borcima za slobodu".

I VVerthebach i Von Bülow izjavili su kako je naprosto neshvatljivo da o tome napadu nije bilo otvorene i službene istrage, poput svjedočenja pred američkim Kongresom. Potpredsjednik Cheney odbacio je zahtjeve za takvom istragom, uz tvrdnju da bi to "odvratilo" od rata protiv terorizma. Tek je u rujnu 2002., punu godinu dana poslije toga napada, Kongres je, ali ne i Bijela kuća, osnovao službeno povjerenstvo za istragu događaja oko 11. rujna 2001. Supredsjedatelji Kongresnoga povjerenstva bili su senator iz savezne države Floride Bob Graham i bivši agent CIA-e Porter Goss, kojega je predsjednik George W. Bush poslije toga osobno imenovao direktorom CIA-e.

Od istrage kojom su rukovodili Graham i Goss nije se moglo očekivati ništa što bi i približno sličilo neutralnoj i poštenoj istrazi. Kao što je izjavio jedan istražitelj iz Kanade, u konačnom izvješću, objavljenom u rujnu 2003., nije bilo ključne poveznice između navodnih otmičara zrakoplova, tj. pripadnika Al Kaide, i pakistanske tajne službe ISI, koja je bila blisko povezana s talibanskim snagama i snagama Al Kaide:

"Dana 11. rujna ujutro, trojica članova Kongresa, Bob Graham, Porter Goss i Jon Kyl (koji su bili u kongresnom izaslanstvu u Pakistanu) doručkovali su na Capitol Hillu s generalom Ahmadom, navodnim 'financijerom', da se poslužimo izrazom FBI-a, 'koji je stajao iza otmičarskih zrakoplova koji su počinili napad od 11. rujna. Na tome su sastanku bili i pakistanski veleposlanik u SAD-u Maliha Lodhi te nekoliko američkih senatora i članova Odbora Zastupničkog doma Kongresa za tajne službe. U jednom novinskom izvješću u taj je sastanak opisan kao 'nastavak sastanka' održanog potkraj kolovoza u Pakistanu.

Kada je počinjen napad na Svjetski trgovački centar, general Mahmud Ahmad, direktor pakistanske tajne službe, prema riječima senatora Grahama, 'bio je vrlo dirnut i pun su uti prema narodu Sjedinjenih Američkih Država' (*Stuart News Company Press Journal*, Vero Beach, Florida, 12. rujna 2001.).

Način na koji je Bob Graham opisao generala Ahmada suprotan je onom u opisu *Washington Posta*, u kojemu se kaže:

'Dana 11. rujna ujutro Goss i Graham doručkovali su s pakistanskim generalom po imenu Mahmud Ahmad, direktorom pakistanske tajne službe, koji je ubrzo poslije toga biti smijenjen. Ahmad je bio na čelu jedne agencije za špijunažu zloglasno bliske Osami bin Ladenu i Talibanima' (*Washington Post*, 18. svibnja 2002.).

Iako je u kongresnoj istrazi prikupljeno mnoštvo obavještajnog materijala, iz dokumenata o saslušanjima provedenim tijekom te istrage bila su pomno uklonjena brojna izvješća novinara i izvješća tajnih službi, objavljena u mnogim velikim i malim medijima, koja potvrđuju da su ključni članovi Bushove vlade sudjelovali u politici koja se kamufliži²⁵.

²⁵ Chossudovsky, Michel, "Predsjednici združene istrage o događajima od 11. rujna su u 'sukobu interesa': tajnoviti sastanak za doručkom na Capitol Hillu 11. rujna, 4. kolovoza 2003., na <http://www.globalresearch.ca/articles/CHO308C.html>

Kada je Horst Ehmke, uvijek koji je sedamdesetih godina prošloga stoljeća, pod izravnim nadzorom tadašnjega kancelara Williija Brandta, koordinirao njema kim tajnim službama, vidio televizijske snimke napada od 11. rujna, rekao je da mu djeluju kao "holivudski uradak... Teroristi ne bi mogli izvesti takvu operaciju sa četiri oteta zrakoplova bez potpore neke obavještajne službe". No, nije želio imenovati nijednu tajnu službu.

Događaje od 11. rujna još je izravnije opisao jedan visoki ruski vojni dužnosnik, prekaljen znalac metoda iz Hladnoga rata, general Leonid Ivašov. U govoru što ga je održao na jednoj međunarodnoj konferenciji u Bruxellesu početkom 2006. rekao je:

"... terorizam nije nešto neovisno o svjetskoj politici, nego jednostavno njezin instrument, sredstvo za stvaranje jednopolarnog svijeta, s jednim svjetskim sjedištem, izlika za brisanje državnih granica i postizanje vladavine nove svjetske elite. Upravo ta elita jest ključni imbenik svjetskog terorizma, njegov ideolog i njegov 'kum'. Glavna meta te svjetske elite jesu povijesna, kulturološka, tradicionalna i prirodna realnost, postoje i sustav odnosa me u državama te svjetski nacionalni i državni poredak ljudske civilizacije i nacionalnog identiteta.

Današnji međunarodni terorizam jest fenomen u kojemu se državne i nedržavne politike koriste strukture zajednički koriste terorom kao sredstvom za postizanje političkih ciljeva pomoću zastrašivanja ljudi, psihološke i socijalne destabilizacije, eliminacije otpora među njima organizacija i stvaranja odgovarajućih uvjeta za manipuliranje državnim politikom i ponašanjem ljudi cijelih zemalja.

Terorizam je oružje kojim se koriste u novoj vrsti rata. Istodobno, međunarodni terorizam, u sprezi s medijima, postaje upraviteljem globalnoga procesa. To nije slučajno, upravo simbioza medija i terora omogućuje mijenjanje međunarodne politike i postojeće stvarnosti.

Ako u tome kontekstu analiziramo ono što se 11. rujna 2001. dogodilo u Sjedinjenim Američkim Državama, možemo doći do sljedećih zaključaka:

1. Organizatori toga napada bili su politički i poslovni krugovi koji su zainteresirani za destabilizaciju svjetskoga poretka i koji su imali sredstva za financiranje te operacije. Politička koncepcija te akcije sazrela je ondje gdje su se pojavile napetosti u upravljanju financijskim i ostalim sredstvima. Razloge za taj na-

pad moramo tražiti u podudarnosti interesa krupnog kapitala na svjetskoj i transnacionalnoj razini, u krugovima koji nisu bili zadovoljni dinamikom ni smjerom procesa globalizacije. Za razliku od tradicionalnih ratova, ovoj koncepciji odlučuju generalni i politički, ovoga su puta to učinili oligarsi i njima podložni političari.

2. Samo tajne službe i njihovi trenutni direktori, ili oni umirovljeni, ali koji još uvijek imaju utjecaja unutar državne organizacije, imaju mogućnost isplanirati, organizirati i provesti operaciju takvih razmjera. Općenito, tajne službe stvaraju, financiraju i nadziru ekstremističke organizacije. Bez potpore tajnih službi te organizacije ne mogu postojati, a kamoli izvoditi operacije takvih razmjera unutar tako dobro zaštićenih država. Planiranje i izvođenje jedne operacije takvih razmjera iznimno je složeno.

3. Osama bin Laden i Al Kaida ne mogu biti organizatori ni izvođači napada od 11. rujna. Oni nemaju potrebnu organizaciju, sredstva ni volje. Stoga je trebalo stvoriti ekipu profesionalaca, a arapski kamikaze samo su statisti kako bi se zamaskiralo operaciju.

Operacija terorističkih napada izvedenih 11. rujna skrenula je tijekom događaja u svijetu na smjer koji su izabrali transnacionalna mafija i međunarodni oligarsi, to jest, oni koji se nadaju da će preuzeti vlast nad prirodnim bogatstvima na ovom planetu, nad svjetskom informacijskom mrežom i nad tijekom kapitala. Ta je operacija išla u korist američke gospodarske i političke elite, koja tako lako teži ovladavanju svijetom."

Ivašov je potom nastavio s objašnjenjem zašto je stvaranje prevladavajućeg mita o tome okrutnom i neuhvaljivom "međunarodnom terorizmu" bilo jedno od idealnih sredstava za ostvarenje projekcije koji je cilj ovladavanje svijetom:

"Uporaba termina 'međunarodni terorizam' ima ove ciljeve:

- prikriti prave ciljeve snaga koje su raspoređene po cijelome svijetu i bore se za dominaciju i vlast te usmjeriti ljude na borbu koja ima nedefinirane ciljeve, protiv nevidljiva neprijatelja;
- uništiti temeljne međunarodne norme i promijeniti pojmove kao što su agresija, državni teror, diktatura i pokret za nacionalno oslobođenje;

- oduzeti ljudima njihovo legitimno pravo da se bore protiv agresije i odbace djelovanje stranih obavještajnih služba;
- uspostaviti na elo nepriznavanja nacionalnih interesa, preobraziti ciljeve na vojnom području davanjem prioriteta ratu protiv terorizma, uništiti logiku vojnih savezništava na štetu zajedničke obrane i u korist antiterorističke koalicije, rješavati gospodarske probleme strogom vojnom diktaturom, koriste i se ratom protiv terorizma kao *izlikom*.²⁶

Ima i onih koji Georgea W. Busha, Cheneyja i Rumsfelda drže izravno odgovornima za događaje od 11. rujna. Stanley Hilton, bivši na elnik ureda senatora Boba Dolea, danas ugledan odvjetnik u Washingtonu, zastupa stotine obitelji žrtava napada od 11. rujna.

On je predsjednika Busha tužio za umiješanost u taj napad. U jednom intervjuu, koji je 10. rujna 2004. dao radioemisiji Alexa Jonesa, Hilton je izjavio: "... tužimo Busha, Condoleeazu Rice, Cheneyja, Rumsfelda, i Muellera (direktora FBI-ja) za sudionništvo, zato što su oni osobno ne samo dopustili da se taj napad dogodi, nego i zato što su ga i zapovjedili... više dokaza, koje sam tijekom godinu i pol dana uspio prikupiti, potpuno mi jasno pokazuje da je to nedvojbeno Vladina operacija i da je ta operacija najvećin izdaje i masovnog ubojstva u ameri koj povijesti".

Taj Washingtonski odvjetnik izrazio je uvjerenje da se etiri- ma zrakoplovima, kojima je po injen napad, "upravljalo daljinski, kao što sam već rekao prije godinu i pol dana, postoji sustav zvan Kiklop. U nosu zrakoplova postoji kompjutorski ip pomo u kojega kontrola sa zemlje može oduzeti pilotu nadzor nad zrakoplovom, pilotirati i usmjeriti ga ravno u nebodere".²⁷

²⁷ Hilton, Stanley, "Transcript: Alexjones Interviews Stanley Hilton" (Transkript: Intervju Alexajonesa saStanleyem Hiltonom), *The Alex Jones Show*, 13. rujna 2004., na <http://www.prisonplanet.com/articles/sepetembei2004/130904hiltontranscript.htm>

Taj odvjetnik ne e nikada dobiti na sudu, niti postoji vjerojatnost da e javnost i svijet ikada dobiti dokaze, tj. saznati istinu, osobito nakon što Bushova vlada odrješito odbija imenovati neovisno povjerenstvo za istragu događaja od 11. rujna i nakon što je dopustila da klju ni dokazi, kao što su željezni stupovi Svjetskog trgova kog centra, budu odmah brodovima otpremljeni preko oceana u otpad. Bushov saveznik, newyorski gradona elnik Rudy Giuliani, kojega su mediji prozvali "junakom 11. rujna", izdao je nalog kojim je njujorškim vatrogascima zabranio da pokušaju prona i posmrtno ostatke svojih poginulih kolega i ak dao uhititi nekoliko vatrogasaca koji su se oglušili na njegovu zapovijed.

"Novi Pearl Harbor"?

Nekoliko sati poslije razornoga napada na newyorski Svjetski trgova ki centar, 11. rujna 2001., predsjednik Bush objavio je svijetu: "Ovako nismo bili napadnuti od Pearl Harbora". No, Bijela je kuća ubrzo prestala spominjati Pearl Harbor, tj. japanski napad iz prosinca 1941., koji je tadašnjemu ameri kom predsjedniku Rooseveltu poslužio kao izlika da od Kongresa zatraži objavu rata Japanu i Njema koj.

Aludiranje na Pearl Harbor, u kontekstu napada na Svjetski trgova ki centar, potaknulo je ozbiljne novinare da se vrate izvješ u Projekta za novo ameri ko stoljeće, iz rujna 2000., koje govori o "obnovi ameri kog sustava obrane", u kojemu su njegovi autori, a među njima i Dick Cheney i Donald Rumsfeld, zalažu i se za veliku preobrazbu ameri kog odnosa prema obrani, napisali da e "*proces preobrazbe, bez obzira na to što on donosi revolucionarne promjene, biti, po svemu sudeći, dugotrajan, osim ako se ne dogodi kakav katastrofičan i kataklizmičan događaj, kakav novi Pearl Harbor*" (istaknuo autor).

Aluzijom na Pearl Harbor, taj živi simbol za sve Amerikance, predsjednik Bush poslužio se ubojitim rije ima. No, upravo su te rije i mnoge navele na mnoga pitanja, na neugodna pitanja o tome što su i koliko su on i njegova vlada znali prije 11 rujna.

Tko god daje, na kraju krajeva, odgovoran za napade 11. rujna 2001. godine, nepobitan rezultat bile su histerija u Americi koj vojsci i mobilizacija vojnih snaga kakve nisu vi ene od napada na Pearl Harbor, tj. od prosinca 1941., kada su Sjedinjene Ameri ke Države, u Drugome svjetskome ratu, ušle u rat protiv Njema ke, Japana i Italije.

Zajapanski napad na Pearl Harbor, kako je 1946. godine utvr eno u saslušanju pred Kongresom, koje nosi oznaku "tajno", predsjednik Roosevelt i ša ica visokih vojnih dužnosnika saznali su znatno prije, tj. nekoliko dana prije negoli je Japan bombardirao tamošnju ameri ku flotu. Taj se napad mogao izbje i i tako spasiti živote tisu a ameri kih gra ana. Roosevelt je hladnokrvno odlu io "pustiti da se to dogodi", kako bi Sjedinjene Ameri ke Države uveo u rat, za koji su on i njegovi vode i planeri prora unali da ga mogu dobiti. Bio je to prvi pucanj u ratu kojim je trebalo uspostaviti ono što e Henry Luce nazvati "ameri kim stolje em".

Godine 1946., po završetku Drugoga svjetskoga rata, Zajedni ki odbor obaju domova ameri koga Kongresa za istragu napada na Pearl Harbor, kojim je predsjedao senator Alben Barkley iz savezne države Kentucky, saslušao je izvješ e Odbora Ameri ke vojske za Pearl Harbor. To je saslušanje bilo ozna eno kao "vrlo tajno", a oznaka tajnosti skinuta je tek poslije nekoliko desetlje a. To je izvješ e bilo golema optužba na ra un tadašnje ameri ke Vlade, predsjednika Roosevelta osobno i generala MacArthura, toga velikog "junaka" rata na Pacifiku. U japanskome napadu na Pearl Harbor, na flotu bombardera Ameri koga ratnog zrakoplovstva, iz 1941. godine, ubijeno je 2.403 ameri kih gra ana i ranjeno 1.178. Uništeno je 18 ratnih brodova i 188 vojnih zrakoplova. Još 26. studenoga, dva tjedna prije napada, tadašnji britanski pre-

mijer Churchill žurno je izvijestio predsjednika Roosevelta o tome kako Japan namjerava ubrzo napasti Pearl Harbor. Roosevelt je na to reagirao tako što je floti u Pearl Harboru uskratio potporu iz zraka s namjerom da japanski napad bude uspješan i u inkovit. Poruka britanskoga premijera Churchilla predsjedniku Rooseveltu od 26. studenoga jedini je dokument iz njihove prepiske s kojega ni do danas nije skinuta oznaka tajnosti, tobože zbog "nacionalne sigurnosti."

Razornim napadom na Pearl Harbor predsjednik Roosevelt dobio je izliku za ulazak u rat, što je silno priželjkivao. Bio je to rat za stvaranje novoga "ameri koga carstva". Ameri ki vojni stroj nije tratio ni trenutka poslije napada od 11. rujna 2001., tj. poslije toga "novoga Pearl Harbora". Kao da se ameri koj vojnoj industriji i njezinim pristašama unutar Vlade i Kongresa²⁸ ostvario san.

"Novi Pearl Harbor" predsjednika Busha postavio je temelje "ratu protiv terorizma" - a morfnom nedefiniranom ratu protiv potencijalnih "neprijatelja" u svakoj zemlji i u svakome selu. Bio je to kao po narudžbi skrojen temelj za golemo pove anje prora una za vojsku. Vojno-industrijski kompleks u pozadini Bushove i Chenevjeve vlade spremno je reagirao.

²⁸ Willey, Mark E., "Pearl Harbor: Mother of All Conspiracies" (Pearl Harbour: majka svih urota), *ELibris Press*, Philadelphia, 2001.

POLITI KI STROJ VOJNE INDUSTRIJE

Tko vlada u "državi nacionalne sigurnosti"

Raspadom Sovjetskoga Saveza 1991. godine, ameri ka vojna industrija i njezini saveznici unutar ameri koga ustroja mo i našli su se pred golemim pitanjem - kako uvjeriti ameri ke porezne obveznike da pla aju više za troškove obrane u vrijeme kada je navodni razlog za tu žrtvu o ito nestao raspadom Varšavskoga pakta? Devedesetih godina prošloga stolje a taj vojno-industrijski krug postao je toliko mo an unutar cjelokupne ameri ke elite mo i, daje imao nerazmjernu težinu u sveukupnim politi kim raspravama o budu nosti "ameri koga stolje a".

Budu i da su se od 2001. godine toliko ušan ili unutar insti- tucija nacionalne sigurnosti, obavještajnih služba, vojne i vanjske politike u Bushovoj i Cheneyjevoj vladi, ideolozi neokonzerva- tivaca i njihovi saveznici, krš anska desnica i vojno-industrijski kompleks, imali su jedan veliki cilj - pove ati ameri ki vojni prora un, kako bi postigli potpunu vojnu kontrolu nad cijelom Zemljom, kakvu nitko nikada u povijesti svijeta nije pokušao ostvariti. Raspad Sovjetskoga Saveza, barem su tako mislili, bio je prigoda za ostvarenje "dominacije punoga spektra".

U tome su postigli golem uspjeh. Tijekom prvih dviju godi- na mandata, Bushova je vlada tražila i dobila više od 150 milijar- da dolara novih izdvajanja za vojsku, od ega je Kongres golemu

ve inu odobrio bez postavljanja ikakvih pitanja. Ozra jem straha stvorenim napadom od 11. rujna 2001. i objavom "rata protiv terorizma" stvorili su takvu političku klimu u Washingtonu i u cijeloj Americi da se bilo kakvo neslaganje, čak i razborito preispitivanje, proglašava podrivanjem "ratnih napora", čak izdajom.

Troškovi nacionalne obrane za 2007. godinu dosegli su nevjerojatne 654 milijarde dolara, ako se službenim troškovima pribroji skrivena "dodatna sredstva" za Irak i Afganistan. To znači da se vojni proračun, koji je 2001. godine, kada je Bush stupio na dužnost, iznosio 329 milijarda dolara, za šest godina udvostručio.¹

Deset najvećih američkih kompanija za proizvodnju oružja jesu:

- 1.-Lockheed Martin Corporation, 17 milijarda dolara
- 2.-Boeing Company, 16 milijarda i 600 milijuna dolara
3. - Northrop Grumman Corporation, 8 milijarda i 700 milijuna dolara
4. - Raytheon Company, 7 milijarda dolara
- 5.-General Dynamics Corporation, 7 milijarda dolara
6. - United Technologies Corporation, 3 milijarde i 600 milijuna dolara
7. - Science Applications International Corporation, 2 milijarde i 100 milijuna dolara
8. - TRW Incorporated, 2 milijarde dolara
9. - The Carlyle Group, nepoznat iznos
10. - L-3 Communications Holdings, Inc., 1 milijarda i 700 milijuna dolara.²

Povijest svake od deset navedenih kompanija najbolje govori o njihovoj moći:

Lockheed Martin Corporation svestrana je kompanija, no uglavnom se bavila osmišljavanjem, projektiranjem, proizvodnjom

¹ Source Watch, "Military-Industrial Complex" (Vojno-industrijski kompleks), www.sourcewatch.org. Anup Shah, "World Military Spending", na www.globalissues.org

² Ibid.

i integracijom proizvoda i usluga visoke tehnologije za potrebe američke države, za strane zemlje i za privatne kompanije. Utemeljena je 1909. godine kao Glenn Martin Company i bila je prva na području istraživanja i razvoja letjelica. Sedam godina poslije toga osnovana je kompanija Loughhead Aircraft Manufacturing, koja je zatim svela svoj naziv na njegov fonetski izgovor - Lockheed. Obje navedene kompanije odigrale su važnu ulogu u razvoju avijacijske tehnologije. Tijekom Prvoga i Drugoga svjetskoga rata opskrbljivale su Sjedinjene Američke Države i njihove saveznike letjelicama i oružjem, a zatim su napravile velike korake na području proizvodnje letjelica na mlazni pogon, raketne tehnike i svemirskih letova. Sve u svemu, te dvije kompanije postale su vodeće kompanije u vojnoj industriji, razvojem naprednih borbenih zrakoplova, raketa i svemirskih letjelica. Od 1995., kada su se fuzionirale, taj su svoj status samo još potvrdile.

Godine 1961. tadašnja kompanija Glenn Martin spojila se s kompanijom American-Marietta (utemeljenom 1913.) i uzela su naziv Martin Marietta Technologies, Inc. U travnju 1993. kompanija Martin Marietta još se više proširila, jer se fuzionirala s Odjelom za zrakoplovstvo i svemir kompanije General Electric. Potvrdu i svoje opredjeljenje da ostane vodeća kompanija u američkim civilnim i vojnim programima lansiranja u svemir, dana 22. prosinca 1993. kompanija Martin Marietta potpisala je s kompanijom General Dynamics ugovor o kupnji njezina Odjela za svemirske sustave (Space Systems Divisions). Glavna prednost toga odjela jest proizvodnja povezana sa serijom svemirskih letjelica Atlas i s višim fazama proizvodnje lansirnih rampa Centaur, koje se koriste i u ostalim svemirskim letjelicama kao i lansirnim rampama Titan IV.

Dana 29. kolovoza 1994. korporacije Lockheed i Martin Marietta objavile su da se namjeravaju spojiti u jednu korporaciju pod nazivom Lockheed Martin. Taj je posao dovršen 15. ožujka 1995. Od svoga osnutka, 1995., korporacija Lockheed Martin neprestano se širila, uključujući i preuzimanje kompanije Loral, od 23. travnja 1996. Najnovija fuzija jest najava, od 3. srpnja 1997. godine, da će se, transakcijom vrijednom 11 milijarda i 600 milijuna dolara, povezati s kompanijom Northrop Grumman.

Boeing je najveća svjetska kompanija za proizvodnju komercijalnih zrakoplova i istodobno najveći proizvođač vojne i svemirske tehnologije. Na području istraživanja i razvoja vojne opre-

me bavi se programima navo enih raketa, sustavom zvanim IBCM (International Ballistic Cruise Missiles, interkontinentalne balisti ke krstare e rakete), bombarderima, transportnim vojnim zrakoplovima te svemirskim i lunarnim vozilima.

Kompanija Boeing je od male tvornice zrakoplova iz Prvoga svjetskoga rata narasla u kompaniju koja je tijekom Drugoga svjetskoga rata opskrbljivala savezne ke snage ratnog zrakoplovstva bombarderima i transportnim zrakoplovima. Najve u ekspanziju doživjela je poslije Drugoga svjetskoga rata, kada se uklju ila u raketne i svemirske programe. Zbog svoga istraživanja i inovacija na bombarderima, raketama i sustavima opskrbe, postala je sastavni dio razvoja ameri ke strategije tijekom Hladnoga rata. U razdoblju poslije Hladnoga rata nastavila je s istraživanjem i proizvodnjom zrakoplova i drugih letjelica, raketa te svemirskih i lunarnih vozila.

Njezino prvo proširenje bila je kupnja korporacije Vertol iz Philadelphije, 1960. godine. Svoju je proizvodnju proširila tako što je postala glavni opskrbljiva helikopterima tijekom rata u Vijetnamu. Posljednjih se godina kompanija Boeing znatno pove ala spajanjem s više kompanija. U prosincu 1996. spojila se s kompanijom Rockwell Aerospace, a dva tjedna poslije toga sa suparni kom korporacijom McDonnell Douglas, što je bila fuzija vrijedna 13 milijarda dolara i što je tako naraslu kompaniju Boeing pretvorilo u najve u kompaniju za proizvodnju zrakoplova i svemirskih letjelica na svijetu.

Northrop Grumman Corporation jest korporacija za projektiranje, integriranje i proizvodnju osmatra kih sustava, borbenih letjelica, vojne elektronike, preciznog oružja, sustava za upravljanja zra nim i svemirskim letjelicama, informacijskih sustava, mornari kih sustava te komercijalnih sustava i vojnih aerostruktura. Osnovana je 1994. godine, kada je kompanija zvana Northrop Corporation pripojila kompaniju Grumman Corporation. Iste godine dovršila je i pripajanje kompanije Vought Aircraft, jednog od najve ih proizvo a a vojnih i komercijalnih aerostruktura. U ožujku 1996. pripojila je Odjel za vojnu opremu i elektroniku korporacije Westinghouse Electric.

Raytheon Company je me unarodna kompanija za visoku tehnologiju, koja se bavi proizvodnjom za etiri podru ja: elektronikom za komercijalne i vojne svrhe, inženjerstvom i izgra-

dnjom, avijacijom i proizvodnjom velikih postrojenja. Utemeljena je 1922. godine u Cambridgeu, u saveznoj državi Massachusetts, pod nazivom American Appliance Company, a ime Raytheon uzela je 1925. godine.

U po etku je bila specijalizirana za radioaparate. Tijekom Drugoga svjetskoga rata bila je najve i proizvo a radarskih cijevi i cijelih radarskih sustava. Poslije rata postala je prvi proizvo a na podru ju navo enja raketa. Izumila je sustav za navo -enje raketa za presretanje letjelice i balisti kih raketa. Godine 1964. otpo ela je s proširenjem programa kako bi pove ala proizvodnju pa je po ela proizvoditi i opremu za komercijalne svrhe.

Po evši od 1990., kada je kupila kompaniju E-Systems, kompanija Raytheon nastavila se širiti daljnjim pripajanjem ili preuzimanjem kompanija. U travnju 1996. kupila je od korporacije Chrysler, za 455 milijuna dolara, dva odjela - Chrysler Technologies Airborne System (CTAS) i Electrospace Systems, Inc. (ESI). Tim pripajanjem, koje je dovršeno u lipnju 1996., nastala je nova kompanija nazvana Raytheon E-Systems. Dana 6. sije nja 1997. godine kompanija Raytheon kupila je kompaniju Texas Instruments Defense System & Electronics, navodno za 2,95 milijarda dolara. Ministarstvo pravosu a odobrilo je to pripojenje 2. srpnja 1997. godine. Za manje od dva tjedna poslije toga kompanija Raytheon najavila je fuziju s odjelom za proizvodnju vojne opreme zvanim Hughes Aircraft, u kompaniji Hughes Electronics, koja je pripadala kompaniji General Motors, pa je tako nastala kompanija vrijedna 21 milijardu dolara. Odjel General Motorsa zvan Hughes Electronics prije toga je preuzeo kompaniju General Dynamics Missile Systems i Odjel Manavox Electronics Systems kompanije Phillips.

General Dynamics jest kompanija ija je glavna djelatnost opskrba ameri ke Vlade i njoj savezni kih zemalja sustavima naoružanja i servisiranja oružja. Utemeljena je 1952. godine, kao slijednica kompanije Electric Boat. Sastoji se od sljede ih odjela: Mornarica, Borbeni sustavi, Informacijski sustavi i tehnologija i još nekoliko dijelova. Odjel za mornaricu sastoji se od korporacija Bath Iron Works (BIW) i American Overseas Marine (AMSEA). Odjel za borbene sustave sastoji se od kompanija General Dynamics Land Systems Inc. (skraćeno Land Systems, Kopneni sustavi), General Dynamics Defense Systems,

Inc. (skraćeno Defense Systems, Obrambeni sustavi) i General Dynamics Armament Systems, Inc. (skraćeno Armament Systems, Sustavi naoružanja). Odjel Informacijski sustavi i tehnologija sastoji se od kompanija General Dynamics Information Systems, Inc. (GDIS), Computing Devices Canada, Ltd. i Computed Devices Company Ltd. u Velikoj Britaniji.

Kompanija Land Systems konstruira i proizvodi seriju glavnog borbenog tenka M1 Abrams za Ameriku vojsku i za razne strane zemlje. Ova se kompanija bavi i konstruiranjem i unaprježenjem proizvoda te servisiranjem postojećih oklopnih vozila. Proizvodnja tenkova M1A2, posljednje verzije tenka M1, pokrenuta je 1992. godine. Kompaniji Land Systems trenutno je druga godina od petogodišnjeg ugovora sklopljenog s Amerikom vojskom, po kojemu treba godišnje 120 tenkova M1 pretvoriti u tenkove M1A2. Ova kompanija ima i ugovore za još nekoliko velikih programa za proizvodnju oklopnih vozila. Prvi program jest program zvan Advanced Amphibious Assault Vehicle, za koji je nedavno sklopila ugovor za razvoj, uključujući i konstrukciju i izradu prototipa. Drugi program jest program zvan Heavy Assault Bridge, koji je trenutno u fazi razvoja, a očekuje se da će se po etičkoj proizvodnji potkraj ovoga desetljeća. Treći program jest program zvan Crusader Self-Propelled Howitzer, u kojemu ta kompanija ima udio od približno 25 posto.

Godine 1991. Amerika je ratna mornarica, zbog neispunjenih obveza, s tom kompanijom i s korporacijom McDonnell Douglas raskinula ugovor o konstrukciji letjelice A-12. Dana 23. veljače 1998. donesena je konačna presuda u korist te kompanije, u iznosu od milijardu i dvjesto milijuna dolara, plus kamata. Amerika je Vlada uložila žalbu.

Dva glavna odjela za proizvodnju u toj kompaniji jesu General Dynamics Land System Inc. i Bath Iron Works Corporation. Prvi je pripojila 1982., a drugi 1995. godine. Od 1992. do 1994. prodala je svoje odjele za proizvodnju taktičkih vojnih letjelica, raketnih sustava i sustava za lansiranje letjelica u svemir. Dana 1. siječnja 1997. stekla je odjele Defense Systems (Sustavi obrane) i Armament Systems (Sustavi naoružanja) korporacije Lockheed Martin. Dana 1. listopada 1997. stekla je Odjel Advanced Technology Systems (Sustavi visoke tehnologije), koji je bio u sastavu kompanije Lucent Technologies. Dana 31. prosinca 1997. stekla je odjel Computing Devices International korporacije Ceridian. Taj se odjel

bavi integracijom vojne elektronike i sustava obrane, uglavnom za potrebe SAD-a, Kanade i Velike Britanije. Odjel Advanced Technology Systems (Sustavi visoke tehnologije) jest najveći i opsežniji sustav za podvodno osmatranje, procesiranje signala, kontrolne sustave vibracije i s njima povezane tehnologije, u prvome redu za potrebe Američke ratne mornarice. Od tih je stečevina, godine 1998., osnovala svoje treće i po važnosti odjel zvan Information Systems and Technology. Ima oko 29.000 zaposlenih.

United Technologies Corporation (UTC) jest korporacija koja se bavi raznolikom proizvodnjom. Među njezinim proizvodima jesu sustavi grijanja i klimatizacije Carrier, zrakoplovni i svemirski sustavi te industrijski proizvodi Hamilton Sundstrand, dizala i pokretne stubice Otis, motori za zrakoplove Pratt & Whitney, helikopteri Sikorsky, protupožarni i sigurnosni sustavi te ubrizgivači goriva. Ovaj koji je u veljači 2007. dao ostavku na mjesto poljskoga ministra obrane, Radek Sikorsky, potomak je vlasnika korporacije s poljskim imenom - Sikorsky. Kompanija Pratt & Whitney najveća je svjetska kompanija na području konstrukcije, proizvodnje i servisiranja motora zrakoplova, sustava za svemirsku propulziju i industrijskih turbina na plinski pogon.

Science Application International Corporation (SAIC) najveća je kompanija za opskrbu znanstvenim konstrukcijskim integriranim sustavima, za pružanje tehničkih usluga i rješenja svim dijelovima Američke vojske, službama Ministarstva obrane, obavještajnim službama, Ministarstvu domovinske sigurnosti i drugim civilnim organizacijama Američke Vlade, kao i kupcima s odabranih komercijalnih tržišta. S više od 44.000 zaposlenika diljem svijeta, SAIC je za poslovnu godinu koja je završila 31. siječnja 2006. imao prihod od 7 milijarda i osamsto milijuna dolara.

TRW je kompanija pripojena kompaniji Northrop Grumman, 12. prosinca 2002. godine. Vidi pojedinosti pod Northrop Grumman.

Carlyle Group jedna je od najtajnovitijih i najmoćnijih institucija vojno-industrijskoga kompleksa i projekcije Američke moći u cijelome svijetu. Utemeljena 1987., najveća je svjetska privatna dionička tvrtka koja upravlja s više od 71 milijardom dolara. Njezino poslovanje nije otvoreno za javnost, zato što je riječ o privatnom dioničkom društvu, unatoč činjenici da je

njezin direktor bivši predsjednik Ameri koga povjerenstva za vrijednosne papire i te aj. Do 2003. generalni direktor kompanije Carlyle Group, sa sjedištem u Washingtonu D. C., koja je u privatnom vlasništvu, bio je bivši zamjenik direktora CLAE, a zatim ministar obrane Frank Carlucci III. Godine 2003. na njegovo je mjesto došao Louis V. Gerstner mla i, bivši predsjednik Upravnoga odbora korporacije IBM.

Frank Carlucci je tijekom studija na Sveu ilištu Princeton bio cimer Donalda Rumsfelda, a s Jamesom Bakerom III. bio je u istoj studijskoj skupini. Uz Carluccija i Jamesa Bakera III., me u bivšim ili sadašnjim direktorima i savjetnicima kompanije Carlyle Group jesu neke od najmo njih osoba na svijetu, me u kojima i bivši predsjednika George H. W. Bush, bivši guverner njema ke Bundesbanke Karlo Otto Pohl, bivši premijer Velike Britanije John Major, bivši predsjednik Filipina Fidel Ramos, ministar financija i dužnosnik za glavna ulaganja u Svjetskoj banci Afanesh Beschloss, bivši predsjednik Tajlanda Anand Panjara um, Louis Vuitton iz kompanije Airbus, bivši premijer Južne Koreje Park Tae Jun, saudijski princ Alvalid Sin Talal bin Abdulaziz al Saud, financijer Bilderberške skupine George Soroš, bivši predsjednik Ameri kog povjerenstva za federalne komunikacije i lan Upravnoga odbora *The New York Timesa* William E. Kennard, Norman Pearlstine, o vjek koji je prije toga bio glavni urednik u kompaniji Time Inc., tj. odjelu za asopise kompanije Time Warner Inc. i urednika lista *The Wall Street Journal*, direktor predsjedni ke kampanje Georgea Busha starijega Fred Malek, generalni direktor kompanije Kissinger McLarty Associates Thomas F. "Mack" McLarty, koji ima zajedni ku kompaniju s dr. Henryjem Kissingerom i grofom Etienneom Davignonom, bivšim na elnikom stožera u Bijeloj ku i u vrijeme Clintonova mandata, lan Bilderberške skupine i predsjednik belgijske banke Societe Generale.

U velja i 2001. predsjednik Carlyle Groupe Carlucci i potpredsjednik SAD-a Dick Cheney sastali su se s Donaldom Rumsfeldom, u vrijeme dok je Carlyle Groupa imala na razmatranju projekt za Ameri ku vojsku vrijedan nekoliko milijarda dolara. U listu *Guardian* od 31. listopada 2001. piše: "Kompanija Carlyle postala je nit koja neizravno povezuje ameri ku vojnu politiku u Afganistanu s osobnim financijskim bogatstvom slavni dužnosnika Ameri ke vojske, a nimalo manje i s ocem današnjega predsjednika SAD-a". Carlyle Groupa je u samome središtu ameri koga ratnoga stroja. Me u

kompanijama u vlasništvu Carlylea jesu kompanije koje proizvode opremu, vozila i streljivo za Ameri ku vojsku, a njezini slavni dužnosnici odavno služe dvostrukoj domišljatoj svrsi - poti u ulaganja vrlo bogatih osoba i istodobno podmazuju put kompanijama grupacije Carlyle. Me u multibilijunskim ulaga ima u kompanije Carlyle Groupe jesu i lanovi obitelji Osame bin Ladena, koji su tako er bili bliski poslovni suradnici Georgea Busha starijega.

Me u kompanijama za proizvodnju oružja i vojne opreme povezanim s Carlyleom jest i kompanija United Defense, sa sjedištem u saveznoj državi Virginiji. Ona proizvodi sustave za lansiranje raketa s brodova Ameri ke ratne mornarice u Arapskom moru i niz drugih sustava za transport oružja i borbenih vozila, me u kojima je i kontroverzni program pokretne haubice, koji je trebao biti odba en kao neu inkovit, sve dok ga 2001. godine ministar obrane Rumsfeld nije spasio. Time je svome bivšem cimeru s Princetona Carlucciju i kompaniji Carlyle priskrbio zaradu od stotina milijuna dolara. U vlasništvu tvrtke United Defense je i švedski proizvo a oružja Bofors.

Prema istraživanju novinara Juliana Borgera i Olivera Burke mana iz londonskoga lista *Guardian*, i predsjednik George W. Bush bio je povezan s kompanijom Carlyle prije negoli je postao predsjednik. Godine 1990. George W. Bush bio je imenovan u Upravni odbor kompanije Caterair, jedne od prvih kompanija koje je kupila grupacija Carlyle i koja se bavi opskrbom zrakoplova hranom. Iz toga je odbora izišao 1992. godine, da bi potom postao guverner Teksasa. Ubrzo poslije toga, kao guverner Teksasa, imenovao je nekoliko lanova u Upravni odbor koji je odlu ivao o ulaganju novca Teksaskog mirovinskog fonda prosvjetnih djelatnika. Taj je odbor odlu io uložiti 100 milijuna dolara javnoga novca iz toga fonda u grupaciju Carlyle.

L-3 Communications prva je kompanija koja je sklopila ugovor za projekt zvan C3ISR (Command, Control and Communications, intelligence, Surveillance and Reconnaissance, tj. Zapo vjedanje, nadzor i veza, obavještavanje, osmatranje i izvi anje) za službe državne uprave, te za projekt zvan AM&M (Aircraft Modernization and Maintenance, Modernizacija i održavanje zrakoplova) i ima najširu lepezu takozvanih "specijalnih proizvoda" u toj grani industrije. Kompanija L-3 je i jedan od najve ih opskrbljiva a proizvođima i uslugama za ameri ke sustave obrane i za mnoga nova tržišta. Ona je i

najve i opskrbljiva komunikacijske opreme za ISR (obavještajne službe), koji opskrbljuje sustavima za elektronsko izvi anje (SIGINT, tj. Signal Intelligence) i sustavima za komunikacijsko izvi anje (COMINT, tj. Communications Intelligence). Oni, u kombinaciji s agentima (HUMINT, tj. Human Intelligence), pružaju vojnicima i agentima pravovremeno stanje na terenu. Kompanija L-3 ima najve u lepezu proizvoda visoke elektronike za avijaciju, oceanske i propulzijske elektronike, telemetrije, mikrovalova, SATCOM-a i antena, elektrro-optičkih/infracrvenih senzora, preciznih instrumenata, simulacije i obuke, osiguranja i detekcije te proizvoda za kontrolu pomorskih snaga za primjenu u svim dijelovima vojne industrije - zračne, pomorske, kopnene i svemirske.³ Američki vojno-industrijski kompleks organiziran je u obliku moćne lobističke organizacije, sa sjedištem u Washingtonu D. C, gdje ima mogućnost golemu političku utjecaja na članove Kongresa i članove odbora zaduženih za pitanja obrane. Hladni rat omogućio im je stvoriti zastrašujuće i lobi i propagandni stroj, kojemu se malen broj političara može othrvati. "Rat protiv terorizma" omogućio im je da taj vojni stroj poveća do nezamislivih razmjera.

U središtu toga političkog stroja jest njihova službena organizacija - Nacionalno udruženje vojne industrije (National Defense Industrial Association, NDIA). Na svojim internetskim stranicama to se udruženje hvali da je "najveća američka udruga vojne industrije, koja promiče nacionalnu sigurnost, zagovaraju i najsuvremeniju tehnologiju i vrhunsko oružje, opremu, obuku i potporu za War-Fighter i First Responder, promiču i snažan i odgovoran Državno-industrijski tim za nacionalnu sigurnost (Government-Industry National Security Team) te legalni i etički forum za razmjenu podataka o pitanjima nacionalne sigurnosti izmeđ u industrije i Vlade."

³ Federation of American Scientists (Udruženje američkih znanstvenika): "United States Weapons Manufacturers, Top Ten Defense Contractors Fiscal Year 2002". (Američki proizvođači i oružja, deset najvećih kompanija za proizvodnju oružja i vojne opreme u fiskalnoj godini 2002.), na www.fas.org

"Prozor u Babilon"

Skandali koji su izbili 2006. godine, u koje su bile umiješane najveće kompanije za proizvodnju oružja i vojne opreme, kao i neki članovi Kongresa, otkrivali su neobuzdanu moć i korupciju izmeđ u lobija vojne industrije i utjecajnih državnih dužnosnika i članova Kongresa. Nešto od toga izišlo je na vidjelo u vrijeme suđenja i osude republikanca Jacka Abramoffa, prikupljača financijskih sredstava i glavnoga kockara u kasinima, koji je 2005. godine osuđen na zatvorsku kaznu zbog utaje poreza i podmićivanja. U tranzicijskom timu (Transition Team) američkog predsjednika Georgea W. Busha bio je savjetnik u Ministarstvu unutarnjih poslova (Department of the Interior). Bivši prijatelj Bijele kuće, milijunaš i lobist za kasina Jack Abramoff, nazvan "Casino Jack", bio je umiješan u korumpirane poslove s moćnom mrežom ljudi. U toj su mreži, izmeđ u ostalih, bili:

Lobist vojne industrije Brent Wilkes - supredsjedatelj za financije guvernera Arnolda Schwarzeneggera i supredsjedatelj za financije predsjednika Busha - Bushov "pionir". Radio je kao lobist i osoba koja je sklapala ugovore izmeđ u Vlade i kompanija za proizvodnju oružja i vojne opreme. U veljači 2007. Velika porota podigla je optužnicu protiv Wilkesa i bivšeg izvršnog direktora CIA-e (iz 2006.) Kylea Foggoa za urotu, prijevaru i pranje novca, u sklopu afere u kojoj je član američkog Kongresa republikanac Randy "Duke" Cunningham optužen za uzimanje mita. Vlada je izjavila kako je Foggo koristio svoj utjecaj u CIA-i i namještao poslove Wilkesu. Wilkes je, navodno, plaćao Cunninghamu mito u gotovini i ekovima, ručkovima, servisiranjem luksuznog automobila, zrakoplovnim kartama na račun kompanija, plaćanjem najamnine, kupnjom namještaja i brodske opreme, plaćanjem usluga prostitutki, ljetovanja i raznih drugih oblika zabave. U toj je optužnici Foggo optužen i za nedopušteno odavanje Wilkesu vrlo tajnih podataka o CIA-i, o njegovim poslovnim konkurentima i "druge stvari", kako bi utjecao na potpisivanje ugovora i dodjelu poslova svome prijatelju Brentu Wilkesu. Kao pokazatelj činjenice da u Bushovoj vladi vlada ozračje Sodo-

me i Gomore, priznalo se da je Foggo, koji je tada bio treći uvijek u CIA-i, odlazio na pokerske zabave što ih je Wilkes priređivao u hotelskim apartmanima po Washingtonu i na kojima su ih navodno zabavljale prostitutke.

Kalifornijski kongresnik, republikanac Randy "Duke" Cunningham, viši član Odbora za doznake i tajne službe Predstavničkog doma američkog Kongresa, dobio je za jedan ugovor sklopljen između vojne industrije i američke Vlade mit od vrijednosti od 2.400.000 dolara - u antikvitetima, gotovini i "raznim uslugama", uključujući i, navodno, usluge prostitutka, od Mitchella Wadea, vlasnika kompanije MZM Inc., i Brenta Wilkesa, vlasnika kompanije ADCS Inc., a obje navedene kompanije proizvode oružje i vojnu opremu. Cunningham je kompaniji MZM sredio ugovore s Pentagonom i nekim drugim naruditeljima vrijedne više od 160 milijuna dolara, a kompaniji ADCS ugovore vrijedne 90 milijuna dolara kroz ugovore sklopljene s Pentagonom te ostale ugovore koje je sklapanje dogovorio Cunningham. U optužbi podignutoj protiv Cunninghama navodi se popis sljedećih djelomičnih iznosa: 600 dolara u gotovini za dva sata usluga prostitutka A i B, gala večeru u hotelu Hapuna Beach Prince, 500 dolara za prostitutku A, 600 dolara u gotovini za jedan sat usluge s prostitutkama A i C (na Cunninghambov zahtjev Wilkes je sredio da kongresmen druge večere dobije drugu prostitutku). Cunninghama je savezni sud, temeljem optužbe za potajno inženjerska djela, 3. ožujka 2006. godine osudio na osam godina i četiri mjeseca zatvora, a krivično djelo bilo je primanje 2.400.000 dolara mita. Cunningham je dobio najveću kaznu zatvora dosad nekome kongresniku u povijesti američkog Kongresa. U srpnju 2005., kada je najavio da se neće ponovno kandidirati na izborima, u tisku je izjavio: "Prvo sam obavljao svoju dužnost u Kongresu."

Republikanski kongresnik Bob Ney iz savezne države Ohio osuđen je u srpnju 2007. godine na dvije i pol godine zatvora za uzimanje mita od Jacka Abramoffa. Ney je okrivljen za uzimanje tisuća dolara u kockarskim žetonima od uvijek kojega u dokumentima navode samo kao "stranoga biznismena", biznismena sirijskog podrijetla, Fuada al Zajata (u londonskim kasinima poznatijeg kao "Debeli"), koji je Neva i njegova dva zaposlenika zrakoplovom prevezao u London na snob-

ovski noćni provod u kasinu. A zašto? Zato što je Al Zajati imao tvrtku koja je Iranu nastojala prodati zrakoplove i dijelove za zrakoplove proizvedene u Americi. On je od Neva nastojao ishoditi izuzeće za taj posao jer je prema američkim zakonima prodaja tih proizvoda Iranu zabranjena. Al Zajati je Nevu i njegovim prijateljima dao tisuće dolara u kockarskim žetonima. Te noći, kada su kockali, Ney se vratio kući s više od 50.000 dolara u džepu.

Tony Rudy, nekadašnji pomoćnik bivšeg vojnog kongresne vešine Toma DeLaya, osuđen je u ožujku 2006. za zavjeru s Abramoffom. U vrijeme pisanja ovog teksta postupak je još u tijeku. Bivši vojni vešine u Kongresu Tom Delay, blizak prijatelj američkog predsjednika, suočava se s optužbama za pranje novca stečenog nezakonitim poslovima u Teksasu.

David Safavian, bivši član stožera u Bushovoj vladi, u Upravi za opće poslove, osuđen je na 18 mjeseci zatvora nakon što je proglašen krivim zbog zataškavanja poslova s Abramoffom. Safavian je uložio žalbu na tu presudu iz 2006.

Michael Scanlon, bivši Abramoffov poslovni partner i pomoćnik vojnog republikanske vešine Toma Delaya, osuđen je u studenom 2005. godine za urotu podmičivanja državnih dužnosnika u svezi s lobiranjem u korist indijanskih plemena i kasina.

Neil Voltz, bivši Neveov šef kabineta, koji je otišao iz Vlade i prešao raditi za Abramoffa, osuđen je u svibnju 2006. da je protuzakonito pokušao potkupiti Neva i ostale plaćenim putovanjima i drugim vrstama usluga.

Kompanija Microsoft plaćala je 1998. godine Jacku Abramoffu 60.000 dolara mjesečno za lobiranje za povećanje viza H-1B. Abramoff je tijekom 1998. godine samo za lobiranje u korist Microsofta dobio 700.000 dolara. U potjetku je lobiranje usredotočeno na vojnog republikanske vešine u Kongresu Toma De-

⁴ *Associated Press*, "Those caught up in the Jack Abramoff public corruption case" (Osobe umiješane u slučaj korupcije Jacka Abramoffa), 26. veljače 2007.

Ameri ki novinar-istražitelj, dobitnik nagrade Dennis Hopsicker, opisao je epske razmjere raskalašenosti, degradacije i moralne truleži u ameri koj vladi Busha i Cheneyja kao razdoblje "gotovo bez premca, od poganskih orgija kakve su postojale u drevnome Rimu". Evo njegovih rije i: "Gledate svijet u kojemu su na djelu novac, tajnost, seks i prepuštanje užiticima, svijet u kojemu je svatko za nešto kriv". Prema navodima jednog drugog izvora, "ono što ta otkri a pokazuju jest prozor u Babilon ili u posljednji stadij Rima".⁵

Ta su otkri a sadržavala i optužbu daje lobist Jack Abramoff ponudio srediti sastanak izme u predsjednika Gabona, gospodina Bonga i ameri koga predsjednika Georgea W. Busha za iznos od 9.000.000 dolara, koji e se u dijelovima ispla ivati na ra un fiktivne kompanije GrassRoots Interactive, sa sjedištem u saveznoj državi Maryland, u svrhu mita za predizbornu kampanju Republikanske stranke. Bush je doista primio Bonga 26. svibnja 2004. godine. FBI još uvijek istražuje gdje je završila isplata od 9.000.000 dolara.

Abramoff je bio jedan od glavnih prikuplja a za ameri koga predsjednika Georgea W. Busha, zbog ega je i postao Bushov po asni "pionir". Zanimljivo je da su i Abramoffi DeLay izjavili kako je sam "bog" donekle stajao iza njihovih postupaka. Abramoff je rekao: "Imao sam osje aj da mi toliki novac dolazi u ruke zato što mi ga sam Bog šalje". DeLay je izjavio: " vrsto vjerujem da sam nedužan glede optužaba podignutih protiv mene. Mi vjerujemo da Bog doista svime upravlja i On uistinu okre e sve na dobro onima koji vole Gospodina".⁶

⁵ Hopsicker, Daniel, "Going to Babylon by Cadillac: Was San Diego US Attorney fired for knowing too much?" (Odlazak u Babilon cadillacom - je li federalni tužitelj iz San Diega otpušten zato što je previše znao?), 8. ožujka 2007., na www.nadcowprod.com

⁶ Tremblay, Rodrique, "Decadence, waste, corruption in the new American Empire, Part II" (Trulež, pustoš i korupcija u novom 'ameri kome carstvu', Drugi dio), na nejournal.com

No, zanimljiviji dio Abramoffove prošlosti, po kojemu se on razlikuje od ostalih korupcionaša i prevaranata, jesu njegove malo poznate veze s jednom vrlo tajnovitom organizacijom - Vije em za nacionalnu politiku. Ta je organizacija bila središte i srž za manipuliranje ameri ke javnosti i njihovih osje aja kako bi podržali trajnu križarsku vojnu protiv nejasne i nedefinirane "neprijateljske slike terorizma".

Deveto poglavlje

ARMAGEDONSKA VOJSKA - TZV. "KRISTOVI VOJNICI"

Politi ka baza "zara ene države"

*Vije e za nacionalnu politiku i mra na politika tzv.
krš anske desnice*

U namjeri da ušutka neslaganje i otvorenu javnu raspravu o ameri koj vojnoj politici, posebice poslije završetka Hladnoga rata, ameri ki je politi ki ustroj morao stvoriti organizacije utemeljene na masovnosti, kako bi manipulirao javno mišljenje u smjeru koji je potpuno protivan interesima ve ine ameri kih građana. Stvoreno je Vije e za nacionalnu politiku (Council on National Policy), kao središnja institucija za manipulaciju masama. Bio je to projekt zapanjuju ih ambicija.

Odbor za nacionalnu politiku postao je vitalna veza između multimilijarderskih kompanija za proizvodnju oružja i vojne opreme, washingtonskih lobista poput Jacka Abramoffa i tzv. krš anske desnice. Prodirao je do srži nove osovine između desni arske vojne politike, potpore Pentagonovu planu ratovanja po svijetu i politike kontrole neokonzervativaca nad velikim dijelom ameri ke vanjske i vojne politike posljednjih godina.

Otkako je, 1980. godine, za predsjednika izabran desni arski konzervativac iz Republikanske stranke Ronald Reagan, koji je neke "ponovno ro ene" fundamentaliste imenovao ministrima. Hi svojim najbližim savjetnicima, savezne države na području zvanom Biblijski pojas svaki su put glasovale za konzervativne republikanske kandidate, sve do Bushova reizbora iz 2004. godine.

Ljudima izvan Amerike, a i ve ini Amerikanaca koji nisu svjesni toga procesa, teško je shvatiti preobrazbu sadržaja mnogih američkih kršćanskih crkava tijekom posljednjih trideset godina, tj. od početka sedamdesetih godina prošloga stoljeća. Televizijski evangelizam, nazvan "Tele-evangelizam", tj. televizijske evangelističke propovijedi i demagoško obrađivanje vjernicima, doveli su do velikog porasta broja fundamentalističkih crkava u Americi, u vrijeme kada su se tradicionalna katolička i protestantska vjera borile za zadržavanje svojih članova.

Pretvaranje vrlo glasnih i dobro organiziranih pripadnika manjinskih kršćanskih (protestantskih) crkava i manjih sekta u borbene "ponovno rođene" fundamentaliste bila je radikalizacija koja je uvelike pogodovala projektima američkog vojno-industrijskog ustroja i obavještajnih agencija za stvaranje imperijalne vojske koja će se biti spremna žrtvovati za dvojbene vojne ciljeve diljem svijeta.

Dinastija Bush i "zarađena država"

Preobrazba desetaka milijuna Amerikanaca u "ponovno rođene" fundamentaliste, pseudokršćane, koji su doslovno spremni "ubijati za Krista", bio je dugogodišnji projekt Rockefellerova kruga unutar američkoga ustroja moći. Korijen te preobrazbe bio je u novcu što ga je kao potporu davala Zaklada Rockefeller, prvo u Latinskoj Americi, kako bi manipulirala crkvama i ljudima te sebi osigurala pravo na rudna bogatstva i druge grane gospodarstva.¹

Obitelj Rockefeller nadaleko je i naširoko najmonijša obiteljska dinastija unutar američkoga ustroja otkako je njihova naftna

kompanija Standard Oil, 1900. godine, dobila monopol na tržištu. Od tada je svojim novcem poela sponzorirati razne satelitske obitelji, u svrhu stvaranja takozvanog mnogostrojameričke Istočne obale, kako bi unaprijedila svoj mnogostrojprogram. Jedna od tih obitelji preživjela se Bush.

George H. Walker i Samuel Prescott Bush, djedovi Georga Herberta Walkera Busha, tj. predsjednika Busha starijega, bili su utemeljitelji dinastije Bush tijekom Prvoga svjetskoga rata i poslije njega. Gospodin George H. Walker, financijaš iz St. Louisa, obogatilo se na ugovorima sklopljenim s Američkom vojskom. Godine 1919. nasljednik željeznice W. Averel Harriman postavio ga je na mjesto generalnog direktora kompanije W. A. Harriman, sa sjedištem na Wall Streetu, koja je tijekom dvadesetih godina prošloga stoljeća, djelomično u Rusiji i Njemačkoj, ulagala u poslove s naftom, brodogradnju, zrakoplovstvo i mangan. Gospodin Samuel Prescott Bush bio je, u saveznoj državi Ohio, na čelu kompanije Buckeye Steel Castings, koja je proizvodila oružje. Godine 1917. preselio se u Washington, gdje je postao direktor Odjela za pješako oružje, streljivo i topništvo u Odboru za vojnu industriju. Obojica spomenute gospode još su bila živa kada se pojavilo ono što će postati američki vojno-industrijski kompleks.

Prescott Bush, senator iz savezne države Connecticut, bio je sin i unuk postati američki predsjednici, obogatilo se kao direktor kompanija što su tijekom Drugoga svjetskoga rata proizvodile oružje i vojnu opremu. Jedna od tih kompanija, Dresser Industries iz Teksasa, proizvela je zapaljive bombe koje su bačene na Tokio i izradila plinske difuzne pumpe za proizvodnju atomske bombe. Prescottov sin George H. W. Bush kasnije je radio za kompaniju Dresser, u Odjelu za poslove s naftom. Zatim mu je, kao direktoru CIA-e, sedamdesetih godina prošloga stoljeća, te kao potpredsjedniku i na kraju predsjedniku Amerike, jedan od prioriteta bila trgovina američkim oružjem i tajni ugovori o prodaji oružja s Iranom, Irakom, Saudijskom Arabijom i muža-hedinima u Afganistanu.

¹ Colby, Gerard i Dennett, Charlotte, *Thy Will Be Done - The Conquest of the Amazon: Nelson Rockefeller and Evangelism in the Age of Oil* (Tvoje će biti u injeno - osvajanje Amazone: Nelson Rockefeller i evangelizam u doba nafte), Harper-Collins, New York, 1995.

Ta vrlo zlokobna vojno-industrijskoga kompleksa, na koji je američki predsjednik Dwight Eisenhower upozorio 1961. godine u svome oproštajnom obraćanju naciji, zavladała je Sjedinjenim Američkim Državama tijekom mandata Busha oca i Busha sina. Nijedna druga američka dinastija nije odigrala tako moćnu ulogu u stvaranju zarađene vojne države, kakva je Amerika postala početkom novoga tisućljeća.

Obitelj Bush je, uz dugogodišnje veze s utjecajnom i bogatom obitelji Harriman, vlasnicima banaka i željeznica, održavala prisne veze i s obitelji Rockefeller, koja je u rukama držala američku naftnu industriju. Veze obitelji Bush s Johnom D. Rockefellerom i njegovom kompanijom Standard Oil traju već sto godina, od vremena kada je Rockefeller kompaniju Buckey Steel Castings, koja je bila u vlasništvu Samuela Busha, ukinuo najvjerojatno uspješnom tako stoje uvjerio željezničke kompanije, koje su prevozile njegovu naftu i djelomično bile u vlasništvu obitelji Harriman, da od kompanije Buckey Steel kupuju proizvode teške industrije. Dvadesetih godina prošloga stoljeća George H. Walker pomogao je u obnovi sovjetske naftne industrije. Prescott Bush stekao je iskustvo u međunarodnoj trgovini naftom tijekom dvadeset dvije godine koliko je bio članu kompanije Dresser Industries iz Teksasa, koja je bila dio bankarskoga holdinga obitelji Harriman i koja je imala bliske veze s Rockefellerovom naftnom kompanijom.

I George H. W. Bush se, nakon što je 1948. diplomirao na elitnom Sveučilištu Yale, zaposlio u kompaniji Dresser. Poput svoga oca Prescottta i sina Georgea W. Busha, bio je član vrlo utjecajnoga tajnog društva na Sveučilištu Yale, zvanog Skull and Bones (Lubanja i kosti). Posao u kompaniji Dresser George H. W. Bush dobio je zahvaljujući utjecajnim vezama svoga oca Prescottta Busha. Poslije nekoliko godina rada u toj kompaniji, osnovao je s Hughom Liedtkeom prakomorsku (offshore) kompaniju nazvanu Offshore Zapata, koja se bavila naftnim bušotinama. U to su vrijeme, 1953. godine, razni istraživači vjerovali kako je

George H. W. Bush, pomoću svojih veza u organizaciji "Lubanja i kosti" sa Sveučilišta Yale, već poeo raditi za CIA-u.³

Tijekom suradnje s CIA-om, George Herbert Walker Bush, otac današnjega predsjednika, odigrao je glavnu ulogu u stvaranju i sustavnom širenju vjerskih kultova u korist Rockefellerova kruga, kultova koji paradiraju pod nazivom "ponovno rođeni kršćani". Tijekom godina provedenih u Teksasu, došao je na lukavu ideju o tome kako bi se moglo manipulirati prostodušnim vjernicima - siromašnim američkim bijelcima u siromašnim saveznom državama južnoga pojasa Sjedinjenih Američkih Država.

Nova enje sljedbenika Biblije

Fundamentalističke su sekte tradicionalno bile najjače u siromašnim saveznom državama američkoga Juga, takozvanom "biblijskom pojasu", kako se popularno zove područje na kojemu je ultrakonzervativna Južnjakabaptistička sekta bila najsnažnija. Na tome su području djelovale i mnoge druge crkve, poput Kristove crkve (Church of Christ), Božje skupštine (Assemblies of God) i takozvanih Pentekostalaca.

Glavnina "biblijskoga pojasa" jest usko područje što se proteže od savezne države Virginije preko Alabame, Sjeverne i Južne Karoline, Georgije, Missisippija, Louisiane i Teksasa do Oklahome. Vojnim planerima iz Pentagona i trustovima mozgova neokonzervativaca, koji od 2001. upravljaju Amerikom kao "ratnom državom", savršeno je pogodovala činjenica da upravo s toga područja dolazi golema većina dragovoljaca Američke vojske. Tako su apsolutističke desniarske kršćanske sekte i ultranacionalistički militarizam u Americi išli ruku pod ruku.

³ Phillips, Kevin, "Bush Family Values: War, Wealth, Oil" (Vrijednosti obitelji Bush: rat, bogatstvo, nafta), *The Los Angeles Times*, 8. veljače 2004.

Sramotan slu aj ameri kog general-pukovnika Williama G. Boykina, zamjenika pomo nika ministra obrane zadužena za tajne službe, u vrijeme dok je ministar obrane bio Rumsfeld, zorno pokazuje tu novu kulturu ameri koga religioznog apsolutizma, pomiješanu s vojnim osvajanjima u ime Krista - jedne doista posebne i udne vrste njihova "krista".

General Boykin bio je pripadnik elitne postrojbe Delta. U travnju 1980. vodio je katastrofalnu akciju osloba anja talaca u Iranu. Tu je svoju akciju sam nazvao "najve im razo aranjem u mojoj profesionalnoj karijeri, jer ku i nismo vratili pedeset tri Amerikanca". Unato tome, kako je rekao, njegova "vjeraje oja ana" i vjerovao je kako je doživio "udo": "Nitko od ljudi koji su s nama stajali u pustinji i molili Boga da bude s nama te no i nije poginuo niti je bio ranjen".

Tijekom devedesetih godina Boykin je bio zamjenik direktora za posebne akcije u CIA-i, gdje je promaknut u in brigadnog generala. Kasnije je postao lan vojnog stožera u Pentagonu, gdje je postavljen za zamjenika direktora Odjela za djelovanje, spremnost i mobilizaciju. Zatim je, u lipnju 2003., imenovan zamjenikom dr. Stephena Cambonea, pomo nika ministra obrane Rumsfelda zadužena za tajne službe, fanati nog neokonzervativca, ovjeka koji je krivotvorio obavještajne podatke Pentagona kako bi fabricirao "dokaze" o tome da Sadam Husein posjeduje oružje za masovno uništenje, temeljem ega je Kongres 2003. godine dao predsjedniku ovlast za objavu rata Iraku.

Boykin, taj radikalni "ponovno ro eni" krš anski cionist, podrijetlom iz savezne države Sjeverne Karoline, to nije, iz njezina ruralnoga dijela koji pripada "biblijskome pojasu", nakon što je po etkom devedesetih godina prošloga stolje a u Mogadišu predvodio katastrofalnu akciju protiv muslimanskih snaga pod zapovjedništvom Osmana Ate, govore i o Atinti nastupu na *CNN-u*, rekao je: "Narugao nam se i rekao: 'Nikada me ne e uhvatiti, jer e me Alah štititi. Alah e me štititi'. Ma, znate što?", dodao je Boykin za *CNN*, "Ja sam znao da je moj Bog ve i od njegova. Znao sam da je moj Bog pravi Bog, a da je njegov samo idol".

U lipnju 2003. general Boykin jednom je novinaru rekao: "Pravi neprijatelj jest duhovni neprijatelj. On se zove Knez tame. Neprijatelj je stvorenje zvano Sotona". Poslije je dodao: "Nikada ne emo napustiti Izrael... Mnogi su od nas zabrinuti zbog raja. Raj je vaša nagrada. Ovdje ste da kao vojnici krenete na neprijatelja". I još je rekao: "Ali oni koji vjeruju u Gospodina obnovit e svoju snagu. Vinut e se u nebo kao orlovi, tr at e i ne e se umoriti, hodat e i ne e klontuti... Ako nema Boga, nema ni nade. Ne dopustite da mediji i liberali pokolebaju vašu vjeru. Molite za Ameriku i mi emo pobijediti".

Taj je govor grani io s kršenjem ameri ke ustavne odredbe o odvajanju crkve od države.¹ Boykina su javno branili ministar obrane Rumsfeld, predsjednik George W. Bush i na elnik Združenoga stožera oružanih snaga. Bio je to pokazatelj goleme mo i "ponovno ro ene" krš anske desnice unutar visokih slojeva Ameri ke vojske.

Tajnovito Vije e za nacionalnu politiku

Bitna jezgra te politi ke mo i bilaje mreža takozvane krš anske desnice, "ponovno ro enih" krš anskih cionista, okupljenih u tajnom lobiju poznatijem kao Vije e za nacionalnu politiku, ili, skra eno, CNP (Council for National Policy). Jack Abramoff, Tom DeLay i desetci vode ih republikanaca u Bushovoj vladi jesu ili su bili lanovi CNP-a. O toj se organizaciji u javnost vrlo malo zna. Jednako tajnovita kao i Bilderberška skupina, ako ne i još tajnovitija, ta organizacija ne daje nikakve izjave za tisak, sastaje se u tajnosti i nikada namjerno ne otkriva imena svojih lanova.

¹ *Associated Press*, "Rumsfeld defends general who commented on war and Satan" (Rumsfeld brani generala koji je iznio komentar o ratu i Sotoni), na www.CNN.com. 17. listopada 2003.

Sastaju se tajno najmanje tri puta godišnje. Tako koordiniraju djelovanja različitih organizacija, kako bi uskladili u inkovito mijenjanje politike u cijeloj zemlji. Ian CPN-a, sudac Paul Pressler, jednom je izjavio: "Vijeće za nacionalnu politiku omogućuje ljudima da se međusobno upoznaju, a time što se poznaju, mogu uskladiti svoje poteze".

Njihova inačica Krista od samog je početka integrirana u ciničnu retoriku. Prikuplja novca, Ian Vijeća za nacionalnu politiku i desni ar Richard Viguerie, jednom je rekao: "Često pomislim na vrijeme kada smo tu organizaciju pokrenuli molitvom i nekoliko vrlo dobrih ljudi, i doista se činilo da je toga dana u Dallasu Isus bio s nama".⁴

Ue i na početnim pogrješkama, članovi Vijeća za nacionalnu politiku devedesetih su godina promijenili na in djelovanja -umjesto rada na razini cijele države, tj. SAD-a, pošli su izgrađivati svoj utjecaj na lokalnoj razini. Ralph Reed, generalni direktor kršćanske koalicije Pata Robertsona, izjavio je 14. ožujka 1990. u listu *The Washington Post*: "Kršćanskoj se zajednici to obilo o glavu još osamdesetih godina. Pokušali smo promijeniti ameriku Vladu, a trebali smo se, zapravo, usredotočiti na savezne države. Prava poprišta borbe za kršćane jesu lokalne zajednice, školski odbori, gradska vijeća i zakonodavna tijela saveznih država". Tim LaHaye, jedan od izvornih utemeljitelja Vijeća za nacionalnu sigurnost i predsjednik organizacije Žene zabrinute za Ameriku (Concerned Women for America), dao je 15. prosinca 1989. listu *Christianity Today* sljede u izjavi: "Devedesetih godina religijska se desnica sastojati od mnoštva neovisnih lokalno sponzoriranih i financiranih organizacija, koje djelovati zajednički".

⁴ *Online Journal*, "Cover lifted on secretive conservative group" (Otkrivena tajna skupina konzervativaca), *Great Barrington*, Mass., 1. kolovoza 1996. na http://members.fortunedy.com/editor_oj/CNP/Cover_Ufted/coveMifted.hnrl

Pastor Moon i Vijeće za nacionalnu politiku

Iza navodno kršćanske konzervativne fasade, Vijeće za nacionalnu politiku vladala je kombinacija članova među kojima su bili mnogi izravno povezani ili su bili članovi organizacija poput Malteških vitezova, Vijeća za međunarodne odnose, Crkve ujedinjenja Sun Myung Moona, Scientološke crkve, masonstva, CIA-e, nacista, Univerzalne i pobjedničke crkve, Ku Klux Klana, Zaklade Templeton i raznih drugih sekta.⁵

Uloga organizacije Južnokorejca Sun Myung Moona, kao ključne organizacije tajnoga Bushova obiteljskog stroja, bila je od vitalne važnosti za financiranje Vijeća za nacionalnu politiku. Financiranje se često odvijalo preko Moonovih fiktivnih organizacija, poput Američke koalicije za slobodu (American Freedom Coalition). Ta je organizacija za dvije godine dobila više od pet milijarda dolara Sun Myung Moonova novca. Većina članova te organizacije istodobno su i članovi Vijeća za nacionalnu politiku.⁶

Sam je Moon ekstremno mudna osoba, koja izjavljuje daje on legitimni nasljednik "neuspješnog" Isusa Krista. U svojoj knjizi pod skromnim naslovom *The Master Speaks* (Gospodin govori), misle i pritom na samoga sebe, Moon je opisao svoje viđenje "religijske globalizacije":

"Moj je san organizirati kršćansku političku stranku, u kojoj bi bile sve protestantske vjere, katolici i sve ostale vjerske sekte. Tada bi komunisti kao mi bila bespomoćni pred našom moć. Moramo istrijebiti korumpirane političare i božji sinovi moraju zavladatai svijetom. Odvajanje religije i politike jest ono što Sotona najviše voli... Na moju zapovijed Europljanima i ostalima

⁵ *SeekGod.ca*, "The Council On National Policy: What it is" (Vijeće za nacionalnu politiku - što je to), na www.seekgod.ca/cnp.htm

⁶ Simonton, Chey, "Sun Myung Moon/Unification Church Front Groups and Christian Right Political Leadership" (Sun Myung Moon / paravanske skupine Crkve ujedinjenja i političko vodstvo kršćanske desnice), EFF Baker Program, 4. rujna 1997., na <http://watch.pair.com/moon.html>

diljem svijeta da do u živjeti u Sjedinjene Ameri ke Države, zar me ne bi poslušali? I što bi se tada dogodilo? Jednom rukom možemo prigriliti svijet religije, a drugom svijet politike. Ako uz ovu sjajnu ideologiju nemate vjere to u initi, onda je bolje da umrete!"⁷

Moon je tvrdio da mu se Isus ukazao za Uskrs 1935. i da mu je u jednom vi enju pokazao kako on (tj. Isus) nije ispunio svoje poslanje pa je stoga zatražio od Moona da on (tj. Moon) preuzme ulogu "istinskoga oca" i povede svijet prema spasenju, zato što Isusova smrt na križu i uskrsnu e nisu postigli nikakvo spasenje za svijet. Tako je Moon dobrostivo preuzeo tu ulogu od "sirotog neuspješnog Isusa".⁸

Svojim je milijunima financirao mnoge fiktivne organizacije. Financirao je Svjetski parlament religija (World Parliament of Religions), u kojemu je bila i organizacije Covenant of Isis (Iziov savez), te razne skupine zvane Teozofsko društvo (Theosophical Society), mnoge krš anske sekte i neke baptisti ke crkve. No, daleko najmo nija skupina koju je Moon financirao bilo je Vije e za nacionalnu politiku.

Vije e za nacionalnu politiku, prema njegovim dokumentima, utemeljio je Tim LaHaye 1981. godine, u prvim danima mandata predsjednika Ronalda Reagana. LeHaye je "ponovno ro eni" mešetar i nevjerojatno popularan pisac religijskih knjiga fantastike pod naslovom *Left Behind* (Ostavljeni).

Potkraj sedamdesetih godina, zajedno s pastorom Jerryjem Falwellom, osnovao je organizaciju zvanu Moralna ve ina. LaHaye i njegova supruga Beverly po eli su, preko svoje baptisti ke konzultantske kompanije zvane Seminari o obiteljskom životu (Family Life Seminars) provoditi kampanju za pravo na život. Gospo a LeHaye je 1979. godine osnovala organizaciju Žene zabrinute za Ameriku, kao konzervativnu protutežu organizaciji zva-

noj Nacionalna organizacija za žene (National Organization for Women, NOW). Uvid u stvarni program Vije a za nacionalnu politiku i organizacija u njegovu lanstvu može se ste i ako pozornije pogledamo fiktivnu organizaciju Tima i Beverly LaHaye - Žene zabrinute za Ameriku. Javno objavljeni cilj te organizacije jest o uvati, zaštititi i promicati tradicionalne judeo-krš anske vrijednosti pomo u obrazovanja, obrane zakona, zakonodavnih programa, humanitarne pomo i zemljama Srednje Amerike (sic - podržavali su Olivera Northa i CIA-ine, odnosno Bushove operacije s kontrašima, nap. aut.) i sli ne aktivnosti koje se ti u muškaraca i žena koji vjeruju u te vrijednosti.

U knjizi Beverly LaHaye iz 1976. godine, pod naslovom *The Spirit Controlled Women* (Žene kontrolirana duha), u izdanju ku e Harvest House Publishers, gospo a LaHaye napisala je kako su "žene kontrolirana duha istinski slobodne" zato što su "potpuno podložne" svojim muževima. Organizacija Žene zabrinute za Ameriku koristila se molitvom kako bi svoje lanove motivirala na djelovanje u svrhu svojega cilja - borbe protiv poba aja, homoseksualnosti, seksa prije braka i amandmana o pravima na jednakost.⁹

Po etkom mandata George W. Busha, 2001. godine, to djelovanje na lokalnoj razini, me u najširim slojevima, potpuno upravljano iza scene i koordinirano iz jednoga središta, Odbora za nacionalnu politiku, izgradilo je me u krš anskom desnicom politiki stroj koji je kadar odlu iti o pobjedi ili porazu kandidata za Kongres.

LaHayeva popularna serija knjiga *Left Behind*, o uznesenju na nebo, Armagedonu i sli nim temama "kraja svijeta", prodana je u 100 milijuna primjeraka. Zbog šoka izazvana napadom od 11. rujna, LaHayeve su knjige mjesecima bile najprodavanije uspješnice u Americi.

⁷ Sun Myung Moon, ije rije i navodi Chey Simonton, op. cit. Simonton, Chey, op. cit.

⁹ Simon, Barbara A., "Council for National Policy Radical Agenda", *Online Journal*, studeni/prosinac 1996., na http://members.fortunecit.com/editoroj/fN_P/Radical/radical.html

Osobe na elu Vije a za nacionalnu politiku bile su iz Sje-dinjenih Ameri kih Država, a njihove organizacije i mo pokri-vali su cijelu kuglu zemaljsku, u religijskom i u politi kom smi-slu. Me u lanovima tih organizacija bili su generalni direktori velikih korporacija, televizijski evangelisti, lanovi zakonodav-nih tijela, bivši vojni i visoki Vladini dužnosnici, elni ljudi "tru-stova mozgova", iji je cilj oblikovati društva, te oni koje mnogi drže "krš anskim vodstvom". lanovi su im bili i vlasnici ili direktori mnogih kompanija iz raznih gospodarskih grana, po-put drvne i naftne industrije, rudarstva, robne proizvodnje, nekretnina, medija, uklju uju i i vlasnike radija, televizija i tisko-vina.¹⁰

Me u lanovima Vije a za nacionalnu politiku bili su mini-star unutarnjih poslova u vladi predsjednika Reagana general Ed Meese, pripadnik "ponovno ro enih" krš ana i ministar unu-tarnjih poslova u vladi Georgea W. Busha John Ashcroft (koji je, izme u ostaloga, izdao nalog da se prekrije klasi ne kipove u zgradi Ministarstva pravosu a kako se ne bi vidjele gole ženske grudi), bivši agent FBI-a i mormon dr. Cleon Skousen, pastor Pat Robertson iz kluba TV 700 i pastor Jerry Falwell, predsjed-nik organizacije Moralna ve ina.

Republikanski ultrakonzervativni politi ki aktivisti, poput Grovera Norquista, Garyja Bauera, Phyllis Schlafly i pukovnika Olivera Northa iz Afere Iran-Contra, tako er su pripadali tajnoj organizaciji zvanoj Vije e za nacionalnu politiku.

Sve klju ne osobe nove republikanske desnice, koja se poja-vila osamdesetih godina prošloga stolje a, za mandata predsjed-nika Reagana i Busha, bile su lanovi Vije a za nacionalnu poli-tiku. Me u njima su bili i William Bennett, neokonzervativni "kralj droge" i ministar obrazovanja tijekom mandata Reagana i Busha, bivši republikanski kongresnik Jack Kemp, profesor iz Zaklade Heritage i, navodno, mason trideset tre ega stupnja te

bivši guverner Lamar Alexander, kao i bivša ameri ka veleposla-nica u UN-u, neokonzervativkajeane Kirkpatrick.

Mnoge "desni arske" napade na predsjednika Clintona iz de-vedesetih godina prošloga stolje a financirali su pristaše Vije a za nacionalnu politiku, me u kojima su bili i teksaški naftaš i mešetar srebrom Nelson Bunker Hunt, Richard deVos iz kom-panije Amway, pivski tajkun Joseph Coors, konzervativna Zak-lada Heritage, koju je utemeljio lan Vije a za nacionalnu poli-tiku Paul Weyrich, te milijunaš iz Pittsburga, nasljednik banaka i naftne kompanije Richard Mellon Scaife. Bili su to isti oni ljudi koji su potajno financirali kontraše u Srednjoj Americi.

Pokušaj smjenjivanja predsjednika Clintona bio je navodno još jedan projekt osmišljen u Vije u za nacionalnu politiku. Godine 1994. to je vije e pokrenulo akciju s namjerom da ra-zotkrije "zlo koje je preplavilo Clintonovu vladu" iznošenjem na vidjelo predsjednikovih navodno nezakonitih i nemoralnih po-stupaka.

Politi ki ogranak Vije a za nacionalnu politiku zvan CNP Action Inc. odaslao je svojim lanovima video snimku pod na-slovom "Clintonova kronika". Na tome video zapisu navodno su bili snimljeni seksualni odnosi Billa Clintona s mnogim žena-ma. U priloženom je dopisu pisalo: "U privitku je primjerak dopunjene i proširene 'Clintonove kronike'. Ova videosnimka sadrži mnoge nezakonite i nemoralne radnje Billa Clintona još iz vremena kada je bio guverner, i iz vremena otkako je pre-dsjednik. Kada snimku pogledate, prosljedite je prijateljima, rodbini, poslovnim partnerima, državnim službenicima ili neko-me iz medija. Što više Amerikanaca treba biti informirano o zlu koje je preplavilo Clintonovu vladu. Bill Clinton mora snositi odgovornost za svoje postupke."¹¹

¹¹ Porteous, Skipp, "Council for National Policy tied to Paula Jones" (Vije e za nacionalnu politiku povezano s Paulom Jones), sije anj/velja a 1996., na http://members.fortunecity.com/editor_oj/CNP/PaulaJones/paulajones.html

Ibid.

U tome internom dopisu od 12. rujna 1994. članovima Vijeća za nacionalnu politiku dan je naputak - "kontaktirajte senatore i kongresnike na koje imate utjecaja". Clintonovi seksualni skandal na kraju su doveli do optužbe za povredu obavljanja dužnosti i poraza Clintonova potpredsjednika Al Gorea na izborima od tada gotovo nepoznata guvernera Teksasa i "ponovno rođenog kršćanina, koji se zalaže za obiteljske vrijednosti", Georgea W. Busha.

Na početku svoje predsjedničke kampanje iz 1999. godine George W. Bush nazvao je jednom sastanku Vijeća za nacionalnu politiku, kako bi pridobio njihovu potporu. Donald Rumsfeld sudjelovao je na jednom sastanku toga vijeća u Washingtonu. Republikanski politički strateg Paul Weyrich jednom je izjavio: "Bez LaHayea ono što nazivamo religijskom desnicom ne bi bilo stvoreno onako kako je stvoreno ni brzinom kojom je stvoreno".

LaHaye je pao u veliku nemilost kada su njega i njegovu suprugu doveli u vezu s pastorom Sun Myung Moonom i njegovim kultom zvanim Crkva ujedinjenja, odnosno, sačinjenicom da su od Moona uzeli stotine tisuća dolara. Kada je Moon optužen za utaju poreza, LaHaye mu je priskočio u pomoć. Tada je ta "mitologija" izbila u javnost.

LaHaye se pokušao povući, no bilo je prekasno. Ugled mu je već bio ozbiljno poljuljan. No, ipak se izvukao, uz pomoć multimilijunske zarade od prodaje knjiga iz serije *Left Behind* i oza koja koje je, kao posljedicu događaja od 11. rujna 2001., stvorio njegov prijatelj, "ponovno rođeni" kršćanin, predsjednik George W. Bush.

LaHayev program bio je preslik programa pastora Jerryja Falwella. Bila je to srž takozvane "religijske desnice" u Americi. Vraćanje nacije na "apsolutne vrijednosti" - obitelj, pravo na život, protiv pobačaja, protiv homoseksualaca, za brak (između Adama i Eve, a ne Adama i Steve), za molitvu u državnim školama, za postavljanje religijskih simbola i zakona, poput Deset Božjih zapovijedi, na sva mjesta i u svakome trenutku, za snažnu "nacionalnu obranu".¹²

Ilan Zastupni koga doma Kongresa, bivši vođa republikanske vešine Tom DeLay, i ortodokсни Židov Jack Abramoff bili su članovi Vijeća za nacionalnu politiku još od sredine osamdesetih godina prošloga stoljeća. Prema pisanju časopisa *The Nation*, "u lipnju 2002. godine (republikanac Gary) Bauer i rabin Daniel Lapin, neizostavna osoba na svim događajima koje organizira 'kršćanska desnica', osnovali su organizaciju zvanu Američki savez kršćana i Židova (American Alliance of Christians and Jews, AACJ)".

U Upravnome odboru te organizacije bili su pastor James Dobson, pastor Pat Robertson, pastor Jerry Falwell i Jack Abramoff. Lapinova organizacija zvana Toward Tradition (U smjeru tradicije), koja je vodila poslove organizacije Američki savez kršćana i Židova, od jednoga je Abramoffova klijenta iz kockarske industrije 2000. godine dobila 25.000 dolara, a od Abramoffa i njegovih klijenata ukupno 75.000 dolara, poslije čega je, prema Abramoffovim pismenim naputcima, zaposlila suprugu Tonyja Rudyja za 5.000 dolara mjesečno. Rudy je u to vrijeme bio zamjenik šefa kabineta Toma DeLaya. Kasnije je lobirao za Abramoffa i spomenut je u Abramoffovoj presudi.¹³

Novi "križarski rat"

Poslije 11. rujna 2001. i Jerry Falwell i Pat Robertson, obojica "televizijski evangelisti" i kršćanski cionisti, otvoreno su pozivali na "sveti rat protiv islama". Robertson je poslije toga zagovarao i izvođenje atentata na demokratski izabranog predsjednika Venezuele Huga Chaveza.

¹² Krieger, Doug, "Why The Dems Can't Stand Tom Delay and Tim LaHaye, Part I" (Zašto demokrati ne mogu podnijeti Toma DeLaya i Tima LaHaye, Prvi dio), na www.the-tribulation-network.com/dougekrieger/delay_lahay.htm

¹³ *The Nation*, na www.thenation.com/doc/20060220/blumenthal

Vije e za nacionalnu politiku okupilo je i neke vrlo utjecajne republikanske lobiste, kao što su Grover Norquist, Gary Bauer i kalifornijski biznismen i milijunaš Howard Ahmanson mlađi. Ahmanson je 23 godine (umirovljen je 1995.) bio član Upravnoga odbora Instituta Chalcedon u Vallecitou, u saveznoj državi Kaliforniji. U listu *Newsweek* od 2. veljače on je taj institut opisao kao trust mozgova "religijske desnice".

Ahmanson je bio i jedan od najvrednijih dionika u drugoj po veličini američkoj kompaniji za proizvodnju elektroničke opreme za glasovanje dodiranjem ekrana zvane Election System & Software, skraćeno ES&S, koja je, uz opremu korporacije Diebold Corp., kako se procjenjuje, obrađivala 80% američkih elektroničkih glasova takozvane "crne kutije". Mnogi ljudi drže da su pomogla te tehnologije glasovanja, koju je omogućila oprema korporacija Diebold i ES&S-a, na prijevartu prebaciti glasovi u korist Georgea W. Busha u saveznoj državi Ohio 2004. godine, čime je osiguran njegov ponovni izbor za predsjednika.¹⁴

Početkom osamdesetih godina prošloga stoljeća braća Bob i Todd Uroshevich osnovali su tvrtku Data Mark, preteču tvrtke ES&S. Financirala ih je ekstremno desničarska obitelj Ahmanson, koja je, prema pisanju lista *Omaha World Herald*, godine 1984. kupila 68% vlasništva u udjelu. Nakon što su braća William i Robert Ahmanson novim kapitalom osvježili tvrtku Data Mark, promijenili su joj ime u American Information Systems, skraćeno AIS (Američki informacijski sustav)¹⁵.

Institut Chalcedon, kojemu je Ahmanson donirao više od milijun dolara, osnovan je 1965. godine. Zagovarao je uvjerenja svoga utemeljitelja, pastora Johna Rushdoonyja - "Dominionizam, rekonstrukcionizam, kraljevstvo, odmah" (tj. vlast kršćana

i obnovu kršćanstva). Rushdoony je također bio član Vijeća za nacionalnu politiku. Umro je 8. veljače 2001., poznatije kao "otac kršćanskog rekonstrukcionizma", tj. uvjerenja da samo kršćani trebaju imati vlast nad svim zemaljskim događajima i narodima te da zakoni moraju biti krojeni prema zakonima Staroga Zavjeta, koji su za mnoge prijestupe određivali smrtnu kaznu.

Howard F. Ahmanson mlađi bio je član Vijeća za nacionalnu politiku, kao i pukovnik Oliver North, general-bojnik K. Singlaub i još neke osobe koje su sudjelovale u aferi Iran-Contra, te bivši članovi Ku Klux Klana, poput Richarda Shoffa. Ahmanson je naslijedio jednu štedno-kreditnu banku.¹⁶

Neki članovi Vijeća za nacionalnu politiku istodobno su i članovi raznih takozvanih kršćanskih organizacija, kao što su Focus on the Family (Žarište na obitelji) Jamesa Dobsona, Campus Crusade for Christ (Sveučilišna križarska vojna za Krista) Billa Brighta, koja djeluje na mnogim sveučilištima diljem Amerike, Maranatha Shepherding Group (Pastirska skupina Maranatha) Roberta Weinerja, the Gideona (Gideonci), Youth for Christ (Mladež za Krista), World Vision (Vizija svijeta), Wycliffe Bible Translators (Wycliffeovi prevoditelji Biblije), koja je povezana s CIA-om, Evangelical Association (Evangeliko udruženje) Bilyja Grahama, Intercessors for America (Zagovaratelji Amerike), International Charismatic Bible Ministeries (Meunarodne karizmatske biblijske službe), National Evangelical Association (Nacionalno evangeliko udruženje), National Religious Broadcasters Association (Nacionalno udruženje vjerskih radija i televizija), Promise Keepers (Ispunitelji obećanja) i mnoge druge organizacije koje su kršćanske samo po nazivu.

Potencijalna moć Vijeća za nacionalnu politiku, koje je zatražilo status obrazovne ustanove oslobođene plaćanja poreza, bio je, u američkoj politici poslije 1984. godine, jednako golem

¹⁴ Firtakis, Bob, "Diebold, Electronic Voting and the Vast Right-Wing Conspiracy" (Diebold, elektronsko glasovanje i golemo desničarsko urotu), The Free Press, Columbus, Ohio, 25. veljače 2004.

¹⁵ Ibid.

¹⁶ Ibid.

koliko i nepoznat ve ini prostodušnih ameri kih gra ana. Vjera prostodušnih Amerikanaca postala je predmet manipulacije u politi ke svrhe.

George Bush i Vije e za nacionalnu politiku, CIA i pastor Moon

Tajnovito Vije e za nacionalnu politiku bilo je jedna od klju - nih poveznica izme u bizarnoga svijeta fundamentalisti kih sekta "ponovno ro enih" krš ana i ameri ke obavještajne službe. George Herbert Walker Bush, nekada direktor CIA-e, a zatim potpredsjednik pa predsjednik Sjedinjenih Ameri kih Država, bio je u samome središtu te poveznice.

Nevjerojatno širenje ameri ke krš anske desnice poslije osamdesetih godina prošloga stolje a nije bila spontana epidemija krš anskih vrijednosti stoje zahvatila ameri ki narod.

Glavne karakteristike te epidemije umjetno su stvorene, manipulirane i poticane u sklopu jednog od najkolosalnijih i najbizarnijih projekata društvenog inženjeringa u povijesti modernoga svijeta. Ameri ki narod sustavno se pretvaralo u horde sukobljenih manihejskih sekta i karizmatika spremnih položiti život za svoga "vo u", bio on predsjednik George W. Bush, Dick Cheney ili netko drugi. To se o itovalo u svakodnevnom zlostavljanju ljudi i u grozotama što su ih zaslijepljeni ameri ki vojnici po inili nad nedužnim ženama i djecom u Iraku i Afganistanu.

Stvaranje fundamentalisti kih kultova "ponovno ro enih" krš ana od CIA-e i drugih agencija ameri ke Vlade zapravo je po elo pedesetih godina prošloga stolje a. Prvi takav projekt bio je u službi bra e Rockefeller - Nelsona Laurancea i Davida - u svrhu njihovih poslovnih pothvata. Tada je CIA po ela potpomagati slanje pripadnika fundamentalisti ke sekte "Krš anskih prevoditelja Biblije" u misije u ruralna podru ja zemalja Južne Amerike, kako bi se pomo u njih do epali golemih rudnih bogatsta-

va i zemlje duboko u amazonskoj prašumi u Brazilu, Venezueli i diljem Latinske Amerike.

CIA-in "Ljetni institut za lingvistiku"

Tridesetih godina prošloga stolje a William Cameron Townsend osnovao je "Ljetni institut za lingvistiku" (Summer Institute of Linguistics, SIL), poznatiji kao Wycliffeovi prevoditelji Biblije. Za vrijeme Hladnoga rata taj je institut organizirao prve lingvisti ke i misionarske seminare ili škole duboko u predjelima Amazone, ali ne u svrhu pokrštavanja, nego u svrhu ostvarenja interesa obitelji Rockefeller i njihovih saveznika.

Tijekom Drugoga svjetskoga rata Nelson Rockefeller bio je koordinator predsjednika Roosevelta za djelovanje ameri ke tajne službe u Latinskoj Americi. Poslije rata svoju golemu obavještajnu mrežu diljem Latinske Amerike pretvorio je u privatni biznis za ostvarivanje vlastite koristi. Potajno je pomagao Townsendove "prevoditelje Biblije" i koristio ih za stvaranje nominalno krš anskih kultova me u uro enicima prašume, pretvaraju i taj dio svijeta u takozvani "svijet za Isusa", a u stvarnosti u svijet za Rockefellerovu naftnu kompaniju Standard Oil, te "Isusove prijatelje". Osim u zemljama Amazone - Peruu, Ekvadoru, Kolumbiji, Venezueli, Brazilu i Boliviji - CIA je podupirala djelovanje toga instituta (SIL-a) i u Gvatemali, Meksiku te zemljama jugoisto ne Azije.¹⁷

Ralph McGehee bio je agent CIA-e 25 godina, a djelovao je uglavnom u zemljama jugoisto ne Azije. Po odlasku u mirovinu dobio je odli je za zasluge na radu. U po etku je bio žestok borac protiv komunizma, no zbog iskustva u Vijetnamu, gdje je bio svjedok ameri koga bombardiranja i bacanja napalm bomba na

¹⁷ Colby, Gerard i dr., *Thy Will...*

sela, na žene i djecu u tim selima, po eo je pozorno istraživati stvarnu ulogu CIA-e pa je zaključio:

"CIA nije niti je ikada bila središnja obavještajna agencija. Ona je tajna produžena ruka predsjednikovih savjetnika za vanjsku politiku. Kao takva, ona svrgava ili podupire vlade stranih zemalja i šalje 'obavještajne podatke' kojima opravdava te svoje akcije. Ona oblikuje svoje obavještajne podatke, ali o toliko opasnim područjima kao što su mogu nost sovjetskog nuklearnog oružja, sa svrhom da podupire predsjednikovu politiku. Velik dio njezina tajnog djelovanja jest stvaranje dezinformacija, a glavni cilj njezinih laži jest američki narod."¹¹

Povezanost i djelovanje američkih obavještajnih službi, poput CIA-e, u manipuliranju naoko religijskih organizacija slikovito prikazuje slučaj L. D. McGriffa iz Nacionalne udruge evangelista (National Association of Evangelicals). U časopisu *Religion in Politics*, svesku 1., od 15. lipnja 1997. godine, objavljuje ovaj McGriffov životopis:

L. D. McGriff, predsjednik pastorskih organizacija ISRP i ANTIPAS:

"... Godine 1979. po eo je raditi na projektu 'World Relief (Pomoć svijetu) Nacionalne udruge evangelista u gradu Wheatonu, u saveznoj državi Illinois. Odobren mu je prvi projekt, za koji je 750.000 dolara dala organizacija USAID (United States Agency for International Development, Američka agencija za međunarodni razvoj, nap. ur.), za koju je otkrio da nije ništa drugo nego paravan za CIA-u, kako bi pomagala misionarima u dobivanju financijskih sredstava za lokalne projekte. *Tada je po eo shvaćati koliko je američka Vlada, djelujući i pomoću brojnih CIA-inih paravanskih organizacija, duboko umiješana u misionarsko djelovanje, ne samo u Latinskoj Americi nego i u cijelome svijetu* (naglasio autor). Tijekom toga razdoblja mnogo je putovao po Aziji, Latinskoj Americi i Africi, gdje je misionarima držao seminare i pomagao im u različitim

¹¹ The CIA: America's Premier International Terrorist Organization (CIA - američka stalna teroristička organizacija), na <http://www.serendipity.li/cia.html#mcgehee>

"razvojnim projektima". Poslije je radio na projektu Food for the Hungry (Hrana za gladne) i bio zadužen za humanitarnu pomoć i razvojne programe u Boliviji, kao i za jedan projekt preseljenja izbjeglica iz jugoistočne Azije koji su se tijekom Vijetnamskoga rata borili za CIA-u i koji su iz više logora na Tajlandu preseljeni u bolivijsku prašumu."

To je samo vrh golemog i krvavog ledenjaka, poznatijeg kao pokret "ponovno rođenih kršćana", koji je financirala CIA. Početkom sedamdesetih godina prošloga stoljeća a taj se projekt latinski pokretanja brojnih sličnih "ponovno rođenih" evangelističkih sekta diljem Amerike. Sjedinjene Američke Države trebalo je pretvoriti u naciju zombija spremnih, doslovno, "ubijati 'za Krista'" u velikim budućim ratovima protiv pogana koji još nisu poznati, bio to "bezbožni komunizam sovjetskoga carstva zla", kao tijekom Hladnoga rata, bili to "pogani islamskoga terorizma", kako ih se opisalo nejasnim i nikada završenim "ratom protiv terorizma" predsjednika Georgea W. Busha.

"Znakovi i uvida"

Osamdesetih godina prošloga stoljeća a CIA je postala znatno suptilnija u stvaranju pseudo-kršćanskih kultova u Latinskoj Americi i diljem svijeta. Američki kršćanski fundamentalisti, poput kultova Johna Ashcrofta, Pata Robertsona i Jerryja Falwella, nisu bili jedini koji su pokazali da religija ima utjecaj na provedbu zakona i pravde na najvišim razinama.

Istoga dana kada je lord Hutton objavio službeno izvješće britanske Vlade, 29. siječnja 2004., u kojemu je priopćeno daje dr. David Kelly iz Engleske počinio samoubojstvo, glasila Engleske crkve (Church of England) dala su profil Briana Huttona kao člana anglikanske crkve Holy Trinity iz Bromptona. Lord Hutton bio je na čelu dugotrajne istrage o uzroku smrti mikrobiologa Kellyja, koja je započela u kolovozu 2003. godine.

Smrt Davida Kellyja bila je udna i vrlo kontroverzna. David Kelly bio je zaposlen u britanskome Ministarstvu obrane, kao stručnjak za vođenje rata biološkim oružjem, jer je prije toga bio inspektor naoružanja pri Ujedinjenim narodima u Iraku. Kellyjev razgovor s novinarkom BBC-a Andrewom Gilliganom, za emisiju *Today*, o dosjeu britanske Vlade o iračkome oružju za masovno uništenje, izazvao je golem politički skandal za vladu britanskoga premijera Tonyja Blaira, gorljiva pristaša rata što ga američki predsjednik George Bush vodi u Iraku. Kelly je naen mrtav nekoliko dana nakon što je svjedočio pred parlamentarnim odborom koji je istraživao njegove iskaze.

Kelly je novinaru *BBC-a* Gilliganu izrazio zabrinutost glede tvrdnje Blairove vlade, iz kolovoza 2002., da Irak ima mogućnost napasti biološkim i kemijskim oružjem u roku od 45 minuta od izdavanja zapovijedi. Kelly je nastojao da ta izjava ne bude uvrštena u konačni dosje poslan Alastairu Campbellu, machiavelijevskom direktoru za komunikacije britanskoga laburističkog premijera Tonyja Blaira. Campbell je bio Blairov zloglasni "stručnjak za friziranje informacija za javnost". Unato njegovu protivljenju, nedokazana tvrdnja koju je Campbell uvrstio postala je ključni argument kojim su se obje vlade, i ona predsjednika Busha i ona premijera Blaira, koristile za opravdanje preventivnoga rata protiv Iraka.

Huttonova istraga, koju je predvodio lord Hutton, bivši predsjednik Udruženja Sjeverne Irske za duševno zdravlje (Northern Ireland Association for Mental Health), proglašena je javnom istragom o okolnostima Kellyjeve smrti. Tom je istragom zaključeno da je Kelly počinio samoubojstvo te da nije rekao neke od rečenica koje je novinarka BBC-a Gilligan naveo kao Kellyjeve. No, Kellyja više nije bilo pa nije ni mogao osporiti Huttonove tvrdnje.

Norman Baker, član parlamenta iz Liberalno-demokratske stranke, koji je godinu dana istraživao uzroke Kellyjeve smrti, odbacio je službene Huttonove nalaze rekavši da je službeno

izvješće o samoubojstvu neuvjerljivo, zato što sredstva kojima je, navodno, počinio samoubojstvo nisu sredstva kojima bi se počinilo samoubojstvo. Rekao je da je najvjerojatniji uzrok smrti ubojstvo.

Crkva lorda Huttona, Holy Trinity (Sveto Trojstvo) u Bromptonu, ne bi bila ni zapažena da lord Hutton nije sudjelovao u jednom sasvim očitom zataškavanju vjerojatnog ubojstva svjedoka koji je bio vrlo nezgodan za ratne huškarice iz američke Vlade Busha i Cheneyja, i za britanskoga premijera Tonyja Blaira.

Huttonova crkva Holy Trinity u Bromptonu bila je poznata kao mjesto nastanka "Te aje Alfa", koji je osmislio tamošnji župnik, pastor Nicky Gumbel, ključna osoba u organizaciji zvanj "The Holy Laughter Movement" (Pokret svetoga smijeha).

Od druge polovice devedesetih godina prošloga stoljeća u Sjedinjenim Američkim Državama održava se godišnje više od 5.000 "Te ajeve Alfa", pod pokroviteljstvom raznih crkava - Baptističke, Prezbiterijanske, Rimokatoličke, Vojske spasa, Luteranske, Metodističke, Skupština Božjih i Episkopalne. Te je te ajeve polazilo više od milijun ljudi u Americi i Kanadi, a u zemljama izvan Sjeverne Amerike materijal toga te ajeve preveđeno je na nekoliko jezika.

"Blagoslov iz Toronta"

Početkom osamdesetih godina prošloga stoljeća crkva Holy Trinity u Bromptonu došla je u Engleskoj na glas zbog izvješća o tome kako se ljudi dižu uvis i nadnaravno baca u zid. Te neobične pojave događale su se na skupovima na kojima je posebni gost bio pokojni pastor John Wimber, američki stručnjak za "razvoj crkve", koji je osnovao nešto što se zvalo "Vineyard Church" (Vinogradarska crkva), ekumensku ministarsku zajednicu sa sjedištem u Anaheimu, u saveznoj državi Kaliforniji. Anaheim je bio leglo novih pseudoreligijskih kultova.

Wimber je kasnije usavršio i svoju tehniku i teoriju, kada je na prestižnom Fullerovu teološkom sjemeništu (Fuller Theological Seminary), držao kontroverzan tečaj pod nazivom "Znakovi i čuda". Njegovo teološko sjemenište, smješteno u Pasadeni, u saveznoj državi Kaliforniji, bilo je najveće multivjersko sjemenište na svijetu, koje je dalo istaknute osobe, poput Billa Brighta, osnivača organizacije Campus Crusade for Christ (Sveučilišna križarska vojna za Krista), i Joona Gona Kima, osnivača organizacije "Korean Campus Crusade for Christ" (Korejska križarska vojna za Krista). Bright je bio jedan od potpisnika dokumenta zvanog "Land Letter", tj. pisma iz 2002. godine, u kojemu je iznijeto "opravdanje za pravedan rat", tj. za invaziju na Irak iz 2003. godine, čije ime je dana teološka podloga za invaziju koju je isplanirao predsjednik George W. Bush.

Charles Fuller, kalifornijski "kralj agruma" i osnivač Fullerova teološkog sjemeništa, bio je jedan od ključnih pristajša Ljetnoga instituta za lingvistiku (SIL-a) Camerona Townsenda, koji je CIA-i i multinacionalnim korporacijama Nelsona Rockefellera pomogao prikupiti antropološke i psihološke podatke o plemenima Latinske Amerike prije njihova istrjebljenja. Osim toga, Charles Fuller sudjelovao je u osnivanju Nacionalne udruge evangelista.¹⁹

Manifestacije u Engleskoj, koje su kontroveržno pripisivane Duhu Svetome, s oduševljenjem je dočeka pastor Gumbel, kao potvrdu nove razine duhovnog napretka svoje crkve. Kršćanski pisci, pastor John Mumford i pastor David Pytches, objavili su te događaje. Pastor Mumford i njegova supruga Eleanor osnovali su Vineyard Church u Londonu, u Engleskoj. Tijekom toga razdoblja pastor Gumbel osmislio je svoju prvu verziju "Tečaja Alfa" za svoje župljane.

U siječnju 1994. godine, crkva u zračnoj luci u Torontu, podružnica crkve Vineyard, zgodno smještena odmah uz međunarodnu zračnu luku Pearson, tvrdila je daje doživjela "obnovu" kršćanstva. Iste one pojave što su se događale u crkvi Svetoga Trojstva u Bromptonu, u Kanadi se doživljavalo kao "nešto novo". Neki sudionici obreda puzali su kao zmije, neki su lajali kao psi, a neki udarali glavom o zid.

No, sudionici obreda kod pastora Gumbela, koji su deset godina prije toga vidjeli mnoge slične nadnaravne znakove i čuda, pošli su odlaziti u Toronto i donositi u Veliku Britaniju razne nove postizanja "dubljeg odnosa s Gospodinom", tvrde i kako su to postigli pomoću tehnike koju je crkva u zračnoj luci nazvala "molitvom upijanja". Bila je to vrsta uzajamnog "oprašivanja".

Tisuće ljudi odlazilo u Toronto nazoviti tim okupljanjima, a procjenjuje se da se do rujna 1995. oko 600.000 ljudi, među kojima i oko 20.000 pastora iz doslovno svih država svijeta, došlo "ogrijati", kako je nazvana ta vjerska obnova. Nekoliko televizijskih postaja u Kanadi i u drugim zemljama prikazivalo je tu crkvu i video snimke karakterističnih nesvjesnih abdominalnih grčeva mnogih sudionika. Te se godine četiri tisuće crkava u Velikoj Britaniji priključilo crkvi Sv. Trojstva u Bromptonu, kako bi primile ono što se opisuje kao "prijenosno pomazanje". Dobile su "blagoslov iz Toronta".²⁰

Manifistacije u Engleskoj, koje su kontroveržno pripisivane Duhu Svetome, s oduševljenjem je dočeka pastor Gumbel, kao potvrdu nove razine duhovnog napretka svoje crkve. Kršćanski pisci, pastor John Mumford i pastor David Pytches, objavili su te događaje. Pastor Mumford i njegova supruga Eleanor osnovali su Vineyard Church u Londonu, u Engleskoj. Tijekom toga razdoblja pastor Gumbel osmislio je svoju prvu verziju "Tečaja Alfa" za svoje župljane.

Odredi smrti "ponovno rođenih" kršćana u Latinskoj Americi

Još davno prije nego što je Fullerovo teološko sjemenište uvelo "moć evangelizma" u Sjedinjene Američke Države, osoblje Fullerova sjemeništa i mnogi članovi Vijeća za nacionalnu politiku obavljali su "pastorsku službu" u Latinskoj Americi.

¹⁹ Thomson, C. D., "Lord Hutton's Famous Church" (Slavna crkva lorda Huttona), 19. ožujka 2004., na <http://www.missingpersons-ireland.freepress-&eepeach.com/loi-d%20Huttons%20church.htm>

²⁰ Colby and Dennett, op. cit., str. 123.

Razlog njihova zanimanja za Latinsku Ameriku bio je iskoristiti to područje kao pokusni laboratorij za projekt uništenja doktrinarnih religija, kako bi, osobito Katoliku crkvi, zamijenili novim religijskim pokretima, inačicama "znakova i čuda", ukratko, karizmatičkim ili pentekostalnim religijskim kultovima. Jedan od rezultata operacija toga kulta bila je "nova razina pomazanja u Argentini, koja se postizala kontaktima Johna i Carol Arnott s Claudiom Freidzonom u toj zemlji potkraj 1993., neposredno prije pojave vjerske obnove u Sjevernoj Americi..."²¹

Povezanost američkih i britanskih obavještajnih službi te crkvenih skupina bila je očit. Istraživač Jim Keith pronašao je dokumente koji pokazuju kako je pastor Jim Jones radio za tajnu službu Američke ratne mornarice prije negoli se dogodila tragedija u Jonestownu u Gvajani. Ta se tragedija očitog dogodila zato što je CIA-in program kontrole svijesti otišao "u krivom smjeru".

Pentekostalnim pokretom "ponovno rođenih kršćana" u Americi i Južnoj Africi upravljala je britanska tajna služba još od početka dvadesetoga stoljeća. Istraživanjem povezanosti odreda smrti u Srednjoj Americi i kršćanskih sekta otkriveno je da su operativci tajnih službi djelovali u tim tajnim operacijama više od 30 godina.

Govori se kako su te aktivnosti u Latinskoj Americi imale svrhu omogućiti američkim, britanskim i izraelskim tajnim službama da proučavaju i potom usavrše tehnike za u inkovitu destabilizaciju zemalja pomoću novih religijskih pokreta, posebice onih tipa "znakova i čuda".

Ono što široj javnosti nije poznato jest činjenica da je isti taj projekt američka tajna služba okrenula i protiv vlastitoga naroda. Nema boljega načina za stvaranje "svjetske vojske" spremne "ubijati 'za Isusa'" i za huškačevu ratu iz Pentagona. Bio je to podjednako i cinizam i zločin.

²¹ Ako, Barbara, "The Elijah Revolution-Antipas: Another Jesus Revolution?", na <http://Avatch.pair.com/antipas.html#fruit>

Rios Montt iz Gvatemale i CIA

Istražitelj iz Sjeverne Irske C. D. Thomson uočio je da se pokolj tisuća nedužnih civila u Gvatemali, potomaka drevnih Maya, o kojemu se osamdesetih godina prošloga stoljeća navećeno pisalo, bio povezan sa sličnim operacijama američke tajne službe, uz pomoć "ponovno rođenih kršćana". Tijekom sedamdesetih godina prošloga stoljeća, CIA i kompanija United Fruit financirale su u toj zemlji dugotrajan građanski rat. Uspješnim vojnim udarom, godine 1982. za predsjednika je postavljen general Efraim Rios Montt.

Montt je bio jedan od prvih kršćanskih obratnika Crkve riječi ("El Verbo"), koju su u Gvatemalu donijeli kalifornijski misionari iz organizacije poznate kao Gospel Outreach (Sirenje Evanđelja), koji su u tu zemlju došli dijeliti humanitarnu pomoć poslije razornoga potresa iz 1976. godine.

Kao jedan od starijina u pastorskoj službi organizacije El Verbo, Montt je bio ravnatelj Škole za obuku vodstva (Leadership Training School), koja je imala više od 1.000 članova. Poslije preuzimanja vlasti u Gvatemali, potporu su mu pružali članovi Vijeća za nacionalnu politiku Pat Robertson, Jerry Falwell, pastor Jimmy Swaggart i Loren Cunningham iz organizacije Mladež s misijom (Youth with a Mission).

Do 1982. godine, pod vlašću generala Riosa Montta, više od tisuća u naselja Maya bilo je napušteno ili uništeno. Na desetke tisuća Maya poubijano je u okrutnim genocidnim pohodima Monttove vojske. Prema časopisu *Covert Action Bulletin* (Bilten o tajnim akcijama), Izrael je od 1977. do 1986. godine davao Gvatemali znatnu financijsku pomoć, a izraelska tajna služba je, kako se navodi, novim pripadnicima crkve El Verbo generala Montta, koja je u zabačanim predjelima već imala 250 župa, kao pomoć izraelskim agentima u špijunaži i zlostavljanju.

Prema gvatemalskim izvorima, do 2002. razne nekatolčke sekte, koje su dobivale američku pomoć, uspjele su privući i 30%

stanovnika Gvatemale. Dužnosnici iz Vatikana, uznemireni takvim razvojem događaja, izjavili su kako je Gvatemala postala "neka vrsta eksperimenta sa svrhom da fundamentalističke skupine prođu u Latinsku Ameriku".²²

Godine 1999. meksički katolički nadbiskup Javier Lozano Barragan izjavio je da se izvorište zabrinjavajućega širenja fundamentalističkih religijskih sekta u Latinskoj Americi može naći u jednom izvješću iz kolovoza 1969., koje je američkom predsjedniku Richardu Nixonu poslao Nelson A. Rockefeller, bogati nasljednik kompanije Standard Oil, osoba koja je u vrijeme Drugoga svjetskoga rata bila direktor američke obavještajne službe u Latinskoj Americi. U tome Rockefellerovu dokumentu pisalo je da, poslije Drugoga vatikanskoga koncila "Katolička crkva više nije pouzdan saveznik (sic) za Sjedinjene Američke Države niti jamac socijalne stabilnosti na južnoameričkom kontinentu. Nelson Rockefeller istaknuo je "potrebu da se katolike u Latinskoj Americi pretvori u neke druge kršćane". George H. W. Bush, direktor CIA-e iz sedamdesetih godina prošloga stoljeća i dugogodišnji podupiratelj planova obitelji Rockefeller, odigrao je glavnu ulogu u širenju fundamentalističkih sekta ne samo u Latinskoj Americi nego i diljem Sjedinjenih Američkih Država.²³

Neobičan "Dokument iz Santa Fea"

Glavni potporanik cijeloga toga procesa stvoren je u saveznoj državi Kaliforniji, sjedištu nebrojenih sekta "novoga doba" i pseudoreligijskih gurua. Najpoznatiji suvremeni promicatelj "razvoja crkve" i "Pokreta trećeg vala" (Third Wave Movement), koji su i evangelisti i karizmatici jednako prigrlili kao istinski dolazak

²² *Zenit*, "Gvatemala, a Testing Group for U.S. Religious Sects" (Gvatemala, pokusna skupina za američke religijske sekte), na Zenit.org, 30. srpnja 2002.

²³ *Ibid.*

"Duha Svetoga" u modernome dobu, bio je C. Peter Wagner, bivši prijatelj i kolega pokojnoga Johna Wimbera s Fullerova teološkog sjemeništa iz Kalifornije.

Ono što široj javnosti nije poznato jest Wagnerova poprilična misionarska prošlost u Boliviji, od 1954. do 1979. U izvješću u CIABASE o Boliviji stoji: "Od listopada 1966. do listopada 1968., organizacije Amnesty International izvijestila je o tome kako su bolivijski odredi smrti poubijali od 3.000 do 8.000 ljudi". Bolivija je korištena i kao zemlja za preseljenje izbjeglica iz jugoistočne Azije, koji su se borili za CIA-u prije i tijekom Vijetnamskoga rata.

Projekt američke politike u Latinskoj Americi objavilo je 1980. godine Vijeće za međunarodnu sigurnost (Council for Inter-American Security, CIS) pod izvornim naslovom "Međunarodni odnosi, štiti novoga poretka i međunarodna sigurnost Sjedinjenih Američkih Država do svjetske sile". Predsjednik organizacije Gun Owners of America (Američki vlasnici oružja) Larry Pratt, koji je istodobno član tajnovitog Vijeća za nacionalnu politiku, bio je i tajnik Vijeća za međunarodnu sigurnost (CIS-a), osnovanog 1976. godine.

Pratt je istodobno bio dostavljač obavještajnih podataka iz "privatnih" izvora kao što su Američko vijeće za sigurnost i CAUSA Sun Myung Moon, i iz jedne neslužbene agencije za zapošljavanje koja je slala analitičare u vladu predsjednika Reagana na početku sablasnih ratova koje je Amerika vodila u Srednjoj Americi. Godine 1980. Vijeće za međunarodnu sigurnost objavilo je utjecajan dokument pod nazivom "A New Inter-American Policy for the Eighties" (Nova međunarodna politika za osamdesete), poznatiji kao "Santa Fe Document" (Dokument iz Santa Fea), a izvorni naslov bio mu je, kako je već rečeno, "Međunarodni odnosi, štiti novoga poretka i međunarodna sigurnost Sjedinjenih Američkih Država do svjetske sile". Bio je to nastavak izvješća koje je o Južnoj Americi napisao Nelson Rockefeller.

Burn Fouchereau analizira taj dokument iz Santa Fea u svojoj knjizi *The Sect Mafia* (Mafija sekta), u kojoj tvrdi kako su u tome

izvješ u postavljeni planovi za stvaranje religijskih sekta na svjetskoj razini, sa svrhom izopa avanja kolektivne svijesti krš ana, kako bi bili spremni prihvatiti projekt stvaranja slobodnog tržišta u korist daljnjeg širenja svjetskih multinacionalnih kompanija.

Prema toj strategiji, evangeli ke organizacije poput Crkve rije i Riosa Montta, koristit e se kao paravan iza kojega e CIA "voditi ideološku borbu" pomo u religijskih fenomena, tj. operacije psihološke borbe u svrhu usa ivanja željene ideologije u svijest ljudi i da e pripadnici onih krš anskih skupina koji se budu opirali tome utjecaju biti neutralizirani pomo u posebnih operacija tipa "podijeli pa vladaj".

Fouchereau je zapazio: "Iskustvo ste eno u Vijetnamu, zahvaljuju i ondje provedenim operacijama kontrole stanovništva, izvezeno je u zemlje Latinske Amerike, osobito u Gvatemalu, pomo u brojnih obavještajaca ameri ke organizacije USAID i drugih ameri kih služba. Neke su sekte stvorili specijalisti za psihološko ratovanje i dali im vlast nad politiki m forumom i nad svijesh u".²⁴

Pastor John Arnott iz crkve u zra noj luci u Torontu izjavio je kako je njega, potkraj 1993. godine, "duhovno osvježio" posjet Argentini i Claudiju Freidzonu, pastoru Crkve kralj kraljeva (King of Kings Church) iz predgra a Buenos Airesa, i njegov sve eni ki poziv podignuo na višu razinu pomazanja. To je, kako on kaže, izravno dovelo do fenomena "blagoslova iz Toronta", koji je zapo eo u sije nju 1994. godine.

U to je vrijeme Arnott bio povezan s Johnom Wimberom i crkvom Vineyard iz Kalifornije. Profesor J. Garcia-Ruiz s Odsjeka za etnologiju i antropologiju Sveu ilišta u Parizu opisao je ar-

²⁴ Burghardt, Tom, "A Small Circle of Friends: Larry Pratt, the Council for Inter-American Security and International Fascist Networks" (Uzak krug prijatelja - Larry Pratt, Vije e za me uameri ku sigurnost i Me unarodna mreža fašista), na <http://www.webcom.com/-pinknoiz/right/lpratt.html>

gentinsku sektu zvanu Univerzalna Božanska crkva kao još jednu crkvu koja uživa velikodušnost Pata Robertsona i kao crkvu koja dobiva novac od Evangelisti kog udruženja Billyja Granama i od organizacije World Vision (Vizija svijeta), a sve te organizacije jesu lanice Vije a za nacionalnu politiku.

Infiltriranje raznih crkava i paracrkvenih organizacija u mnoge države traje najmanje od Drugoga svjetskoga rata. Prema jednom dokumentu nazvanom "Torbitt Document" (Torbittov dokument), objavljenom pod pseudonimom William Torbitt, u dijelu o uroti za ubojstvo ameri koga predsjednika Kennedyja, kaže se kako je prijatelj i obavještajac direktora FBI-a J. Edgara Hoovera, pastor Carl McIntire, fundamentalisti ki pastor iz Collingwooda u saveznoj državi New Jersey, organizirao jednu postrojbu za špijunažu i obavještavanje pod tajnim imenom "Ameri ko vije e krš anskih crkava" (American Council of Christian Churches, ACCC), koje je diljem Sjedinjenih Ameri kih Država i u ve ini zemalja Latinske Amerike postavljalo tajne agente koji su glumili sve enike i misionare.

Albert Osborne, pod lažnim imenom John Howard Bowen, odnosno J. H. Owen, koji je od 1943. do 1964. djelovao pod osobnim ravnanjem J. Edgara Hoovera, sam je sebe opisao kao putuju eg propovjednika, lana Prve baptisti ke crkve iz Lareda (First Baptist Church of Laredo), iz savezne države Teksas, i kao misionara Ameri koga vije a krš anskih crkava. Istodobno je rukovodio ekipom visoko osposobljenih profesionalnih snajperista, sa sjedištem u Meksiku, kojima su se koristile ameri ke agencije za špijunažu i sli ne agencije mnogih država diljem svijeta za izvo enje politiki h atentata. Tijekom tih godina gospodin Osborne je, navodno, vodio jednu školu za siro ad u Pueblu u Meksiku, koju je polazilo 25 do 30 dje aka.

Kao tajnik za Ameriku u Odjelu za me unarodne odnose organizacije zvane Ameri ko vije e krš anskih crkava, krš anski pisac dr. Francis Schaeffer nekoliko je puta putovao u Europu u razdoblju od 1942. do 1945., tj. u vrijeme Drugoga svjetskoga

rata, a godine 1948. je s obitelji odselio u Švicarsku. Ondje je 1955. godine, blizu grada Lausanne, osnovao jedan kršanski humanitarni centar nazvan "L'Abri" (Utočište), u koji je privlačio posjetitelje iz cijeloga svijeta, a vrhunac popularnosti dosegnuo je tijekom prevratnih šezdesetih i sedamdesetih godina prošloga stoljeća.

"Darovi duha"

Povezanost Velike Britanije s projektom stvaranja umjetne duhovne baze za sve veće manipuliranje ljudima i narodima počinje s djelovanjem pukovnika sir Viviana Gabriela. On je u vrijeme Drugoga svjetskoga rata bio ataše za zračne snage u britanskome veleposlanstvu u Washingtonu i osnovao je organizaciju pod nazivom Meunarodno kršansko vodstvo (International Christian Leadership).

Tijekom šezdesetih godina predsjednik britanskoga ogranka te organizacije bio je Ernest Williams, koji je istodobno bio i član stožera Britanskih pomorskih snaga i član Povjerenstva za evangelizam Canterburyjske nadbiskupije. Blisko je surađivao s operativcem britanske tajne službe Haraldom Bredesenom, koji je kasnije bio mentor Patu Robertsonu u Sjedinjenim Američkim Državama. Svijet "ponovno rođenih" doista je malen i vrlo mravan.

Godine 1978. u Canterburyju je održan jedan važan međunarodni skup, pod vodstvom nadbiskupa kraljice Elizabete Donalda Coggana, a svrha mu je bila pokrenuti kampanju širenja prakse "karizmatičkih" događaja zvanih "Darovi duha" po cijelome svijetu, pod vodstvom Anglikanske crkve. Na čelu skupine američkih karizmatika koji su naziv ili tome skupu bio je general Ralph E. Haines mlađi, koji je 1967. i 1968. bio donatelnik Glavnoga stožera Američke vojske.

General Haines bio je zadužen za provedbu vojnog udara u Americi, tj. za projekt preuzimanja vlasti državnim udarom, zvan "Operation Garden Plot" (Operacija vrtna urota). Taj je projekt šezdesetih godina pripremljen za slučaj ako bude potrebno uvesti prijevremeni sud zbog mogućih nereda u siromašnim crnkim četvrtima i zbog antiratnih prosvjeda u Americi. Poslije odlaska iz Američke vojske general Haines je, od 1971. godine, bio blisko povezan s Haraldom Bredesenom.

Još jedna britanska organizacija aktivna u bratstvima "karizmatika", posebice na ratnom zahvaćenim područjima Afrike, bila je organizacija Christian Solidarity International, skraćeno CSI (Meunarodna kršanska solidarnost), kojoj je na čelu bila barunica Caroline Cox, zbog čijih su izvješća iz Sudana mnogi ljudi u Americi kojim Vladi razmišljali o pokretanju vojnih operacija u toj zemlji.

Kada su, devedesetih godina, obavještajni podatci o postojanju "oružja za masovno uništenje" naveli predsjednika Clintona da bombardira sudansku tvornicu aspirina, ta neugodna pogriješka samo je neznatno umanjila gorljivost klike koja je podržavala taj napad. U intervjuu što ga je u kolovozu 1997. dala američkom časopisu Pentekostalaca *Charisma*, barunica Cox izjavila je kako ona i mnogi drugi članovi odbora organizacije Meunarodna kršanska solidarnost uživaju "vrstu snažnog i vrlo izraženog oblika štovanja na karizmatičkom rubu crkvenoga spektra".

Crkva Vineyard, smještena u jednoj otmjenoj ulici blizu srednje škole Columbine, navodno je vrlo aktivno djelovala među mladima na tome području prije tragičnih ubojstava u toj školi, koji su privukli pozornost cijeloga svijeta. Istražitelji te tragedije dobili su brojne izjave svjedoka koje su bile potpuno suprotne zaključcima službene istrage. Najednom sastanku za roditelje ubijenih učenika, roditeljima je pokazana golema količina dokaza, pri čemu je korišten izraz "zataškani".²⁵

²⁵ Thomson, C. D., op. cit.

Lažni izrazi "krš anskih" vjerskih obreda mogu zavarati milijune ljudi, što je dokazao i visok postotak gledanosti emisija tele-vangelista. Bio je to sra unato osmišljen inženjering, kojim su ljudska bi a pretvarana u pokusne kuni e iji su životi vrlo jeftina roba.

Bush pristupa pastoru Moonu...

Sirenje religijskih i pseudoreligijskih sekta u Americi doživjelo je pravu eksploziju poslije ubojstva predsjednika Kennedyja, 1963. godine.

Religija je uvijek imala udnu ulogu u ameri kome društvu, od malih sekta pa sve do masovnih crkava. udnu zato što je esto bila povezana s militantnim patriotizmom i potporom ameri koj "misiji u svijetu", tj. njezinoj "o itoj sudbini". Ameri ke tajne službe potajno su sudjelovale u "poticanju" ve ine pseudoreligijskih lakrdija, poput evangelisti kog krš anstva "ponovno ro enih krš ana". Glavnu ulogu u toj manipulaciji imalo je Vije e za nacionalnu politiku.

"Bogati se oduvijek koriste mnogim metodama za gomilanje bogatstva, no te su se metode tek sredinom sedamdesetih godina stopile u savršeno organiziran, objedinjen i u inkovit stroj", napisao je pokojni novinar istražitelj Steve Kangas, i dodao: "Poslije 1975. taj je stroj postao ve i od zbroja svih njegovih sastavnih dijelova, savršeno uskla ena organizacija skupine zagovornika vojnog djelovanja, lobista, trustova mozgova, konzervativnih zaklada i agencija za odnose s javnosti, koje su manjinu od 1% bogatih strelovito izbacile u stratosferu". Bilo je to vrijeme kada je direktor CIA-e bio George Herbert Walker Bush.

Kangas je još napisao: "Kada istražujemo podrijetlo toga stroja, što je prili no zanimljivo, stižemo do CIA-e. Ovime ne želim re i daje taj stroj službena operacija CIA-e, koja ima svoje kodno ime i potpisane dokumente (iako se i takvi dokazi mogu

jednoga dana pojaviti, jer nekada nezamislive operacije u samoj Americi, kao što su MK-ULZRA, CHAOS i MOCKINGBIRD, jasno pokazuju da postoji i ta mogu nost). Ali ono što znamo ve je dovoljno snažna optužba na ra un CIA-e."

Kangas je naveo i imena: "Glavni tvorci toga stroja bili su Irving Kristol, Paul Weyrich, William Simon, Richard Mellon Scaife, Frank Shakespeare, William F. Buckley mla i, obitelj Rockefeller i mnogi drugi. Gotovo svi navedeni bili su agenti CIA-e. Kristol je, naravno, nastavio s radom i utemeljio nevjerovatno mo nu operaciju poznatu kao "neokonzervatizam". ' "

Još je napisao: "Tijekom sedamdesetih godina, ti su ljudi uzimali metode propagande i tehniku djelovanja koje su nau ili tijekom Hladnoga rata i primjenjivali ih na "klasni rat". Stoga ne iznena uje što ameri ka verzija toga stroja nevjerovatno sli i metodama koje su primjenjivane u stranim zemljama za borbu protiv komunizma. CIA-ina stru na i sveobuhvatna organizacija poslovnoga sloja postigla je uspjeh kakav nisu mogli ni sanjati. Godine 1975. jedan posto bogatih posjedovao je 22 posto ameri koga bogatstva. Do 1992. godine taj su postotak gotovo udvostru ili - iznosio je 42 posto, što je najviša razina nejednakosti u 20. stolje u.²⁶

Do 2007., zahvaljuju i selektivnom smanjenju poreza, koje su uveli George W. Bush i njegovi neokonzervalivni saveznici iz Kongresa, jaz izme u bogatih i siromašnih produbio se do neslu enih razmjera.

Novinar istražitelj i dobitnik nagrade za novinarstvo Daniel Hopsicker, na temelju dokaza iz jednog drugog izvora, potvrdio je navod o tome kako je CIA kasnih šezdesetih godina potajno radila na stvaranju pokreta zvanoga Jesus Movement (Isusov pokret), izrasla na društvenim previranjima u vrijeme Vijetnamskoga rata.

²⁶ Kangas, Steve, "The Origins of the Overclass" (Podrijetlo nadsloja), na bjtD://www.aliveness.corn/kangaroo/L-overclass.html

Hopsicker je intervjuirao lana Vijeća za nacionalnu politiku Pata Matriscianu, predsjednika organizacije Jeremiah Fils i predsjedavajuća udruga Građani za poštenu vladu (Citizens for Honest Government), koji je priznao daje pokret Isusova revolucija (Jesus Revolution) osmislila CIA i daje on u toj operaciji odigrao glavnu ulogu. Rekao je: "Godine 1965. 'dodijeljen' sam Sveučilištu Berkley, sa zadatkom da osnujem protutežu Pokretu za slobodu govora (Free Speech Movement), koji je predvodio Mario Savio. Za boravka na tome sveučilištu osnovao sam organizaciju Campus Crusade for Christ (Sveučilišna križarska vojna za Krista)".

Hopsicker je na to izjavio: "Za bilo koga tko je ikada, u kakvu mračnu paranoi nu trenutku, pomislio daje našom kulturom, posebice onom iz šezdesetih godina 20. stoljeća, na neki način psihološki upravljala CIA, ovo izravno priznanje gospodina Matrisciane doista je prosvjetiteljstvo, zato što je bilo očit da govori iskreno i nisam imao nikakva razloga posumnjati u njegove riječi".²⁷

Bush preuzima CIA-u

Godine 1976. George Herbert Walker Bush postao je direktor Središnje obavještajne službe, CIA-e. Njegov odnos s korejskim svećenikom Sun Myung Moonom datira upravo iz toga vremena. Taje veza bila tako bliska i tako dugotrajna da su neki istražitelji dvojili nije li Moonova organizacija projekt CIA-e, koji djeluje u Sjedinjenim Američkim Državama, jer je CIA-i zakonom zabranjeno djelovati na području SAD-a.

²⁷ Hopsicker, Daniel, "Inside Mellon-Scaife's Conspiracy" (Urota Mellon-Scaife iznutra), *Mad Cow Productions*, na <http://www.madcowprod.com/3rdISj:sue/PuppetMaster.htm>

Kada je Moon, tijekom mandata Carlosa Menema, osobno otišao u Buenos Aires pokrenuti list *Tiempos del Mundo*, verziju lista *Washington Times* na španjolskome jeziku, kao glavni Moonov govornik na tome skupu pojavio se glavom i bradom američki predsjednik George Bush, koji je tom prigodom izjavio: "Želim pozdraviti pastora Moona, osnivača i *Washington Timesa* i *Tiempos delMunda*".

Nije to bilo jedino Bushovo pojavljivanje. Poslije odlaska iz Bijele kuće bio je i drugi predsjednik na skupovima koje je organizirao Moon, stoje potpuno neobično, jer je riječ o financijski neovisnu ovjeku i, k tome, bivšem američkome predsjedniku kojemu nikada nije nedostajalo mogućnosti za javne nastupe. U rujnu 1995. Bush je u Aziji održao šest govora za organizaciju "Federacija žena za mir u svijetu" (Women's Federation for World Peace). Na temelju te organizacije bila je supruga gospodina Moona, Hakja Han Moon. U ljeto 1996. Bush je govorio najednom skupu u Washingtonu, koji je organizirala "Federaciji obitelji za mir u svijetu" (Family Federation for World Peace) i koja je tako ier bila povezana s Moonom.²⁸

Honorar što ga je Bush dobio samo za pojavljivanje u Buenos Airesu iznosio je između 100 i 500 tisuća dolara. Izvori bliski Crkvi ujedinjenja govore o tome kako slični aranžmani između Busha i Moona dosežu milijunske iznose, a jedan izvor čak tvrdi daje Bush tako zaradio 10 milijuna dolara.²⁹

Novac što se iz organizacija Sun Myung Moona slijevao u džepove washingtonskih političara i desni arskih republikanaca, od sedamdesetih godina prošloga stoljeća, dosezao je milijardске iznose. Nitko ne može pouzdano utvrditi odakle taj golemi novac potječe. Navodno iz bogatih japanskih izvora. Neki

²⁸ *Washington Post*, 15. rujna 1995., i *Washington Post*, 30. srpnja 1996.

²⁹ Parry, Robert, *The Dark Side of Rev. Sun Myung Moon, Part 1* (Mračna strana vl. Sun Myung Moona, Prvi dio), *Hooking George Bush*, 28. srpnja 1997., na <http://educate-yourself.org/cnAumvongmoon1part28jul97.shtml>

ga dovode u vezu s trgovinom drogom, ali nitko ne dvoji o tome da je rije o golemim iznosima. Moon je desetlje ima trošio milijarde dolara tajnoga azijskog novca, kojim je utjecao na ameri ku politiku, a da ni javnost ni ameri ka Vlada nisu provele istragu o tome.

Ta mra na to ka zvana Moon posebno je zanimljiva, budu i da su postojale tvrdnje ameri ke Vlade, koje datiraju još iz sedamdesetih godina prošloga stolje a, o tome kako je Moonova organizacija bila paravan za južnokorejsku CIA-u, tj. KCIA-u, agenciju koju je tijekom Hladnoga rata stvorila CIA. Otkako je Moon, po etkom osamdesetih godina prošloga stolje a, kupio list *The Washington Times*, taj je list imao gubitke znatno ve e od milijardu dolara.

Moonov udar na Republikansku stranku

Crni fondovi što su potjecali od Moonove organizacije nisu služili samo za financiranje "ponovno ro enih" evangelista, poput pastorajerryja Falwella ili Vije a za nacionalnu politiku, nego su i izravno utjecali na preuzimanje Republikanske stranke iz ruka njezina tradicionalnog umjerenog krila.

Godine 1983., ta, kako je popularno zovu "Velebna stara stranka" (Grand Old Party, GOP), odnosno, njezino umjereno udruženje zvano Ripon Society, optužilo je novu desnicu Republikanske stranke daje sklopila "savez probita nosti" s Moonovom crkvom. Predsjednik toga udruženja i lan Zastupni koga doma Jim Leach, koji je istodobno i predsjednik Odbora za bankarstvo toga doma ameri koga Kongresa, objavio je jednu analizu u kojoj tvrdi daje Republikanski nacionalni odbor za koledže (College Republican National Committee) 1981. godine "moljakao i dobio" novac od Moonove Crkve ujedinjenja. U toj se analizi još optužuje i organizaciju Reeda Irvinea zvanu Accuracy in Media (To nost u medijima) daje stekla zaradu tako stoje upošljavala

jeftinu radnu snagu i radnike volontere koje joj je pribavljao Moon.

Leach je optužio Crkvu ujedinjenja i za "infiltriranje u novu desnicu i u stranku koju ona (nova desnica) želi nadzirati, tj. Republikansku stranku, te da se infiltrirao i u medije". Leachevu konferenciju za tisak prekinuo je tadašnji vo a studenata Republikanske stranke i lan Vije a za nacionalnu politiku Grover Norquist, kojegaje financirao Moon, tako stoje rekao Leachu da laže. Norquist je zatim postao predsjednik organizacije Americans for Tax Reform (Amerikanci za poreznu reformu) i bio je kod predsjednika Georgea W. Busha u Bijeloj ku i u vrijeme neposredno prije po etka rata u Iraku iz 2003. godine.¹⁰

List *The Washington Times* nazvao je Leachove optužbe "naklanjanjima" i za organizaciju Ripon Society napisao je da je to "diskreditiran i bezna ajan ogranak lijevoga krila (sic) Republikanske stranke".

Znakovita je bila injenica da se preuzimanje Republikanske stranke, koje je provela nova desnica, a nju je financirao Moon, podudarilo s planom vode ih neokonzervativaca da napuste Demokratsku stranku i da svoju bazu za rat i vojnu politiku stvore unutar Republikanske stranke Ronalda Reagana, a poslije Georgea H. W. Busha (starijega) i njegova sina Georgea W. Busha (mla ega).

Po elo je bivati jasnije zastoje Republikanska stranka iz 2006. godine bila tako radikalno druk ija od Republikanske stranke iz vremena predsjednika Dwighta Eisenhowera, ili ak Richarda Nixona.

Ta je preobrazba od bitne važnosti za razumijevanje agresivne unilateralne politike desno orijentiranih huška a rata iz Bushove vlade poslije 2001. godine. Ono što se doga alo poslije rujna 2001. nije bilo samo pani na reakcija na šok izazvan napadom od 11. rujna. Bio je to dio dugotrajne društvene preobrazbe

ibid.

konzervativnoga dijela ameri ke politike, od baze tradicionalno religioznog lanstva do vodstva stranke.

Zapravo, bio je to potihio izveden prevrat.

Bushovi i Moonovi diktatori u zemljama Latinske Amerike

Po etkom osamdesetih godina, kada su stizala izvješ a o sveop em kršenju ljudskih prava u Argentini i Urugvaju, Moon je iskoristio svoje prijateljske odnose s vojnim diktatorima u tim zemljama za ulaganja u njihova gospodarstva. Izme u njega i argentinskih generala vladalo je tako veliko prijateljstvo da je ak dobio po asnu nagradu za pomo koju je pružio argentinskoj vojnoj hunti u Falklandskom ratu, kako stoji u brzjavu UPI-a od 16. studenoga 1984. godine.

Godine 1996. Moon je kupio golemo poljoprivredno zemljište u Paragvaju. Prema pisanju argentinskog listala *Nation*, od 19. studenoga 1996., Moon je o tim poslovnim potezima razgovarao s bivšim paragvajskim diktatorom Alfredom Stroessnerom.

Bliske veze Busha starijega, tadašnjega potpredsjednika, i Sun Myung Moona bile su vrlo korisne za Busha, koji je tada lagao o svojoj umiješanosti u protuzakonitu djelatnost pukovnika Olivera Northa zvanu Iran-Contra, tj. zamjenu oružja za drogu, kako bi izbjegao svoje smjenjivanje s položaja predsjednika. Kada su novinari i Kongres po eli njuškati u tajnu potporu Olivera Northa nikaragvanskim kontrašima i u njihove veze s trgovinom drogom, Moonov je list krenuo u protunapad. "Pri a o (kontraškom) krijum arenju droge odba ena kao politi ka zavjera", glasio je podnaslov na naslovnoj stranici lista *Washington Times*, kojim je napadnut lanak *The Associated Pressa* od 11. travnja 1986. o temeljitoj istrazi koju ured Federalne vlade iz savezne države Miami provodi o trgovini zvanom "oružje za drogu", u koju su umiješani kontrasi.³¹

Kada je senator iz savezne države Massachusetts i lan Demokratske stranke John Kerry otkrio još dokaza o kontraškoj trgovini drogom iz 1986. godine, list *The Washington Times* napao ga je lancima u kojima gaje etiketirao kao osobu koja vodi uzaludan politi ki lov na vještice. Jedan takav lanak imao je naslov: "Kerryjeva je protukontraška borba preširoka, preskupa i uzaludna".

Budu i da je Kerry iznosio na vidjelo sve više kontraških nedjela, *The Washington Times* po eo je zastrašivati njegovo osoblje, optužbama na naslovnici, da opstruira pravdu. Jedan je lanak nosio naslov: "Kerryjevo osoblje nanijelo štetu istrazi FBI-a". U uvodu je pisalo: "Kongresni istražitelji senatora Johna Kerryja prošloga su ljeta nanijeli ozbiljnu štetu federalnoj istrazi o drogi, ometaju i svjedoka dok su ispitivali navode o krijum arenju droge koje provodi nikaragvanski pokret otpora (kontraši), izjavili su dužnosnici zaduženi za provedbu federalnih zakona".³²

Kako se afera Iran-Contra širila i zaprijetila Bushovim upornim izjavama o tome kako je on "izvan te skupine", Moonov je list osuo paljbu po posebnom ameri kom tužitelju Lawrenceu Washu - napao ga za navodno tra enje novca na najskuplje zrakovne karte i dostavu jela u sobu.

Bush, Oliver North i CIA-ina droga

Nazo nost još dvojice lanova Vije a za nacionalnu politiku, generala Johna Singlatiba i njegovog bliskog suradnika, pukovnika Olivera Northa, koji je bio lan Izvršnog odbora i Odbora guvernera u Vije u za nacionalnu politiku, bila je još jedan pokazatelj mra nih Moonovih obavještajnih veza s predsjednikom Georgeom Bushom starijim i Vije em za nacionalnu politiku.

³¹ Ibid.

³² *Washington Times*, 21. sije nja 1987.

Direktor CIA-ina Odjela za ubojstva Felix I. Rodriguez, dugogodišnji Bushov suradnik, oputovao je 1970. godine s direktorom CIA-e Tedom Shackleyjem u jugoisto nu Aziju. Ondje su Shackley i Donald Gregg uveli Rodrigueza u golem posao izvo enja atentata i trgovine drogom, koji su Shackley i njegovi kolege vodili tijekom rata u Indokini.

Njih su trojica, Rodriguez, Shackley i Gregg, postali mozak "operacije" koja je otpo ela petnaestak godina poslije toga - afe- rilegalne prodaje oružja zvane Iran-Contra.

Dana 17. ožujka 1983. tadašnji potpredsjednik George H. W. Bush potajno se u Bijeloj ku i sastao s Donaldom P. Greggom i bivšim suradnikom CIA-e Felixom Rodriguezom. Bush je kasnije, kao predsjednik, postavio Gregga na mjesto ameri kog veleposlanika u Sun Myung Moonovoj Južnoj Koreji, daleko od Washingtona.

Kao rezultat toga sastanka iz ožujka 1983. Ameri ko vije e za nacionalnu sigurnost napravilo je i tajni plan dostave pomo i kontrašima u Nikaragvi. Rodriguez je pristao voditi skladište kontraša u El Salvadoru. U jednom dopisu upu enom savjetniku predsjednika Reagana za nacionalnu sigurnost Robertu McFarlaneu Gregg napisao je kako je taj plan izrastao iz iskustva vo enja "operacija protiv Vietkonga u Vijetnamu u razdoblju od 1970. do 1972." Tako er je napisao: "Felix Rodriguez, koji je napravio plan u privitku, radio je za mene u Vijetnamu i provo- dio na terenu gore spomenute operacije".

Dana 21. prosinca 1984. Bush se opet sastao s Donaldom P. Greggom i Felixom Rodriguezom. Slijedom toga sastanka Gregg je upoznao Roderigueza s Oliverom Northom. Kasnije je pre- dsjednik George H. W. Bush napisao Northu pisamce u kojemu mu zahvaljuje na "predanosti i neumornom radu po pitanju ta- laca i Srednje Amerike".

Shackley je financirao ubojstva što su ih po injali uzgajiva i opijuma iz plemena Meo, a novac od droge koristio je za financi- ranje svojih pla eni kih odreda. Osnovao je odred za politi ka ubojstva zvan Skupina za vojnu pomo - skupina za posebne

operacije (Military Assistance Group - Special Operations Group, skra eno MAG-SOG). Jedan od zapovjednika toga odreda bio je general John K. Singlaub, a Oliver North i Richard Secord bili su asnici te postrojbe. Do 1971. taj Shakleyjev, Singlaubov i Nor- thov odred pobijao je 10.000 civila u jugoisto noj Aziji u sklo- pu CIA-ine operacije zvane "Operation Phoenix" (Operacija Fe- niks).

Singlaub je 1984. godine bio lan jedne Pentagonove radne skupine okupljene u svrhu davanja preporuka za provo enje vojnih akcija u Srednjoj Americi. U svome izvješ u, taje skupi- na preporu ila Sjedinjenim Ameri kim Državama da stave na- glasak na nekonvencionalnu protupobunjeni ku strategiju rato- vanja.

Tijekom mandata predsjednika Reagana Singlaub je od dužnosnika Bijele ku e i Vije a za nacionalnu sigurnost (Natio- nal Security Council, NSC) primao pomo i naputke za svoje "privatne" aktivnosti u opskrbi kontraša. Nekadašnjega pomo - nika u Vije u za nacionalnu sigurnost Olivera Northa naveo je kao svoju vezu s Bijelom ku om... Na dijagramu prona enom u sefu Olivera Northa iznad rije i "Western Goals" (Ciljevi na Zapadu) bilo je napisano ime Linde Guell, generalne direktori- ce istoimene organizacije, Western Goals. U jednoj bilješci na tome dijagramu pisalo je da gospo a Guell radi za organizaciju CAUSA, a to je bio politi ki ogranak Moonove Crkve ujedinjenja i njezina elnika Bo Hi Paka, te da je putovala u Njema ku i u Južnu Koreju.³³

Bivši zamjenik direktora za operacije CIA-e Max Hugel tako- er je bio lan Vije a za nacionalnu politiku. Prije toga bio je direktor najve ega odjela u CIA-i - Odjela za tajne akcije i pro- tuobavještajne operacije.

³³ "The Council for National Policy, Past/Present Officers & Prominent Member Profiles" (Vije e za nacionalnu politiku: profil bivših i sadašnjih dužnosnika i istaknutih lanova), na www.watch.paircom.database2.html

F. William Engdahl

Jedan članak *Washington Posta* iz 1990. otkrio je kako je Max Hugel surađivao s Jonathanom Parkom, sinom Bo Hi Paka, osobom broj dva u Moonovoj organizaciji i predsjednikom Zaklade The Washington Timesa. Kao pukovnik u KCIA-i bio je ataše u južnokorejskom veleposlanstvu u Washingtonu.

Uz pomoć novca iz Moonove Crkve ujedinjenja, Max Hugel i Jonathan Park pokušali su preuzeti sve neovisne elektronske medije na cijelome području Washingtona D. C. Do 1990. preuzeli su sve do jednoga, uključujući i satelitsku i neovisnu radio-televiziju u National Press Buildingu. Opskrbljivali su čak 200 televizijskih postaja diljem Amerike, uključujući i CNN, nemontiranim ili montiranim filmskim reportažama o zanimljivim događajima i intervjuje s istaknutim dužnosnicima iz Washingtona. Tko god zna stoje montiranje ili uređivanje, može shvatiti koliko se taj materijal mogao koristiti u propagandne svrhe. Bivši dužnosnik CIA-e za tajne operacije Max Hugel bio je vlasnik televizijske kuće *Newslink*, koja je pripadala tome konglomeratu. Studio CNN-a u Washingtonu upošljavao je samo filmske ekipe kuće *Newslink*.³⁴

Kako pišu istražitelji Jim Halpin i Paul de Armond, iz temeljitih biografija osnivača, dužnosnika i članova Vijeća za nacionalnu politiku jasno se vidi da su mnogi od njih bili izravno povezani s organizacijama kao što su Malteški vitezovi, Vijeće za međunarodne odnose (Council on Foreign Relations, CFR), Crkva ujedinjenja Sun Myung Moona, Scientološka crkva (The Church of Scientology), Slobodno zidarstvo (masonstvo), CIA, Univerzalna i trijumfalna crkva (The Church Universal and Triumphant), Ku Klux Klan, Zaklada Templeton (Templeton Foundation), Rasisti i razni drugi kultovi i organizacije.³⁵

³⁴ "The Council for National Policy: Selected Member Biographies" (Vijeće za nacionalnu politiku: Životopisi biranih članova), na <http://www.seekgod.ca/cnp.ho.htm#fhugel>

³⁵ Halpin, Jim i De Armond, Paul, "The Merchant of Fear" (Trgovac strahom), *Eastside Week*, 26. listopada 1994.

Središte tih mutnih američkih mreža povezanih s tajnim službama bio je jedan mali dio takozvanih kršćanskih crkava i nekoliko odcijepljenih sekta, koje su sebe nazivale "kršćanskim cionistima", a njihovi pripadnici bili su poseban spoj procionista i navodno prokršćanskih vjernika. Srž njihove vjere bili su ratoborna agresivnost i duboka mržnja prema svima koji su se suprotstavljali njihovoj desničarskom ideološkom programu. Bili su savršeni partneri za američku vojnu industriju i njezin ratni stroj.

Deseto poglavlje

"KRISTOVI VOJNICI" - BIZARNI SVIJET KRŠ ANSKOG CIONIZMA

Molitva za Armagedon

Nemogu e je shvatiti kako se mogao dogoditi tako korjenit preokret u ameri koj vanjskoj politici u vremenu od predsjednika Eisenhowera iz pedesetih godina prošloga stolje a do predsjednika Georgea W. Busha iz 2001. godine, ako ne shvatimo jedan gotovo nepoznat imbenik - tj. ako ne razumijemo bazu politike mo i koju su stvorili ameri ki politiki ari i izraelski cionisti ki lobi desni arske stranke Likud, koji se stvorio oko ameri koga desni arskog kruga "ponovno ro enih krš ana".

Najizravnija i najparadoksalnija sudbina toga strateškog savezništva izme u Likuda i Sjedinjenih Ameri kih Država bilaje fanati na potpora nominalno krš anskih sekta i organizacija u militantnoj ekspanziji izraelske države. Iza te religiozne fasade stajao je dobro organiziran politiki stroj, izravno povezan s centrima mo i u Tel Avivu i Washingtonu.

Godine 1977. izraelske obavještajne službe, pod vodstvom dr. Jonaha Malachyja, potihom su po ele temeljito prou avati mnoštvo razli itih krš anskih organizacija u Sjedinjenim Americi kim Državama i svrstavati ih na temelju onoga što, u smislu svojih krš anskih uvjerenja, misle o postojanju izraelske države.

Ti izraelski istražitelji naišli su na najplodnije tlo u savezanim državama američkog Juga, koje su se tradicionalno temeljile na ropskoj proizvodnji pamuka i duhana i koja je bijela elita narastajima odgajana na vjerovanju u superiornost bijelaca nad crncima te nad običnim bijelcima, katolicima ili Židovima. Obični bijelci protestanti, bilo da su pripadali južnjačkim baptistima, metodistima ili nekoj drugoj brojnijoj karizmatičkoj sekti "ponovno rođenih kršćana" što su naciale na američkom Jugu poslije Drugoga svjetskog rata, bili su zreli za manipulaciju po pitanju države Izraela. Trebalo je samo na njega zgodan način prilagoditi njihovu teologiju.

Ironična je činjenica da su mnogi od tih "ponovno rođenih kršćana" bili antisemiti, protivnici Židova. Njihovi novi izraelski prijatelji to su dobro znali pa su ipak ipak krenuli postupno kršćanski put stvaranju strateškog saveza, u kojemu bi ta rastuća vojska glasila "ponovno rođenih kršćana" podupirala izraelske i proizraelske trustove mozga stvorenih u Washingtonu.

U uobičajenim uvjetima američki kršćanski cionisti ostali bi samo jedna od mnogih malenih sekta u Americi koje sebe nazivaju kršćanima. Događaji što su uslijedili poslije šokantnih terorističkih napada od 11. rujna 2001. godine i demagoško manipuliranje tim događajima od predsjednika Georgea W. Busha, pripadnika "ponovno rođenih kršćana", dramatično su to promijenili i kršćanski cionizam pretvorili u vrlo ozbiljnu političku snagu na američkoj političkoj pozornici, tim više što su većina njezinih pripadnika bili bijelci republikanci iz višeg srednjeg sloja. Oni su stvorili vrlo organiziran nacionalni politički stroj i svoju su moć koristili kao gotovo presudan faktor imbenik o kojemu je ovisilo hoće li neki kandidat za predsjednika ili član Vlade pobijediti ili izgubiti.

Kao što je znanstvenica Barbara Tuchman, Židovka, dokumentirala u svojoj poznatoj knjizi o britanskom cionizmu *Bible and Sword* (Biblija i mač), korijeni kršćanskog cionizma potječu od britanske imperijalne ideologije. Među njezinim nositeljima

bile su i neke vrlo istaknute osobe britanskoga političkog ustroja, poput lorda Palmerstona, lorda Balfoura i Shaftesburyja, za koje je potpora osnivanju židovske države u Palestini bila dio iskonstruirane ili umjetno stvorene ideologije, u kojoj su, bizarno, tvrdili kako je britanski narod "izabrani narod", "izgubljeno pleme Izraela". Taje ideologija britanskog imperijalizma dala mnogo pseudoreligijsko opravdanje.

Korijeni kršćanskog cionizma

John Nelson Darby, odmetnuti irski svećenik koji je umro 1881. godine, stvorio je pojam "uzašašća" i osnovao novu vrstu kršćanskog cionizma. Prema njegovoj viziji, posebni ljudi, koje je on nazvao "ponovno rođenim kršćanima", bit će uzneseni na nebo prije drugoga Kristova dolaska - bit će to njihovo "uzašašće". Darby je u središte svoje neobične nove teologije stavio i Izrael, tvrdeći kako će zbiljska židovska država Izrael postati "glavni Božji instrument, kojim će Bog ostvariti svoj plan o konačnoj bitki na Armagedonu".

Darby je mnogo putovao po Sjedinjenim Američkim Državama kako bi privukao ljude u svoju novu sektu i tako stvorio zametke američkog kršćanskog cionizma, uključujući i poznate američke tumače Biblije Cyrusa Scofielda i Dwighta L. Moodyja, koji je utemeljio Moody Bible Institute (Moodyjev biblijski institut) u Chicagu, kao i propovjednika iz tridesetih godina prošloga stoljeća Billyja Sundaya. Godine 1909. Scofield je objavio takozvanu Scofieldovu Bibliju, s bilješkama, u kojima odlomke iz Biblije tumači prema Darbyjevu kršćanskom cionizmu. Potkraj 20. stoljeća Scofieldova je Biblija postala temelj ukupnom uobičajenom američkom kršćanskom cionizmu i ponovno rođenih kršćana - toga najbrže rastućeg dijela kršćanske vjere u Sjedinjenim Američkim Državama.

Temelj djelovanja kršćanskih cionista, poput pastora Jerryja Falwella i Pata Robertsona, može se pronaći u projektu britan-

ske tajne službe i britanskoga vladajućeg ustroja. Svrha toga projekta bila je povećati američko carstvo i politiku u cionističkoj ideologiji. U razdoblju američkoga carstva, od pedesetih godina nadalje, američki kršćanski cionisti samo su preuzeli tu ideologiju i dali joj američki naziv. Bila je to religijska inačica englesko-američkim "posebnim odnosima", koje su tijekom Drugoga svjetskoga rata izgradili britanski premijer Winston Churchill i američki predsjednik Roosevelt.

Taj posebni soj "kršćana", koji su sebe nazivali kršćanskim cionistima i koji su bili najviše i aktivistički i glasački stroja za izbor Busha za predsjednika 2000. godine, propovijedao je doktrinu potpuno drukčiju od tradicionalnoga kršćanskog evanđelja tolerancije i ljubavi prema susedima i ljudima. Propovijedali su rat i mržnju, ratobornu vrstu vjerovanja koje je više sličilo krvavim križarskim ratovima iz 12. stoljeća, nego pravom kršćanstvu. Tlo na kojemu je izrasla bilo je duboka rasistička mržnja iz razdoblja poslije Građanskoga rata na američkom Jugu, koju su generacije bijelaca gajile prema crncima, katolicima i, ironično, Židovima kao "inferiornim" rasama. Njihova religija bila je religija o predstojećoj konačnoj bitki kod Armagedona, o "uzašašću", u kojemu će "odabrani" biti "uzneseni na nebo", a "nevjernici" izginuti u međusobnom pokolju.

Jedan palestinski kršćanin opisao ih je ovako: "Kršćanski cionizam, na političkoj razini, krajnje je pojednostavljen i besramno pristran. On podupire najekstremnija politička stajališta izraelske desnice te namjerno zanemaruje političku stvarnost i interese ili čak postojanje drugih skupina, uključujući i palestinske kršćane. U svojoj posvemašnjoj pristranosti oglašuje se i na međunarodne zakone, na međunarodna kršenja ljudskih prava i osnovna načela pravde".¹

¹ Kuttub, Jothan, "The Challenge of Christian Zionism" (Izazov kršćanskoga cionizma). *Cornerstone*, Izdanje 32, proljeće 2004.

U mjesecima poslije napada od 11. rujna, pastor Pat Robertson otvoreno je propovijedao da su muslimani "gori od nacista". Na svojoj televiziji *Christian Broadcasting Network* (Kršćanska televizijska mreža), u studenom 2002. godine, izjavio je: "Adolf Hitler bio je zao, ali ono što muslimani žele uiniti Židovima mnogo je gore". Robertson, koji tvrdi daje Božji odgovor, odbio se odreći svoga govora mržnje, unatoč velikom negodovanju javnosti. U nekim drugim javnim istupima uspoređivao je *Kuran* s Hitlerovom knjigom *Mein Kampf*, tvrdeći kako je to projekt za ovladavanje svijetom. To baš i nisu bile riječi koje bi Američki, kao naciji koja je još uvijek bila u šoku poslije 11. rujna, pomogle zaliječiti rane ih ste i prijatelje izvan zemlje.

U emisiji televizije *CBS* zvanj "Šezdeset minuta", iz listopada 2002., Robertsonov prijatelj, kršćanski cionist pastor Jerry Falwell izjavio je: "Mislim daje Muhamed bio terorist, nasilnik, uvijek rata..." Bushov "rat protiv terorizma" njegova je baza kršćanskih cionista nazvala sveti "križarski rat" protiv islama, "sukob civilizacije" sir Bernarda Lewisa, koji je, u svome slavljeničnom članku u časopisu *Foreign Affairs* iz 1993., profesor s Harvardskoga sveučilišta Samuel Huntington pretvorio u *Sukob civilizacija*. Po toj teoriji, poslije raspada Sovjetskoga Saveza glavni sukobi na svijetu događaju se između suprotstavljenih kulturoloških i religijskih identiteta.

U svome članku iz 1993. Huntington piše: "Svjetska politika ulazi u novu fazu, u kojoj će velike podjele unutar ovjeka anstava i glavni uzrok sukoba među državama biti kulturološki. Civilizacije - te najviše i kulturološke skupine ljudi - razlikuju se jedna od druge po religiji, povijesti, jeziku i tradiciji. Te su razlike duboke i postaju sve važnije. Od Jugoslavije, preko Bliskoga istoka do središnje Azije, trusne crte podjele civilizacija jesu crte bojišnice u budućnosti. U toj novoj eri kulturoloških sukoba, Sjedinjene Američke Države moraju stvoriti savez sa sličnim kulturama i širiti svoje vrijednosti kamo gdje to mogu. Gledajući

de druk njihova civilizacija, Zapad ih mora prihvatiti ako je to moguće, ali se i s njima sukobiti, ako bude nužno.²

Još 1993., samo nekoliko mjeseci poslije raspada Sovjetskoga Saveza, američki je ustroj tu "sliku neprijatelja" definirao kao islam. Bio je to uvod u "rat protiv terorizma" iz 2001. godine, tj. u blago prurušeni "rat protiv islama".

Kao odjek protuislamske gorljivosti Falwella i Robertsona, pastor Franklin Granam, sin poznatoga svećenika sekte Kršćanskih evangelista i prijatelj obitelji Bush pastora Billyja Granama, izjavio je poslije 11. rujna kako je islam "vrlo zla i zlo esta religija". Bivši predsjednik velike američke sekte zvane Južna baptistička konvencija (Southern Baptist Convention) Jerry Vines nazivao je proroka Muhameda najpogrdnijim mogućim imenima. Sve je to imalo cilj potaknuti u američkim građanima, u to vrijeme straha, mržnju prema islamskome svijetu i potporu Bushovu "ratu protiv terorizma".

Graham, koji je nadzirao organizaciju zvanu Samaritan Purse (Samaritanska škrinjica), bio je blizak savjetnik predsjednika Georga W. Busha za pitanja religije. Godine 2003. Graham je od američkih okupacijskih vlasti u Iraku dobio dopuštenje da svoje evangelike ko protuislamsko kršćanstvo uvede u tu zemlju, kako bi pridobio "obranike" za svoju fanatiku vrstu kršćanstva.³

Prema autorici Grace Halsell, kršćanski cionisti vjeruju kako "svakim potezom Izraela upravlja Bog, te kako bismo svi mi tre-

² Huntington, Samuel P., "The Clash of Civilizations?" (Sukob civilizacija?), *Foreign Affairs*, New York Council on Foreign Relations, ljeto 1993.

³ Kao pozadinu vidi Halsell, Grace, *Forcing God's Hand: Why millions pray for a quick rapture - and destruction of Planet Earth (Pritisak na Božju volju: zašto se milijuni ljudi mole za brzo uzašaše i uništenje planeta Zemlje.)*, Crossroads International Publishing, Washington, D.C., 1999.; dr. Atkin, Daniel, "Christian Leaders Urge "Biblical" vote for Bush" (Kršćanski vođe potiču na "biblijsko" glasovanje za Busha), 10. listopada 2004., www.annointed.net; Tuchman, Barbara, *Bible and Sword* (Biblija i mač), New York, 1956.; Wagner, prof. Donald, "Christian Zionists, Israel and the 'Second Coming'" (Kršćanski cionisti, Izrael i "drugi Kristov dolazak"), *The Daily Star*, 9. listopada, 2003.

bali te poteze odobravati i podržati, čak veličati".⁴ Sve je to pošlo od velike zvaničari kao novi sveti križarski rat protiv više od jedne milijarde sljedbenika islamske vjere.

Likudovi kršćanski cionisti u Americi

Kada je Likudova vlada Menahema Begin, 1977. godine, shvatila da je američki predsjednik Carter sklon davanju ljudskih prava Palestincima, uključujući i pravo na državu, Likud i njegovi neokonzervativni saveznici u Sjedinjenim Američkim Državama pošli su tražiti potporu izvan Carterove liberalne Demokratske stranke. Izraelska Laburistička stranka (Israeli Labor Party) podupirala je projekt "zemlja za mir", no Likud je bio za projekt stvaranja "Velikog Izraela", koji bi uključivao okupiranu palestinsku područja, Zapadnu obalu i Pojas Gaze, koje oni nazivaju Judeja i Samarija. Američki neokonzervativci, pristaše Likuda, okupljeni oko Irvinga Kristola, Richarda Perlea i ostalih, u to su vrijeme napustili Demokratsku stranku kako bi osnovali ono što se poslije nazvalo "neokonzervativizmom" i kako bi stvorili svoju bazu unutar Republikanske stranke Ronalda Reagana, čovjeka koji je i sam bio pod znatnim utjecajem kršćanske desnice.

Godine 1978. profesor Jona Malahi s Hebrejskoga sveučilišta (Hebrew University) iz Jeruzalema objavio je opsežan istraživački rad o američkim evangelistikim protestantskim skupinama, pod naslovom *American Fundamentalism and Israel: The Rela-*

⁴ Halsell, Grace, op. cit. Grace Halsell, koja je sama potječu iz konzervativne evangelističke kršćanske obitelji, u svojoj knjizi *Forcing God's Hand* obrazložila osobine Jerryja Falwella, Pata Robertsona i američkih kršćanskih cionista u odnosu na Likud. Svi Jerryjem Falwellom putovala je u Izrael kako bi iz prve ruke mogla proučiti vodeće političare toga pokreta i dokumentirala je njihove njezice poput dara, tj. privatnog mlađnjaka, koji je Falwell dobio od Beginove vlade, za pomoć pri stvaranju potpore Izraelu u Sjedinjenim Američkim Državama.

tion of Fundamentalist Churches to Zionism and the State of Israel (Ameri ki fundamentalizam i Izrael: Odnos fundamentalisti ke crkve prema cionizmu i Izraelskoj državi).

Malahi je otkrio brojne ameri ke protestantske sekte, ve i nom u ruralnim državama ameri koga Juga, koje su svoju teologiju povezivale s izraelskom državom neobi nim i doslovnim tuma enjem *Biblije*. Njihovi su se sve enici školovali na Moodyjevu biblijskom Institutu ili, mnogi, na ultrakonzervativnom Teološkom sjemeništu Johna Walvoorda tiTeksasu. Pomno su iš itavali *Scofieldovu Bibliju* iz 1909., s bilješkama u kojima su biblijski tekstovi "objašnjeni" kao tajanstvena proro anstva.

elnici stranke Likud i birani vjerski vo e silno su se trudili, poslije 1977., dovoditi u Izrael najkarizmati nije i esto najkorporiranije vo e tih ameri kih krš anskih sekta i tako stvoriti izravne veze izme u vodstva Likuda i krš anske desnice u Sjedinjenim Ameri kim Državama.

Menahem Begin po eo je redovito dolaziti u Washington na "doru ak uz molitvu za Izrael" sa sve enicima fundamentalistima, me u kojima su bili pastor Jerry Falwell, tadašnji elnik organizacije Moral Majority (Moralna ve ina) i pastor Pat Robertson, osniva Krš anske koalicije i televizije *Christian Broadcasting Network*. Kada je jedan Židov ukazao na injenicu da su ti krš ani antisemiti, Begin mu je, navodno, odbrusio kako ga nije briga sve dok podupiru Izrael u Sjedinjenim Ameri kim Državama.

Potpora konzervativnih krš ana Izraelu velikim se dijelom temelji na raznim proro anstvima o židovskome narodu u "posljednjim vremenima" koja se, prema njihovu vjerovanju, nalaze u cijeloj *Bibliji*. Oni ih drže kao nešto što ima glavnu ulogu u onome što zovu the end of the world as we know it, skra eno TEOTWAWKI, a zna i "kraj svijeta kakav poznajemo".

Evo nekih od naj eš e navo enih odlomaka iz *Biblije*, kojima se koriste krš anski cionisti kako bi našli potporu za svoje proro anstvo o "posljednjim vremenima" iz *Biblije kralja Jamesa (King James' Bible)*.

- *U onaj dan u init u Jeruzalem teškim kamenom svim narodima: Svi koji ga budu dizali teško e se izraniti, a skupit e se na nj svi narodi zemlje.*
(Zah 12,3)

Neizravan zaklju ak jest da e se židovski narod vratiti u Izrael, što se i dogodilo 1948. godine stvaranjem izraelske države. Poslije e se svi narodi svijeta okupiti protiv nje. Neki vjeruju da smo danas blizu te to ke. Ali Bog e pretvoriti Jeruzalem u vrstu stijenu. To se dogodilo kada su mirovni pregovori u Camp Davidu otkrili da budu i status Jeruzalema postaje glavni kamen spoticanja.

- *U onaj dan pregnut u da uništim sve narode koji do u na Jeruzalem. A na dom Davidov i na Jeruzalem izlit u duh milosni i molitveni. I gledat e na onoga koga su proboli, naricat e nad njim kao nadjedincem, gorkoga oplakivati kao prvenca.*
(Zah 12,9-10)

Mnogi konzervativni krš ani tuma e ovaj odlomak kao znak da e Židovi postati ponizni, da e prihvatiti Isusa kao svoga Gospodina i Spasitelja i da e postati krš ani.

- *Okolje prijestolja još (vidjeh) dvadeset i etiri prijestolja na kojima su sjedila dvadeset i etiri starca, obu ena u bijele haljine sa zlatnim krunama na svojim glavama.*
(Ock 4,4)

Konzervativni krš ani drže da brojka 24 predstavlja patrijarhe svih dvanaest drevnih plemena Izraela i dvanaest apostola. Kako bi istaknuli to zajedništvo, okupili su se oko Božjega prijestolja. Vjeruje se da e u to vrijeme svi biti krš ani.

- *Ne pustošite ni Zemlje ni mora ni stabala dok ne "zabilježimo" pe at sluge našega Boga "na njihovim elima". Tad uh broj zabilježenih pe atom. Sto etrdeset i etiri tisu e iz svih plemena Izraelovih sinova.*
(Otk 7,3-4)

- *Potom sam imao ovo vi enje: Janje stoji na Sionskoj gori i s njim sto etrdeset etiri tisu e osoba koje su imale napisano "na svojim elima" njegovo ime i ime njegova Oca. To su oni koji se nisu okaljali sa ženama; to su djevice. Oni prate Janje, kud god ono ide. Oni su otkupljeni od ljudi kao prvjenci Bogu ijanjetu.*
(Otk 14,1-4)

ini se da ti odlomci daju naslutiti kako se 144.000 židovskih djevoja, iako se spol ne spominje, obratiti na krš anstvo i biti "blagoslovljeno pe atom". Na elu e im biti napisano ime Gospodinovo i bit e sljedbenice Jaganjca, tj. Krista. Neki krš a ni drže kako je skriveni smisao tih stihova da e se 144.000 Židova preobratiti na krš anstvo, a potom pokušati preobratiti ostale Židove u Izraelu.⁵

Velika ve ina krš anskih crkava u Americi i drugim zemljama vrlo je kriti na prema teološkim tvrdnjama krš anskih cionista. Vije e crkava Bliskog istoka (The Middle East Council of Churches), koje predstavlja isto nja ke i isto ne krš anske crkve na Bliskom istoku, optužilo je krš anske cioniste da "nasilno name u devijantno iskazivanje krš anske vjere i pogriješno tuma enje *Biblije*, koje je podložno politi kom programu moderne izraelske države". Prema njihovim rije ima, krš anski cionizam "odbacuje pokret za jedinstvo krš ana i me ureligijsko razumije vanje".

Uzašaš e za "izabrani Božji narod"

Krš anski je cionizam postojao još prije negoli je Hertzl osnovao moderni židovski cionizam, potkraj osamdesetih godina 20. stolje a. Neke odmetnute protestantske sekte iz vremena engleskoga gra anskog rata s po etka 17. stolje a vjerovala su da su oni izabrani Božji narod, "izgubljeno pleme Izraela".

Neki istaknuti britanski imperijalisti bili su krš anski cionisti, a me u njima su bili lord Palmerston, lord Shaftesbury, Lloyd George i lord Balfour, koji je 1917. izdao Balfourovu deklaraciju

⁵ Ontario Consultants on Religious Tolerance: CHRISTIAN ZIONISM: CHRISTIAN SUPPORT FOR THE STATE OF ISRAEL: THE POLITICS AND THEOLOGY OF ARMAGEDDON (KRŠ ANSKI CIONIZAM: KRŠ ANSKA POTPORA IZRAELSKOJ DRŽAVI: POLITIKA I TEOLOGIJA ARMAGEDONA), na www.religioustolerance.org/chr_isra.htm

kojom je Židovima dao domovinu u Palestini, koja je tada bila pod britanskim protektoratom. Njima je ta ideologija opravdavala britanski imperijalizam kao religijsku misiju.

Krš anski su cionisti tvrdili daje zemlju Izrael Bog dao židovskome narodu te da se svi Židovi, kako bi se dogodio drugi Kristov dolazak, moraju vratiti u Izrael za završnu bitku kod Armagedona - neku vrstu posljednje manihejske bitke izme u sila dobra i sila zla.

Tvrdili su da e to uništiti Zemlju. ak su to nazivah "posljednjim vremenima". Ali "dobra vijest" za krš anske cioniste bilaje vijest da e oni, kao "pravi vjernici", biti iznenada svetim "uzašaš em" uzneseni na Nebo i da e tako biti pošte eni strahota nuklearnog holokausta na Armagedonu.

Njihova je teologija bila opasna zamisao manihejske apsolutisti ke podjele na crno i bijelo, na borbu izme u dobra i zla, koja je na savez izme u Sjedinjenih Ameri kih Država i Izraela, naravno, pod njihovim vodstvom, gledala kao na borbu protiv sila "zla", posebice islama i muslimana. To u sje anje priziva izjavu ameri kog predsjednika Georgea W. Busha, kada je, neposredno poslije napada od 11. rujna 2001., govore i o "novom križarskom pohodu", rekao: "Ili ste s Amerikom, ili ste protiv nas".

Ironija je u tome što su se, iza proizraelske fasade, krš anski cionisti poput Falwella i Robertsona cini no koristili svojim vezama s izraelskim Židovima u svrhu promicanja vlastitog antisemitskog politi kog programa.

Uri Avneri, vo a izraelske mirovne organizacije Guš Salom, govore i o teologiji tih krš ana, tobože prijatelja Izraela, rekao je: "Prema njihovim teološkim vjerovanjima, Židovi se moraju okupiti u Palestini i na cijelome njezinu teritoriju uspostaviti židovsku državu kako bi omogu ili Drugi Kristov dolazak... Ti evangelisti ne vole otvoreno govoriti o onome što prethodi - prije dolaska (Mesije), Židovi se moraju obratiti na krš anstvo. Oni koji se ne obrate, nestat e u divovskom holokaustu bitke na Armagedonu. To je u biti antisemitski nauk...". To jest, svi

Zidovi koji ostanu vjerni svojim starozavjetnim vjerovanjima bit će poubijani.⁶

Tome organiziranom lobiju "ponovno rođenih kršćana", ultrakonzervativnih birača, pripisana je zasluga za ponovni izbor Georgea W. Busha za predsjednika, 2004. godine. Prema jednoj analizi američkih glasačkih blokova iz 2003., kršćanska desnica je najviše i aktivni društveni pokret u Sjedinjenim Američkim Državama i najviše i birački blok u Republikanskoj stranci Georgea Busha.⁷

Dana 19. listopada 2004. dr. Daniel Akin, dekan Baptističkog teološkog sjemeništa za jugoistok Amerike (Southern Baptist Theological Seminary) objavio je Otvoreno pismo, koje su potpisala 72 svećenika Evangelističke crkve i u kojemu potiču američki narod da se "pri izboru kandidata vode biblijskim vrijednostima". Kao razloge zbog kojih treba glasovati za republikance a ne za demokrate, naveli su homoseksualne brakove, istraživanje maternih stanica i navodnu obranu od "terorista". Pismo su potpisali najistaknutiji članovi kršćanske cionističke desnice, koji podupiru Busha i Šarona kao dio programa o "ispunjenju biblijskog proročanstva".

Ključni imbenik u pojavi kršćanske desnice posljednjih godina u Americi jest organizirano djelovanje u svrhu postizanja političkog utjecaja, a ne samo radi religioznog životnog stila i crkvene pobožnosti.

Godine 1979. pastor Jerry Falwell, član Odbora za nacionalnu politiku i vodeća osoba iz redova kršćanskih cionista, pokrenuo je organizaciju pod nazivom Moralna većina (Moral Majority), sa svrhom "mobiliziranja kršćanske crkve u ime moralnih i društvenih pitanja te poticanja vjernika na sudjelovanje u političkom procesu".

⁶ Uri Avneri, "Two Souls" (Dvije duše), *Ma'ariv*, 8. lipnja 2002.

⁷ Berlet, Chip i Hardisty, Jean, "Drifting Right and Going Wrong" (Odnese-ni udesno i otišli u pogrešnom smjeru), *NCJW Journal*, zima 2002., str. 8. - 1L

"Moralna većina" ubrzo je postala svakome poznato ime. Pomoću u svoga karizmatičnog vođe Falwella, ta je organizacija mobilizirala tisuće crkava i milijune registriranih glasača za stvaranje kršćanskoga političkog bloka, i onoga stoje postalo poznato kao kršćanska desnica.

Falwella su ubrzo poticali salijetati ambiciozni budući političari, ne bi li dobili njegovu potporu i potencijalne glasove. On je, pak, kandidate vrednovao po tome prihvaćaju li ili ne pitanja važna za izraelsku stranku Likud, s kojom je u međuvremenu postao prilično blizak. Po Americi je letio luksuznim privatnim mlažnjakom što mu ga je za jednog putovanja u Izrael darovao Likudov premijer Menahem Begin.

Otprilike u isto vrijeme, potkraj sedamdesetih godina prošloga stoljeća, kada je kršćanska desnica službeno osnovana, neke su izraelske organizacije poele shvaćati da im savez s kršćanskim cionistima u Americi, pomoću većeg utjecaja na američku politiku, može povećati ugled i važnost na međunarodnoj razini.

Potpora kršćanske desnice državi Izrael, uz njezinu snagu u Americi, privukla je pozornost izraelskih interesnih skupina. Iako svjesne svojih dijametralno suprotnih društvenih i religijskih stajališta, neke su izraelske političke organizacije savez s kršćanskim cionistima vidjele kao ključni imbenik u promicanju pozitivne slike o Izraelu u Americi kojim političari i u krugovima moćni.

Američki političari Židovi u potporu su se protivili savezu s kršćanskom desnicom i taj su pokret doživljavali kao mogućeg neprijatelja. Ali kada je službeni ustroj kršćanske desnice uvrstio taj pokret i pretvorio ga u moćan politički blok u SAD-u, ta je strepnja ubrzo išla na zla, a razne izraelske skupine shvatile su da će im savez s tim blokom biti od koristi u ostvarivanju njihovih političkih interesa.⁸

⁸ Haija, Rammy M, THE ARMAGEDDON LOBBY: DISPENSATIONALIST CHRISTIAN ZIONISM AND THE SHAPING OF US POLICY TOWARDS ISRAEL-PALESTINE, (ARMAGEDONSKI LOBI: DISPENZACIONALISTI KI

Ti ameri ki zagovornici religije tvrdili su kako im je Bog rekao stvari poput one trebaju li Sjedinjene Ameri ke Države i i u rat protiv Iraka. U jednom linku pod naslovom "Trebamo li u i u rat s Irakom?" Roy A. Reinhold je, 5. velja e 2003. godine, pišu i o razgovoru sa svojim bogom, napisao: "Mnogi se pitaju je li predstoje i rat s Irakom, koji vode Sjedinjene Ameri ke Države i koalicija država, vrijedan ratovanja i je li ispravno to u initi. U subotu, 1. velja e 2003. godine, podigao sam ruke na molitvu i Gospodin mi je progovorio... Želio sam znati je li Božja volja i i u rat ili ne i i... Gospodin je rekao: 'Kažem da se u e u rat s Irakom'".

Zatim je napisao: "Gore navedeno stavio sam na svoje oglašne plo e i svi su željeli znati 'koji je Božji razlog (razlozi) za ulazak u rat s Irakom'. To mi pitanje nije palo na pamet, zato što sam osobno jednostavno prihvatio Božje smjernice."

Sirova ideologija mržnje ameri kih krš anskih cionista, koji tvrde da imaju osobnu potporu od Boga, bila je opasan zaokret ameri ke politike prema ekstremnoj desnici. Neki krugovi oko predsjednika Busha i njegovoga povjerljivog savjetnika za politiku Karla Rovea nastojali su, zbog strahova i neizvjesnosti ameri koga naroda glede pitanja poput istospolnih brakova, pretvoriti Ameriku u teokratsku državu, upravo suprotno željama ve ine Amerikanaca. Rove je bio tvorac Bushova odnosa s fundamentalisti kom krš anskom desnicom još u vrijeme dok je Bush bio guverner Teksasa.

Obnova Salomonova hrama

Ameri ki krš anski cionisti i njihovi saveznici imaju dugoro an program koji bi lako mogao izazvati novi svjetski rat. Neki neokonzervativci kažu kako je taj rat zapo eo 11. rujna 2001. Zovu ga " etvrti svjetski rat", tvrde i daje Hladni rat bio zapravo "tre i svjetski rat".

Ti su krugovi željeli uništiti svetu islamsku džamiju Al Aksu u Jeruzalemu i na njezinu mjestu ponovno sagraditi biblijski Salomonov hram, u kojemu bi ponovno prinosili životinje kao žrtvu. Glavni tvorac toga opasnog ludila bio je Michael Ledeen, blizak savjetnik Bushove Bijele ku e i Karla Rovea.

Tijekom sedamdesetih godina prošloga stolje a lice krš anskih vjerskih obreda u Sjedinjenim Ameri kim Državama preobrazili su tada novi "televizijski evangelisti", me u kojima su se isticali pastor Jerry Falwell i njegova organizacija Moralna ve ina, pastor Pat Robertson i njegova televizija "700 Club", koja je oslobodila pla anja poreza, što njegovoj organizaciji godišnje donosi stotine milijuna dolara, te pisac Hal Lindsay sa svojom serijom romana *Rapture* (Uznesenje), o kraju civilizacije u kona noj bitki kod Armagedona, na podru ju današnjega Izraela. Ti "ponovno ro eni krš ani", kako sami sebe nazivaju, po eli su dominirati ameri kim medijima. Poslije se pokazalo da su mnogi od njih, uklju uju i i protuislamiste Falwella i Robertsona, bili prisno povezani s izraelskom desnicom, a neki su imali veze i s CIA-om.

Grace Halsell, koja je nedavno preminula, odrasla je na istoime tekšaškom tlu na kojemu je dominirao krš anski fundamentalizam koji je zahvatio Georgea W. Busha. Šezdesetih je godina postala pisac govora za Bijelu ku u, a poslije toga hrabra novinarka, koja je svoje posljednje godine života posvetila razotkrivanju opasnih veza Falwella i ostalih takozvanih ponovno ro enih krš ana s izraelskom desnicom.

Tijekom osamdesetih godina, kako bi shvatila fenomen "ponovno ro enih" krš ana, koji je u to vrijeme harao Sjedinjenim

Ameri kim Državama, gospo a Halsell je, sa skupinom koju je predvodio Falwell, otputovala u Izrael. O tome je napisala: "Moje me istraživanje dovelo do pitanja zašto krš anin poput Jerryja Falwella moli za kraj svijeta? Moramo li potpuno uništiti ovaj svijet da bismo stvorili 'novo nebo i u novu zemlju?'" Njezini su zaklju ci bili doista uznemiruju i.

Na zajedni kom biblijskom putovanju po Izraelu i Svetoj zemlji, 1983. godine, shvatila je daje Falwell postao blizak prijatelj izraelske desnice. Uo ila je jednu zanimljivu injenicu - da Falwellovo putovanje nije bilo posjet krš anskim mjestima u Svetoj zemlji, nego putovanje koje su u cijelosti vodili izraelski vodi i i na kojemu su se posje ivala samo mjesta koja su Izraelcima bila od interesa. Štoviše, izraelska mu je Vlada darovala osobni privatni mlažnjak Lear kako bi mogao putovati po Sje dinjenim Ameri kim Državama.

Falwell i neki drugi "ponovno ro eni" ameri ki krš anski fundamentalisti govorili su da vjeruju kako je "Božja volja" to što Izrael namjerava ostvariti ve u dominaciju na Srednjem istoku, jer e to svijet još više približiti biblijskome "sudnjemu danu", kada e "pravi vjernici" biti spašeni i u misti nom "uzašas u" uzneseni na nebo, a ostali e biti uništeni u završnoj bitki kod Armagedona. U toj e se bitki, prema mišljenju Falwella i njegovih prijatelja, Židovi sukobiti s muslimanima.

Gospo a Halsell intervjuirala je više Amerikanaca aktivno uklju enih u nastojanja da "ubrzaju" kona ni Armagedon. Jedan od njih bio je Terry Risenhoover, naftas iz savezne države Oklahoma i "ponovno ro eni" krš anski cionist, koji je bio blizak Bijeloj ku i za vrijeme mandata predsjednika Reagana. Risenhoover je otvoreno govorio o svojim stajalištima. Financirao je ljude u Izraelu i u drugim zemljama, koji e ponovno sagraditi srušeni Salomonov hram, takozvani tre i hram, na mjestu jednog od najve ih islamskih svetišta, Kupoli na stijeni džamije Al Aksa u Jeruzalemu.

Godine 1985. bio je predsjednik Ameri kog foruma za židovsko-krš ansku suradnju (American Forum for Jewish-Christian

Cooperation) i, kao i direktor toga foruma Doug Krieger i ameri ki rabin David Ben Ami, blizak prijatelj izraelskog premijera Ariela Šarona. Bio je i predsjednik Zaklade jeruzalemskoga hrama (The Jerusalem Temple Foundation), " iji jedini cilj jest ponovno sagraditi hram na mjestu sadašnjega muslimanskog svetišta".

Risenhoover je na mjesto tajnika za me unarodna pitanja te zaklade postavio Stanleya Goldfoota, bivšeg lana teroristi ke skupine zvane Stern Gang (Sternova banda), kojega je Ben Gurion nazivao nacistom. Prema pisanju izraelskoga lista *Davar*, Goldfoot je u srpnju 1946. postavio bombu u hotelu Kralj David u Jeruzalemu, od koje je poginulo stotinjak britanskih grana.

Risenhoover je u jednom intervjuu gospodi Halsell ovako hvalio Goldfoota: "On je vrlo vrst, legitiman terorist. On je sposoban o istiti mjesto za gradnju hrama." Goldfootov zamjenik Yisrael Meida rekao je gospo i Halsell: "Onaj tko kontrolira Brdo hrama, kontrolira Jeruzalem. Onaj tko kontrolira Jeruzalem, kontrolira zemlju Izrael", što je nova ina ica poznate geopoliti ke izreke sir Halforda Mackindera: "Onaj tko kontrolira Srednju Europu, kontrolira središnju zemlju (Heartland); onaj tko kontrolira središnju zemlju (Rusiju itd.), kontrolira 'svjetski otok', onaj tko kontrolira 'svjetski otok', kontrolira svijet.

Godine 1998., u jednoj izraelskoj okružnici postavljenoj na internetske stranice *Voice of Temple Mount* (Glas Brda hrama), pisalo je kako je cilj te organizacije "osloboditi" muslimanska svetišta oko Al Akse i izgraditi židovski hram na tome mjestu. "Sazreo je trenutak za ponovnu izgradnju hrama", objavili su. Zatim su pozvali izraelsku Vladu da "okon a pogansku (sic) islamsku okupaciju" zemlje na kojoj je džamija. "Izgradnja tre ega hrama je blizu", navijestili su 1998. godine.

U rujnu 2000. Izraelac Ariel Šaron poveo je veliku skupinu izraelske policije na svetište Al Aksa. Bila je to namjerna religijska provokacija, koja je potaknula obnovu Intifade. Saronovi su prijatelji tajno kopali tunel do Al Akse, koji bi se navodno

iskoristilo za miniranje toga islamskoga svetišta kada za to do e pravi trenutak. Projekt izgradnje tre ega hrama za neke nije fantazija, iako je sulud.

Pokojni dr. Isa Nahleh, bivši visoki savjetnik palestinskog izaslanstva pri Ujedinjenim narodima, upozoravao je na "zlo ina ku urotu" krš anskih evangelista i cionisti kih terorista za rušenje džamije Al Akse. Potvrdio je da su neki pripadnici ameri kih krš anskih evangelista i židovskih terorista osnovali Zakladu jeruzalemskoga hrama (The Jerusalem Temple Foundation). Rekao je kako zamišljeni projekti te zaklade, prema onome što piše u jednoj njezinoj brošuri, uklju uju "pripreme za gradnju tre ega hrama u Jeruzalemu..."

Potvrdio je da je me u tim urotnicima bio i ovjek koji je kasnije postao jedan od najvažnijih neokonzervativaca Georgea W. Busha, pripadnik uskog washingtonskog kruga Michael Ledeen, koji je bio blisko povezan s Bushovim savjetnikom za politiku Karlom Roveom. Nahleh je izjavio: "U listu *New Republic* od 18. lipnja 1984., Barbara i Michael Ledeen objavili su lanak pod naslovom "Stoje zajedni ko krš anskim i židovskim fundamentalistima? Zavjera oko Brda hrama."

Nahleh je rekao i ovo: "...Goldfoot krš ane vidi kao logi ne saveznike, jer vjeruje da su krš anski fundamentalisti pravi cionisti današnjice. Prema Goldfootovu stajalištu, krš ani su nada sve ti koji shva aju kako se 'približavamo klju nom razdoblju u povijesti Zemlje pa žele ispuniti proro anstvo i tako ubrzati dolazak Mesije...' Jedan židovski političar prošloga nam je ljeta u Jeruzalemu to objasnio ovako: 'Oni vjeruju da e, kada hram bude ponovno sagra en, Isus ponovno do i. Mi o ekujemo prvi dolazak Mesije. Sagrađimo hram, da vidimo kako Mesija izgleda'."

Nahleh je nastavio: "...Izgleda daje taj gorljivi mesijanizam bio dio poticaja skupini od dvadeset pet radikalnih židovskih nacionalista koji su nedavno uhi eni u Jeruzalemu pod optužbom koja uklju uje ubojstvo, pokušaj ubojstva, posjedovanje oružja i

eksploziva ukradenih od Izraelske vojske te lanstvo u jednoj teroristi koj organizaciji.

.. Tako er je poznato da je jedan od uhi enika pri uvni pilot Izraelske vojske. Taj je pilot, koji se vratio religiji, svojim suurotnicima predložio da ukrade F-16 kada ga sljede i put pozovu, i bombardira dva muslimanska svetišta na Brdu hrama. Skupina je zabranila njegov plan jer bi time mogao biti ošte en Zapadni zid i pilot se ne bi mogao spustiti negdje u Izraelu. Urotnici su se ipak odlu ili za uporabu eksplozivnih sredstava na Brdu hrama."

Michael Ledeen, koji je radio u neokonzervativisti kom trustu mozgova zvanom Ameri ki poduzetni ki institut, u Washingtonu, s Richardom Perleom i drugim vode im neokonzervativcima, bio je i savjetnik političkom strategu u Bijeloj ku i Karlu Roveu. On je bio jedna od vode ih osoba Bushova Projekta za novo ameri ko stolje e - plana za ovladavanje svijetom.

Grace Halsell se godine 1986. priklju ila evangelisti Jerryju Falwellu na još jednom putovanju u Svetu zemlju. O planovima za uništenje džamije Al Akse i Kupole na stijeni napisala je: "Plan o preuzimanju Haram al Šarifa postaje sve više institucionaliziran, sve bolje organiziran i financiran, i stje e sve više pristasa u Jeruzalemu i u Sjedinjenim Ameri kim Državama".

Oni "aktivno i potihom kupuju zemlju oko Brda hrama" i tu zada u drže "važnom i monumentalnom". Imaju Institut za istraživanje hrama (Institute for the Research of the Temple), kako bi utvrdili to ne planove i dimenzije Hrama.

Jop je dodala: "Konzultirano je najmanje sedam rabina, me u njima i najve i duhovni vo e izraelskoga pokreta za izgradnju novih naselja zvanog Guš Emunim, koji su bili informirani i znali su razli ite stupnjeve djelovanja i planove te židovske teroristi ke organizacije. Livini, koji je optužen za pripremanje postavljanja bombe u Kupolu na stijeni i Al Aksu, rekao je kako je osobito rabin Ovadiajosefo toj zamisli govorio s odobravanjem. Nijedan od glavnih izraelskih rabina nije osudio pokušaje uništavanja te džamije."

Gospo a Halsell još je dodala: "Izgleda da su izraelski elnici nedvojbeno povezani s ameri kim Židovom i evangelistom Mike-om Evansom, koji je u jednoj posebnoj jednosatnoj TV emisiji fotografiran ispod džamije, sa židovskom kopicom na glavi, s jednim izraelskim 'stru njakom' za relikvije. Taj stru njak otvara vrata i izjavljuje: 'Upravo ondje uvamo svetinju nad svetinjama'.⁹"

Sustav financijske potpore među ameri kim evangelistima za uništenje džamije prešao je u ilegalu nakon stoje 1984. godine objavljen jedan lanak u kojemu su poimeni no navedene osobe, poput Terrvja Risenhoovera, koje su prikupljale velike koli ine novca za obranu židovskih terorista koji su pokušali uništiti to muslimansko svetište.

"U Jeruzalemu su nam vodi i skupine od 850 Falwellovih krš ana kod Zapadnoga zida rekli da gledamo mjesto nekadašnjega hrama i istodobno mjesto na kojemu e biti sagra en novi hram", navodi gospo a Halsell.

Intervjuirala je dr. Johna VValvoorda, dekana Teološkog sjemeništa iz Dallasa i govornika na Falwellovoj "Proro anskoj konferenciji" (Prophecy Conference) iz 1985. godine u Jeruzalemu. On *Bibliju* tuma i tako što kaže kako Bog želi da krš ani pomognu Židovima sagraditi židovski hram. On i "ostali ponovno ro eni" krš ani svjesni su važnosti Kupole na stijeni i Al Akse, ali, kako kaže Hal Lindsey, "s preprekama ili bez njih, sigurno je da e hram biti ponovno sagra en, to zahtijeva proro anstvo".

Jerry Falwell i svi glavni ameri ki TV evangelisti propovijedali su da židovski hram "mora" biti sagra en.

Prihvatili su to kao dio svoje teologije, op enito poznate kao dispencionalizam, koja zahtijeva sedam "dispenzija", tj. vremenskih razdoblja, te po inje s okupljanjem svih Židova u Palestinu i uklju uje gradnju hrama. U knjizi *The Late Great Planet*

Earth (Pokojni veliki planet Zemlja), autorica Hal Lindsey napisala je da "ostaje još samo jedan doga aj do potpunog postavljanja pozornice za ulogu Izraela u posljednjem velikom inu njezine povijesne drame. A to je izgradnja drevnoga hrama na njegovu starome mjestu. Prema Mojsijevu zakonu, postoji samo jedno mjesto gdje taj hram može biti sagra en. To je Planina Moriah. Upravo su ondje bila sagra ena dva nekadašnja hrama."¹⁰

Dakle, u Sjedinjenim Ameri kim Državama postoji golem sustav potpore svakoj akciji koju bi židovski teroristi mogli poduzeti za uništenje Al Akse. Unište li to svetište, svi glavni TV evangelisti to bi jednostavno nazvali "božjim djelom".

Grace Halsell napisala je i ovo: "Fanatici koji pripadaju onome što bi golema ve ina krš ana i Židova mogla nazvati ludom manjinom, kojoj ne pripada više od 5% cjelokupnog stanovništva Izraela, ipak su kadri razoriti to najsvetije islamsko svetište u Jeruzalemu, a taj bi in lako mogao prouzro iti svjetski rat, u koji bi bile uklju ene Rusija i Sjedinjene Ameri ke Države.

Taj fanati ni pred-tisu ljetni dispencionalizam po eo je dominirati ameri kim evangelizmom i fundamentalizmom, osobito pomo u utjecaja Teološkog sjemeništa iz Dallasa i Moodyjeva biblijskog instituta. Taj je pokret stekao popularnost unutar evangelisti kih krugova, posebice u Americi i poglavito poslije 1967. godine, podudarivši se s arapsko-izraelskim Šestodnevnom ratom i nekoliko godina poslije toga, tj. sedamdesetih godina 20. stolje a, kada je objavljena knjiga Hal Lindsey *Pokojni veliki planet Zemlja*."

Klju na tvrdnja koja proizlazi iz njihova itanja biblijskog proro anstva, u emu se uglavnom oslanjaju na proroke Daniela i Zaharija te na Knjigu otkrivenja, jest tvrdnja da e židovski hram ponovno biti sagra en na Brdu hrama, prije Kristova ponovnog

⁹ Nahlezh, dr. Isa, "The Criminal Conspiracy between Christian Evangelists and Zionists Terrorists to Destroy the Al Aqsa Mosque" (Zlo ina ka urota krš anskih evangelista i cionisti kih terorista o uništenju džamije Al Akse), na www.palestine-encyclopedia.com

⁹ Ibid.

dolaska na Zemlju, kako bi obnovio Kraljevstvo Izraela sa sjedištem u Jeruzalemu. Taj ključ nije dogadaj, po njima, bitan i povod za potaknuti rat kod Armagedona.

Ta su vjerovanja pogoršala odnose između arapskih muslimana i arapskih kršćana, jer su potaknula strahove od ponovnih zapadnjačkih vojnih pohoda, poput onih iz vremena križarskih ratova.

Rat iz 1967. godine kao prekretnica

Šestodnevni rat iz 1967. godine i njegove posljedice označile su prekretnicu u zanimanju evangelika za Izrael i cionizam. Jerry Falwell je o suvremenom Izraelu pokušao govoriti tek poslije izraelske vojne pobjede iz 1967. godine.

Falwell se tada potpuno promijenio. Ušao je u politiku i postao žestok pristaša cionističke države. Godine 1967. Sjedinjene Američke Države bile su duboko zaglubljene u Vijetnamski rat. Mnogi su ljudi imali osjećaj poraza, bespomoćnosti i malodušnosti, pa su mnogi, među njima i Falwell, svoj pogled dirali prema Izraelu, zato što su ga držali vojno snažnim i nepobjedivim.

Osnutak izraelske države iz 1948. godine i osvajanje Jeruzalema i Zapadne obale iz 1967. godine, kada su Židovi, u oba slučaja, porazili združenu arapsku vojsku, novi naraštaj američkih i europskih teoretičara kraja svijeta, i to prije početka novoga tisućljeća, sve je više doživljavao kao znakovito ispunjenje biblijskoga proročanstva.

Tast Billyja Grahama Nelsona Bell, urednik utjecajnog glasila konzervativnih evangelista *Christianity today*, u jednom je uvodniku iz 1967. godine napisao: "Injenica daje, prvi put poslije više od 2.000 godina, Jeruzalem opet u rukama Židova, pruža pravi avatelu *Biblije* oduševljenje i vraća mu vjeru u to što je vjerodostojnost *Biblije*".

George W. Bush u rukama jednog kršćanskog cionista

Ta udna vrsta američkog desničarskog kršćanstva stekla je najveći momentum kada je George W. Bush ušao u Bijelu kuću, u siječnju 2001. godine.čovjek koji je Georgea Busha, u vrijeme dok je bio guverner Teksasa, savjetovao po pitanju takozvanog "milosrdnog konzervatizma", stajanje zbunilo mnoge glasače, bio je Marvin Olasky, utjecajan tekasaški neokonzervativac, profesor na Sveučilištu u Teksasu (University of Texas) i urednik časopisa *World*.

Marvin Olasky je američka nacionalna ica Douga Feitha ili Michaela Ledeen. Bio je Bushov savjetnik od povjerenja, a njegova knjiga *The Tragedy of American Compassion* (Tragedija američkoga milosrđa) bila je jedino štivo koje je Bush naveo kao svoje nadahnuće za nacionalni politički program.

Po Olaskyju, "tragedija" američkog milosrđa jest u tome što milosrđe uopće nema. Po njemu, nevolja nije pošla s Amerikom kao "velikom društvom" ni s New Dealom, nego s Jane Addams. Dok gospođa Addams, ta istinski pobožna žena, nije donijela u Hull House svoje sentimentalne ideje o "milosrđu", religijske su skupine dijelile molitvene pamflete, a ne hranu, i prisiljavale su siromašne da idu u crkvu, a nisu im pružale utočište. Budući da samo Bog može spasiti siromašne, sve osim duhovnog spasenja donosi više štete nego koristi.

Karl Rove, "mozak" koji je stajao iza Bushova izbora za predsjednika, strateg za prljave političke trikove, upoznao je Olaskyja s Bushom, stajanje dovelo do "milosrdnog konzervatizma" u predsjedničkoj kampanji iz 2000. godine i do Bushove "inicijative utemeljene na vjeri".

Sedamdesetih godina prošloga stoljeća Olasky je bio član Komunističke stranke SAD-a. Potom je odbacio svoju židovsku vjeru i obratio se na radikalno kršćanstvo. Mislivši na sebe i Busha, kao suprotnosti kandidatu Demokratske stranke Johnu Ker-

ryjti, Olasky je napisao: "Drugo što obojica možemo re i i što uistinu govorimo jest da se nismo sami spasili. Samo Bog spašava grješnike (a ja s punom sigurnoš u mogu re i da sam bio najgori među njima). Sada kada smo ponovno ro eni, ne moramo se opravdavati. Budu i da smo spašeni, ne moramo biti spasiitelji."

U toj se izjavi uo prizvuk zapanjuju e Bushove izjave novinaru Bobu Woodwardu, koja glasi: "Ne trebam objašnjavati zašto nešto govorim. To je ono što je zanimljivo kada si predsjednik... Ne mislim da ikome dugujem objašnjenje."

Bush, koji tvrdi da se po etkom osamdesetih godina i sam spasio od alkoholizma i kokaina, okružio se ljudima poput Olaskyja i Rovea. Rove je oko Busha izgradio politički stroj koji se usredotočio na fanatiku potporu kršćanskih evangelista i sedam milijuna kršćanskih cionista koji Šaronu i izraelsku agresiju drže biblijskim prorokanstvom o "konačnoj bitki kod Armagedona". Taje skupina dala opravdanje za Bushov rat protiv islama, pod krinkom "rata protiv terorizma".

Izraelski premijer Ariel Šaron dao je poticaj Bushovu ponovnom izboru za predsjednika, što u glavnim američkim medijima nije gotovo ni zapaženo. Dva tjedna prije izbora iz 2004. godine, to nije 17. listopada, Šaronova osobna veza s američkim kršćanskim evangelistima, rabin Yechiel Eckstein, vodio je Treći i godišnji dan molitve i solidarnosti s Izraelom (The Third Annual Day of Prayer and Solidarity with Israel). Stajao je uz Ralphi Reeda, "ponovno ro enog kršćanina" i štitenika Pata Robertsona. Reed je bio koordinator Bushove kampanje za jugoistočnu dio SAD-a. Eckstein i Reed pozvali su 21 izraelskog diplomatskog predstavnika u SAD-u za propovjedaonice nekoliko najvažnijih američkih konzervativnih crkava.

¹¹ Smith, Mark, "On Marvin Olasky" (O Marvину Olaskyju), *The Decembrist*, 28. kolovoza 2004., na markschmitt.typepad.com

Prema pisanju američkog pisca Maxa Blumenthala, potpora evangelista Izraelu u nekoliko se posljednjih godina drastično povećala. Za većinu evangelista Izrael je "obezna zemlja", zemlja koju je Bog obećao Židovima po svome savezu s Abrahamom. Osim toga, Izrael je za mnoge od njih zemlja drugog Mesijina dolaska. Taj scenarij i nije baš naklonjen Židovima (prema teoretičarima teologije posljednjih vremena, kada biblijski Izrael ponovno bude potpuno naseljen i kada Isus ponovno dođe, Židovi moraju prihvatiti Isusa ili nestati), no zbog svoga teološkog zanimanja za Izrael, evangelisti se gorljivo protive bilo kakvim teritorijalnim ustupcima Palestincima, pa su stoga, stoje samo po sebi razumljivo, saveznici Šaronu i njegove desne stranke Likud.

Rabin Eckstein je svoje Međunarodno bratstvo kršćana i Židova (International Fellowship for Christians and Jews) pretvorio u filantropsku pokretku silu, koja Izraelu donira desetke milijuna dolara godišnje. Postupno je kršćianput pomoću bliskih odnosa s popularnim vođama desne stranke evangelističkih sekta, poput Pata Robertsona i Garyja Bauera, i s neokonzervativcima u Bijeloj kući, poput Elliotta Abramsa, zaduženoga za politiku prema Bliskom istoku u Vijeću za nacionalnu sigurnost, i ministrice Condi Rice. Eckstein i njegovi saveznici odigrali su važnu ulogu u pravljenju pritiska na Bushovu vladu da odustane od takozvanog "puta za mir" i stane u obranu Šaronove, a potom i Olmertove, okrutne okupacije Palestine.

Eckstein je izjavio: "Od 11. rujna i poslije Intifade, židovska je zajednica sve pragmatičnija. Osjećaju daju u pitanju opstanak Izraela i shvatili su daju skupina koja hrabro i ponosno stoji uz nas upravo ova evangelistička skupina".

Godine 1988. Eckstein je bio u New Yorku, gdje je republikanskom predsjedniku kom kandidatu Patu Robertsonu pomagao "ublažiti židovsku opoziciju" njegovoj kampanji te obraditi njega i legiju njegovih sljedbenika da budu pristaše Izraela. Robertson je 1986. nekršćanec usporedio s termitima koji zaslužuju

"božje raskuživanje". Poslije je, u svojoj knjizi *The New World Order* (Novi svjetski poredak), tvrdio kako je komunizam "umotvorina njema ko-židovskih intelektualaca". No, iako on možda i nije poseban ljubitelj židovskih svjetovnih liberala, oduvijek je gorljiv krš anski cionist koji u svojim propovijedima i proro kim knjigama na nazo nost Židova u Jeruzalemu i pobjedu Izraela u ratu iz 1967. godine ukazuje kao na udo koje nagoviješta drugi Kristov dolazak. Politika doista stvara neobi ne saveznike.

Eckstein je 1996. u Washingtonu osnovao Centar za krš anске i židovske vrijednosti (The Center for Christian and Jewish Values). Prema Ecksteinu, taj njegov sada nepostoje i centar, iji su supredsjedatelji bili pripadnik ortodoksne židovske struje i neovisni senator iz Connecticuta Joe Lieberman i evangelisti ki senator Sam Brownback, zvan R-Kan, "okupio je raznorodne skupine kako bi našle zajedni ki teren za pitanja od zajedni kog interesa".

Centar za krš anске i židovske vrijednosti uglavnom su inili evangelisti ki desni ari, poput direktora Vije a za istraživanje obitelji (Family Research Council) Bauera, izvršnog direktora Južnja ke baptisti ke konvencije (Southern Baptist Convention) Richarda Landa i dekanice Robertsonova Fakulteta za državne poslove na Sveu ilištu Regent KayJames. Gospo aJames je trenutno direktorica Ureda za upravljanje ljudskim potencijalima u Bushovoj vladi. S tim su centrom sura ivali i neokonzervativci Elliott Abrams, William Kristol i William Bennett, Reaganov ovjek zadužen za pitanja obrazovanja. Centar je u biti bio zapovjedno mjesto za kulturološki rat neokonzervativnih evangelista.

Eckstein je svoju povezanost preusmjerio na pronalaženje novca za organizaciju Me unarodno bratstvo krš ana i Židova (International Fellowship for Christians and Jews, IFCJ), koju je sam osnovao. Godine 1999. nastanio se u Izraelu i po eo s vlastitom filmskom ekipom kombijem kružiti po Svetoj zemlji i snimati video filmove i reportaže u svrhu prikupljanja novca od ameri kih evangelista.

Umjereni Izraelci bili su uznemireni zbog priljeva golemih koli ina novca ameri kih evangelista u Izrael. U jednom intervjuu izraelskom dnevnom listu *Ha'aretz* jedan je takav Izraelac optužio Ecksteinovu organizaciju IFCJ za pokušaj "stvaranja ovisnosti (Izraela o financijskim sredstvima evangelista) tako da nas mogu nadzirati. Slijevaju golem novac za socijalnu skrb, doseljavanje Židova i obrazovanje, i tako pronalaze naše slabe to ke".

Ecksteinove reportaže u svrhu prikupljanja novca dopiru do golemo gledateljstva pomo u Robertsonove televizije zvane *Christian Broadcasting Network* i pla enih oglasa na lokalnim televizijama diljem Amerike. S gotovo 350.000 donatora, organizacija IFCJ prošle je godine donirala 20 milijuna dolara za 250 projekata u Izraelu, uklju uju i i jednu oklopnu pokretnu stomatološku kliniku za pružanje usluga Židovima koji žive na okupiranim područjima. Danas je organizacija IFCJ drugi po veli ini nevladin donator Izraelu, odmah iza kvazivladine organizacije zvane Židovska agencija za Izrael (Jewish Agency for Israel).

Kada su 2000. godine i Šaron i Bush došli na vlast, zapo elo je razdoblje njihova prisnog odnosa. S Ecksteinom, kao svojim savjetnikom, Šaron se po eo dodvoravati evangelistima kako bi dobio njihovu potporu. inio je to mnogo napadnije od ve ine svojih prethodnika. U jesen 2002., obra aju i se mnoštvu od 3.000 evangeli kih turista u Jeruzalemu, rekao je: "Danas vam kažem, mi vas volimo. Sve vas volimo!"

Iste godine Šaron je u Jeruzalem, na zatvoreni sastanak sa svojom vladom, pozvao Bushova savjetnika Garyja Bauera. Poslije toga sastanka Bauer je rekao: "Omogu ili su mi pristup mnogim podacima i kratko me izvijestili o brojnim problemima s kojima se suo avaju. Na tome sam sastanku... pokušao objasniti kako u Sjedinjenim Ameri kim Državama možda imaju mnogo ve u bazu potpore nego im se to, možda, ini, te kako bi trebali biti svjesni injenice da ima više Amerikanaca negoli misle oni koji Izrael drže svojim prirodnim saveznikom." Da bi potkrijepio to što govori, Bauer je Šaronu dao pismo potpore

koje su potpisali vode i evangelisti, poput Charlesa Colsona i lanova Vije a za nacionalnu politiku Jerryja Falwella i Jamesa Dobsona, predsjednik organizacije Focus on the Family (Obitelj u središtu).

Eckstein i njegovi evangelisti ki saveznici vodili su žestok i munjevit rat lobiranja kako bi napravili pritisak na predsjednika Busha i odvratili ga od sudjelovanja u izraelsko-palestinskom mirovnom procesu, u koji je bio uklju en svaki ameri ki pre-dsjednik poslije Jimmyja artera.

Njihova se kampanja zahuktala na Nacionalnom prosvjedu za solidarnost s Izraelom (National Rally in Solidarity with Israel) u travnju 2002. godine na Washington Mallu, u kojemu je sudjelovalo više od 100.000 ljudi. Pisac Elie Wiesel i bivši gradona elnik New Yorka Rudy Giuliani iznijeli su žestoke optužbe protiv palestinskoga terora. Voditeljica evangelisti kog radija Janet Parshall vikala je: "Nikada ne emo odustati od Golanske visoravni. Nikada ne emo dijeliti Jeruzalem." Prosvjed se podudario s po etkom Reedova i Ecksteinova Dana molitve i solidarnosti s Izraelom, na kojemu je mobilizirano 17.000 evangeli kih crkava, da toga listopada mole za Izrael.

Uz nekoliko bliskih suradnika koji su sada radili u Bijeloj ku i, Eckstein je o itovao svoju mo nad širokim masama. U srpnju 2003. u Bijelu je ku u doveo 20 vode ih fundamentalisti kih evangelista, na "sastanak u tišini" sa savjetnicom za nacionalnu sigurnost Condoleezzom Rice i njezinim savjetnikom za Bliski istok, neokonzervativcem Elliottom Abramsom. Izrazili su svoje žestoko protivljenje izraelsko-palestinskom "putu za mir", a ministrica Rice izrazila je simpatije Bushove vlade prema njihovu položaju. Eckstein se prisje a: "Rekla je da Busha vjera potie na zauzimanje nekih od glavnih stajališta. Mislim daje upravo to ljudima privla no kod Busha."

Ali, neke je Bushova vjera pomalo uznemirila. Izraelski list *Ha'aretz*, u lipnju 2003. godine, objavio je izjave koje je Bush navodno dao premijeru palestinske vlasti Abu Mazenu tijekom

susreta u Akabi, u kojima je Bush pokušao pridobiti potporu Palestinaca za postizanje primirja s Izraelom. Abu Mazen se prisje a kako mu je Bush tada rekao: "Bog mi je rekao da udarim na Al Kaidu pa sam udario, a onda mi je dao naputak da udarim na Sadama (Huseina), pa sam i to u inio, a sada sam odlučan u nakani da riješim problem na Bliskom istoku. Ako mi pomognete, djelovat u, a ako ne, do i e izbori pa u se morati usredotoiti na njih."¹²

U rujnu 2006., obra aju i se skupini njemu naklonjenih konzervativaca, ameri kih novinara koji e pratiti predizbornu kampanju za Kongres u studenome, George Bush je, misle i pritom na rat u Iraku, izjavio: "Mnogi u Americi na ovo gledaju kao na sukob između dobra i zla, a tako gledam i ja".¹³ Predsjednik je bio iznimno dobar glumac, koji je nastojao pridobiti ključne glasove krš anske desnice ili je, što bi se moglo dokazati, psihi ki nestabilan. Obje su mogu nosti zabrinjavaju e.

Po etkom ožujka 2003., savjetnik za Bliski istok u Vije u za nacionalnu sigurnost Elliott Abrams sastao se s vodstvom samoproglašene "teokratske lobisti ke skupine zvane Apostolski kongres (Apostolic Congress) kako bi ublažio njihovu zabrinutost zbog Bushova predstoje eg odobravanja Šaronova plana o povla enju iz Pojasa Gaze. Evangelisti ki vo e poput Eda McAtteera, nekadašnjeg direktora Religijskoga okrugloga stola (Religious Roundtable), navodno su održali brojne neslužbene sastanke o vo enju politike prema Izraelu s osobom iz Bijele ku e zaduženom za odnose s javnoš u, Timom Goegleinom, glasnogovornikom Bauerove predsjedni ke kampanje iz 2000. godine.

Kada je Bushova vlada, u lipnju 2003., iznijela kritiku na ra un loše isplanirana izraelskog atentata na vo u Hamasa Abdela Aziza Rantisija, Gary Bauer je poslao e-mail poruku na adrese 100.000

¹² Kamen, Al, "Road Map in the Back Seat?" (Autokarta na stražnjem sjedištu?), *Washington Post*, 27. lipnja 2003.

¹³ *The Buffalo News*, 13. rujna 2006.

F. William Engdahl

pristaša, u kojoj je od njih zatražio da naprave proizraelski pritisak na Bijelu kuću. "Zasuli smo Bijelu kuću u e-mailovima i faxovima, u kojima smo tvrdili da Izrael ima jednako pravo na samoodbranu kao i mi", rekao je Bauer. A kada je Izrael doista ubio Rantizija, Bijela je kuća izdala priopćenje potpore kojim se Izraelu daje "pravo na samoodbranu".

Bauer je zbog svoga utjecaja 2003. godine održao uvodni govor na godišnjoj konvenciji proizraelske lobistike organizacije AIPAC (American Israel Public Affairs Committee, Američki odbor za izraelska javna pitanja), gdje su ga prekidali ovacijama. Bauer je uz to igrao vodeću ulogu u lobiranju u korist skupina izraelskih doseljenika na okupirana područja, protiv "puta za mir" i protiv Saronova plana povlačenja iz Pojasa Gaze.

Pomoću svoga odbora za političko djelovanje, tj. organizacije zvane Kampanja za radničke obitelji (Campaign for Working Families), Bauer je od konzervativnih kršćana agresivno nastojao izmamiti donacije za Bushovu kampanju.

Iako Eckstein za sebe kaže daje registrirani demokrata, prešao je na Bushovu stranu i potiče ostale Židove da mu se priključe. "Osobno držim da židovska zajednica i Amerika trebaju glasovati za Busha, jer mislim da će on biti odlučujući po pitanju terorizma. Sve ostalo, što bi bilo manje od potpunog sujeljavanja (s teroristima) moglo bi, ne daj Bože, navijestiti kraj zapadne civilizacije kakvu poznajemo", rekao je Eckstein.¹⁴

Bush, kršćanski cionisti i masoni

Glede američkih veza s izraelskim desničarskim cionistima i veza između Izraela i kršćanskih cionista, poput Jerryja Falwella,

¹⁴ Blumenthal, Max, "Born Again for Sharon" (Ponovno rođeni za Sharon), 30. listopada 2004., na www.salon.com. "Prophecy and the Millennium" (Proročanstvo i tisućljeće), *The Dorking Readers*, 26. lipnja 1997.

Franklina Granama, Pata Robertsona, Jamesa Dobsona, Garyja Bauera i ostalih američkih pristaša politike desničarske izraelske stranke Likud, područje koje je najteže rasvijetliti jest uloga ezoteričnog međunarodnog slobodnog zidarstva, tj. masonstva.

Slobodno zidarstvo ili masonstvo definira se kao tajno okultno udruženje, koje svoje ciljeve skriva čak i od većine vlastitih članova, koje često u svoje niže redove nova i naivne osobe koje nisu svjesne da se njima upravlja iza zavjese. Vjeruje se da je najmoćnija masonska organizacija u Sjedinjenim Američkim Državama Vrhovno vijeće škotskoga obreda (Supreme Council of the Scottish Rite), zvana i Drevni i prihvaćeni škotski obred (Ancient and Accepted Scottish Rite), koje je svjetsko sjedište sada u Washingtonu, D. C.

Glavni Bushov savjetnik za pitanja obitelji James Baker III. djelatnik teksaške odvjetničke tvrtke Baker & Botts te kompanije Carlyle Group, pripadnik je visokoga reda masonske organizacije Škotski obred. Za predsjednika Georga Busha zna se da je mason visokoga reda, baš kao i njegov otac George Herbert Walker Bush.

Masonstvo je tajna mreža koja omogućuje mnoge manipulacije iza zavjese. Da se za te ljude otvoreno zna da su masoni, nestalo bi njihove moći, jer bi ostali ljudi prozreli njihove prave namjere i planove, poput atentata, ratova, ucjena, prijevara, i nadasve onoga što se doima kao projekt za uništenje prave religije i vjere među običnim ljudima.

Postoji posebna uloga koju je odigrao jedan od dvaju glavnih ogranaka anglosaksonskoga masonstva - Drevni i prihvaćeni škotski obred, skraćeno zvan Škotski obred. Korijeni te organizacije sežu daleko u prošlost, ali potkraj prvoga desetljeća 19. stoljeća na čelo te organizacije došao je general južnjačke vojske iz Američkoga građanskog rata Albert Pike. On je osnovao rasiističku organizaciju Ku Klux Klan, koja je bila tajni projekt masonske organizacije Škotskoga obreda sa svrhom da, poslije

Ameri koga gra anskoga rata, potpirivanjem rasne mržnje i straha kontrolira ameri ki Jug.¹⁵

Škotski obred imao je jedan aktivan ogranak u Izraelu, ali je nominalno nazvan Krš ansko udruženje. To je udruženje govorilo o svojoj tradiciji, koja potje e još od "prvih masona, koji su izgradili Salomonov hram". injenica da su ameri ki krš anski cionisti uglavnom koncentrirani na Jugu, da potje u iz sli nih slojeva bijelaca rasista iz kojih potje u i pripadnici Škotskoga obreda te da aktivno podupiru izraelske fanatike koji imaju plan izgraditi "tre i Salomonov hram" na mjestu džamije Al Akse i time potpaliti kona nu bitku kod Armagedona, ne može biti slu ajna podudarnost. Svi dokazi upu uju na to da Židovi koji zagovaraju rušenje džamije Al Akse i ponovnu gradnje Salomonova hrama na istome mjestu imaju potporu masona Škotskoga obreda iz Sjedinjenih Ameri kih Država i Velike Britanije.

Zapravo, postoje pokazatelji o tome da masoni Škotskoga obreda tajno pomažu ve inu organizacija ameri ke krš anske desnice, koje podupiru izraelsku desni arsku politiku. Organizacija zvana Konvencija južnja kih baptista (The Southern Baptist Convention) nedavno je vodila žu nu raspravu o navodima koji govore o tome kako me u njihovim lanovima ima oko 500.000 masona, uglavnom pripadnika Škotskoga obreda. Organizacija južnja kih Baptista dobro je poznata po rasisti koj mržnji prema crncima. Cecil Rhodes, ovjek kojega je Rothschild podupirao u stvaranju rudarskoga carstva u Južnoj Africi, bio je lan Škotskoga obreda, kao i lord Palmerston, koji je i sam bio britanski Izraelac.

"Nevolje na pomolu"

Uspon Crkve ujedinjenja korejskog pastora Sun Myung Moona, fanatika koji sebe naziva novim Mesijom, bio je povezan s dogovorom izme u CIA-e i južnokorejske tajne službe KCLA-e.

Kada je, sedamdesetih godina prošloga stolje a, George Bush bio direktor CIA-e, prema svim raspoloživim dokazima on je radio na izgradnji uloge Crkve ujedinjenja u Sjedinjenim Ameri kim Državama.

Mnoge vode e osobe krš anske desnice danas su blisko povezane s Moonovom Crkvom ujedinjenja, uklju uju i i pastora Jamesa Dobsona, Garyja Bauera, bivšega voditelja Vije a za istraživanje obitelji (Family Research Council) Ralpa Reeda, koji je osnovao organizaciju Christian Coalition (Krš anska koalicija), i još mnoge istaknute prijatelje Likuda u Sjedinjenim Ameri kim Državama. To je još više potaknulo uvjerenje da su u savez krš anske desnice s Izraelom duboko umiješani masoni iz Škotskoga obreda.

Još jedna tajnovita organizacija sa znatnim tajnim utjecajem na Bushovu Bijelu ku u jest Apostolski kongres.

U svibnju 2004., u svome istaknutom pojavljivanju u javnosti, s namjerom pridobivanja potpore glasa a Zidova, ameri ki predsjednik George W. Bush, pred više od 4.000 izaslanika okupljenih na godišnjoj konferenciji proizraelske lobisti ke organizacije zvane Ameri ki odbor za javna pitanja Izraela (AIPAC), rekao je: "Brane i slobodu, prosperitet i sigurnost Izraela, brani mo i ameri ke ideale".

Potkraj ožujka 2004., najednom skupu koji nije dobio velik publicitet u javnosti, direktor Odjela za Bliski istok i sjevernu Afriku u Vije u za nacionalnu sigurnost Elliott Abrams i neki drugi dužnosnici Bushove vlade sastali su se na dva sata s lanovima Apostolskog kongresa, organizacije politiki mo ne skupine krš anskih fundamentalista, kako bi ih uvjerili daje potpora ameri ke Vlade Izraelu neupitna.

¹⁵ Pike, gen. Albert, *Morah and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite* (udore e i dogma Drevnog škotskog obreda), Charleston, Južna Karolina, 1871.

Izgledalo je da AIPAC i Apostolski kongres imaju malo što zajedni kog. No postoji nešto što povezuje te dvije organizacije, a to je sigurnost Izraela.

Prema pisanju lista *Los Angeles Times*, Bush je tijekom svoga 39-minutnog govora lanovima organizacije AIPAC "bio esto prekidan povicima i pljeskom (i) dva se puta, barem od tre ine okupljenih, prolomilo skandiranje: "Još etiri godine!"

Budu i da više nije bila novost injenica da se dužnosnici Bushove vlade redovito sastaju s krš anskim fundamentalistima, vijest o tome sastanku bila je posebno iznena enje zato što ga se o ito nastojalo držati podalje od novinskih naslova. Izišla je na vidjelo nakon što je novinar *Village Voicea* Rick Perlstein saznao "pojedinsti" o tome iz "tajnog dokumenta iji je potpisnik bio prezbitarijanski pastor Robert G. Upton".

Kada je novinar Perlstein upitao pastora Uptona o tome dopisu e-mailom i o sastanku, Upton mu je rekao: "Sve to o emu govorite podatci su koje ne biste trebali imati". Upton, generalni direktor Apostolskoga kongresa, bio je ponosan na svoj jednostavan pristup Bijeloj ku i. "U neprestanom smo kontaktu s Bijelom ku om", rekao je Perlsteinu i dodao: "Mene barem jednom tjedno ukratko izvješ uju telefonom... Bio sam ondje prije dva tjedna... Tada smo se sastali s predsjednikom."

U tome razgovoru izme u Vladinih dužnosnika i fundamentalista bilo je rije i o nizu tema povezanih s kulturološkim ratom, uklju uju i i opasnost od sklapanja istospolnih brakova, ali glavna tema, koja je izazivala zabrinutost "apokalipti nih krš ana", bila je politika Bushove vlade prema Izraelu i Palestini.

Apostolski kongres tvrdi za sebe daje "svrhovit pokret pun duha koji predstavlja bilo apostolske zajednice na nacionalnoj fronti". Prema Perlsteinu, ta se organizacija "snažno protivi pojmu palestinske države". On dodaje kako "strahuju da bi povla enje Izraela iz Pojasa Gaze dovelo upravo do toga, a da se oni tome protive, s obrazloženjem da cijeli Izrael, prema Starome Zavjetu, pripada Židovima. Vjeruju da e se Isus vratiti na Zemlju

samo ako Izrael bude cjelovit i ako Davidov hram bude ponovno sagra en".¹⁶ To je ideologija ve ine mo nih politikih snaga u Sjedinjenim Ameri kim Državama u novome tisu lje u.

To savezništvo u Sjedinjenim Ameri kim Državama, koje traje trideset godina, tj. od Jom-kipurskoga rata iz 1973. godine, prouzro ilo je nevjerojatno mo nu društvenu preobrazbu. Procjenjuje se daje do 2004. bilo dvadeset šest milijuna Amerikanaca koji su sebe držali krš anima fundamentalistima, i ve ina ih je podržavala stajalište krš anskih cionista. Prema anketi koju su proveli asopis *Time* i televizijska ku a *CNN*, 59% anketiranih evangelista izjavilo je kako vjeruje da su bitka kod Armagedona, izbavljenje i dolazak Antikrista doslovni povijesni doga aji koji e se dogoditi u bliskoj budunosti. Najvažnija zemlja koja e odigrati ulogu u ispunjenju tih proro anskih doga aja bit e Izrael, koji mnogi krš anski fundamentalisti doživljavaju kao zemlju koju Bog najviše voli. Bilo je to plodno tlo na kojemu su pokret krš anskih cionista i njihovi saveznici u Bushovoj vladi našli popularnost i politiku mo .¹⁷

Do po etka novoga tisu lje a krš anski su cionisti postali najve a potencijalna baza potpore militantnim desni arskim proizraelskim krugovima u Sjedinjenim Ameri kim Državama.

Ispovijed "pastora Teda"

Jedan od najutjecajnijih desni arskih evangelista, prisno povezan s Bushovom Bijelom ku om do skandala zbog kojega se bio prisiljen povu i u mirovinu, nedugo prije izbora za Kongres iz studenoga 2006., bio je pastor Ted Hagard, osniva Crkve

¹⁶ Berkowitz, Bill, "Christian Zionists, Jews and Bush Re-election Strategy" (Krš ani cionisti, Židovi i strategija ponovnog izbora Busha za predsjednika), u *Working for Change*, 3. lipnja 2004.

¹⁷ Wagner, vl . dr. Donald, "A Christian Zionist Primer", *Cornerstone*, Issue 32, prolje e 2004., na <http://www.sabeel.org/documents/cs32.pdf>

novoga života (New Life Church), koja broji 11.000 članova, a sjedište joj je u blizini Colorado Springsa u saveznoj državi Colorado, gdje je smještena i Akademija američkog ratnog zrakoplovstva (US Air Force Academy).

Pastor Ted (volio je da ga tako zovu) hvalisao se kako svakoga ponedjeljka razgovara s predsjednikom Georgeom W. Bushom ili s njegovim savjetnicima. Naočito etrdesetosmogodišnjak podrijetlom iz savezne države Indiane, pastor Ted bio je i predsjednik Nacionalnog udruženja evangelista (National Association of Evangelicals, NAE), kojih 45.000 crkava i 30 milijuna vjernika čini najmoćniju religijsku lobistiku skupinu u Americi. Haggard je sa svojim hibridom "ponovno rođenih" kršćana stvorio vlastitu mješavinu ekonomije "slobodnog tržišta", koju je Bijela kuća otkrivala korisnom.¹⁸

Taj divni svijet "ponovno rođenog" blaženstva i političkog utjecaja pastora Teda naglo je prekinut u studenome 2006., samo nekoliko dana prije izbora, kada su se republikanci suočili s katastrofalnim gubitkom zbog niza skandala povezanih sa seksom i pedofilijom, u koje su bili umiješani neki republikanski kongresnici. U studenome 2006., samo nekoliko dana prije izbora, pastor Ted dao je ostavku, ili je uklonjen sa svih vodećih položaja poslije izjava Mikea Jonesa, bivše muške prostitutke, o njegovim homoseksualnim vezama i zlouporabi droge. U početku je Haggard poricao i da poznaje Jonesa, no mediji su nastavili s istragom pa je priznao da su neki navodi, poput kupnje metamfetamina, točni. Poslije je popisu svojih priznanja dodao i "seksualni nemoral".¹⁹

¹⁸ Sharlet, Jeff, "Soldiers of Christ: Inside America's most powerful megachurch with pastor Ted Haggard" (Kristovi vojnici: pogled u najmoćniju američku megacrkvu svećenika Teda Haggarda), *Harpers Magazine*, svibanj 2005.

¹⁹ Slevin, Collen, "Ousted Evangelist Confesses to Followers", *ABC News*, 5. studenoga 2006., str. 1.

Kada se cijeli taj spektar mreže evangelike desnice, izrael-skoga Likuda i fanatika zalutanih Brdom hrama sagleda u cjelini, postaje jasnije zašto američka politika prema Bliskom istoku, uključujući i promjenu režima u Iraku ili promjenu režima u Iranu ili Libanonu, drži Izrael sastavnim dijelom Sjedinjenih Američkih Država. Prema izvješću u Washingtonu, američka Vlada potihom podržava i ulazak Izraela u NATO.

UDNI JASTREBOVI - NEOKONZERVATIVCI

Umjetno stvoreni ameri ki konzervativizam

To mnoštvo sekta krš anskih cionista i umjetno stvorenih "ponovno ro enih" obra enika ini fizi ku snagu ili masovnu bazu potpore mesijanskoj misiji Bushova "rata protiv terorizma". "Mozak" toga rata smješten je u vrsto povezanoj mreži onoga što je u Washingtonu poznato kao washingtonski neokonzervativni trustovi mozgova. Uloga tih trustova mozgova, toga fenomena tipična za Ameriku poslije Drugoga svjetskoga rata, jest podrovati funkciju izabrane vlade i tradicionalno neutralnog sveu ilišnog znanstvenog istraživanja i usmjeriti ih u korist privatnih političkih projekata, čiji je cilj potpuna preobrazba ne samo Amerike nego i cijeloga svijeta.

Ljepilo koje cijelo zdanje Republikanske stranke i dio Demokratske stranke drži na okupu glede davanja potpore Izraelu kao "posebnom savezniku" Sjedinjenih Američkih Država, jest mala vrsto povezana mreža ideologa, desničarskih huškača i rata, koji sebe nazivaju neokonzervativcima. Njihova moć daleko nadilazi njihovu brojnost zato što u rukama drže velik broj trustova mozgova zaduženih za vanjsku i unutarnju politiku, i zato što imaju velik utjecaj u Kongresu i u Bijeloj kući, gdje djeluju kao veza između izraelskih desničarskih mreža i američke političke kršanske desnice.

Politi ka desnica, predvo ena neokonzervativcima, velikim se dijelom usredoto ila na to da Amerika treba nametati svoju vojnu i diplomatsku mo , što je cilj i takozvanog "rata protiv terorizma". Za razliku od Clintonova mandata, ti stratezi neokonzervativci, zajedno s jastrebovima, odgurnuti su ustranu javnu raspravu o globalizaciji. Umjesto da se brinu o društvenom standardu i o standardima zaštite okoliša na svjetskoj razini, oni su gospodarstvo usredoto ili na zaštitu ameri kih nacionalnih interesa, posebice energetskih bogatstava, ako je potrebno i vojnom mo i, ime nastoje osigurati i o uvati ekonomsku premo Sjedinenih Ameri kih Država.'

Njihove javne izjave, dane poslije 11. rujna 2001., o tome kako Amerika treba priznati istinu i re i da je ona "imperijalna" zemlja, da to ne pokušava skrivati, te da bi se trebala ponašati kao prava imperijalna sila, treba poduprijeti. Tako er i zahtjeve za pokretanjem jednostranog rata protiv Iraka, bez obzira na to imaju li ili nemaju potporu europskih ili arapskih saveznika, kao i ustrajavanje na stajalištu da se politiku izraelskog premijera Ariela Šarona prema palestinskoj vlasti Jasera Arafata. To su klju - na politika stajališta ameri kih neokonzervativaca.

U svome lanku pod naslovom "The Case for American Empire" (Razlog za Ameri ko Carstvo), koji je objavljen u neokonzervativnom listu *Weekly Standard* i koji je dobio velik publicitet, novinar Max Boot tvrdi kako "najrealisti nija reakcija na terorizam jest ta da Amerika po ne provoditi svoju imperijalnu ulogu". U istome je lanku napao "stajalište da Sjedinenje Ameri ke Države moraju postati bolja i blaža država, te da se moraju suzdržavati od donkihотовske misije izvan svojih granica, da moraju postati... republika, a ne carstvo", i kaže: "To je, zapravo, obrnuta logika. Napad od 11. rujna jest rezultat nedovoljnog ameri kog djelovanja i ambicije. Rješenje je u tome da postavi-

mo svoje šire ciljeve i da budemo znatno ustrajni u njihovoj provedbi."

Samo nekoliko dana poslije napada od 11. rujna Boot se usredoto io na Sadama Huseina i Irak, što se malo tko usudio tako brzo i tako otvoreno uiniti. Njegove su rije i ukazivale na otvorenu agresiju neokonzervativaca iz Washingtona. Evo stoje napisao: "A tu je i Irak. Sadam Husein je omražen lik, iji se narod digao na pobunu 1991., kada su mu to omogu ile ameri ke vojne pobjede. No vlada prvoga Busha nije htjela i i na Bagdad i stajala je postrani dok je Sadam gazio Šijite i kurdske pobunjenike. Taj sramotni trenutak u povijesti Sjedinenih Ameri kih Država, ostavljanje na cjedilu pobunjenika što su se digli protiv Sadama, jednak je našem napuštanju Južnovijetnamaca iz 1975. godine. Sada imamo priliku ispraviti tu povijesnu pogrješku."

Zatim je napisao: "Rasprava o tome je li Sadam Husein bio umiješan u napad od 11. rujna potpuno je izlišna. Koga je briga je li Sadam umiješan baš u taj barbarski in? On je godinama umiješan u mnoga barbarska djela, od napada na Kurde otrovnim plinom do silovanja Kuvaj anka, daje ve tisu u puta zaslužio smrtnu kaznu. No, svrgavanje Sadama nije samo pitanje pravde. Ono je i pitanje samoobrane. On trenutno radi na proizvodnji oružja za masovno uništenje, koje e, ukaže li se za to mogućnost, on ili njegovi saveznici iskoristiti protiv Amerike i naših saveznika."²

Napad na Irak iz 2003. godine bio je vrhunac mo i i po etak propasti neokonzervativaca u ameri koj Vladi Busha i Cheneyja.

Korijeni neokonzervativaca u ameri koj politici datiraju još iz sedamdesetih godina prošloga stolje a i razdoblja Hladnoga rata.

² Boot, Max, "The Case for an American Empire: The most realistic response to terrorism is for America to embrace its imperial role" (Razlog za stvaranje ameri koga carstva: najrealniji odgovor na terorizam za Ameriku jest da ona preuzme svoju imperijalnu ulogu). *The Weekly Standard*, 15. listopada 2001., svezak 007, broj 5.

¹ Barry, Tom i Lobe, Jim, op. cit.

Upravo je jedan neokonzervativac bio osoba koja je uvjerila predsjednika Ronalda Reagana da Sovjetski Savez nazove "carstvom zla". Njihova glavna zamjerka SSSR-u bila je u tome što SSSR nije dopuštao ruskim Židovima da se isele u Izrael. Jacksonov i Vanikov amandman, kojim je napravljen pritisak na SSSR da puste sovjetske Židove u zamjenu za američku ekonomsku pomoć koja je SSSR-u bila očajnički potrebna, bio je rezultat kampanje koju su proveli neokonzervativci.

Nekoliko istaknutih tvoraca umjetno stvorenoga pokreta neokonzervativaca iz sedamdesetih godina prošloga stoljeća, poput Irvinga Kristola, poteklo je iz marksističko-trockističkoga pokreta iz tridesetih godina prošloga stoljeća. Kristol je tijekom prvih godina Hladnoga rata radio za CIA-u, što je neke ljude potaknulo na pitanja o tome nije li cijela ta operacija neokonzervativaca u stvarnosti projekt američkog ustrojstva, tj. vojno-industrijskog i naftnog interesnog kruga, kako bi im poslužila kao izlika da s pomoću američke vojne sile otmu netaknuta naftna bogatstva arapskoga Bliskoga istoka.

Gledati na opasnost od neokonzervativaca samo kao na preurušeni marksizam bilo bi zavodljivo na pogrešan trag. Nedvojbeno je da svi neokonzervativci nisu bivši marksisti, niti su svi židovskoga podrijetla, iako izgleda da takvih ima najviše.

Riječ "neo", od grčke riječi *neos*, tj. nov, odnosi se na njihovu jednostranu potporu onoj vanjskoj politici SAD-a koja podupire posebne odnose između SAD-a i države Izrael. To nije, neokonzervativci podupiru jednu posebnu ekstremnu frakciju u Izraelu, onu oko Šaronove stranke Likud, Bibija Netanjahua i fanatičnog pokreta naseljavanja okupiranih palestinskih područja, što izaziva reakciju Palestinaca.

Neokonzervativci su oduvijek skloni ratu, a ne miru. Njima nisu od koristi umjerene izraelske skupine, poput Laburističke stranke, organizacije Peace Now ili drugih umjerenih organizacija i pojedinaca u Izraelu. Čak se i liberalni financijaš George Soros, Židov marksarskog podrijetla, otvoreno usprotivio agresiv-

nom destabilizirajućem programu neokonzervativaca i njihovim desnim arskim saveznicima iz Izraela.³

Republikanci tipa Rambo

Navodno je Irving Kristol bio izvan sebe od sreće kada je holivudski film *Rambo* postigao tako veliku popularnost, jer, prema njegovim riječima, "dokazuje da Amerikanci vole rat". Ideologija neokonzervativaca bila je, teološki, manihejska, dualizam između "dobra" i "zla" onakva kakvim su ga oni definirali, i "zla" onakva kakvim su ga oni definirali. "Osovina zla" neokonzervativaca slučajno se podudarila sa zemljama koje su najviše i neprijatelji Izraela. Njihovo glavno polazište bilo je to da je Izrael dobar, a da su Irak i Iran zli.

Pojavio se jedan malen krug novinara povezanih s Kristolovim časopisom *The National Interest* i s urednikom časopisa *Commentary* Normanom Podhoretzom, koji su početkom sedamdesetih godina prošloga stoljeća pisali u korist rata u Vijetnamu i protiv politike "nove ljevice". Lukavo su birali teme s područja unutarnje politike, kako bi ih čitatelji prihvatili. Napadali su širenje pornografije, homoseksualnost, zlorabu droge i porast kriminala, pa su ih tradicionalni konzervativci doista prihvatili. Tako su otvarali vrata divovskom, opakom i vrlo prodornom Trojanskom konju.

Govore i o američkom neokonzervativizmu, predsjednik Arapsko-američkoga instituta (The Arab American Institute) dr. James Zogby nazvao ga je intelektualnom strujom koju podupire "mala, ali iznimno utjecajna skupina pisaca, komentatora u medijima, političkih operativaca i akademika... Zbog utjecaja kod svojih pristaša, uspjela je oblikovati političku raspravu unutar

³ Soros, George, *On Israel, America and AIPAC* (O Izraelu, Americi i AIPAC-u), u *The New York Review of Books*, svezak 54, br. 6, 12. travnja 2007.

Republikanske stranke. Uvodni kim stranicama današnjih tiskanih medija i kontakt emisijama uživo na ameri koj televiziji ovladali su neokonzervativci. Uz to zauzimaju i neke klju ne položaje u Bushovoj vladi."⁴

Ovo je blago re eno. Neokonzervativci su zauzeli toliko klju nih položaja u vladi predsjednika Georgea W. Busha kao nikada do sada. Me u njima su zamjenik ministra obrane Paul Wolfowitz, koji je blizak prijatelj Richarda Perlea i gorljiv huška rata na Irak. Zatim Douglas Feith, direktor Pentagonova odjela za planiranje. I on je Perleov neokonzervativni saveznik. Zatim John Bolton, zamjenik ministra vanjskih poslova, koji je poslije (neuspješno) imenovan veleposlanikom pri UN-u i koji je blizak prijatelj Williama Kristola.

Kao još podmuklije, tu je i nekoliko pisaca govora, me u kojima je i David Frum, koji piše govore za predsjednika i koji je izmislio zloglasnu formulaciju "osovina zla", zatim Joseph Shattan i Matthew Scully, obojica zaposlena u Bijeloj ku i, te John McConnell, koji radi u uredu potpredsjednika Cheneyja, te Cheneyjev šefkabineta Lewis Libby. Svi su oni odreda prijatelji Williama Kristola i tvrdokorni neokonzervativci.⁵

Neki kriti ari Vlade tvrde kako je svako nastojanje dužnosnika iz prvoga Bushova mandata, posebice iz Ministarstva vanjskih poslova u vrijeme ministra Colina Powella, za provo enje nepristrane politike prema Srednjem istoku odmah procurilo do dobro pozicioniranih novinara u medijskoj mreži neokonzervativaca. Tu mrežu ine, me u ostalima, William Safire iz *New York Timesa*, Charles Krauthammer iz *Washington Posta* i urednik *Wall Street Journala* Robert Bartley, a sva su trojica bliski prijatelji Richarda Perlea i neokonzervativaca oko njega.

⁴ Zogby, James "Understanding America's Right: Part I" (Da biste razumjeli ameri ku desnicu), *Washington Watch*, 13. svibnja 2002., na www.aaiusa.org/wwatch

⁵ Vest, Jason, "The Men from JINSA and CSP" (Pripadnici JINSA-e i CSP-a), *The Nation*, 2. rujna 2002.

Dana 20. rujna 2001. William Kristol, sin utemeljitelja neokonzervativaca Irvinga Kristola i jedna od najutjecajnijih osoba, objavio je u svome internetskom asopisu *The Weekly Standard* Otvoreno pismo predsjedniku. Britanski medijski tajkun Rupert Murdoch, žestok pobornik vojnog djelovanja neokonzervativaca i izraelskih desni ara, dao je Kristolu 10 milijuna dolara za osnivanje toga asopisa kao glasila neokonzervativaca.

U Otvorenom pismu iz 2001. Kristol je u kratkim crtama naveo program djelovanja neokonzervativaca. Uništavanje teroristi ke mreže Osama bin Ladena nazvao je "glavnim ciljem, ali ni u kom slu aju jedinim". Kristol se odmah, samo devet dana poslije razornog uništenja Svjetskog trgova kog centra i napada na Pentagon, dohvatio Iraka i zatražio "odlu ne napore da se Sadama Huseina skine s vlasti... potpunu vojnu i financijsku potporu ira koj oporbi. Treba primijeniti ameri ku vojnu silu i ondje stvoriti 'sigurnu zonu'."

U svome otvorenom pismu Kristol je još zatražio ameri ku "odmazdu" protiv Sirije i Irana zbog njihove potpore Hezbollahu. Potom je, u dijelu pisma koji govori o Izraelu i palestinskoj vlasti, otkrio zbog ega je najviše zabrinut: "Izrael je bio i ostao najžeš i saveznik Amerike protiv me unarodnog terorizma. .. Sjedinjene Ameri ke Države trebale bi potpuno podupirati tu nama srodnu demokratsku zemlju (tj. Izrael). Trebali bismo ustrajati na tome da palestinska vlast stane na kraj terorizmu... Sve dok se palestinska vlast ne pokrene u borbi protiv terora, Sjedinjene Ameri ke Države im ne bi trebale pružati daljnju pomo ."

Kristolov poziv na rat potpisao je 41 vode i neokonzervativac, a me u njima su bili William Bennett, osoba koja je prije bila zadužena za suzbijanje zlouporabe droga, Norman Podhoretz i njegova supruga Midge Decter, pisac knjiga o "kraju povijesti" Francis Fukuyama, Frank Gaffney iz Centra za sigurnosne studije (Centre for Security Studies), Robert Kagan iz asopisa *Weekly Standard*, ija je supruga Victoria Nuland radila u

Cheneyjevu Ministarstvu vanjskih poslova prije negoli je imenovana američkom veleposlanicom pri NATO-u. Na popisu potpisnika bili su još Charles Krauthammer, Jeanne Kirkpatrick i Richard Perle.

"Knez tame"

Najutjecajniji u skupini neokonzervativaca, koji su dominirali vojnom i međunarodnom politikom u vladi Busha i Cheneyja na samome početku novoga stoljeća, bio je Richard Perle, kojemu su nadimak "Knez tame" dali njegovi protivnici iz Ministarstva vanjskih poslova iz vremena mandata predsjednika Reagana. Nadimak je dobio zbog njegovog protivljenja razoružanju tijekom Hladnoga rata, u vrijeme dok je bio pomoćnik senatoru Henryju Jacksonu. Perle je od 1969. do 1980. radio kao član stožera demokratskoga senatora Henryja M. Jacksona iz Washingtona. Obavlja i tu dužnost, sastavio je nacrt amandmana Jackson-Vandek, o Međunarodnome sporazumu o žitu iz 1972. godine (International Grain Agreement, IGA), ili "Sporazumu s Rusijom o pšenici", o kojemu je američki predsjednik Richard Nixon pregovarao sa Sovjetskim Savezom i koji je bio prvi trgovачki sporazum u povijesti zakonski uvjetovan temeljnim ljudskim pravom na iseljenje.

Perle je, sve do skandala iz 2005., bio i direktor *Jerusalem Posta*, lista koji je bio u vlasništvu kompanije Hollinger Group, koja je posjedovala mnoge kanadske i američke novine te konzervativni londonski *Daily Telegraph*.

Perleovo sjedište bilo u neokonzervativnom trustu mozgovaca američke Vlade zvanom American Enterprise Institute for Public Policy, skraćeno zvanom AEI (Američki poduzetnički institut za javnu politiku), u kojemu je sjedio sa svojim suradnicima, neokonzervativcima Michaelom Ledeenom i Irvingom Kristolom.

Perle je redovito napadao svoje protivnike, uključujući i ministra vanjskih poslova Colina Powella, kao da govori u ime predsjednika. Kada je 2002. bivši inspektor UN-a za Irak Scott Ritter izrazio sumnju da Sadam nastoji proizvesti atomsko oružje, Perle ga je nazvao "neuravnoteženim", želeći i time reći da je duševno poremećen.

Richardu Perleu navodno nije bilo mrsko zaradivati koristeći se svojim utjecajem. U razdoblju od 1981. do 1987. bio je pomoćnik ministra obrane za međunarodnu sigurnosnu politiku u vladi predsjednika Reagana. Naveliko su ga kritizirali nakon što je objavljeno kako je predložio da Američka vojska kupi jedan sustav naoružanja od izraelske kompanije koja je njemu godinu dana prije toga platila 50.000 dolara za savjetodavne usluge. Perle je priznao kako je taj novac dobio istoga mjeseca kada je poeo raditi u Vladi predsjednika Reagana, ali da je novac dobio za posao obavljen prije ulaska u vladu te da je Američku vojsku izvijestio o svome dotadašnjem savjetodavnom radu za navedenu izraelsku kompaniju.⁶

Bio je to jedan od mnogih financijskih skandala i sukoba interesa u koje je Perle bio umiješan. Gospodin Perle malo se opekao zbog mogućeg sukoba interesa u vrijeme dok je obavljao dužnost u Odboru za obrambenu politiku i bio savjetnik za kompaniju Global Crossing. "Iako Pentagonu daje savjete po pitanju vojnoga rata, Richard N. Perle, predsjednik utjecajnog Odbora za obrambenu politiku nastavio je raditi za telekomunikacijsku kompaniju Global Crossing, kako bi joj pomogao svladati otpor Ministarstva obrane prijedlogu o prodaji te kompanije stranoj kompaniji, izjavili su danas gospodin Perle i odvjetnici umiješani u taj slučaj", piše list *New York Times*.

⁶ Gerth, Jeff, "Aide Urged Pentagon to Consider Weapons Made by Former Client" (Pomoćnik ministra poticao Pentagon da razmotri oružje koje je proizveo bivši klijent), *New York Times*, 17. travnja 1983.

Perleova naknada iznosila je 750.000 dolara, no dobit će još 600.000 dolara kada prodaja bude odobrena. Zabrinuti zbog sukoba interesa, demokrati na visokim položajima zatražili su da glavni inspektor Pentagona istraži taj slučaj.

Perle je tvrdio kako nije prekršio nikakva pravila etike, ali je 26. ožujka 2003. odlučio odstupiti s mjesta predsjednika Odbora za obrambenu politiku. U nastojanju da spasi obraz, u svom je pismu o odstupanju s dužnosti napisao kako će odbiti svaku naknadu utvrđenu sporazumom s kompanijom Global Crossing, te "kako će sve naknade za bivše usluge biti donirane obiteljima pripadnika Američkih vojnih snaga, poginulih ili ranjenih u Iraku". Postojalo je i izvješće prema kojemu je "komunikacijska kompanija Global Crossing također objavila daje gospodin Perle odlučio prekinuti svoje veze s njom".

Skandal s kompanijom Global Crossing dao je povoda za kritiku nije sagledavanje Perleovih poslovnih afera. Dana 29. ožujka 2003. list *The New York Times* izvješćuje kako je Perle 2001. godine, kao savjetnik, bio umiješan u poslove kompanije Loral Space and Communications, u vrijeme kada je ta kompanija bila optužena za prodaju raketne tehnologije Kini. Afera oko kompanije Global Crossing bila je rezultat činjenice da je ta kompanija pokušala svladati protivljenje Ministarstva obrane i zato što je trebala biti prodana jednoj kompaniji koja ima veze s Kinom.

U veljači 2004. Perle je potpuno odstupio s dužnosti u Odboru za obrambenu politiku.⁷

Perle nije imao plaćeno mjesto u Vladi. Njegova jedina službena veza bila je mjesto neplaćenog predsjednika Odbora za obrambenu politiku, sve dok zbog skandala i navoda o financijskoj zlouporabi nije bio prisiljen, 2004., dati ostavku. Tijekom napada na Afganistan, 2001. i 2002. godine, Perle je otvoreno napao nastojanja britanskoga ministra vanjskih poslova Jacka Strawa da Iran stavi

na popis zemalja označenih za "rat protiv terorizma". Taje nastojanja nazvao "neuspješnim i zbunjujućim", jer - Iran su neokonzervativci već bili svrstali među "zle zemlje".

Kada je, u travnju 2002., predsjednik Bush izjavio da Šaronova vojska mora napustiti palestinsku Zapadnu obalu, Perle je *CNN-u* izjavio kako je taj pritisak na Izrael "promjena u politici, jedna vrlo nepoželjna promjena, i ne vjerujem daje to predsjednikova politika. Nastala je u Ministarstvu vanjskih poslova".⁸

Perle je u njemačkoj listi *Handelsblatt*, 2. listopada 2002., pozvao njemačkoga kancelara Gerharda Schroedera da dade ostavku ako Njemačka želi poboljšati svoje odnose sa Sjedinjenim Američkim Državama. Godine 2005. Schroeder je nestao s političke scene, a na njegovo mjesto došla kancelarka Angela Merkel, konzervativka s uvjerljivo izraženom sklonošću američkom predsjedniku Bushu.

Douglas Feith - podvojena lojalnost i krivotvorenje obavještajnih podataka

Dugogodišnji Perleov prijatelj i poslovni partner Douglas Feith jest slučaj za sebe. Bio je žestok pristaša svrgavanja Sadama Huseina, i to godinama prije napada od 11. rujna 2001. Pripadnik je skupine jastrebova pobornika neokonzervativne vanjske politike, koji su 1998. potpisali pismo predsjedniku Clintonu, u kojemu su zatražili "vojnu strategiju za rušenje Sadama i njegova režima", na temelju Projekta za novo američko stoljeće. Priključilo mu se još nekoliko neokonzervativaca, a svi su poslije obavljali dužnost u prvoj vladi predsjednika Georgea W. Busha - Feith, Richard Perle, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Zalmay Khalilzad, Peter Rodman, John Bolton i Dov Zakheim.

⁷ Dowd, Maureen, "Perle's Plunder Blunder" (Perleova pljačka sramota), *The New York Times*, 23. ožujka 2003.

⁸ Marshall, Joshua Micah, "Inside job", *The American Prospect*, 17. prosinca 2001.

Mnogi od njih bili su na dužnosti i tijekom mandata predsjednika Reagana, uključujući i Feitha, koji je početkom osamdesetih godina bio stručnjak zadužen za Bliski istok u Vijeću za nacionalnu sigurnost. Zatim se prebacio u Ministarstvo obrane, gdje je dvije godine radio kao pravnik u uredu pomoćnika ministra vanjskih poslova, gospodina Perelea. Godine 1984. postao je zamjenik pomoćnika ministra obrane za pregovaračku politiku. Potkraj toga desetljeća Feith i Perle postat će vodeći zagovornici politike stvaranja bliskih vojnih i diplomatskih veza između Sjedinjenih Američkih Država i Turske te je anja vojnih veza između Turske i Izraela.

Sredinom 1986. Feith je napustio Ministarstvo obrane i otišao u Izrael, gdje je osnovao odvjetničku tvrtku Feith & Zell, među kojima je klijentima bila i kompanija koja je s američkom Vladom imala najveće ugovore za proizvodnju oružja i vojne opreme - Northrup Grumman. Feith je 1989. osnovao još jednu tvrtku, International Advisors Inc., kako bi stranim klijentima, među kojima je bila i Turska, pružao usluge lobiranja.

Feithovi privatni poslovi, kao i Perleovi, izazvali su u enje mnogih u Washingtonu. Godine 1999. njegova tvrtka Feith and Zell udružila se s izraelskom tvrtkom Zell, Goldberg & Co. (ZGC), pa je tako nastala tvrtka Fandz International Law Group. U jednom trenutku, potkraj 2003., ta se tvrtka hvalisala kako je "osnovala posebnu radnu skupinu koja se bavi pitanjima i mogućnostima u svezi s nedavno završenim ratom u Iraku... i koja pomaže regionalnim građevinskim i logističkim tvrtkama da surađuju s proizvođačima i dobavljačima vojne opreme i usluga iz SAD-a i koalicijskih država, u provođenju obnove infrastrukture i drugih sličnih projekata u Iraku".⁹

U to je vrijeme kolumnist *Washington Posta* Al Karmen napisao: "Zainteresirani do njih (Fandza) mogu doći i pomoću njihovih Internet stranice www.fandz.com. Fandz.com? Hmm. To mi

zvukom i poznato. O, da, pa to je bila stranica washingtonske odvjetničke tvrtke Feith & Zell, P.C... tj. Douglasa Feitha, zamjenika ministra obrane i direktora za, što bi drugo nego pitanja obnove u Iraku. Bilo bi doista nemoguće izraziti koliko bi kompanija ZGC bila savršena u "pomaganju američkim kompanijama u njihovom odnosu s američkom Vladom glede pitanja projekata obnove u Iraku".

Godine 2000. Feith je bio jedan od osnivača privatne američko-izraelske organizacije One Jerusalem (Jedan Jeruzalem). Uznemireni pomirljivim tijekom mirovnih pregovora u Camp Davidu, istaknuti su Izraelci, zajedno sa svojim pristašama iz Sjedinjenih Američkih Država, dali organizaciji One Jerusalem zadaću da "spasi ujedinjeni Jeruzalem kao nepodijeljen glavni grad Izraela". Među drugima osnivačima te organizacije, sa sjedištem u Jeruzalemu, bili su David Steinman, predsjednik Židovskoga instituta za pitanja nacionalne sigurnosti (Jewish Institute for National Security Affairs) i član odbora Centra za sigurnosnu politiku (Center for Security Policy) te odbora guvernera Foruma za Bliski istok (Middle East Forum), zatim Dore Gold, najviši savjetnik Ariela Šarona, te Natan Šaranski, izraelski ministar za pitanja Jeruzalema i dijaspore i trenutni predsjednik organizacije One Jerusalem.

Organizacija One Jerusalem aktivno se dodvoravala kršćanskim cionistima. U svibnju 2003. organizirala je Međuvjerski cionistički sastanak na vrhu (Interfaith Zionist Summit) u Washingtonu, D.C., na kojemu je okupila kršćanske cioniste poput Garyja Bauera iz organizacije Američke vrijednosti (American Values), Roberta Combsa iz organizacije Kršćanska koalicija (Christian Coalition), Daniela Pipesa iz MEF-a (Foruma za Bliski istok) i Morta Kleina iz Američke cionističke organizacije (Zionist Organization of America).

Feith je više puta uhvaćen u aferama. Godine 1982. iz Vijeća za nacionalnu sigurnost otišao je pod istragom FBI-a, temeljem sumnje daje Izraelu prosljeđivao podatke obavještajne službe.

⁹ Karmen, Al, u *Washington Post*, 20. rujna 2003.

Bio je to samo uvod u karijeru prošaranu skandalima i manipulacijama.

Manipulacije o ira kom oružju za masovno uništenje

Tijekom prvoga mandata predsjednika Georgea W. Busha, novinar istražitelj Seymour Hersh iz lista *The New Yorker* usmjerio je pozornost javnosti na Feithov Ured za posebne planove (Office of Special Plans). Neposredno prije napada od 11. rujna 2001. Feith i Paul Wolfowitz navodno su po eli manipulirati obavještajnim podacima kako bi udovoljili zahtjevima korjenito nove vanjske i vojne politike Bushova i Cheneyjeva režima, iji je najve i prioritet bio promjena režima u Iraku.

Umjesto da utvrde gdje se nalazi mreža terorista Osama bin Ladena, optužena za napad na Sjedinjene Ameri ke Države, i to najve i od Pearl Harbora, zamjenik ministra vanjskih poslova Wolfowitz i zamjenik ministra obrane Feith, koji su blisko suraivali s Rumsfeldom i potpredsjednikom Cheneyem, o ito su imali druge prioritete glede obavještajnih podataka. Ta labavo povezana ekipa ubrzo je postala ekipa Ureda za posebne planove, pod ravnanjem Abrama Shulskyja, bivšeg lana RAND-a i informacijskog centra za nacionalnu strategiju (National Strategy Information Center).

Prema Rumsfeldu, cilj te tajnovite obavještajne skupine bio je "prona i podatke o neprijateljskim namjerama Iraka ili o njegovim vezama s teroristima". O ita misija toga ureda bila je fabricirati obavještajne podatke na temelju kojih bi Pentagon i potpredsjednik Cheney mogli praviti pritisak na predsjednika i Kongres u svrhu pokretanja invazije na Irak.

Istodobno je Pentagon poduzeo korake za pokretanje protuobavještajne operacije pod nazivom Ured za strateško obavještajno djelovanje (Office of Strategic Intelligence), kako bi pružio

potporu Bushovoj doktrini koja je tada bila u povojima - doktrini preventivnog rata. Taj tajnoviti ured, koji je imao svrhu stvarati propagandu i pobijati informacije što su stizale iz Iraka, ubrzo je raspušten. lanovi Kongresa izrazili su zabrinutost da se taj protuobavještajni ured ne e ograni iti samo na diskreditiranje obavještajnih podataka neprijateljskih zemalja. Takav tajni ured za protuobavještajno djelovanje, upozoravali su kriti ari, mogao bi namjerno ili nenamjerno širiti dezinformacije u ameri koj javnosti i politi koj zajednici, kao dio reklame za planiranu invaziju. Upravo se to i dogodilo.

Feith je koordinirao nastojanjima koja su imala svrhu osigurati "strateške obavještajne podatke" potrebne radi mobilizacije ameri koga naroda za napad na Irak. Kao najviši Pentagonov politiki dužnosnik za pitanja Bliskog istoka, Feith je bio nadležan za Ured za Bliski istok i južnu Aziju u Ministarstvu obrane, iji je direktor, William Luti, bio umirovljeni asnik Ameri ke ratne mornarice, koji je odavno zagovarao invaziju na Irak.

Ured za posebne planove blisko je sura ivao sa sumnjivim ira kim neokonzervativcem Ahmedom alabijem, koji je u Iraku bio osu en za financijsko mešetarenje, i s njegovom organizacijom zvanom Ira ki nacionalni kongres (Iraqi National Congress) u egzilu, koju su neokonzervativci promicali kao skupinu koja e zamijeniti režim Sadama Huseina kada ameri ka vojska u e u Bagdad. alabi je uvjerio Pentagon da e ameri ka invazija imati potporu širokih ira kih masa iz pokreta otpora, zbog ega su neki vode i ameri ki državni dužnosnici i neokonzervativci tvrdili kako e ta invazija biti "ma ji kašalj".

Ured za posebne planove oslanjao se i na obavještajne podatke o Iraku dobivene od jedne sklepane skupine iz ureda izraelskog premijera Šarona, koja je, kao i alabi, podupirala ameri ku invaziju i bila blisko povezana s neokonzervativcima poput Wolfowitza i Feitha. U kolovozu 2004. FBI je izvijestio o tome kako provodi istragu o curenju tajnih podataka iz Pentagona Izraelu. Mediji su s tim u vezi spominjali Pentagonova dužnosnika

Lawrencea Franklina, a njega je u Ured za specijalne planove Feith doveo iz Vojno-obavještajne službe (Defense Intelligence Agency). Franklin, pukovnik Pri uvnih snaga ratnog zrakoplovstva, radio je devedesetih godina u uredu vojnog atašea u ameri kome veleposlanstvu u Tel Avivu i tada je bio osumnji en za odavanje AIPAC-u i Izraelu tajnih ameri kih podataka o Iranu. FBI je tako er istraživao jesu li Franklin i ostali dužnosnici Ministarstva obrane dostavljali vrlo tajne podatke Ahmedu Calabiju i Ira kom nacionalnom kongresu.

Arhetip nove ameri ke vojne nadmo i

Njegov militarizam i bliske veze s vojno-industrijskim kompleksom vidljivi su iz njegova politi kog djelovanja u Pentagonu dok je, osamdesetih godina, radio s Perleom, a zatim kao lan organizacije Vulcans, uz Rumsfelda, Wolfowitz i potpredsjednika Richarda Cheneyja, u vladi predsjednika Busha drugoga. Vidljivi su i po njegovu lobiranju, iz devedesetih godina, za kompaniju Northrup Grumman i druge kompanije za proizvodnju oružja, koje sklapaju ugovore s ameri kom Vladom, te po njegovoj istaknutoj ulozi u Centru za sigurnosnu politiku i u Židovskom institutu za pitanja nacionalne sigurnosti Qewish Institute for National Security Affairs, JINSA).

Feith je obavljao dužnost predsjednika Upravnoga odbora Centra za sigurnosnu politiku, politi koga instituta neokonzerativaca koji je promicao ve e vojne prora une, sustav proturaketne obrane, programe svemirskoga naoružanja i nepopustljivi vu politiku na Bliskom istoku i u isto noj Aziji.

Feith je podupirao i nastojanje da ameri ka Vlada odbaci sporazum i dogovor o kontroli naoružanja. U jednom dokumentu Centra za sigurnosnu politiku (CPS) iz 1995., iji je suautor Douglas Feith, stoji da se Sjedinjene Ameri ke Države trebaju povu i iz Sporazuma o protubalisti kim raketama. To je postala

politika tijekom mandata predsjednika Busha, kao i druga izvješ a Centra za sigurnosnu politiku koja su se protivila Op em sporazumu o zabrani testiranja nuklearnog oružja (Comprehensive Test Ban Treaty), Konvenciji o uporabi kemijskog naoružanja (Chemical Weapons Convention) i Me unarodnome sudu za zlo ine (International Criminal Court).

Douglas Feith bio je me u prvim pristašama izgradnje proturaketne obrane za Izrael i Sjedinjene Ameri ke Države. Tvrdio je da e vrsta opredijeljenost za proturaketnu obranu biti korisna i za Izrael i za Sjedinjene Ameri ke Države. Po njemu, Izrael e imati izravnu korist od izgradnje širokog sustava proturaketne obrane, s bazama na moru, koji bi zamijenio postoje i izraelski sustav nacionalne obrane iju su izgradnju pomogle Sjedinjene Ameri ke Države. Feith je napisao kako Netanjahu zna da e, "potakne li prijatelje Izraela u Kongresu da podupru taj program, stvoriti mnogo dobre volje me u širokim snagama u Sjedinjenim Ameri kim Državama, na elu s vode im republikancima u Kongresu, koji proturaketnu obranu drže najozbiljnijom vojnom manjkavoš u Sjedinjenih Ameri kih Država". Feith nije rekao da bi, uz Izrael, od toga globalnog sustava proturaketne obrane najviše profitirale kompanije za proizvodnju oružja, poput korporacije Northrup Grumman, koju zastupa njegova odvjetni ka ku a.¹⁰

Veze s Likudom i podvojena lojalnost?

Feith je samoproглаšeni cionist, ne laburisti ki cionist, nego cionist desni ar, blizak stranki Likud i Ameri koj cionisti koj organizaciji (Zionist Organization of America). Devedesetih godina bio je istaknut kriti ar i Bushove i Clintonove politike pre-

¹⁰ *Right Web*, "Profile: Douglas Feith" (Profil Douglasa Feitha), 12. srpnja 2006., na <http://rightweb.irc-online.org/profile/1146>

ma Bliskom istoku, za koje je govorio da se temelje na manjkavim političkim okvirima na kojima zvanim "mir sada" i "zemlja za mir". Suprotno tim na kojima, on se zalagao za program "mir pomoć u snagu" za Izrael i Sjedinjene Američke Države, primjenjuju i frazu koju su neokonzervativci promovirali još sredinom sedamdesetih godina i koja je postala slogan Centra za sigurnosnu politiku.

Organizacija Informacijski centar Bliskog istoka (Middle East Information Center) opisuje Feitha kao "ekstremno protuarapskog ideologa" i dodaje kako se "Feith tijekom mandata predsjednika Clintona stalno protivio bilo kakvu sporazumu između Izraelaca i Palestinaca".

Godine 1997. Američki cionistička organizacija pozvala je Daleka Feitha i njegovu sina Douglasa Feitha na svoj godišnji domjenak, gdje ih je oslovila kao "istaknute židovske filantropice i proizraelske aktiviste". Dalek Feith bio je pripadnik organizacije cionističke mladeži zvane Betar, koju je osnovao Ze'ev Jabotinsky, obožavatelj talijanskog fašista Benita Mussolinija. Organizacija Betar, čiji su pripadnici nosili tamnosmeđe odore i pompozno izvikivali militarističke slogane, po uzoru na druge fašističke pokrete, bila je povezana s Revizionističkim pokretom (Revisionist Movement), koji je nastao u Poljskoj, a zatim se pretvorio u stranku Herut i na kraju u stranku Likud.

Feith je poznat i po tome što je, uz neokonzervativce Richarda Perlea i Davida Wurmsera, sudjelovao u jednoj studiji iz 1996. godine, koju je organizirao Institut za visoke strateške i političke studije (Israeli-based Institute for Advanced Strategic and Political Studies) sa sjedištem u Izraelu, koji se zalagao za obustavu mirovnog procesa koji je tada bio u tijeku. U toj su studiji, pod naslovom "Potpuni prekid: nova strategija za spas zemlje", iznijeti savjeti tada izabranom premijeru Netanjahtiu "da blisko sura s Turskom i Jordanom kako bi se obuzdalo, destabiliziralo i odbacilo" regionalnu opasnost i pomoglo zbaciti Sadama Huseina, čije bi svrgavanje s vlasti trebalo biti glavni cilj izrael-

ske Vlade, da napadne "sirijske vojne ciljeve u Libanonu", organizira oružane upade u Libanon i, po mogućnosti, u samoj Siriji te da se arapske države napada kao nedemokratske. No, glavni savjeti iz toga dokumenta bili su usmjereni na to da Izrael prestane primjenjivati načela socijalizma, da se više oslanja na sebe i da "njeguje alternativne mogućnosti Arafatovoj isključivoj kontroli nad palestinskim društvom". Na čelu te studijske skupine bio je Richard Perle.

Kao ni drugi neokonzervativci, ni Feith u svojim javnim istupima nije nikada spomenuo svoja cionistička uvjerenja. Naprotiv, u svjedočenju pred Kongresom i u izjavama za velike medije uvijek je govorio da se američka politika na Bliskom istoku mora temeljiti na brizi za ljudska prava i demokraciju. Prema Feithovu mišljenju, Izrael nikada ne bi trebao ući u iskrene pregovore s arapskim zemljama ni s palestinskom vlasti zato što nisu demokratski. Nadalje, kršenje ljudskih prava u Siriji, Iranu i Iraku opravdava agresivnu politiku Sjedinjenih Američkih Država i Izraela usmjerenu na svrgavanje nedemokratskih i represivnih režima. Izraelsku okupaciju palestinskih područja opravdavaju kao osiguravanje nacionalne sigurnosti demokratskog Izraela.

Feith je bio član newyorskoga Vijeka za inozemne odnose, predsjednik neokonzervativnoga Centra za sigurnosnu politiku, Zaklade za židovske studije, Instituta za visoke strateške i političke studije (u Jeruzalemu), jedan od osnivača organizacije One Jerusalem i Nacionalnog instituta za javnu politiku, voditelj skupine za proučavanje proturaketne obrane, savjetnik u Židovskom institutu za pitanja nacionalne sigurnosti, direktor odvjetničke kuće Feith & Zell, P.C. i odvjetnik korporacije Northrop Grumman.¹¹

¹¹ *Asia Times Online*, "Profile of a Neo-Con: Douglas Feith", 14. rujna 2004., na http://www.atimes.com/atimes/Front_Page/FI14Aa02.html

Ne baš potpun raskid

Nedugo poslije invazije na Irak, Richard Perle, u to vrijeme predsjednik Savjetodavnog odbora u Pentagonu, izjavio je kako je "u ovome slučaju meunarodni zakon prijeio da se u ini pravu stvar". Tvrдио je kako "nema praktična mehanizma koji bi bio u skladu s pravilima Ujedinjenih naroda i pomoć u kojega bi se moglo postupati prema Sadamu Huseinu". U to su vrijeme te njegove izjave izazvale polemiku među kritičarima rata, koji su s pravom tvrdili da su one oprečne službenom američkom stajalištu po kojemu je invazija na Irak bila zakonita.

Trojica od šestorice autora studije "Potpun prekid: nova strategija za spas zemlje", Perle (vođa tima IASPS-a), Wurmser i Feith sudjelovali su i u izradi strategije za Bliski istok, koja je uključivala i snažnu potporu nepopustljivoj politici izraelskoga premijera Ariela Šarona u izraelsko-palestinskom sukobu.

U Bushovoj vladi Perle je bio predsjednik Odbora za obrambenu politiku u Ministarstvu obrane, Feith je bio pomoćnik ministra obrane zadužen za vojnu politiku, a Wurmser glavni savjetnik potpredsjednika Cheneyja za Bliski istok. Na to je mjesto došao iz Ministarstva vanjskih poslova, gdje mu je nadređeni bio neokonzervativac i jastreb John Bolton, pomoćnik ministra zadužen za kontrolu naoružanja.

Među članovima skupine IASPS, koja je radila na "Novoj izraelskoj strategiji do 2000" (A New Israeli Strategy Toward 2000), bili su James Colbert iz Židovskoga instituta za pitanja nacionalne sigurnosti, Meyrav Wurmser iz Instituta za istraživanje medija na Bliskom istoku (Middle East Media Research Institute, MEMRI) i Jonathan Torop iz Washingtonskoga instituta za politiku prema Bliskom istoku (Washington Institute for Near East Policy), trusta mozgova neokonzervativaca koji je osnovao predsjednik Američkog odbora za javna pitanja Izraela (AIPAC-a). U vrijeme objavljivanja Izvješća Wurmser je bio član IASPSA-a

Kao ideja vodilja za taj novi okvir izraelsko-američke politike, u Izvješću se predlaže da nova vlada stranke Likud:

- *promijeni narav svojih odnosa s Palestincima, uključi uju i podržavanje prava na samoobranu na svim palestinskim područjima i njegovanje alternative isključivoj vlasti Jasera Arafata nad palestinskim društvom;*
- *stvari nov temelj za odnose sa Sjedinjenim Američkim Državama, s naglaskom na neovisnost, zrelost, stratešku suradnju na područjima od zajedničkog interesa i unaprijeđenje zapadnih vrijednosti;*
- *budući da ima tu mogućnost, da napravi potpun prekid; da osmisli mirovni proces i strategiju na potpuno drukčijim intelektualnim temeljima, mirovni proces kojim će ponovno uvesti stratešku inicijativu i svome narodu osigurati prostor za pokretanje sve raspoložive energije u svrhu ponovne izgradnje cionizma, čije polazište mora biti gospodarska reforma.¹²*

Godine 1997. Feith i ostali desni američki cionisti u SAD-u izražavali su nezadovoljstvo zbog toga što Netanjahuova vlada nije "odbacila proces iz Osla", kako je Feith napisao u neokonzervativnom časopisu Američkog židovskog odbora *Commentary*.

Feith je zatim opisao kako treba izgledati korjeniti prekid s onim što je nazvao okvirnim na elom pregovora "mir sada". Umjesto toga na elu, preporučio je da Netanjahu ispuni svoje obećanje iz predizborne kampanje o "miru pomoću snage", i dodao: "Odbacivanje Sporazuma iz Osla prisililo bi Izrael, u prvome redu, da ispravi najve u pogrešku sadržanu u tome sporazumu - da naoruža desetke tisuća palestinskih policajaca". Još je ustvrdio kako su "palestinske snage sigurnosti najve i uspjeh postigle u pogoršanju problema terorizma u Izraelu".

Predložio je da Izrael "smanji otklon od ekvivalencije o skorom miru" te da "propovijeda trezvenost i obranu". Tek kada je u Izraelu na vlast došla nova vlada stranke Likud, s premijerom Saronom na elu, i kada su Feith i ostali cionisti poput Wolfowitz, Elliotta Abramsa i Michaela Rubina, zajedno s militaristima poput Rum-

¹² Feith, Douglas, Perle, Richard i dr., "A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm", The Institute for Advanced Strategic and Political Studies (IASPS), (Potpun prekid: nova strategija za očuvanje zemlje. Institut za visoke strategijske i političke studije), Jeruzalem, 1996., www.israeleconomy.org/sratl.htm

sfelda i Cheneyja, uzeli u svoje ruke ameri ku politiku prema Bliskom istoku, za vrijeme mandata predsjednika Georgea W. Busha, Izrael je, uz potporu SAD-a, napravio "potpun prekid" s okvirnim na elima Sporazuma iz Osla.¹³

POGOVOR

Mackinderova no na mora

Za samo nekoliko godina Washington je zamisli britanskoga oca geopolitike sir Halforda Mackindera uspio pretvoriti u no - nu moru, u scenarij strave i užasa Zbigniewa Brzezinskog, Henryja Kissingera i drugih veterana ameri ke vanjske politike Hladnoga rata, koji su prou avali i shva ali mo Mackinderovih procjena.

Goleme gospodarske i ljudske potencijale zemalja euroazijskoga kopna doslovno su prisiljavali, protivno prirodnim mogu nostima toga podru ja, na stvaranje me usobnih gospodarskih i vojnih veza u kojima je, prvi put u povijesti, pokreta ka snaga postala agresivna uloga Amerike u svijetu.

O it pokreta geopoliti ke suradnje me u euroazijskim zemljama jest Kina. Ta zemlja s najve im brojem stanovnika na svijetu i s gospodarstvom koje bilježi dvoznamenkastu stopu rasta, moralaje žurno osigurati partnere saveznike koji e joj jam iti energetske sigurnost. Energetski div, Rusija, trebala je stvoriti trgovinske veze izvan dometa ameri ke kontrole, kako bi razvila i obnovila svoje uništeno gospodarstvo. Te komplementarne potrebe bile su kristalno jasna klica onoga što su stratezi iz Washingtona i Sjedinjenih Ameri kih Država ozna ili kao novi hladni rat, rat za energiju, naftu i, nadasve, prirodni plin. I ovoga je puta, kao i u prošlome Hladnome ratu, najvažnija moneta bila vojna mo .

Godine 2006. bilo je sasvim jasno da su Moskva i Peking odlučili ili poboljšati suradnju sa susjednim zemljama na euroazijskome kopnu. Složili su se da trebaju oživjeti svoju oslabljenu organizaciju, koju su zajednički osnovali 2001. godine, poslije azijske krize iz 1998. godine - Šangajsku organizaciju za suradnju (Shanghai Cooperation Organization, SCO). Geopolitički gledano, ta je organizacija imala vrlo važne članice. Među njima su bile naftom bogate zemlje - Kazahstan, Uzbekistan, Kirgistan, Tadžikistan te Kina i Rusija. Godine 2006. Kina i Rusija po prvi puta su na tu organizaciju gledali kao na potencijalnu protutežu sve jednostranijoj američkoj politici sile. Ta je organizacija raspravljala o projektima suradnje po pitanjima energije, čak i zajedničke vojne obrane.

Pritisli su sve očajnije američke vanjske politike prisiljavajući zemlje diljem euroazijskoga kopna na stvaranje "koalicije nesklonih". Moguće je i takve suradnje euroazijskih zemalja - Kine, Kazahstana pa čak i Irana - dovoljno je stvarna i posve razvidna. No karika koja pritom nedostaje jest vojna sigurnost, koja tu suradnju može učiniti manje osjetljivom na zveckanje oružjem i na taktiku zastrašivanja koju primjenjuju Washington i NATO. Postoji samo jedna sila na kugli zemaljskoj koja ima nuklearne i vojne temelje te znanje i vještine kojima to može omogućiti, a to je Rusija.

Ruska medvjedica oštiri svoje nuklearne zube...

S približavanjem snaga NATO-a granicama Rusije sa svih strana, s postavljanjem američkih bombardera B-52 i podmornica SSBN, koji nose nuklearno oružje, na strateške položaje uz vanjsku obrambenu crtu Rusije, te sa širenjem američkoga proturaketnog štita od Grenlanda preko Velike Britanije do Australije i Japana, a sada čak do Poljske i Češke, ne iznenađuje činjenica da ruska Vlada počinje reagirati.

Zbog činjenice da je nekadašnja Crvena armija postala ljuštura svoje bivše slave, planeri iz Washingtona sasvim su očitopretpostavili kako je stanje pripravnosti ruske vojske od završetka Hladnoga rata zapravo smiješno.

No Rusija se nije nikada odrekla svoga aduta - svoje strateške nuklearne moći.

Tijekom sveopćeg gospodarskog kaosa iz vremena vladavine ruskog predsjednika Jeljcina, Rusija nije prestala proizvoditi najsvremeniju vojnu opremu.

U svibnju 2003., nekoliko mjeseci nakon što je američki predsjednik George Bush jednostrano prekinuo bilateralni Sporazum o proturaketnoj obrani s Rusijom, napao Afganistan i bombardiranjem pokorio Bagdad, ruski je predsjednik, u svome godišnjem obraćanju naciji, odaslao novu poruku svome narodu.

Tada je prvi put javno progovorio o potrebi modernizacije ruskoga nuklearnog arsenala proizvodnjom novih tipova oružja "koje će dugoročno osigurati uinkovitu obranu Rusije i njezinih saveznika".

Kao odgovor na Bushovo nepoštivanje Sporazuma o antibalističkim raketama, a time i Sporazuma Start II, Rusija je, sasvim razumljivo, prestala s povlačenjem i uništavanjem svojih raketa SS-18 MIRVed. Prema ugovoru o smanjenju naoružanja Start II, obje strane do 2007. trebale potpuno povući i rakete s višestrukim nuklearnim bojivim glavama, tj. rakete MIRVed.

Rusija je tada počinjala rekonfiguraciju svojih raketa SS-18 s višestrukim bojivim glavama, kako bi njihov vijek trajanja produžila do 2016. godine. Potpuno opremljene rakete SS-18 imaju dolet od 11.000 kilometara. K tome je Rusija razmjestila svoje pokretne nuklearne rakete SS-24 M1.

U proračunu za 2003. godinu, ruska je Vlada postavila kao prioritet financiranje raketa SS-27 ili Topol-M, s jednom bojivom glavom, a rusko Ministarstvo obrane počinje ponovno izvoditi pokusna lansiranja obaju tipova raketa - SS-27 i Topol-M.

U prosincu 2006. predsjednik Putin ruskim je novinarima rekao kako je korištenje novoga ruskoga pokretnoga interkontinentalnog sustava balističkih raketa, Topol-M, ključno za nacionalnu sigurnost Rusije. Izjavio je: "Održavanje strateške ravnoteže znači i to da naše strateške snage odvajanja trebaju biti kadre jamčiti neutralizaciju svakog mogućeg agresora, bez obzira na to kakve sustave modernog naoružanja posjeduju". Pritom je naglasio da naumom danasve imao američku Vladu i njezinu nuklearnu premoć.

U isto je vrijeme ruski ministar obrane Sergej Ivanov najavio da će Ruska vojska tijekom sljedećih deset godina postaviti još 69 raketnih sustava u podzemnim silosima i pokretnih sustava Topol-M. Neposredno poslije govora u Münchenu, predsjednik Putin najavio je kako je svoga starog prijatelja iz KGB-a/FSB-a Ivanova imenovao svojim prvim zamjenikom, zaduženim za nadzor cjelokupne vojne industrije.

Rusko Ministarstvo obrane izvijestilo je da Rusija od siječnja 2006. posjeduje 927 vozila za prijevoz nuklearnog oružja i 4.279 nuklearnih bojnih glava, naspram 1.255 američkih vozila i 5.966 nuklearnih bojnih glava. Nema te sile na kugli zemaljskoj koja ima snagu iole približnu tolikim kapacitetima za masovno uništenje. To je pravi razlog zbog kojega je potajni ali krajnji cilj cjelokupne američke vanjske politike, vojne i ekonomske, još od završetka Hladnoga rata, bio i ostao potpuno rastakanje Rusije.

U travnju 2006. Ruska je vojska testirala novu raketu K65M-R, namijenjenu proboju američkoga sustava proturaketne obrane. Bio je to dio programa testiranja i razmjешtanja jednoobraznih bojnih glava i za balističke rakete koje bi se lansiralo s kopna i za one koje bi se lansiralo s mora. Ta nova hipersonična raketa sposobna je mijenjati putanju.

U četiri mjeseca prije toga Rusija je uspješno testirala svoju mornaricu i raketu Topol-M, raketu tipa Bulava ICBM. Lansirana je s jedne od balističkih raketnih podmornica Typho-

on u Bijelome moru. Raketa je prevalila tisuće kilometara i uspješno pogodila cilj - maketu na poluotoku Kamčatki. Rakete tipa Bulava bit će, kako je planirano, postavljene na ruskim nuklearnim podmornicama klase Borey početkom 2008. godine.

Govoreći o uspješnome testiranju rakete K65M-R, na ruskom poligonu "Kapucinjar" u travnju 2006. godine, zapovjednik ruskih strateških raketnih snaga general Nikolaj Solovcov izjavio je kako bi američki planovi o sustavu raketne obrane "mogli ugroziti stratešku stabilnost. Planirani opseg američkog razmjешtanja... sustava raketne obrane toliko je velik daje strah od toga kako bi on mogao imati negativne utjecaje na parametre ruskoga nuklearnog potencijala sasvim opravdan". Mislio je na američku namjeru postizanja dominacije punoga spektra, tj. nuklearne premoći.

Potkraj 2007. godine na djelu je bio projekt novog Armagedona. Jednostrana vojna politika američke Vlade, što se moglo i očekivati, potaknula je Rusiju na izgradnju snažnog obrambenoga sustava. Mogućnost svjetskog nuklearnog sraza, uslijed pogrešne procjene, iz dana u dan biva sve veća. U kojemu bi to trenutku neki američki predsjednik, ne daj Bože, mogao odlučiti izdati zapovijed za potpun preventivni nuklearni napad na Rusiju, kako bi spriječio razvoj njezinih snaga do ponovne razinone uzajamnog zastrašivanja i odvajanja od napada?

Taj novi Armagedon nije baš onaj Armagedon za koji mole kršćanski fanatici Georgea Busha dok snivaju o svom "uzašašću". To je Armagedon u kojemu bi Rusija i Sjedinjene Američke Države izložile planet Zemlju tolikom zračenju da bi u tome procesu vjerojatno uništile ljudsku civilizaciju.

U svemu tome ironično je to što su, u kontekstu šepetljivo izvedenog američkog rata u Iraku, nafta i vrtoglavi porast cijene nafte poslije 2003. omogućili Rusiji da započne s mukotrpnim poslom obnove uništenog gospodarstva i vojnih kapaciteta. Putinova Rusija više nije velesila koja, kao nekada, prosi milostinju. Ona se koristi naftom kao svojim oružjem, kako bi ponovno izgradila svoje nuklearno oružje.

Bushova Amerika jest zemlja iscrpljena i dugom opterećena gospodarstva, zemlja koja pokušava odigrati na svoj posljednji adut - golemu vojnu moć, kako bi ojačala dolar i svoju ulogu jedine svjetske velesile. To je, vjerojatno, najopasnije stjecište snaga i događaja s kojima se svijet suočio u cijeloj svojoj povijesti. Budući da se sve to skrovito provodi iza vojnoga žargona i potisnute strateške rasprave u Sjedinjenim Američkim Državama i u većini država Zapadne Europe, gotovo nitko nema pojma o tome koliko je opasna postalo ludilo koje pokreće politiku Washingtona.

F. William Engdahl, Wiesbaden, kolovoza 2007.

DODATAK A

"UMREZENO UPRAVLJANJE" - NEOKONZERVATIVNI TRUSTOVI MOZGOVA

Richard Perle bio bi beznačajan lik tipa Ramba da iza njega ne stoji dobro organiziran stroj, koji se sastoji od trustova mozгова iz Washingtona i osoba iz medija koje nemilosrdno žigošu njihove političke protivnike. Ti trustovi mozgovia, koji čine srž Perleove moći u Washingtonu, jesu Centar za sigurnosnu politiku Franka Gaffneya, Perleov američki poduzetnički institut, Židovski institut za pitanja nacionalne sigurnosti (QINSA), Washingtonski institut za politiku prema Bliskom istoku Dennisa Rossa, bivšeg izaslanika predsjednika Clintona za Bliski istok, i Instituta Hudson gospođe Meyrav Wurmser. Njezin suprug David Wurmser, blizak Perleov prijatelj, bio je direktor studija za Bliski istok na Perleovu američkom poduzetničkom institutu.

Ista šakica ljudi istodobno je, kao i Perle, sjedila u odborima nekoliko instituta za politiku, što je stvaralo dojam o tome kako postoji velik broj različitih organizacija koje zagovaraju istu ratnohuškačku politiku prema Bliskom istoku. Primjerice, Meyrav Wurmser, direktorica Centra za politiku prema Bliskom istoku pri Institutu Hudson, istodobno je i u Forumu za Bliski istok. Također je pisala za Perleov *Jerusalem Post* i bila jedan od osnivača Instituta za istraživanje medija na Bliskom istoku, za koji se nedavno u jednom članku londonskoga lista *Guardian* otkrilo daje projekt izraelske obavještajne službe, koji američkim kongresnicima dostavlja prijevode vrlo probranih članaka iz arapskih medija, kako bi utjecala na njihovo viđenje Bliskog istoka.

Perle i Michael Ledeen, osoba za vezu izme u Olivera Northa i Izraelaca u vrijeme afere Iran-Contra, također su bili članovi odbora JINSA-e, kao i John Bolton i Douglas Feith prije nego li su preuzeli dužnosti u Bushovoj vladi. Ledeen je zagovarao "totalni rat" protiv neprijatelja Izraela na Bliskom istoku, uključujući i promjenu režima ne samo u Iraku, nego i u Iranu, Siriji i Saudijskoj Arabiji te promjenu palestinske vlasti. To je zagovarao u jednom članku objavljenom u londonskom listu *Financial Times* 24. rujna 2002. godine, pod naslovom "Pravi neprijatelj jest bliskoisto na tiranija (sic)".¹

Neokonzervativna mreža trustova mozgovia za kreiranje politike, osobito vojne i vanjske, doista je impresivna. Bez razumijevanja te mreže i uloge tih trustova mozgovia nije moguće razumjeti promjene u američkoj vojnoj i vanjskoj politici od 2001. godine. Ta mreža jest vrsta "umreženog upravljanja stroja", gdje su vrste povezani i isprepleteni članovi upravljaju politikom iz zavjese, u obliku složene paukove mreže intriga i obmana.

Ti neokonzervativni trustovi mozgovia omogući ili su maloje mreži jastrebova polugom i daleko ve u od njihove brojnosti. Najvažniji među tim trustovima mozgovia jesu:

A. *Američki poduzetnici i institut za istraživanje javne politike (American Enterprise Institute for Public Policy Research)*

Sa sjedištem u Washingtonu, poznatiji kao AEI (American Enterprise Institute), taj institut bio je središte i stožer politike neokonzervativaca. Postao je jedan od vodećih tvoraca državne politike u vrijeme drugoga mandata predsjednika Busha, uključujući i davanje prijedloga za slanje "golemih" snaga od 20.000 vojnika u Irak, 2007. godine. Više od dvadeset djelatnika toga instituta držalo je neku od dužnosti u Bushovoj vladi ili u nekom od brojnih vladinih povjerenstava i radnih skupina.

¹ Suellentrop, Chriss, "Richard Perle-Washington's faceful bureaucrat", na slate.com, 23. kolovoza 2002.

Mnogi su ga kritizirali zbog njegova neokonzervativnog i procionističkog političkog programa. U emisiji *BBC-a* pod nazivom "The War Party" (Stranka rata), emitiranoj u svibnju 2003., neokonzervativka Meyrav Wurmser, supruga člana AEI-a Davida Wurmsera i članica Instituta Hudson, izjavila je: "Mnogi su od nas Židovi" i: "Svi smo mi, zapravo, proizraelski orijentirani, neki žestokije, a neki manje žestoko".

Predsjednik toga instituta Bruce Kovner, potomak židovske obitelji koja je u Ameriku doselila iz Rusije, bio je direktor organizacije Caxton Associates LLC, velike mešetarske financijske kuće koja upravlja ulaganjima američkoga poduzetnika i instituta. Za neokonzervativca Kovnera govori se daje osobno težak 2,5 milijarde dolara. Bio je blizak prijatelj Richarda Perlea, člana AEI-a, i Dicka Cheneyja. Godine 2007. s američkim poduzetnikom i institutom, kao znanstvenici ili predavači, bili su povezani sljedeći i istaknuti neokonzervativci:

John R. Bolton, bivši predstavnik Sjedinjenih Američkih Država pri Ujedinjenim narodima.

Lynne Cheney, supruga potpredsjednika Dicka Cheneyja, viši predavač na američkom poduzetničkom institutu. Gospođa Cheney ima dugogodišnje veze s vojno-industrijskim krugom. Od 1994. do siječnja 2001. bila je član Upravnoga odbora kompanije Lockheed Martin, što joj je donijelo zaradu od 500.000 dolara (u obliku raznih honorara). Kompanija Lockheed Martin bila je najveći dobitnik projekta izgradnje proturaketnoga obrambenog sustava u vladi Busha i Cheneyja.²

David Frum, pisac knjiga i bivši pisac govora za predsjednika Busha ("Osovina zla").

*Reuel Mare Gerech*t, direktor Odjela Bliskoisto na inicijativa u Projektu za novo američko stoljeće, nekadašnji stručnjak za Bliski istok u CIA-i.

² O povezanosti Lynne Cheney s kompanijom Lockheed Martin vidi: "Lynne V. Cheney Resigns from Lockheed Martin Board" (Lynne V. Cheney dala ostavku na članstvo u odboru kompanije Lockheed Martin), *Lockheed Martin press release*, 5. siječnja 2001.

Newt Gingrich, član Republikanske stranke i predsjednik Zastupničkog doma američkog Kongresa od 1995. do 1999. te viši predavač na američkom poduzetničkom institutu iz područja informacijske tehnologije, vojske i politike.

Ayaan Hirsi Ali, bivša nizozemska političarka, aktivistica za građanska i kritičarka islamizma i šerijatskog prava.

Frederick Kagan, vojni povjesničar, uz svoga brata Roberta (jednog od osnivača PNAC-a) i oca, neokonzervativca Donalda Kagana, potpisnik proglašavanja "Obnova sustava američke obrane" (Rebuilding America's Defenses) iz 2000. godine, kao dijelom Projekta za novo američko stoljeće.

Jeanne Kirkpatrick, bivša stalna predstavnik Sjedinjenih Američkih Država u Ujedinjenim narodima, viši predavač na američkom poduzetničkom institutu, sve do smrti, 2006. godine.

Irving Kristol, viši predavač na američkom poduzetničkom institutu, poznat kao "kum" neokonzervativizma te osnivač političkog časopisa *The Public Interest* i časopisa o vanjskoj politici *The National Interest*. Njegov sin William Kristol bio je istaknut član i jedan od osnivača Projekta za novo američko stoljeće.

Michael Ledeen, umiješan u aferu Iran-Contra, blizak savjetnik Karla Rova, savjetnik predsjednika Busha za politiku. Sa suprugom Barbarom, zagovornik izgradnje novoga Salomonova hrama na Brdu hrama u Jeruzalemu.

Allan Meltzer, uz Milтона Friedmana, pionir monetarizma, teorija po kojoj je inflacija u cijelosti rezultat porasta ponude novca.

Joshua Muravichik, redovni profesor, bavi se istraživanjima politike Bliskoga istoka, demokracije, neokonzervativizma i povijesti socijalizma.

Charles Murray, suautor kontroverzne knjige iz 1994. pod naslovom *The Bell Curve* (Zvonolika krivulja), u kojoj nastoji dokazati intelektualnu inferiornost crnaca.

Michael Novak, znanstvenik za pitanja religije, filozofije i javne politike, direktor Odjela za društvene i političke studije na Institutu.

Norman Ornstein, analitičar Kongresa i politički komentator.

Richard Perle, bio član američkog odbora za obranu i politiku i pomoćnik ministra obrane.

Radoslaw Sikorski, neokonzervativac, bivši poljski ministar obrane, do veljače 2007. godine. Redovni profesor na američkom

poduzetničkom institutu od 2002. do 2005. godine te izvršni direktor organizacije Nova atlantska inicijativa.

Fred Thompson, bivši američki senator iz savezne države Tennessee, za američki poduzetnički institut istražuje "Nacionalnu sigurnost i obavještajnu službu (Kina, Sjeverne Koreje i Rusija)".

Ben Wattenberg, pisac govora za predsjednika Lyndona B. Johnsona, danas viši predavač na Institutu.

John Yoo, radio u Uredu za pravno savjetovanje, bio profesor na Boalt Hallu, danas gostujuć i profesor na Institutu.

Karl Zinsmeister, glavni urednik časopisa *American Enterprise* od 1994. do 2006., kada privremeno odlazi na mjesto pomoćnika predsjednika za unutarnju politiku.

Što je posebno važno, potpredsjednik Upravnoga odbora američkog poduzetničkog instituta bio je Lee Raymond, koji je sve do početka 2007. godine bio generalni direktor kompanije ExxonMobil, najveće privatne naftne kompanije na svijetu. Među ostalim članovima Upravnoga odbora, uz Kovnera i Raymonda, bili su, kao predsjednik Odbora, Williard C. Butcher, bivši direktor banke Chase, te, kao član Odbora, Robert Pritzker, vlasnik hotela i agencija za nekretnine, milijarder, uvijek broj 32 na *Forbesovu* popisu najbogatijih ljudi na svijetu.

Među ostalim članovima Upravnoga odbora američkog poduzetničkog instituta bili su Harlan Crow, tekšaški milijarder koji se bavi nekretninama i vlasnik kompanije Crow Realty Investors. Crow je bio član Upravnoga odbora Predsjedničke knjižnice za mandata Georgea Busha starijeg, kao i financijski skrbnik sudca Vrhovnoga suda Clarencea Thomasa. Crow je imao neobičan hobi - skupljanje kipova bivših i sadašnjih tirana, uključujući i kip Adolfa Hitlera. Osnovao je konzervativnu političku organizaciju Club for Growth (Klub za rast), koja se zalagala za sve Bushove zakone o smanjenju poreza. Bili su tu i umirovljeni multimilijunaš s Wall Streeta Robert Greenhill, kao još jedan elitni član Upravnoga odbora američkog poduzetničkog instituta, bivši predsjednik kompanije American Express Har-

vey Golub, newyorski multimilijunaš Roger Hertog, koji je bio i predsjednik Instituta Manhattan, istaknutog trusta mozgova neokonzervativaca, te vlasnik neokonzervativnog časopisa *New Republic*. U Upravnome odboru Američkog poduzetničkog instituta bio je i bivši rasist-eugenikar s Harvardskog sveučilišta James Q. Wilson, koji je zagovarao ubijanje duševno zaostalih počinitelja zločina, zatim Raymond Gilmartin, bivši predsjednik farmaceutske kompanije Merck & Co., koja je proizvodila lijek Vioxx. Za vrijeme njegove vladavine u toj kompaniji, taj kompanija prikrila dokaze o tome da te tablete protiv bolova mogu povremeno biti opasne i moždanog udara. Pretpostavlja se da je kompanija Merck bila svjesna te opasnosti pet godina prije nego li je taj skandal izbio u javnost.³

Znakovita je činjenica da su Američki poduzetnički institut financirale neke od najpoznatijih privatnih obiteljskih zaklada i kompanija iz Sjedinjenih Američkih Država. Na tome popisu su:

- The Bradley Foundation, Inc. (Zaklada Bradley)
- Coors Brewing Company (Kompanija Coors Brewing)
- ExxonMobil (naftna kompanija)
- Microsoft Corporation (Korporacija Microsoft)
- John M. Olin Foundation, Inc. (Zaklada John M. Olin)
- Rockefeller Brothers Fund (Fond braće Rockefeller)
- Sarah Scaife Foundation (Zaklada Sarah Scaife)
- Scaife Family Foundation (Zaklada obitelji Scaife)
- Smith Richardson Foundation (Zaklada Smith Richardson)

Ukratko, taj glavni trust mozgova neokonzervativaca podupirala je i njegovala široka baza najbogatije i najmoćnije elite američke koga ustrojava i. Zaklada Scaife i Zaklada John M. Olin bile su najveći donatori za neokonzervativni projekt Bushove i Che-

neyjeve vlade - Projekt za novo američko stoljeće (PNAC), osnovan 2000. godine. Neokonzervativci su zauzimali glavna mjesta u Upravnome odboru toga projekta.

B. Američki odbor za javna pitanja Izraela (*American Israel Public Affairs Committee, skraćeno AIPAC*)

Američki odbor za javna pitanja Izraela (AIPAC) jest posebna interesna skupina koja u američkom Kongresu i u izvršnoj vlasti lobira za održavanje bliskih odnosa između SAD-a i Izraela. Opisuje sebe kao "Američki proizraelski lobi" (America's Pro-Israel Lobby) i organizacija je s golemim brojem članova, Židova i nežidova. Osnovan je za vrijeme mandata predsjednika Eisenhowera i od tada pomaže osigurati američku pomoć i potporu Izraelu. Godine 1997. časopis *Fortune* zatražio je od članova Kongresa da naprave popis od "25 najmoćnijih" lobističkih organizacija u Washingtonu. To je 2005. učinio i list *National Journal*. AIPAC je u obje spomenute ankete zauzeo drugo mjesto, ispred, primjerice, organizacije AFL-CIO i Nacionalnog udruženja za nošenje oružja (National Rifle Association), a prva na oba popisa bila je Američka udruga umirovljenika (American Association of Retired Persons, AARP).

Pisani cilj AIPAC-a jest lobirati u američkom Kongresu za pitanja i zakone "kako bi američko-izraelski odnosi bili vrstički tako da obje zemlje mogu djelovati zajednički" i uspješno "spriječiti Iran u nabavi nuklearnog oružja, boriti se protiv terorizma i postići mir". Članovi Odbora AIPAC-a redovito se sastaju sa članovima Kongresa i organiziraju susrete na kojima iznose svoja gledišta. Osim toga, AIPAC izrađuje analize glasanja zastupnika u Predstavnički dom i senatora glede njihova glasanja o zakonskim odredbama koje se tiču Izraela. AIPAC je u inkovitu u pridobivanju potpore Izraelu među članovima Kongresa i u Bijeloj kući.

U članku od 6. lipnja 1987. list *New York Times* opisao je organizaciju AIPAC kao "glavnu snagu za oblikovanje američke politike prema Bliskom istoku". U članku se navodi: "Ta organiza-

³ Službena web stranica Američkog poduzetničkog instituta, <http://www.aeci.org/>

cija ima moć utjecati na to koga će predsjednik izabrati u svoj tim, praktički prije ili bilo kakvu prodaju oružja nekoj arapskoj zemlji i biti katalizator za postizanje prisnih vojnih odnosa između Pentagona i Izraelske vojske. S njezinim vodim dužnosnicima savjetuju se osobe koje odlučuju o politici u Ministarstvu vanjskih poslova i u Bijeloj kući, te senatori i generali."⁴

Takav odnos između AIPAC-a i izraelske Vlade stvara i druge vrste zabrinutosti. Po Zakonu o prijavi stranih predstavnika (The Foreign Agents Registration Act, FARA) sve osobe koje primaju financijska sredstva ili djeluju u korist neke strane države moraju se prijaviti. AIPAC je registriran kao američka lobistička organizacija i tvrdi da ne prima nikakva financijska sredstva ni smjernice od Izraela. Ljudi koji su ih nekada kritizirali, poput bivšega senatora Williama Fulbrighta i bivšeg visokog dužnosnika CIA-e Victora Marchettija, tvrde da se AIPAC trebao registrirati. Nedavni skandal povezan sa špijunažom Lawrencea Franklina, o tome kako je jedan američki dužnosnik, preko AIPAC-a iz Washingtona, dostavio Izraelu vrlo tajne podatke o američkoj politici prema Iranu, potaknuo je pitanje o primjeni zakona FARA na AIPAC.

U svojoj knjizi *The Power Game: How Washington Works* (Igra moći: kako funkcionira Washington) Hedrick Smith tvrdi daje AIPAC postao super lobist i kaže: "Toliko je politički jak da je 1985., sa svojim saveznicima, uspio prisiliti predsjednika Reagana da potvrdi sporazum o prodaji oružja koje je obećao (jordanom) kralju Huseinu. Godine 1986. taj proizraelski lobist uspio je spriječiti Reaganovo sklapanje jednog drugog ugovora - onoga o prodaji borbenih zrakoplova Saudijskoj Arabiji, a ministar vanjskih poslova George Shultz morao je sjesti s generalnim direktorom

AIPAC-a, ali ne i s vođa stranaka u Kongresu, kako bi saznao kakvu će razinu prodaje oružja Saudijcima AIPAC tolerirati."

U svom radnom izvješću iz 2006. godine, pod naslovom "Izraelski lobist i vanjska politika Sjedinjenih Američkih Država" (The Israel Lobby and U. S. Foreign Policy), profesor John Mearsheimer sa Sveučilišta Chicago i profesor Stephen Walt s Kennedy School of Government (Fakulteta za državne poslove Kennedy) Harvardskog sveučilišta, navode da je AIPAC "najmoćnija i najpoznatija" sastavnica širokog proizraelskoga lobija, koja, prema njihovim riječima, izopisuje američku vanjsku politiku. U tome izvješću stoji: "AIPAC duguje uspjeh svojim mogućnostima da nagrade članove Kongresa i kandidate za Kongres koji podupiru njegov program i da kažnjava one koji mu se suprotstavljaju. ... AIPAC vodi računa o tome da njegovi prijatelji dobiju znatnu financijsku potporu od nebrojenih proizraelskih organizacija. S druge strane, oni koje AIPAC drži neprijateljima Izraela mogu biti sigurni da će ta organizacija usmjeriti svoj novac za izbornu kampanju njihovih političkih protivnika... Poanta je u tome da AIPAC, koji je *de facto* agent strane države, drži američki Kongres u šaci. U Kongresu nema otvorene rasprave o politici Sjedinjenih Američkih Država prema Izraelu, iako ta politika ima posljedice po cijeli svijet."⁵

asopis *Economist*, ranije pristaša rata u Iraku i američke vanjske politike, tvrdi kako je politički utjecaj AIPAC-a jedan od glavnih razloga američke potpore Izraelu, i kaže: "Zašto je Amerika mnogo više proizraelski orijentirana od Europe? Vrlo često razlog leži u moći dviju vrlo očividnih političkih sila - izraelskog lobija (AIPAC-a) i religijske desnice."⁶

⁴ Mearsheimer, John i Walt, Stephen, *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy*, (Izraelski lobist i vanjska politika Sjedinjenih Američkih Država), The London Review of Books, svezak 28, br. 6, 23. ožujak 2006., na www.lrb.co.uk

⁶ *The Economist*, "Why America supports Israel?" (Zašto Amerika podupire Izrael?), 3. kolovoza 2006.

⁵ Shipler, David K., "On Middle East Policy: A Major Influence" (O politici prema Bliskom istoku - velik utjecaj), *New York Times*, 6. srpnja 1987.

C. Projekt za novo ameri ko stolje e (PNAC)

Projekt za novo ameri ko stolje e osnovan je u prolje e 1997. Me u njegovim osniva ima bili su Donald Rumsfeld, Dick Cheney, Jeb Bush, Paul Wolfowitz, Bruce Jackson i mnogi drugi neokonzervativci i jastrebovi, koji su odlu ivali o politici za vrijeme mandata predsjednika Busha. Na službenoj internetskoj stranici PNAC-a pisalo je kako je osnovan kao "neprofitna obrazovna organizacija, iji je cilj promicati vode u ulogu Amerike u svijetu". No, PNAC je, zapravo, osnovala organizacija zvana Projekt za novo državljanstvo (The New Citizenship Project), sve u stilu poznatih ruskih "babuška" - jedna babuška u drugoj - još jedna organizacija neokonzervativaca. Na kraju, u svima je ista ša ica malobrojne elite ratnih huška a. Predsjednik Projekta za novo državljanstvo bio je William Kristol, sin "kuma" neokonzervativaca Irvinga Kristola i izdava neokonzervativnog glasila *Weekly Standard*. Direktor toga projekta bio je Gary Schmitt.

U vrijeme donošenja svoga izvješ a, pod naslovom "Obnova ameri koga sustava obrane", u prosincu 2000. godine, PNAC je dao sljede i popis svojih direktora:

Direktori projekta:

William Kristol, predsjednik
Robert Kagan
Bruce P. Jackson
Mark Gerson
Randy Scheunemann;

Osoblje zaduženo za provo enje projekta:

Ellen Bork, zamjenica direktora
Gary Schmitt, viši suradnik
Thomas Donnelly, viši suradnik
Reuel Mare Gerech, viši suradnik, direktor Bliskoisto ne inicijative.

U vrijeme donošenja izvješ a, među lanovima Projekta za novo ameri ko stolje e bila je ve ina klju nih osoba koje e kasnije preuzeti vlast nad vojnom i jednostranom vanjskom politikom preventivnih ratova predsjednika Georgea W. Busha.

Robert Kagan, urednik Kristolova lista *Weekly Standard* i njegova supruga neokonzervativka, veleposlanica u Ujedinjenim Narodima Victoria Nuland, bili su me u glavnim autorima nacrta PNAC-a.

Bruce P. Jackson, tako er jedan od direktora PNAC-a, bio je osniva niza utjecajnih lobistih organizacija koje su podupirale jastrebovsku ameri ku vanjsku politiku. Među njima su bile Ameri ki odbor za NATO (The U. S. Committee on NATO) i Odbor za oslobo enje Iraka (The Committee for the Liberation of Iraq). Jackson, bivši potpredsjednik korporacije Lockheed Martin, najve e svjetske kompanije za proizvodnju oružja, održavao je prisne veze s nekoliko kompanija za proizvodnju oružja, uklju uju i i kompanije Lockheed Martin i Martin Marietta. Blisko je sura ivaio s vode im lanovima Republikanske stranke i osobama iz vlade predsjednika Busha. Jedan Jacksonov kriti ar o njemu je napisao: "Gospodin Jackson bio je potpredsjednik za strategiju i planiranje u korporaciji Lockheed Martin, što zna i daje Bruce P. Jackson, u vrijeme dok je osnivaio Ameri ki odbor za NATO i Projekt za demokracije u tranziciji (Project for Transitional Democracies), dok je bio lan Odbora Projekta za novo ameri ko stolje e i predsjednik Pododbora Republikanske stranke za me unarodnu politiku, a sva ta tijela zagovarala su ve a izdvajanja za vojsku, radio je i za kompaniju koja je od tog pove anog izdvajanja za naoružanje trebala najviše profitirati."

Randy Scheunemann je, kao i Jackson, bio jedan od osniva Odbora za oslobo enje Iraka (Committee for the Liberation of Iraq, CLI), ija je svrha bila "promicati slobodu ira koga naroda". Taj je odbor odigrao glavnu propagandnu ulogu u davanju potpore ameri koj invaziji na Irak iz 2003. Prema podacima Projekta za novo ameri ko stolje e, Scheunemann je obavljao

⁷ Gowans, Stephen, "War, NATO Expansion and Other Rackets of Bruce P. Jackson" (Rat, proširenje NATO-a i druge ucjene Brucea P. Jacksona), *What's Left*, 25. studenoga 2002., na <http://www3.svmpatico.ca/sr/gowans/jackson.html>

dužnost predsjednika i generalnog direktora Odbora za oslobodjenje Iraka, "sve dok taj odbor nije ispunio svoju misiju, 2003."

U to je vrijeme bio i savjetnik Donalda Rumsfelda u Uredu ministra obrane. Bio je dugogodišnji otvoren pristaša proširenja NATO-a i izgradnje protubalističke obrane. Bio je i u Upravnome odboru Američkog odbora za NATO, koji je podupirala vojna industrija, i u organizacijama povezanim s tim odborom - Projektu za demokratizaciju zemalja u tranziciji i Meunarodnom republikanskom institutu (International Republican Institute).^{*}

Gary J. Schmitt bio je viši suradnik u Projektu za novo američko stoljeće. Tijekom mandata predsjednika Reagana bio je član Senatskoga odbora za obavještajne službe (Senate Select Committee on Intelligence). Godine 1984. predsjednik Reagan postavio ga je na mjesto glavnog direktora Predsjedničkog savjetodavnog odbora za strane obavještajne službe, u Bijeloj kući. Uz Abrama N. Shulskyja, bio je autor knjige *Silent Warfare: Understanding the World of Intelligence* (Tiho ratovanje: razumijevanje svijeta obavještajnih službi) iz 2002. godine.

Thomas Donelly, viši savjetnik u Projektu za novo američko stoljeće, bio je i redovni profesor u "utvrđi" neokonzervativaca - Američkom poduzetničkom institutu. Godine 1994. postao je glavni direktor neokonzervativnoga časopisa *National Interest*. Poput većine članova Projekta za novo američko stoljeće, Donelly je bio istaknut zagovornik "Revolucije vojnih sposobnosti" Andreevca Marshalla i proširenja NATO saveza.

Reuel Mare Gerecht bio je direktor odjela Bliskoistoćana inicijativa u Projektu za novo američko stoljeće i, kao i Donelly, redovni profesor na Američkom poduzetničkom institutu. Ranije je radio kao stručnjak za Bliski istok u CIA-i.^{*}

D. Židovski institut za pitanja nacionalne sigurnosti (*The Jewish Institute for National Security Affairs, JINSA*)

Sa sjedištem u Washingtonu, ovaj institut tvrdi da "komunicira s ustrojem za nacionalnu sigurnost i sa širom javnosti, kako

bi objasnio ulogu koju Izrael može imati, i koju ima, u promicanju američkih interesa, i istodobno je poveznica između američke obrambene politike i sigurnosti Izraela". Neki od najvažnijih pristajša izraelske desničarske stranke Likud u ionako proizraelskim krugovima neokonzervativaca bili su članovi savjetodavnog odbora JINSA-e. Među njima su:

David P. Steinmann Predsjednik Židovskoga instituta za nacionalnu sigurnost, investitor, bio je i predsjednik njujorškoga Odbora guvernera neokonzervativnog časopisa *Middle East Quarterly* te rizičar organizacije Forum za Bliski istok (Middle East Forum). Bio je i član odbora neokonzervativnog Centra za sigurnosnu politiku te Američko-izraelske lige prijateljstva (The America-Israel Friendship League), član Izraelu sklonoga Odbora za točnost u izvještavanju o Bliskom istoku u Americi (Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America, CAMERA), član savjetodavnih odbora Centra za židovske studije (Center for Jewish Studies) na Queens Collegeu, Obavještajnog biltena za Bliski istok (Middle East Intelligence Bulletin) i organizacije Insight Turkey International.

Dr. **Stephen Bryen** je, na zamolbu tadašnjega pomoćnika ministra obrane Richarda Perlea, postao zamjenik pomoćnika ministra obrane Caspara Weinbergera, od 1981. do 1988. godine. Na tome je položaju bio zadužen za "politiku sigurnosti tehnologije i za pitanja visoke tehnologije koja se tiču nacionalne sigurnosti". Osnovao je Upravu za sigurnost vojne tehnologije (Defense Technology Security Administration, DTSA) i bio njezin prvi direktor. U travnju 1979. zamjenik pomoćnika ministra unutarnjih poslova Robert Keuch pismeno je predložio da se Bryena, koji je tada bio član Senatskoga odbora za međunarodne odnose, podvrgne saslušanju pred Velikom porotom, kako bi se utvrdilo postoji li temelj za pokretanje krivih postupaka za špijunažu. S time se složio i direktor Odjela za unutarnju sigurnost u Ministarstvu pravosuđa. Netko je, u kafe baru hotela Madison, uoči kako Bryen, u nazočnosti direktora AIPAC-a, daje nekom dužnosniku izraelskog veleposlanstva dokumente s oznakom tajnosti. Taj dužnosnik izraelskoga veleposlanstva bio je Zvi Rafiah, direktor Mossadova ureda u Washingtonu. Bryen je odbio da ga FBI podvrgne poligrafu kako bi se ispitalo namjere i pojedinosti toga sastanka, dok je osoba koja je tome svjedočila pri-

^{*} Ibid.

stala na poligraf i prošla provjeru. Spomenuti ured imao je iskaz od još jedne osobe, članice Odbora za međunarodne odnose, koja je izjavila da je vidjela kako je Bryen, u svome uredu u Senatu, razgovarao s Rafiahom o dokumentima s oznakom tajnosti koji su bili rasprostrti po stolu, ispred otvorenoga sefa, u kojemu su dokumenti trebali biti držani pod ključem. Nedugo poslije pojave ove druge svjedokinje Bryenovih otisci prstiju pronađeni su na dokumentima s oznakom tajnosti, za koje je on FBI-u pismeno tvrdio da ih nikada nije ni posjedovao..., a to su bili dokumenti koje je on, navodno, predao Rafiahu.

Na, nakon što je Senatski odbor za međunarodne odnose odbio odobriti dužnosnicima Ministarstva pravosuđa pristup dosjeima koji su bili ključni za tu istragu, Keuchova preporuka za saslušanje pred velikom porotom, a na kraju i sama istraga, bile su obustavljene. Bryena su zamolili da odstupi s dužnosti u Odboru za međunarodne odnose. Sljede u godinu i pol bio je na mjestu generalnog direktora Židovskoga instituta za pitanja nacionalne sigurnosti (QINSA) i pružao savjetodavne usluge AIPAC-u. Unato tome, u travnju 1981. Richard Perle, koji je netom prije toga imenovan pomoćnikom ministra obrane za međunarodnu sigurnost, predložio je Bryena za svoga zamjenika. Bryen je tada prošao vrlo strogu i tajnu ("NATO/COSMIC") kontrolu. Po etkom 1988. godine Izrael je bio u završnoj fazi proizvodnje prototipa svoje protubalističke rakete "Arrow", koju se lansira s kopna. Tome je projektu nedostajao jedan element, klistroni - mala mikrovalna pojačala koja su ključne komponente u visoko frekventnom raketnom sustavu određivanja cilja, koji usmjerava raketu presretača na dolaznu raketu. Godine 1988. klistroni su bili među najnaprednijim izumima u američkoj vojnoj industriji pa je njihov izvoz, naravno, bio strogo zabranjen.

Uprava Ministarstva obrane zadužena za nadzor izvoza vojne tehnologije bila je DTSA (Defense Technology Security Administration, Uprava za sigurnost vojne tehnologije), a bila je sastavni dio ureda Richarda Perlea zvanog ISP. Direktor (i osnivač) uprave DTSA bio je Perleov zamjenik dr. Stephen Bryen. U svibnju 1988. Bryen je pokušao pribaviti odobrenje kompaniji Varian Associates za izvoz četiri klistrona (napredna radarska tehnologija) Izraelu. Sazvan je sastanak, na kojemu su svi osim Bryena bili protiv izdavanja toga odobrenja. Bryen je predložio da se pitati Izraelce zašto su im

klistroni potrebni. Izraelska je Vlada dala jedan površan odgovor, Bryen je izdao odobrenje i klistroni su isporučeni Izraelu. Kada je za to saznao pomoćnik ministra obrane Richard Armitage, izvijestio je Ministarstvo vanjskih poslova o "jednoglasno negativnoj" reakciji Ministarstva obrane na izvoz klistrona Izraelu. Odobrenje je povučeno, a kompanija Varian Associates toga je lipnja postala prva američka kompanija kojoj je službeno zabranjeno sklapanje ugovora s Ministarstvom obrane.

U travnju 2001., uz potporu pomoćnika ministra obrane Paula Wolfowitza, Bryen je imenovan u Povjerenstvo za Kinu (China Commission), koje se dijelom bavi i pitanjem transfera visoke tehnologije iz Izraela u Kinu. Na tome je mjestu ostao sve do prosinca 2005. godine. Uz to je bio i predsjednik kompanije Finmeccanica, Inc., tj. američke podružnice te kompanije (the U. S. offices of Finmeccanica, S.r.l.) - svjetske kompanije za proizvodnju zrakoplova i oružja, sa sjedištem u Rimu, koja proizvodi i vojne helikoptere Augusta.¹⁰

Admiral David Jeremiah, umirovljeni admiral Američke mornarice bio je ključna veza između JINSA-e, Pentagona i vojno-industrijskoga kompleksa. Bio je predsjednik korporacije Technology Strategies & Alliances, strateške savjetodavne i investicijske bankarske kompanije koja se uglavnom bavi zrakoplovstvom, oružjem i vojnom opremom, telekomunikacijama i elektronskom industrijom.

Admiral Jeremiah bio je četiri godine potpredsjednik Združenog stožera za mandata generala Powella i Shalikashvilija (od 1990. do 1994.). Obojici je bio ključna uloga američke vojske u razdoblju poslije Hladnoga rata.

U listopadu 1985. vodio je uhićenje broda Achille Lauro, a u travnju 1986. borbene operacije protiv Libije u Zaljevu Sidra. Imao je vrste veze s vojnom industrijom, jer je bio član Upravnoga odbora kompanija Litton Industries, the MITRE Corporation, Alliant Techsystems, Inc., Geobiotics, Inc., GSE systems Inc. i Standard Missile Company, i član Na-

¹⁰ Green, Stephen, "Serving Two Flags: Neocons, Israel and the Bush Administration" (Služenje dvama stijegovima - neokonzervativci, Izrael i Bushova vlada), *Washington Report on Middle East Affairs*, svibanj 2004., str. 20. - 23., 91., na http://www.wrmea.com/archives/svibanj_2004/0405020.html

cionalnog odbora za odnose izme u Sjedinjenih Ameri kih Država i Kine, lan Savjetodavnog odbora u korporacijama Texas Instruments, ManTech International i Northrop Grumman, a 2001. i lan Odbora za obrambenu politiku, kada je predsjednik toga odbora bio Richard Perle. U velja i 2006. imenovan je lanom Predsjedni kog odbora za nadzor tajnih služba.

Godine 2002. izabran je za predsjednika Upravnoga odbora kompanije Wackenhut Services Inc. (WSI), "vode e kompanije za pružanje usluga o sigurnosti ugovora za službe ameri ke Vlade". Bio je i lan Upravnoga odbora Židovskoga instituta za pitanja nacionalne sigurnosti (JINSA).¹¹

Michael Ledeen, jedan od najve ih ideologa neokonzervativaca, bio je i "predsjednik za slobodu" (sic) u Ameri kom poduzetni kom institutu. Samoga sebe radije naziva "demokratskim revolucionarom" nego neokonzervativcem.¹²

Kao Bushov analiti ar za politi ka pitanja, Karl Rove redovito se savjetovao s Ledeenom o pitanjima vanjske politike. Kada je *Washington Post* objavio popis osoba s kojima se Karl Rove, kao najbliži savjetnik predsjednika Georgea W. Busha, redovito savjetuje izvan ameri ke Vlade, veterani vanjske politike bili su u šoku kada se kao ime jedinog stalnog Roveova analiti ara za me unarodna pitanja pojavilo ime Michaela Ledeen.

Iako po naobrazbi nije stru njak za Bliski istok, uglavnom je bio poznat po svojim izjavama o ameri koj politici prema Bliskom istoku i po aktivnostima i umiješanosti u pitanja u tome dijelu svijeta. Bio je ili jest jedna od glavnih osoba u organizacijama poput Židovskog instituta za pitanja nacionalne sigurnosti, Ameri kog obora za slobodu Libanona (US Committee for a Free Lebanon) i danas nepostoje e Koalicije za demokraciju u Iranu (Coalition for Democracy in Iran),

koju je osnovao s Morrisom Amitayem, bivšim direktorom Ameri kog odbora za javna pitanja Izraela (AIPAC-a).

U ožujku 2006. Ledeen je svjedo io pred Odborom Zastupni koga doma za me unarodne odnose i predložio politiku promjene režima i revoluciju u Iranu. Tvrdio je kako ameri ka Vlada "tek mora uzvratiti udarac" gospodarima terora iz Irana.

Oni koji se nisu slagali s Ledeenovim procjenama vanjske politike bili su etiketirani kao "popustljiva". Ledeen je 2003. napisao da "popustljiva" u Kongresu i u Ministarstvu vanjskih poslova "ne žele znati za Iran, jer, kada bi znali, bili bi potaknuti poduzeti akcije koje ne žele poduzeti... više vole lijeprije iti s mulama".

Iako su njegove rije i esto navo ene u medijima i iako je u Kongresu svjedo io o politici prema Iranu, njegova je stru nost za Iran bila upitna. "Michael Ledeen nije nikada bio u Iranu niti govori perzijski", izjavio je profesor William Beeman sa Sveu ilišta Brown, autor knjige o odnosima izme u Sjedinjenih Ameri kih Država i Irana, i dodao: "On nema gotovo nikakve sposobnosti procijeniti izbore u Iranu ni tamošnju politiku situaciju".

Sredinom sedamdesetih godina Ledeen je bio prvi generalni direktor Židovskog instituta za pitanja nacionalne sigurnosti. Dok je bio savjetnik u vladi predsjednika Reagana, zaobišao je ameri ko veleposlanstvo u Tel Avivu i potajno se sastao s premijerom Perezom. Sa suprugom Barbarom podupirao je provokativni projekt "ponovne izgradnje Salomonova hrama na mjestu islamskog svetišta, džamije Al Akse u Jeruzalemu". Prema svjedo enju tadašnjega savjetnika za nacionalnu sigurnost Roberta McFarlanea pred ameri kim Kongresom, Ledeen je prvi iznio izraelski prijedlog o zamjeni oružja za taoce, što je dovelo do afere Iran-Contra. Ledeen je bio i sudionik tajne inicijative Vije a za nacionalnu sigurnost, koju su vodili Elliott Abrams i Oliver North, o pružanju pomo i nikaragvanskim kontrašima, tako da se ameri ko oružje dostavlja preko Izraela u Iran, a potom, zaobilaznim putem, zarada od toga oružja kontrašima, i to u vrijeme kada je Kongres izri ito zabranio slanje vojne pomo i kontrašima.¹³

¹¹ Ericson, Edward, Jr., "Star Wars Inc. The Men and Money Behind Space Weaponry", 2. srpnja 2001. Tako er vidi, Jason Vest, "The Men from JINSA and CPS", *The Nation*, 2. rujna 2002., i "Objective Assessors Need Not Apply: Stacked Panel on National Security Space Management Release Their Report", The Commission to Assess United States National Security Space Management and Organization, pod predsjedanjem ministra obrane Donaida Rumsfelda do svog imenovanja (tada je odstupio s dužnosti), objavljen sažetak na 69 stranica, 11. sije nja 2001.

¹² Web stranica JINSA-e, na <http://www.jinsa.org/about/aboard.html?documentid=742>

¹³ *Right Web*, "Profile: Michael A. Ledeen" (Profil: Michael A. Ledeen), na <http://rightweb.irc-online.org/profile/1261>

Richard Perle: Vidi pod "Ameri ki poduzetni ki institut".

James Woolsey, nakon što je iz CLA-e otišao u mirovinu, postao je, 2002., potpredsjednik konzultantske tvrtke ameri ke Vlade Booz Allen Hamilton, u kompaniji Global Resilience, sa sjedištem u gradu McLeanu u saveznoj državi Virginiji, u blizini njegova bivšeg ureda u CIA-i. Od 1993. do 1995. bio je direktor CIA-e, za vrijeme mandata predsjednika Clintona. Od 1989. do 1991. bio je izaslanik na pregovorima o konvencionalnim oružanim snagama u Europi, u Be u, a od 1977. do 1979. pomo nik ministra obrane zadužen za Ratnu mornaricu. Od 1970. do 1973. bio je glavni savjetnik Senatskoga odbora za vojne službe.

Bio je i predsjednik Upravnoga odbora organizacije Freedom House (Ku a slobode) - ameri ke nevladine organizacije povezane s tajnim službama, koja je odigrala glavnu ulogu u nizu "obojenih revolucija" - u Ukrajini, Gruziji, Srbiji i, bez uspjeha, u Bjelorusiji. Uz bivšega ministra vanjskih poslova Georgea Shultza, bio je supredsjedatelj organizacije jastrebova neokonzervativaca zvane Odbor za neposrednu opasnost (Committee on the Present Danger) i lan Upravnoga odbora Centra za strateške i me unarodne studije (Center for Strategic & International Studies). Bio je i lan Nacionalnog povjerenstva za terorizam (National Commission on Terrorism) 1999. i 2000., lan Povjerenstva za procjenu opasnosti od balisti kih raketa po Ameriku (takozvanog Rumsfeldova povjerenstva), 1998., i lan Predsjedni kog povjerenstva za strateške snage (takozvanog Scowcroftova povjerenstva), 1983. godine. Woosley je bio jedan od najve ih stru njaka za vojna i obavještajna pitanja unutar vrsto povezanoga tabora neokonzervativaca.

Sklon zara ivanju novca na posljedicama napada od 11. rujna, u smislu državne sigurnosti, Woosley je bio i ravnatelj Fonda Homeland Security u organizaciji Paladin Capital Group. U prošlosti je bio lan Upravnoga odbora najve ih kompanija vojno-industrijskoga kompleksa, me u kojima su bile i kompanije Martin Marietta, British Aerospace, Inc., Fairchild Industries, Yurie Systems, Inc. i USF&G."

✦ JINSA, op. cit.

Woolseyev " etvrti svjetski rat"

Bez okolišanja je govorio da je rat protiv terorizma zapravo " etvrti svjetski rat". Uz neokonzervativca i pajdaša Richarda Perlea, Donald Rumsfeld imenovao gaje u Pentagonov Odbor za vojnu politiku. Bio je i supredsjedatelj tvrdolinijaškog neokonzervativnog Centra za sigurnosnu politiku (vidi u nastavku). Bio je i savjetnik Zaklade za obranu demokracija (Foundation for the Defense of Democracies), koju vode neokonzervativci, i lan Savjetodavnog odbora Židovskoga instituta za pitanja nacionalne sigurnosti (vidi naprijed navedeno). Bio je aktivan i u dvije propagandne organizacije koje su odigrale važnu ulogu u stvaranju potpore invaziji na Irak i vo enju skupoga rata protiv terorizma poslije 11. rujna, u Projektu za novo ameri ko stolje e (PNAC-u) i u Odboru za oslobo enje Iraka (CLI-u).

U jednom izvješ u iz ožujka 2003., koje govori o mogu im sukobima interesa nekoliko lanova Odbora za vojnu politiku, Centar za javni integritet istaknuo je Woolseyja, rekavši: "Bivši direktor CIA-e James Woolsey danas je ravnatelj organizacije Paladin Capital Group, poduzetni ke kompanije za ulaganje kapitala, koja, kao i kompanija Trireme Partners Richarda Perlea, nastoji pridobiti ulaga e u doma e kompanije za proizvodnju oružja. Woolsey je u srpnju 2002. postao potpredsjednik konzultantske kompanije Booz Allen Hamilton, koja je iste godine sklopila s ameri kom Vladom ugovore vrijedne više od 680 milijuna dolara. U listu *Wall Street Journal* izjavio je kako se ne bavi lobiranjem i kako se ni na jednom sastanku Odbora za vojnu politiku nije razgovaralo ni o jednoj kompaniji s kojom je on povezan.

Od samoga po etka osamdesetih godina prošloga stolje a blisko je sura ivao s tadašnjim ministrom obrane Dickom Cheneyjem i s Donaldom Rumsfeldom po pitanjima kontroverzne obrambene i sigurnosne politike. Uz Cheneyja i Rumsfelda, bio je predvodnik skupine za tajne vježbe scenarija sudnjega dana, koje je organizirala Reaganova vlada, u sklopu programa osigu-

ranja funkcioniranja Vlade, čija je svrha opstanak američke Vlade u slučaju nuklearnog rata.

Prije nego li je, 2001., imenovan u Odbor za vojnu politiku, bio je član kontroverznog Rumsfeldova povjerenstva za procjenu opasnosti od balističkih raketa, koje je, u svom konačnom izvješću, objavljenom 1998. godine, zagovaralo izgradnju američkog proturaketnog vojnog programa, unatoč završetku Hladnoga rata. Među ostalim članovima toga važnog Rumsfeldova povjerenstva bili su i sljedeći istomišljenici neokonzervativci:

William Schneider mlađi, predsjednik Pentagonova Vojno-znanstvenog odbora i član Savjetodavne skupine za trgovinu oružjem pri Ministarstvu vanjskih poslova. Schneider je povezan s više neokonzervativnih trustova mozгова, uključujući i Projekt za novo američko stoljeće, Hudson Institute i Centar za sigurnosnu politiku.¹⁶

Stephen Cambone bio je, sve do Rumsfeldova odlaska iz službe 2007., najviši dužnosnik Pentagona za obavještajne službe. Prvo je bio na dužnosti posebnog Rumsfeldova pomoćnika, a zatim je, početkom 2003., imenovan prvim pomoćnikom ministra obrane za obavještajne službe u povijesti SAD-a, što je bio potez koji je Ministarstvu obrane omogućio konsolidiranje svojih obavještajnih programa tako da može podrovnati manje jastrebovsku CIA-u. Bio je duboko umiješan u skandal zlostavljanja zatvorenika u zatvoru Abu Harib. Poput Woolseyja i ostalih vodećih jastrebova neokonzervativaca u Bushovoj vladi i oko nje, Cambone je bio odavno povezan i s Rumsfeldom i s potpredsjednikom Dickom Cheneyjem. Bio je direktor Odjela za stratešku obrambenu politiku u vrijeme mandata Georgea H. W. Busha, a nadređeni mu je bio tadašnji ministar obrane Cheney. Godinama je zagovarao sustav raketne obrane. Tijekom Clintonova mandata bio je direktor za osoblje u dva kongresna odbora, onome za raketnu obranu i onome za svemirsko naoružanje, kojima je potkraj devedesetih godina predsjedao Donald Rumsfeld. I on je radio u Projek-

tu za novo američko stoljeće (PNAC-u) i u Nacionalnom institutu za javnu politiku (NIPP-u).¹⁶

Paul Wolfowitz: (vidi gore)

Woolsey je sudjelovao i u radu studijske skupine iz 2001. godine koja je sastavila "Argumente i zahtjeve za nuklearne snage i kontrolu naoružanja" - izvješće koje je objavila jastrebovska neokonzervativna organizacija zvana Nacionalni institut za javnu politiku (NIPP). Taj NIPP-ova studija poslužila kao temelj za dokument zvan Izvješće o stanju nuklearnog naoružanja (Nuclear Posture Review) predsjednika Georgea W. Busha, kojim se promijenio program proizvodnje nuklearnog oružja kao primaran, a ne kao program u krajnjoj nuždi.¹⁷ Među suradnicima na toj studiji bili su i današnji i bivši dužnosnici Bushove vlade, uključujući i Cambonea, direktora Vijeća za nacionalnu sigurnost u Bushovoj vladi nakon prelaska Condi Rice u Ministarstvo vanjskih poslova.

Woolsey je s posla na toj studiji NIPP-a otišao izravno u Pentagonovu Savjetodavnu skupinu za projekte zastrašivanja i odvraćanja, koja je bila zadužena za provedbu Bushova programa zvanog Izvješće o stanju nuklearnog naoružanja.

Svrgavanje Sadama Huseina

Još prije 11. rujna 2001. Woolsey je otvoreno zagovarao napad na Irak. Kao jedan od osnivača Projekta za novo američko stoljeće potpisao je, uz Perlea, Rumsfelda, Cheneyja i Wolfowitza, nekoliko otvorenih pisama Vladinim dužnosnicima, sa svrhom poticanja agresivne vojne politike u stranim zemljama.

Woolsey je bio među prvima koji su, poslije 11. rujna 2001., tražili svrgavanje Sadama Huseina. Neposredno poslije toga napada priključio se Wolfowitzu i Perleu u pravljenju pritiska u korist rata protiv terorizma širih razmjera, koji bi uključivao i

¹⁶ World Policy Institute (Institut za svjetsku politiku), "About Face", svibanj 2002., na <http://www.worldpolicy.org/projects/arms/reports/reportaboutface.html>

¹⁶ *Right Web*, "Profile: Stephen Cambone" (Profil: Stephen Cambone), 8.

¹⁷ World Policy Institute, op. cit.

uklanjanje Sadama s vlasti. Novinar James Fallows iz *list. Atlantic Monthly* napisao je: "Ve sutradan, 12. rujna 2001., James Woolsey, koji je bio prvi direktor CIA-e za Clintonova mandata, rekao mi je da, bez obzira na to tko se pokaže odgovornim za taj napad, rješenje mora uključivati i uklanjanje Sadama Huseina, jer postoji velika vjerojatnost da će biti umiješan u sljedeći napad".¹⁸

Woolsey se pokušao isticati kao osoba koja je u medijima poslije 11. rujna zagovarala neokonzervativni jastrebovski ratni plan. Na agresivnoj neokonzervativnoj TV mreži Ruperta Murdocha *FoxNews* napadao je protivnike Bushova "rata protiv terorizma". Kritizirao je neodlučnost europskih i arapskih zemalja da podrže "rat protiv terorizma" širih razmjera na Irak, uporno tvrdeći i kako "nije samo strah povratiti poštovanje (Arapa) prema nama... Europljani nam doista nisu potrebni. Bilo kako bilo, oni će biti prvi koji će nas tapkati po leđima poslije našega uspjeha i govoriti nam kako su uz nas."¹⁹

Potkraj 2002. održao je uvelike citirani govor na Vikendu obnove (Restoration Weekend), godišnjoj konferenciji visokopozicioniranih neokonzervativaca, u kojemu je ustvrdio da Sjedinjene Američke Države vode "četvrti svjetski rat", i dodao: "Dopustite mi reći i nekoliko riječi o tome tko su naši neprijatelji u ovom četvrtome svjetskom ratu, zašto su u ratu s nama, a (sada) i mi s njima, te kako moramo razmišljati glede vođenja toga rata i u zemlji i izvan njezinih granica. Prije svega, tko su oni? Dakle... postoje, u našem slučaju, tri pokreta..., a svi su s Bliskog istoka... Islamisti koji šijiti, vladaju i krugovi, vladaju i kler, i iranski mule, ta manjina, jamačno manjina iranskoga šijitskoga klera, ali ona koja ih vladaju u silu u Iranu i koja financira i podupire Hezbolah, ona je u ratu s nama gotovo četvrt stoljeće. Oni

su zarobili naše taoce u Teheranu 1979. godine. Oni su digli u zrak naše veleposlanstvo i vojarnu naših marinaca u Bejrutu 1983. godine. Oni provode širok raspon terorističkih napada na Sjedinjene Američke Države već gotovo četvrt stoljeće." Zatim je dodao: "Druga skupina jesu fašisti, i tu riječ ne rabim kao etiketu. Stranka Bas iz Iraka, kao i ona iz Sirije, u biti su fašističke stranke, tj. osnovane su po uzoru na fašističke stranke iz tridesetih godina. One su totalitarne, one su antisemitske, one su fašističke..."

Zatim je taj bivši direktor CIA-e rekao: "Treda skupina, i ona koja nas je navela da napokon obratimo pozornost, jesu islamisti koji su uniti. A ona je, na neki način, po mom mišljenju, najopasnija i najdugotrajnija od svih. Vahabistički pokret, to me religijskom pokretu u Saudijskoj Arabiji, koji je osnovan još u 18. stoljeću, a u veći korijen iz mnogo ranijeg razdoblja, pedesetih i šezdesetih godina prošloga stoljeća priključili su se islamisti doseljeni u Saudijsku Arabiju, a u novije doba i skupine uglavnom istom ideologijom, od kojih većina dolazi iz Egipta. A one vrlo fundamentalističke, mislim daje najbolji izraz islamističke skupine te vrste manje-više usredotočene su na ono što nazivaju bliskim neprijateljem. Primjerice, barbarski režim u Egiptu i, donekle, saudijska kraljevska obitelj - napadi iz 1979. na veliku džamiju u Meki. To su skupine koje su u ratu s nama i koje će, po mom mišljenju, još vrlo dugo biti u ratu s nama."²⁰

Woolsey je dodao: "Ovo će biti dugotrajan rat, uistinu vrlo dugotrajan. Nadam se ne onoliko koliko Hladni rat, više od 40 godina, no jamačno dulje nego Prvi i Drugi svjetski rat. Nekako prije vjerujem da će se, bojim se, mjeriti u desetljeća ima."

Woolseyjeva neokonzervativna retorika podsjeća na retoriku Lava Trockoga i Alexandra Parvusa, koji su, poslije Boljševičke revolucije iz 1917., pozivali na "trajnu revoluciju". U

¹⁸ Fallows, James, "Blind into Baghdad", *The Atlantic Monthly*, siječanj/veljača 2004.

¹⁹ *Sunday Herald*, 13. travnja 2003.

²⁰ Woolsey, James R., "World War IV" (četvrti svjetski rat), 16. studenoga 2002., na <http://www.globalsecurity.org/military/library/Aeport/2002/021116-ww4.htm>

biti, Irving Kristol i drugi istaknuti ideolozi neokonzervativci bili su, poslije Drugoga svjetskoga rata, aktivni sljedbenici Lava Trockoga.

Kenneth Timmermann je ovjek koji tvrdi da posljednjih dvadeset godina prati terorizam iranske Vlade i njezin program oružja za masovno uništenje. Njegova knjiga *Countdown to Crisis: the Coming Nuclear Showdown with Iran* (Odbrojavanje do krize: predstoje i nuklearni obra un s Iranom) objavljena je u džepnom izdanju u ožujku 2006. kao dio propagande neokonzervativaca usmjerene na pridobivanje potpore javnosti za rat protiv Irana. Njegov prikaz Osame bin Ladena objavljen je u asopisu *Reader's Digest* u lipnju 1998. godine, vrlo prikladno, samo tri tjedna prije negoli je Bin Laden digao u zrak dva ameri ka veleposlanstva u Africi i time postao poslovi no poznat. Godine 1993. Timmerman je napisao klju no izvješ e Kongresa o iranskoj nabavci oružja za masovno uništenje. Bio je glavni zagovornik koji je, u svjedo enju pred Povjerenstvom za procjenu opasnosti od balisti kih raketa po Sjedinjene Ameri ke Države, takozvanom Rumsfeldovu povjerenstvu, upozoravao na to da Iran nastoji proizvesti nuklearne rakete. Od 1995. godine Ken Timmerman obavlja i dužnost izvršnog direktora Zaklade za demokraciju u Iranu (Foundation of Democracy in Iran), u kojoj prevladavaju neokonzervativci (www.iran.org).²¹

E. Centar za sigurnosnu politiku

Centar za sigurnosnu politiku predstavlja se kao neprofitna, nestrana ka i nacionalna sigurnosna organizacija, specijalizirana za utvr ivanje smjernica, akcija i sredstava koji su vitalno važni za sigurnost Amerike, kako bi bila kadra "osigurati da ta pitanja postanu predmet ozbiljnog i na elnog ispitivanja te u inkovitog djelovanja priznatih stru njaka za politi ka pitanja, odgovaraju ih dužnosnika, tvorca i predvodnika javnoga mišljenja i svekolike javnosti".

²¹ JINSA, op. cit.

Osnovan je 1988. godine i od tada s velikim uspjehom radi na utvr ivanju uspješne nacionalne sigurnosne politike uporabom svih imbenika nacionalne mo i, što je Pentagon nazvao "dominacijom punoga spektra". Centar za sigurnosnu politiku u svome je godišnjem izvješ u za 2001. pohvalio svoj utjecaj, rekavši kako "on nije samo 'trust mozgova', nego aktivan, prijegoran i vrlo u inkovit 'glavni borbeni trust' u ratu ideja o nacionalnoj sigurnosti". Kao organizacija koja osigurava utjecaj neokonzervativaca u poveznici izme u tvorca vojne politike i proizvo a a oružja, kaže da mu je poslanje "promicati mir u svijetu pomo u ameri ke snage".

Glavni neokonzervativci u Centru za sigurnosnu politiku jesu:

Frank Gaffney, predsjednik, koji je taj centar osnovao 1988. godine. Imao je duboke korijene u taboru neokonzervativaca još od kasnih sedamdesetih godina prošloga stolje a, kada je bio pomo nik senatoru Henryju (Scoopu) Jacksonu, vo i jastrebova Hladnoga rata i lobista za Izrael u Kongresu. Za mandata predsjednika Reagana bio je pomo nik ministra obrane zadužen za me unarodnu sigurnosnu politiku te zamjenik pomo nika ministra obrane zadužen za nuklearne snage i kontrolu naoružanja. Prema Gaffneyju, Centar za sigurnosnu politiku jest "organizacija za naše vrijeme... (ija) agilna organizacijska struktura omogu uje Centru da u današnju raspravu unese ono što nazivamo "zamisli vo ene preciznoš u".

James T. deGraffenreid, predsjednik Upravnoga odbora Centra za sigurnosnu politiku, bio je suvlasnik dviju velikih kompanija povezanih s vojnom industrijom - HP Associatesa (nekada Phillips Publishing), "klju nog opskrbljiva a podataka za Ministarstvo obrane, zrakoplovstvo, telekomunikacije i energetsku industriju", i First Service Networka (nekada Sure Air Corp.).

Osim Gafneyja i DeGraffenreida, u Upravnome odboru Centra za sigurnosnu politiku bile su i sljede e klju ne osobe iz vojno-industrijskoga kruga, koji je zagovarao izgradnju raketne obrane:

Bruce J. Brotman, potpredsjednik Odjela za strateške planove zvanog Nacionalni biometrijski sigurnosni projekt (National Biometric Security Project);

Potpukovnik Marlin L. Hefti, umirovljeni asnik Ameri ke vojske, potpredsjednik kompanije Van Scoyoc Associates;

dr. Charles M. Kupperman, bivši potpredsjednik kompanije Strategic Integration & Operations (Strateška integracija i operacije) u Odjelu za sustave raketne obrane kompanije Boeing;

Miles Prentice III., partner u kompaniji Eaton & Van Winkle, LLP;

Njegova ekscelencija Dominic J. Monetta, predsjednik kompanije Resource Alternatives, Inc.;

David P. Steinmann, generalni direktor kompanije American Securities, L.P., koju je 1947. godine osnovao William Rosenwald radi ulaganja i upravljanja svojim udjelom u obiteljskom divu Sears, Roebuck & Co.

Godine 2003. Centar za sigurnosnu politiku osnovao je Odbor namjesnika, u kojemu su, među ostalima, bili Bruce Gelb, bivši direktor ameri ke informacijske agencije i bivši ameri ki veleposlanik u Belgiji, Eugene Grant iz tvrtke Eugene M. Grant & Company, Lawrence Kadish, David Luke III., bivši predsjednik korporacije Westvaco, Abby Moffat iz Zaklade Shelby Cullom Davis, najve eg financijaša organizacija i trustova mozgova neokonzervativaca, Ebby Moussazadeh iz korporacije Matrix, Shirley Lord Rosenthal, supruga utjecajnog urednika *New York Timesa* A. M. Rosenthala, Nina Rosenwald, nasljednica lanca robnih ku a Sears Roebuck & Co. i ravnateljica organizacije American Securities L.P.²²

Popis lanova Savjetodavnog vije a Centra za sigurnosnu politiku izgleda kao izdanje "Tko je tko" u ameri koj politici i vojnoj industriji. Među imenima s toga popisa su:

Bob Andrews, bivši vršitelj dužnosti pomo nika ministra obrane zadužen za posebne operacije i sukobe niskog intenziteta;

William Ball, bivši ministar Ratne mornarice;

Kathleen Bailey, bivša pomo nica direktora Agencije za kontrolu naoružanja i razoružanje;

Robert Barker, bivši pomo nik ministra obrane zadužen za atomsku energiju;

William Bennett, bivši ministar obrazovanja;

Charles Brooks, direktor Odjela za veze s Kongresom pri Ministarstvu za domovinsku sigurnost i bivši pomo nik senatora Arlena Spectera zadužen za zakonodavstvo;

Jason Brudzinski, bivši stalni dužnosnik u Odboru za vojne službe Predstavni koga doma Kongresa;

Beverly Byron, bivši lan Zastupni koga doma Kongresa;

Henry Cooper, bivši direktor Inicijative za stratešku obranu;

Christopher Cox, lan Povjerenstva za vrijednosne papire i te aj, bivši lan Zastupni kog doma Kongresa;

Brian Dailey, bivši izvršni direktor Nacionalnog vije a za svemir (National Space Council);

Mitchell Daniels, guverner savezne države Indiane, bivši direktor Ureda za upravljanje i prora un;

Midge Decter, bivša izvršna direktorica Odbora za slobodni svijet;

Kenneth de Graffenreid, bivši zamjenik direktora Odjela za nacionalnu kontraobavještajnu službu i bivši doministar obrane zadužen za potporu obrambene politike;

Diana Denman, bivša supredsjednica Ameri koga savjetodavnog vije a za mirovne snage;

Paula Dobriansky, pomo nica ministra vanjskih poslova zadužena za globalna pitanja;

Stanley Ebner, bivši viši potpredsjednik Odjela za washingtonske operacije u kompaniji Boeing;

Andrew Ellis, bivši direktor za osoblje u Odboru za vojne službe Predstavni koga doma Kongresa;

Charles Fairbanks, bivši zamjenik pomo nika ministra vanjskih poslova;

Douglas J. Feith, bivši pomo nik ministra obrane zadužen za obrambenu politiku;

²² *Right Web*, "Center for Security Policy" (Centar za sigurnosnu politiku), 25. svibnja 2006., na <http://rightweb.irc-online.org/profile/1456>

Edwin Feuner mla i, predsjednik Zaklade Heritage;

Devon Gaffney Cross, predsjednica Donatorskog foruma za međunarodna pitanja, članica Odbora za obrambenu politiku;

Evan Galbraith, bivši politički savjetnik izraelskoga premijera;

Paul Goble, bivši posebni pomoćnik za narode bivšega Sovjetskoga Saveza u Uredu za obavještajne i istraživačke poslove Ministarstva vanjskih poslova;

Daniel Goure, bivši direktor Ureda za konkurentnost u Uredu ministra obrane;

Douglas Graham, bivši zamjenik pomoćnika ministra obrane;

Margaret Graham, savjetnica u Institutu Washington;

E. C. Grayson, bivši glavni zamjenik pomoćnika ministra obrane za Ratnu mornaricu;

James Hackett, bivši vršitelj dužnosti direktora Agencije za kontrolu naoružanja i razoružanje;

Charles Hamilton, bivši izvršni pomoćnik za stratešku trgovinu u Uredu ministra obrane;

Kay Bailey Hutchison, senatorica;

Henry Hyde, član Zastupničkoga doma Kongresa;

Fred Ikle, bivši pomoćnik ministra obrane zadužen za politiku i direktor Agencije za kontrolu naoružanja i razoružanje;

James M. Inhofe, senator;

Robert Joseph, bivši posebni pomoćnik predsjednika, viši direktor za strategiju širenja nuklearnog oružja, za borbu protiv širenja nuklearnog oružja i obranu domovine;

Clark Judge, bivši pisac govora i posebni pomoćnik predsjednika Ronalda Reagana;

Phyllis Kaminsky, bivša dužnosnica za medije u Vijeću za nacionalnu sigurnost u Bijeloj kući;

Garry Kasparov, svjetski šahovski prvak i predsjednik kompanije Kasparov Consultantcy;

Alen Keyer, bivši veleposlanik u Vijeću UN-a za ekonomska i socijalna pitanja;

Sven Kraemer, bivši savjetnik za politička pitanja pomoćnika ministra obrane zadužen za vojnu politiku;

Charles Kupperman, bivši izvršni direktor Općeg savjetodavnog odbora za kontrolu naoružanja;

Jon Kyl, senator;

Christopher Lay, bivši posebni pomoćnik ministra obrane zadužen za vojnu politiku;

John Lehman, bivši ministar Ratne mornarice i bivši član Nacionalnog povjerenstva za terorističke napade na Sjedinjene Američke Države (Povjerenstva 11. rujna);

Peter Leitner, viši savjetnik za stratešku trgovinu u Uredu ministra obrane;

John Lenczowski, bivši direktor za europska i sovjetska pitanja u Vijeću za nacionalnu sigurnost;

James Longley, bivši član Zastupničkoga doma Kongresa;

Carries Lord, bivši pomoćnik potpredsjednika zadužen za pitanja nacionalne sigurnosti;

Jennifer Macdonald, bivši direktor za osoblje kongresne manjine u Odboru za vanjske poslove Predstavničkoga doma i član Poddobora za međunarodnu ekonomsku politiku i trgovinu;

Tidal McCoy, bivši pomoćnik ministra za Ratno zrakoplovstvo;

James McCreery, bivši dužnosnik vojno-obavještajne službe za strateške programe;

admiral Kinniard McKee, umirovljeni admiral Američke ratne mornarice, bivši direktor mornaričkih nuklearnih snaga;

Bruce Merrifield, bivši pomoćnik ministra trgovine zadužen za ekonomska pitanja;

Philip Merrill, bivši pomoćnik glavnog tajnika NATO-a;

William Middendorf, bivši ministar Ratne mornarice;

general-pukovnik Thomas Miller, u mirovini, bivši zamjenik načelnika stožera zadužen za zrakoplovstvo i pomorske snage;

Dominic Moneta, bivši pomoćnik ministra za energetiku zadužen za program Reaktora nove proizvodnje;

Laurie Mylroie, bivša izvanredna profesorica na Američkom koledžu Ratne mornarice;

Richard Perle, bivši predsjednik Odbora za obrambenu politiku i bivši pomoćnik ministra obrane za politiku međunarodne sigurnosti;

general John Piotrowski, umirovljeni general Ratnog zrakoplovstva, bivši zapovjednik Američkog zapovjedništva za svemirsko naoružanje;

Robert Reilly, bivši direktor *Glasa Amerika* u Uredu ministra obrane;

general-pukovnik Edward Rowny, umirovljeni general Američke vojske, bivši savjetnik predsjednika i ministra vanjskih poslova za kontrolu naoružanja;

Michael Rubin, redovni profesor na Američkom poduzetničkom institutu;

Albert Santoli, pisac i pomoćnik člana Predstavničkog doma Rohrbachera zadužen za zakonodavstvo;

William Schneider mladi, bivši pomoćnik ministra vanjskih poslova za sigurnost, znanost i tehnologiju;

William Schroeder, bivši zamjenik pomoćnika ministra obrane zadužen za planiranje i upravljanje vojnim sredstvima;

Richard L. Senninger, izvršni producent radijske kompanije *Hero Radio Network*;

John Shadegg, član Zastupničkog doma Kongresa;

James Gregory Sherr, profesor međunarodnih odnosa na koledžu Lincoln;

Carl Smith, bivši direktor za osoblje u Senatskom odboru za vojne službe;

Jose Sorzano, bivši posebni pomoćnik predsjednika zadužen za pitanja nacionalne sigurnosti;

Howard Teicher, bivši viši direktor za vojnopolitička pitanja u Vijeću za nacionalnu sigurnost;

William R. Van Cleave, pročelnik Odjela za obrambene i strateške studije na sveučilištu Southwest Missouri State University;

Troy Wade, bivši pomoćnik ministra energetike zadužen za obrambene programe;

James Webb, senator i bivši ministar Ratne mornarice;

Curt Weldon, bivši član Zastupničkog doma Kongresa;

Pete Wilson, bivši guverner savezne države Kalifornije;

Deborah Wince-Smith, bivša pomoćnica ministra trgovine zadužena za tehnološka pitanja;

Curtin Winsor mladi, bivši američki veleposlanik u Kostarici;

Dov Zakheim, bivši zamjenik ministra obrane.

Pozoran pogled na navedena imena i njihove funkcije u raznim organizacijama i kompanijama, koje rade i za Centar za sigurnosnu politiku, potvrđuje da je moć jastrebova neokonzervativaca vrsto povezana sa snažnom mrežom savezništava s vodećim osobama iz vojne industrije, kao i s vodećim osobama iz državne uprave i privatnih kompanija koje podupiru američku vojnu premoć i preventivne ratove kao sredstvo postizanja te premoć.

Manje vidljiv ključ uspona tih neokonzervativnih trustova mozgovca može se pronaći ako pratimo trag novca. Taj trag vodi do šalice bogatih, privatnih zaklada oslobođenih od plaćanja poreza, koje su, što uopće ne iznenađuje, najviše povezane s vojno-industrijskom osovinom američkoga ustroja moć.

PRIVATNE ZAKLADE: TRAGOM NOVCA

Dugi pohod gospodina Simona na ameri ke institucije

Ti utjecajni neokonzervativni trustovi mozgova uspjeli su postići i nerazmjerno veliku moć nad američkom politikom posljednjih osamdesetih godina prošloga stoljeća a zahvaljujući činjenici da ti trustovi mozgova, za razliku od mnogih svojih manje ideološki obojenih suparnika, plivaju u novcu što im pridonosi i iz mreže vrlo povezanih privatnih zaklada oslobođenih od plaćanja poreza. Većina toga novca, što iznenađujuće, pridonosi od onih privatnih zaklada koje bogatstvo potječe od velikih korporacija iz sektora vojne industrije i velikih naftnih kompanija, a upravo je to spoj posebnih interesa koji su obilježili vladu Busha i Cheneyja.

Vjerojatno najutjecajnija zaklada koja je financirala prvo preuzimanje trustova mozgova američke politike u ruke konzervativaca bila je zaklada John M. Olin. Njezin novac potjecao je iz golemih bogatstava kompanije za proizvodnju oružja i streljiva zvane John M. Olin i iz njegove korporacije Olin (Olin Corporation). Olin je na samrtni svoje pozamašno bogatstvo oporukom ostavio zakladama oslobođenim poreza, u svrhu financiranja projekata koji su promovirali njegove konzervativne ciljeve.

Godine 2001. ta je zaklada potrošila nevjerojatnih 20.482.961 dolara za financiranje desetine američkih trustova mozgova, među kojima su bili Američki poduzetnički institut (AEI), Centar za stra-

teške i meunarodne studije (CSIS), Institut Claremont za proučavanje državnih i političkih filozofija (Claremont Institute for the Study of Statesmanship and Political Philosophy), Vijeće za inozemne odnose (Council on Foreign Relations, CFR), Zaklada Heritage, Hooverova institucija o ratu, revoluciji i miru (Hoover Institution on War, Revolution and Peace), Institut Hudson (Hudson Institute), Fakultet za visoke meunarodne studije (School of Advanced International Studies, SAIS) Paula H. Nitzea na Sveučilištu John Hopkins, Institut Manhattan za istraživanje javne politike (Manhattan Institute for Public Policy Research) i Projekt za novo američko stoljeće (PNAC). U izvješću te zaklade stoji: "Zaklada izdvaja goleme količine novca i za promicanje konzervativnih programa na najuglednijim visokim školama i sveučilištima u zemlji".

Zaklada Olin doživjela je korjenit zaokret 1977. godine, kada je John Olin osobno za predsjednika zaklade pozvao Williama E. Simona, tadašnjeg multimilijarderskog ulagača. Kao predsjednik, Simon je nadzirao doniranje više od 325 milijuna dolara institucijama neokonzervativaca ili slobodnog tržišta. Među njima su bile i Američki poduzetnički institut, Zaklada Heritage, neokonzervativno Udruženje federalista i Institut Hudson, sve do kraja 2005. godine, kada je, sukladno utemeljiteljevoj oporuci, dala i posljednji novac.

Zaklada Olin je, pod ravnanjem gospodina Simona, postala najmoćniji imbenik u preobrazbi američke elite, osobito novca gladnih sveučilišta, tako stoje donirala milijune dolara institucijama poput Sveučilišta Harvard, Sveučilišta Princeton i Sveučilišta Chicago, koji je bio baza Milтона Friedmana i Lea Straussa. Tim su novcem nagrađivani profesori vjernih neokonzervativnoj ideologiji.¹

Ministar financija u vrijeme mandata predsjednika NLxona William E. Simon od početka je bio suradnik "kuma" neokonzervativaca Irvinga Kristola. Kristol i Simon, ključni izvorni pokretači i modernog desničarskog neokonzervativnog pokreta, udružili su se 1978. godine. Te su godine osnovali neokonzervativistički Institut za pitanja obrazovanja (Institute for Educational Affairs, IEA), sa sjedištem u New Yorku.

Prema njihovoj izjavi, namjera toga instituta bila je "...pronalaziti darovite kandidate za doktorske studije i najbolje studente, pomoći im potporom i stipendijama ostvariti ambicije, a onda im dati poslove u nekim aktivističkim organizacijama, na istraživačkim projektima, u studentskim publikacijama, u Vladinim uredima ili u vodećim časopisima". Ti primatelji novane potpore morali bi, naravno, imati jednaka "aktivistička" neokonzervativna stajališta kao i Kristol i Simon. Bio je to početak neokonzervativističke inicijative "dugog pohoda na institucije" njemačkog studenta radikaliziranog 1968. godine Rudyja "Crvenog" Dutschke. Dvadeset godina poslije toga, plodovi njihove velikodušnosti i darežljivosti sazreli su u obliku novog naraštaja obrazovanih ljudi i sveučilišnih profesora, sa stalnim zaposlenjem, koji su na sav glas zastupali neokonzervativističke ciljeve, uključujući i rat u Iraku i unutarnji politički projekt nesnošljivosti prema neistomišljenicima.²

Kristolov Institut za pitanja obrazovanja na samom je početku od zaklada Olin, Scaife, J. M. i Smith Richardson dobio donacije u vrijednosti od 100.000 dolara, te znatne iznose od kompanija Coca Cola, Dow Chemical, Ford Motor Co., General Electric, K-Mart, Mobil i Nestle. Ključna je bila preporuka poznatoga ideologa "slobodnoga tržišta", gospodina Simona.

Simon je tada u zakladi Olin odigrao ključnu ulogu ulagajući se u elniku Zaklade Bradley, Michaelu Joyceu, kojega je 1979. go-

¹ Media Transparency, "Funder Profile: John M. Olin Foundation", na <http://www.media transparency.org/recipientprofile.php?recipientID=524>

² Media Transparency, "Recipient Profile: The Institute for Educational Affairs", na <http://mediatransparency.org/recipientprofile.php?recipientID=524>

dine zaposlio na mjesto svoga izvršnog potpredsjednika, dok ovaj nije prešao u ve u zakladu, Lynde and Harry Bradley. Tim su potezom Simon i njegovi prijatelji neokonzervativci višestruko umnožili izvore novca za financiranje pokreta neokonzervativaca.

Zaklada Lynde i Harry Bradley

Sa 706 milijuna dolara od 2005. nadalje, Zaklada Lynde and Harry Bradley iz Milwaukeeja, iz savezne države Wisconsin, bila je najveća i najutjecajnija desna arska neokonzervativna zaklada u Sjedinjenim Američkim Državama. Od kraja 2005. donirala je više od 34 milijuna dolara godišnje.

Njezini izvori financiranja, jasan politički program i široka nacionalna mreža kontakata i suradnika u politici, sveuilišnim i medijskim krugovima omogućili su joj golem utjecaj na ključna pitanja državne politike. Njezini ciljevi kretali su se od afirmativnih akcija do pitanja socijalne sigurnosti. No, najveće uspjehe postizala na području "reformi" socijalne skrbi, takozvane "privatizacije" socijalne skrbi, koja je samohrane majke primorala na pronalaženje zaposlenja kao uvjeta za dobivanje pomoći i zalagala se za privatizaciju obrazovanja promicanjem školovanja na temelju stipendija.

Zaklada Bradley poela je u Americi sustavno provoditi program neokonzervativaca nakon što je Simonov štićenik u Zakladi Olin, Michael Joyce, postao njezin predsjednik.

Predsjednik Zaklade Bradley Michael S. Joyce, sve do svoje smrti, 2005. godine, bio je nastavnik u srednjoj školi. Potekao je iz irske katoličke obitelji koja je pripadala Demokratskoj stranci, u Clevelandu, u saveznoj državi Ohio. Godine 1972. glasovao je za Richarda Nixona i pokušao napredovati u krugovima konzervativaca. Njegova se preobrazba dogodila 1978. godine, kada je otišao u New York i zaposlio se u Institutu za pitanja obrazovanja - organizaciji neokonzervativaca koju su osnovali Irving

Kristol i William Simon. Godinu dana poslije toga Simon mu je predložio da bude predsjednik Zaklade Olin.

Godine 1986., godinu dana nakon što je postao predsjednik te zaklade, u jednom lanku lista *Atlantic Monthly* proglašenje "jednom od tri najodgovornije osobe za uspjeh političkog pokreta konzervativaca. Jednom ga je istaknuti neokonzervativac Irving Kristol nazvao "kumom moderne filantropije". Inič se da su se neokonzervativci zakačili ili za posebnu ulogu "kuma", iako nije jasno je li to vrsta podsvjesnog poistovjetivanja s filmskom ulogom Marlona Brandona ili nešto drugo.

Ubrzo poslije prve inauguracije predsjednika Georgea W. Busha, novinar *Wall Street Journala* Paul Gigot napisao je: "Michael Joyce najbliži je originalnom izvoru onoga što gospodin Bush nastoji postići". Mislio je na Bushovu ciničnu "milosrdnu konzervativnu" unutarnju politiku.

Jedan istražitelj te zaklade izrazio je to ovako: "Sveopćni cilj Zaklade Bradley jest vratiti Sjedinjene Američke Države, i svijet, u vrijeme kada vlade još nisu bile poele regulirati "veliki biznis", prije nego li su korporacije bile primorane praviti ustupke organiziranoj radnoj snazi. Drugim riječima, u kapitalizmu tipa *laissez-faire*, tj. u kapitalizmu bez rukavica.

"Da bi postigao taj cilj", primjećuje istražitelj Phil Wilyato, "Zaklada Bradley podupirala je organizacije i osobe koje promiču ukidanje zakonskih ograničenja u poslovanju, ukidanje praktički svih programa socijalne skrbi i privatizaciju državnih službi. Kao rezultat toga, popis primatelja stipendija Zaldade Bradley izgleda kao izdanje pod naslovom "Tko je tko na američkoj desnici".

Novcem Zaldade Bradley potpomagane su mnoge desne arske organizacije, poput Zaklade Heritage, koja je za Reaganovu vladu izradila planove za smanjenje proračuna, za ulaganja u gospodarstvo i za vojni plan zvan "Rat zvijezda". Zatim, Centar Madison za pitanja obrazovanja (Madison Centar for Educational Affairs), koji daje novac za financiranje desne arske istra-

živa kih projekata i za mrežu konzervativnih studentskih listova, te Ameri ki poduzetni ki institut za istraživanja javne politike, koji je, doslovno, sjedište rasisti kih pisaca, poput Charlesa Murraya, autora knjige *The Bell Curve*, i Dinesha D'Souza, autora knjige *The End of the Racism* (Kraj rasizma), bivše neokonzervativne dužnosnice Jeane Kirkpatrick, Jacka Kempa i Williama Bennetta, te ultrakonzervativne pravnike Roberta Borka i Antonina Scalija.

Medu ostalim uživateljima novca Zaklade Bradley bih su Zaklada za slobodno istraživanje Kongresa i za obrazovanje (Free Congress Research and Education Foundation), Hooverov Institut za rat, revoluciju i mir, te Predsjedni ka zaklada Ronalda Reagana (Ronald Reagan Presidential Foundation). Velike donacije dodjeljivane su glavnim publikacijama neokonzervativaca - tromjese niku Irvinga Kristola *The Public Interest*, Kristolovu asopisu *The National Interest* i aferaskom asopisu konzervativaca *The American Spectator*, koji je predvodio paljbu o seksualnim skandalima što su na kraju doveli do pokušaja smjenjivanja predsjednika Billa Clintona.³

Joyce je u Zakladi Bradley darežljivo podupirao organizacije osnovane radi posebne uloge u promicanju desni arskih programa, poput Instituta za pravdu (Institute for Justice), odvjetni ke tvrtke od državnog interesa, koja je promicala privatizaciju i deregulaciju, te Nacionalnog centra za malo poduzetništvo (National Center for Neighborhood Enterprise), koji je inicirao davanje potpore privatizaciji u zajednicama s niskim dohotkom. Donacije Zaklade Bradley odlazile su neokonzervativnim trustovima mozgova poput Ameri kog poduzetni kog instituta (17

milijuna dolara), Zaklade Heritage (14 milijuna dolara), organizaciji Freedom House (Ku a slobode) Jamesa Woolseya (7 milijuna dolara) i mnogim drugim organizacijama."

Tajna Joyceova uspjeha u postizanju tako velikog utjecaja u promicanju neokonzervativnih projekata i njihovih trustova mozgova bila je u ideji koju je on osmislio kako bi postigao mo , a ta ideja bila je metoda "što više buke za filantropski dolar". On je koordinirao projekte koje je financirala njegova zaldada s projektima zaklade Olin i drugih zaklada neokonzervativaca.

Kako bi olakšao tu koordinaciju, Joyceova Zaklada Bradley financirala je osnivanje Okrugloga stola zaklada (Foundation Roundtable), u Washingtonu D.C. Taj filantropski okrugli stol bio je nacionalna udruga donatora pojedinaca, lanova upravnih odbora i osoblja zaklada te dužnosnika kompanija koje su davale donacije. Na internetskoj stranici toga okrugloga stola piše: "Okrugli stol privla i neovisne donatore koji imaju koristi od sudjelovanja u toj organizaciji, iji je cilj pomo i im u postizanju njihovih dobrotvornih ciljeva. Osim što nudi stru ne savjete i preporuke, Okrugli stol zaklada pomaže donatorima stupiti u vezu s onima koji imaju sli ne brige i interese. lanovi Okrugloga stola imaju pristup širokom rasponu ideja i informacija o tome što u filantropiji prolazi dobro, a što ne".⁵

Podrijetlo bogatstva obitelji Bradley

Godine 1903. bra a Lynde i Harry Bradley osnovali su tvrtku koja e kasnije postati kompanija Allen-Bradley, jedna od najve ih kompanija za proizvodnju elektroni kih i radio dijelova. Harry Bradely bio je politi ki aktivniji, ovjek s ekstremno desni ar-

³ Wilyato, Phil, "The Feeding Through: The Bradley Foundation, *The Bell Curve* & the Real Story Behind W-2: Wisconsin's National Model for Welfare Reform, 1. lipnja 1997. na <http://www.mediatransparency.org/story.php?storyID=6>

⁴ *Media Transparency*, "Funder Profile: The Lynde and Harry Bradley Foundation", na <http://www.mediatranspaiency.org/funderprofile.php?funderID=1>

⁵ Philanthropy Roundtable, na <http://www.philanthropyroundtable.org/content.asp?contentid=406>

skim uvjerenjima i jedan od prvih donatora Društva Johna Bircha (John Birch Society), jedne od vodećih krajnje desnih organizacija u Americi, sa sjedištem u obližnjemu gradu Appletonu, u saveznoj državi Wisconsin.

Robert Welsh, koji je to društvo osnovao 1958. godine, bio je redoviti govornik na prodajnim sastancima kompanije Allen-Bradley. Oni su financirali i australskog liječnika Freda Schwartza, osnivača Kršćanske antikomunističke križarske vojne (Christian Anti-Communist Crusade), list Williama F. Buckleya mlađega *National Review* i desni arski radio s američkoga Srednjeg Zapada, koji je producent bio protukomunistički nastrojeni Bob Siergist. Glavni politički ciljevi Harryja Bradleyja bili su "svjetski komunizam" i američka Vlada, možda ne tim redoslijedom. Njegova politička filozofija bila je kapitalizam tipa *laissez-faire* i snažno se protivio svemu što bi moglo ograničiti njegovu slobodu da svoju kompaniju vodi onako kako on želi. No, njegovo promicanje "slobode" nije se odnosilo i na njegove radnike. Žene su u tvornicama radile od 1918., a tijekom Drugoga svjetskoga rata činile su gotovo trećinu radne snage, ali nisu bile plaćene jednako kao muškarci. Napokon su, 1966. godine, podnijele tužbu, u kojoj su teretile kompaniju da manje plaća žene nego muškarce koji rade na istim strojevima. Federalni je sud presudio u njihovu korist.

Kompanija Alan-Bradley bila jedna od posljednjih velikih kompanija u Milwaukeeju koja je ukinula segregaciju u svojim pogonima, i to tek poslije pritiska javnosti i pravosuđa. Godine 1968., kada je broj zaposlenih narastao na više od 7.000, u toj je kompaniji radilo samo trideset dvoje crnaca i etrnaestero Latinoamerikanaca. Te su godine prosvjednici, na čelu s vođom pokreta za ljudska prava ocem Jamesom Groppijem, prosvjedovali pred tvornicom zahtijevajući i da zaposli više radnika koji nisu bijelci. Kompanija je na kraju bila prisiljena prihvatiti plan o korektivnoj zakonskoj kvoti zapostavljenih manjina, nakon što su federalne vlasti podržale tužbu temeljenu na rasnoj diskrimi-

naciji. Iako je imala sindikat od 1937. godine (zvan United Radio and Electrical Workers of America Local 1111), snažno se opirala priznavanju lanstva u sindikatu. Lynde, Harry i Frank Loock sebe su vidjeli kao dobrodušne diktatore nad svojim radnicima, više nego sposobne odlučivati o potrebama svojih radnika, bez ikakva savjeta i upletanja federalne vlasti. Ako je to uključivalo i rasnu i spolnu diskriminaciju, to se, po njima, ticalo samo njih i nikoga drugog, i bili su odlučni suprotstaviti se bilo kakvoj naznaci opasnosti, dolazila ona iz Moskve ili iz Washingtona.

Godine 1942. braća su osnovala zakladu nazvanu Zaklada Allen-Bradley. Ta se zaklada 1985. godine korjenito promijenila, kada je kompanija Allen-Bradley prodana kompaniji Rockwell International, najvećemu konglomeratu za proizvodnju oružja i vojne opreme, za nevjerojatnih milijardu i 651 milijun dolara. Zaklada je od te prodaje zaradila golem novac, jer su joj preko noći i sredstva porasla s manje od 14 na više od 290 milijuna dolara, čime je postala jedna od najvećih zaklada u Americi. Tada su joj promijenili i ime u "Lynde and Harry Bradley Foundation", kako bi je u oči javnosti odvojili od kompanije. S tim golemim novcem, vlasnici Zaklade Bradley zaključili su kako je vrijeme zaposliti profesionalca za vođenje Zaklade. Svoga su obojeka našli u New Yorku, u Zakladi John M. Olin. Bio je to Michael Joyce.

Projekt Zaklade Bradley zvan "Zvonolika krivulja"

Među primateljima novca od Zaklade Bradley, tj. od njezina direktora Joycea, bio je i pisac Charles Murray, koji je napisao knjigu *Losing Ground*, u kojoj tvrdi da je siromaštvo posljedica neuspjeha pojedinaca, te da su programi za sprječavanje siromaštva, poput programa socijalne skrbi, pogriješno zamišljeni i da ih treba ukinuti.

Pišu i o toj knjizi u časopisu za obrazovanje *Rethinking Schools* iz Milwaukeeja, u proljeće 1994., novinarka Barbara Miner napisala je: "...Murray predlaže... ukidanje svih državnih programa kojima se pruža ekonomska potpora samohranim majkama, kao što su pomoć obiteljima s malodobnom djecom (socijalna skrb - nap. aut.), subvencionirane stanarine ili kuponi za hranu". Kada je George W. Bush, kao dio svoje predizborne kampanje, započeo formulirati svoje prijedloge o "milosrdnom konzervativizmu" radi promicanja "na vjeri utemeljenih rješenja" socijalnih problema, pozivao je aktiviste i znanstvenike koje je financirala Zaklada Bradley, poput Marvinu Olaskyja i Jamesa O. Wilsona.

Od 1986. do 1989. Zaklada Bradley davala je Murrayu godišnju stipendiju od 90.000 dolara. Godine 1991. povećanju je na 113.000 dolara. Kao odgovor na kritiku navedene knjige, predsjednik te zaklade Michael Joyce rekao je: "Po mom mišljenju, Charles Murray je jedan od najistaknutijih društvenih mislilaca u zemlji".

Nakon što je napisao knjigu *Losing Ground*, Murray se udružio s harvardskim psihologom Richardom Hernsteinom radi pisanja knjige *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life* (Zvonolika krivulja: inteligencija i klasna struktura života u Americi). Prema pisanju lista *The New York Times*, Hernstein je "predviđao da bi se, što društvo bude postajalo meritokratskije, osobe s niskim kvocijentom inteligencije mogle okupiti na dnu ekonomske ljestvice, međusobno sklapati brakove i stvarati potomke s niskim kvocijentom inteligencije". Knjiga *The Bell Curve* objedinila je elemente Murrayjeve knjige *Losing ground* i Hernsteinove teorije o genetici ili, preciznije, o eugenici. U knjizi se tvrdi da siromaštvo nije posljedica društvenih uvjeta ni politike, nego inferiornih genetskih osobina najnižega sloja ljudskih bića. Mnogi su tu teoriju ocijenili kao rasističku pseudoznanost.⁶

Zaklade Scaife

Bogatstvo bankarske i industrijske dinastije iz Piltsburga svrstalo se u tri zasebne zaklade, poznatije kao Zaklade obitelji Scaife (Scaife Family Foundations) - Zakladu Allegheny, Sarah Scaife, Carthage i Scaife Family. Richard Mellon Scaife, nasljednik industrijskog, naftnog i bankarskog bogatstva obitelji Mellon iz Pittsburga, bio je predsjednik utjecajnih desni arskih zaklada Scaife. Jedno je vrijeme najvrednije pojedinačno vlasništvo tih zaklada bio dionični arski ulog u korporaciji Gulf Oil.

Ta je zaklada počela financirati konzervativne projekte 1973. godine, kada je Richard Mellon Scaife postao njezin predsjednik. Šezdesetih godina Richard je, prema nekim procjenama, naslijedio 200 milijuna dolara od svoje majke Sarah Mellon Scaife. Časopis *Forbes* procijenio je da on teži 800 milijuna dolara neto, što ga čini osobom broj 138 na popisu najbogatijih osoba u Sjedinjenim Američkim Državama. To je bogatstvo potjecalo od posjedovanja dionica u korporacijama poput Gulf Oil, Alcoa Aluminum, Mellon Bank i nekih drugih holdinga. Andrew Mellon, treći po redu bogataš u Americi, odmah poslije Henryja Forda i Johna D. Rockefellera, bio je konzervativni republikanski ministar financija od 4. ožujka 1921. sve dok ga predsjednik Herbert Hoover i velika ekonomska kriza nisu primorali da, u veljači 1932., odstupi s dužnosti.

Richard Mellon Scaife upravljao je zakladama Scaife, Carthage i Allegheny. Prema jednom nedavno objavljenom članku, "Godine 1993. zaklade Chartage i Sarah Scaife dale su više od 17.600.000 dolara za 150 nekonzervativnih i konzervativnih trustova mozгова". Na dan 31. prosinca, aktiva Zaklade Scaife iznosila je 212.232.888 dolara, a aktiva Zaklade Carthage bila je 11.937.862 dolara.

Uz Zaklade Olin, Bradley i Smith Richardson, za Zakladu Sarah Scaife drži se da je jedna od četiri najvrednije zaklade konzervativaca u SAD-u. Prema jednom članku objavljenom u časopisu

⁶ Willyato, Phil, op. cit.

Columbia Journalism Review (lipanj/srpanj 1981.), gospodin Scaife svojim privatnim mlažnjakom DC9 putuje izme u svojih ku a u Pittsbtirgti, u saveznoj državi Pansylvaniji, i u Pebble Beachu, u saveznoj državi Kaliforniji.⁷

Posljednjih su godina donacije zaklade Scaife otišle brojnim neokonzervativnim projektima i trustovima mozgova - gotovo 20 milijuna dolara Zakladi Heritage, glavnom zagovorniku izgradnje proturaketnoga štita, oko 8 milijuna Instituciji Hoover, 5 milijuna Ameri kom poduzetni kom institutu, 4 milijuna neokonzervativnom Institutu David Horowitz i 3.5 milijuna Centru za sigurnosnu politiku. Na popisu primatelja novca od zaklada Scaife bila je svaka zna ajnija nekonzervativna institucija.

Zaklada Smith Richardson

Zakladu Smith Richardson financirala je kompanija Vicks Vaporuba, ameri ka farmaceutska kompanija s dugom desni arskom prošloš u. Zaklada je izvijestila daje njezina aktiva u 2001. godini iznosila 494 milijuna dolara i daje u istoj godini donirala 23 milijuna dolara.

Tijekom Hladnoga rata CIA je provodila jedan vrlo tajni program, u kojemu je pravila pokuse na živim ljudima, esto bez njihova znanja, koriste i se razli itim drogama, uklju uju i i LSD-25. Me u sudionicima toga CIA-ina projekta pod kodnim nazivom MK-Ultra Project bio je i psiholog sa Sveu ilišta Harvard i "prorok" LSD-a Timothy Leary. Glavni izvor financiranja toga CIA-ina tajnog programa, MK-ULTRA, bila je Zaklada H. Smith Richardson, a prema tvrdnjama Russa Bellanta.⁸ CIA i stru njak

James Angleton i umirovljeni general Robert C. Richardson III. bili su duboko umiješani u kanaliziranje CIA-ina novca, zajedno s Rogerom Pearsonom iz organizacije Pioneer Fund.

Zaldada je, poslije financiranja CIA-inih projekata kontrole svijesti, godine 1973., kada je R. Richardson Randolph postao njezin predsjednik, postala aktivan podupiratelj neokonzervativnih projekata. asopis *Forbes* procijenio je neto vrijednost obitelji Richardson na 870 milijuna dolara, što ju ini jednom od najbogatijih obitelji u Sjedinjenim Ameri kim Državama.

Taje zaklada još na po etku mandata predsjednika Reagana financirala knjige iz ekonomije "ponude" autora Jude Wanniski i Georgea Gildera. Njihova je specijalnost stvaranje mreža sveu ilišnih profesora neokonzervativaca dodjelom stipendija elitnim sveu ilištima, poput Yalea (8 milijuna dolara), Harvarda (7 milijuna dolara), John Hopkins SAIS (4 milijuna dolara), Korporacije RAND (3 milijuna dolara) i mnogih drugih neokonzervativnih institucija i osoba. Ukupno su, za 2003. godinu, dali iznos od 166.865.612 dolara.⁹

Te velike privatne zaklade, Olin, Bradley, Scaife i Smith Richardson, usmjeravaju i svoj novac isklju ivo na neokonzervativne institucije, u biti su financirale pojavu hegemonije neokonzervativnih jastrebova, koji su u prvome desetlje u dvadeset prvoga stolje a preuzeli ameri ku vojnu i vanjsku politiku.

⁷ *Media Transparency*, "Funder Profile: The Scaife Foundations", na <http://www.mediatransparency.org/funderprofile.php?fundedD=3>

⁸ Beliant, Russ, *Old Nazis, The New Right, and the Republican Party*, South End Press, Boston, 1989.

⁹ *Source Watch*, "Smith Richardson Foundation", na http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Smith_Richardson_Foundation

DODATAK

MEDIJSKI RATNI PROPAGANDNI STROJ

Tjelohranitelj laži...

Britanski premijer iz vremena Drugoga svjetskoga rata, sir Winston Churchill, prije toga ministar britanske Kraljevske ratne mornarice, jednom je izjavio: "U vrijeme rata istina je toliko dragocjena da bi na nju uvijek trebao paziti tjelohranitelj laži".

Vijeće za inozemne odnose (CFR)
kontrolira svjetske medije

Od Drugoga svjetskoga rata i osnivanja Odbora za psihološku strategiju (Psychological Strategy Board) u CIA-i i Ministarstvu vanjskih poslova, Vijeće za inozemne odnose i zatvoreni krugovi američke elite izdvajaju golem novac za nadziranje medija. Danas je kontrola članova elite iz Vijeća za inozemne odnose nad američkim medijima snažnija od kontrole medija u komunističkoj Kini ili u državama u kojima vlada najvršnja diktatura. No, ta kontrola vrlo je suptilna pa većina američkih građana nema pojma o tome da se svaka politička misao pomno dozira i da se njome manipulira odozgo.

Kako bi odrazili svoju promjenu prioriteta u novije doba globalizacije kontrole nad medijima, od početka devedesetih godi-

na prošloga stolje a veliki medijski divovi postali su reorganizirani i centralizirani, tj. globalizirani u rukama ša ice ljudi.

AOL-Time Warner jest najve a današnja medijska grupacija, koja kontrolira televizije CBS i CNN te najve u ameri ku pretplatni ku televizijsku mrežu HBO, kao i grupaciju asopisa *Time*, najve eg izdava a asopisa, me u kojima su *Sports Illustrated* i mnogi drugi, te filmsku kompaniju Warner Bros. i druge filmske studije u Hollywoodu. Osim toga, AOL je najve a privatna internetska kompanija u SAD-u. Predsjednik kompanije AOL-Time Warner je Gerald Levin.

Walt Disney Co. je drugi po veli ini medijski div u SAD-u, iji je generalni direktor Michael Eisner, ovjek koji nema nikakve veze s obitelji Disney. Kompanija Walt Disney danas kontrolira nekoliko TV kompanija, uklju uju i i *Touchstone TV*, *Buena Vista TV*, neke hollywoodske filmske kompanije, me u kojima su Walt Disney Motion Pictures, Touchstone, Caravan i Hollywood Pictures. U njezinu je vlasništvu i kompanija Capital Cities/ABC, druga po veli ini televizijska mreža, koja ima mnogo podružnica u Europi.

Viacom Inc. je tre i lan ameri kog medijskog kartela. On je vlasnik i kablovske sportske mreže *ESPN*, televizijskih ku a *Womens' Wear Daily* i *Wacom Inc.* te kompanije Paramount Pictures, a nedavno je od kompanije TimeWarner kupio i televizijsku ku u *CBS*. Kompanija Viacom Inc. kontrolira tržište za mladež diljem svijeta pomo u svoje kablovske mreže *MTV*, koja video snimkama pjesama i sli nim spotovima promi e nasilje i seks, te *Nikelodeon* i *Showtime*. *MTV-ove* video snimka tipa rock-rap dopiru do 210 milijuna obitelji u 71 zemlji svijeta. To je jedna od najutjecajnijih svjetskih komunikacijskih kompanija.

News Corporation, iji je vlasnik Rupert Murdoch, medijski tajkun australskog podrijetla, i koja je etvrta po veli ini medijska korporacija u SAD-u. Ona je vlasnik *Fox TV-a*, ijim programom dominira neokonzervativna propaganda u korist Izraela. Murdoch je vlasnik i *New York Posta* te brojnih asopisa, me u kojima je i *Weekly Standard*, neokonzervativni list Williama Kristola. Murdochov bivši poslovni partner Haim Saban, hollywoodski milijarder koji je bio blizak izraelskom premijeru Arielu Saronu, i proizraelski jastreb, nedavno je kupio najve u njema ku TV kompaniju Pro-7 Media.

Newhouse Group je peti po veli ini medijski konglomerat, iji je vlasnik milijarder Si Newhouse. Newhouse posjeduje 12 TV postaja, 87 kablovskih TV sustava, asopis *Sunday*, koji ima najve u nakladu u SAD-u, te asopise *Parade*, *New Yorker*, *Vogue*, *Mademoiselle*, *Vanity Fair*, *Plain-Dealer* iz Clevelanda, *Star-Ledger* iz Newarka i *Times-Picayune* iz New Orleansa.

Ono što zapanjtije glede koncentracije medijske mo i danas u Americi jest injenica da sve velike medijske kompanije kontroliraju lanovi Vije a za inozemne odnose (CFR-a), od Disneyja preko TimeWarnera i Fox Newsa do Viacoma. Ostaje injenica da su ameri ki mediji danas tako centralizirani kao nikada u povijesti, i to u rukama lanova Vije a za inozemne odnose. Stoga ne udi što ve ina ameri kih gra ana ima potpuno iskrivljenu sliku o svjetskim doga ajima i o ratu u Iraku. Nemaju baš mo gnosti dobiti širi i znatno objektivniji pogled na svijet.

Budu i da te divovske medijske kompanije kontroliraju i male lokalne i regionalne novine, nijedne druge novine ne mogu sebi priuštiti neovisne novinare, a kamoli strana dopisništva. Oni svoje "vijesti" moraju kupovati od pružatelja usluga kao što su *New York Times*, Dowjonesov *Wall Street Journal* ili od *Washington Posta*. A svi su u rukama istoga kartela interesa.

The New York Times je korporacija u vlasništvu obitelji Arthura Sulzbergera. Ta korporacija posjeduje Boston *Globe* i 33 regionalna lista, te asopise *McCalls* i *Familycircle*, kao i više radio i TV postaja. ak 506 listova diljem Sjedinjenih Ameri kih Država kupuje vijesti od njezine podružnice New York Times News Service.

The Washington Post Corporation posjeduje najutjecajniji dnevni list u Washingtonu, *The Washington Post*. Vode ga potomci bankara Eugenea Meyera, bivšeg poslovnog partnera Bernarda Barucha, preko Donalda, sina pokojne Catherine Meyer Graham. Korporacija The Washington Post u vlasništvu ima više TV postaja, 11 vojnih publikacija, asopis *Newsweek*, televiziju *Cable One TV*, a odnedavno je, s *New York Timesom*, suizdava najtiražnijega lista na engleskome jeziku namijenjena stranim zemljama - *International Herald Tribunea*.

Prema pravilima koja je donio sin Colina Powela Michael Powel, predsjednik Federalnog povjerenstva za komunikacije u Bushovoj vladi, ta ša ica medijskih divova ima se pravo ujediniti i nadzirati još više lokalnih TV postaja i drugih medija diljem Amerike, i na taj na in kontrolirati javno mišljenje, izvan *world-wide weba*, i to potpuno, onako kao pod Staljinom u Sovjetskom Savezu u vrijeme Drugoga svjetskoga rata. No, taj nadzor u Americi tako je suptilan da dopušta prividne razlike u mišljenjima kako bi se stvorilo iluziju o postojanju istinske javne rasprave. Sve je to dio parametara potpore Ameri kome stolje u.

Od kada su komunikacijske korporacije, 1996. godine, napravile pritisak na Kongres da im dopusti slobodu djelovanja, bez ograni enja, od tada je novinama, radiju, televiziji, kablovskoj televiziji i telekomunikacijama omogu eno stvarati divovske globalne monopole za kontrolu informacija, a sve u ime "slobodnog" poduzetništva. Kontrola nad medijima jedna je od skrivenih poluga mo i elite iz Vije a za inozemne odnose u njihovoj nakani da stvore globalno carstvo. No, oni to ine tako da mnogi neupu eni ameri ki gra ani vjeruju kako u Americi doista postoji "sloboda tiska".¹

¹ Podatci o vlasništvu glavnih ameri kih medijskih skupina, iz godišnjih izvješ a kompanija i iz novinskih izvješ a.

KAZALO IMENA

A_____

Abas, Abu 128
 Abramoff, Jack ("CasinoJack") 149,
 151-153,155,161,169
 Abrams, Elliott 102t 226,228,229,
 259,283
 Addams, Jane 223
 Ahmad, Mahmud 131
 Ahmanson, Howard F. ml. 170,171
 Ahmanson, Robert 170
 Ahmanson, William 170
 Aho, Barbara 180
 Akin, Daniel 212
 Al Saud bin Abudlaziz, Alvalid Sin
 Talal146
 AlZajat,Fuad151
 Alexander, Lamar 167
 Ali, Ayaan Hirsi 270
 Amitay, Morris 283
 Andersen, Hans Christian 15
 Andrews, Bob 292
 Angleton, James 311
 Appelbaum, Anne 51
 Ararat, Jaser240,256,259
 Armitage, Richard 120
 Amott, Carol 180
 Amottjohn 180
 Amott, John 184
 Ashcroftjohn 166,175
 Ata, Mohamed129
 Ata, Osman 160
 Akin, Daniel 206
 Avneri, Uri 211,212

B_____

Bailey Hutchison, Kay 294

Bailey, Kathleen 293
 Baker, James HI. 114,146,231
 Baker, Norman 176
 Balfour, lord 203,210
 Ball, William 292
 Baragan,Javier Lozano 182
 Barker, Robert 293
 Barkley,Alben136
 Barry, Tom 114,240
 Bartley, Robert 244
 Baruch, Bernard 315
 Bauer, Gary 169,166,170,225-227,
 229,230,231,233,251
 Beeman, William 283
 Begin, Menahem207,208,213
 Bell, Nelson 222
 Bellant,Russ87,310
 Ben Ami, David 217
 BenGurion,217
 Ben-Menaše, Ari 128
 Bennet, William 166,226,245,293,
 304
 Berkowitz, Bill 235
 Berlet,Chip212
 Beschloss, Afanesh 146
 Beste, Ralf 25
 Biden, Joseph 114
 Bin Laden, Osama 43,68,69,71,72,
 115,129,131,133,147,245,
 252,290
 Blair, Tony 176,177
 Blumenthal, Max 225,230
 BofFey,Phil31
 Bolton, John 110,244,249,257,
 268,269
 Bong, predsj. Gabona 152

Boot, Max 240,241
 Borger, Julian 103,147
 Bork, Ellen 276
 Bork, Robert 304
 Bowman, Robert 47,48,49
 Boykin, William G. 160,161
 Bradley, Harry 305,306
 Bradley, Lynde 305
 Bradley, obitelj 305
 Brando, Marlon 303
 Brandt, Willi 132
 Braun, Werner 87
 Bredeesen, Harald 186,187
 Bright, Bill 171,178
 Brooks, Charles 293
 Brotman, Bruce J. 291
 Brownback, Sam (R-Kan) 226
 Brudzinski, Jason 293
 Bryen, Stephen D. 106,279,280,
 281
 Brzezinski, Zbigniew 261
 Buckley, William F., mla i 189,306
 Burghardt, Tom 184
 Burkeman, Oliver 147
 Bush, Barbara 270
 Bush, dinastija 156,214
 Bush, George W., mla i 11,12,15,
 23,27,28,32,35,40,41,43,46,
 47,50,52-54,57,60,66,70,72,
 73,78,82,97-99,101,104-108,
 110,111,114,116,120,123-
 126,130,131,134-137,139,
 140,146,147,149,151,152,
 155,158,161,163,165,166,
 168,170,172,175-178,188,
 189,191,193-195,201,202,
 204,206,211,212,215,218,
 219,223-231,233,234,236,
 239,241,244,246,249,252,
 253,255,260,263,265,266,
 268-272,276,277,281,282,
 286,287,299,303,308,316,

Bush, Jeb 276
 Bush, obitelj 12,158,206
 Bush, George H. W. 12,43,47,65,
 74,78,101,107,109,116,146,
 147,157-159,166,172,182,
 188,190,193,194,195,196,
 231,233,286
 Bush, Samuel Prescott 157,158
 Butcher, William C. 271
 Byrd, Lee 106,107
 Byron, Beverly 293

C

Cambone, Stephen 36,37,40,53,
 125,160,286,287
 Campbell, Alastair 176
 Cannisraro, Vincent 102
 Carlucci, Frank III. 146,147
 Carter, Jimmy 87,94,100,107,109,
 207,228
 Castro, Fidel 72
 Cebrowski, admiral Arthur 121
 Chavez, Hugo 72,76,169
 Cheney, Richard B. 28,32,36,52-
 54,69,73,78,81,82,98,99,
 101-104,107,108,112,114,
 120,124,126,130,134,135,
 137,139,147,152,172,177,
 241,244,246,252,254,257,
 260,269,272,276,285,286,
 287,299,
 Cheney, Lynne 269
 Chossudovsky, Michel 131
 Churchill, Winston 17,19,20,71,
 86,137,204,313
 Clingon 98
 Clinton, William 34,39,40,43,47,
 74,89,104,108,109,116,146,
 167,168,187,240,249,255,
 256,267,284,286,304,
 Coats, Daniel R. 120

Coggan, Donald 186
 Cohen, Eliot 115
 Colbert, James 257
 Colby, Gerard 156,178
 Colson, Charles 228
 Combs, Robert 251
 Cook, Richard C. 31,32,33,34
 Cooper, Henry 293
 Crow, Harlan 271
 Cox, barunica Caroline 187
 Cox, Christopher 293
 Crowe, William J. 53
 Cunningham, Loren 181
 Cinningham, Randy "Duke" 149,
 150

-

alabi, Ahmad 117,253,254

D

Dailey, Brian 293
 Daniels, Mitchell 293
 Darby, John Nelson 203
 Davignon, Etienne 146
 De Armond, Paul 198
 De Graffenreid, Kenneth 293
 De Young, Karen 68
 Decter, Midge 245,293
 DeFraffenreid, James T. 291
 DeLay, Tom 151,152,161,169
 Denman, Diana 293
 Dennett, Charlotte 156,178
 Denton, Jeremiah 106
 Der Derian, James 97
 DeVos, Richard 167
 Dirks, Tim 59
 Disney, Walt 86
 Dobriansky, Paula 293
 Dobson, James 169,171.,228,231,
 233
 Dodd, Thomas H. 86

Donnelly, Thomas 52,126,276,278
 Dowd, Maureen 248
 D'Souz, Dinesh 304
 Dulles, Allen 85
 Dulles, John Foster 92
 Dutschke, Rudy "Crveni" 301,

E

Ebner, Stanley 293
 Eckstein, Yachiel 224-228,230
 Ehmke, Horst 132
 Eisenhoser, Dwight D. 20,30,83,
 84,88,123,158,193,201,273
 Eisner, Michael 314
 Eitan, Rafael 128
 Elizabeta, kraljica (engleska) 186
 Ellis, Andrew 293
 Ericson, Edward, Jr. 282
 Evans, Mike 220

F

Fairbanks, Charles 293
 Falin, Valentin M. 20
 Fallows, James 288
 Falwell, Jerry 164,168,169,175,
 181,203,205,207,208,211-
 213,215,216,219,220,222,
 228,230
 Feith, Douglas J. 102,103,111,223,
 244,249-251,253-257,259,
 268,293
 Feuner, Edwin, mla i 294
 Firtakis, Bob 170
 Foggo 149,150
 Ford, Gerald R. 99,100,109
 Ford, Henry 309
 Fouchereau, Bum 183,184
 Franklin, Lawrence 254,274
 Freedman, David H. 90
 Freidzon, Claudio 180,184
 Friedman, Milton 270,300

Frum, David 244,269
 Fukuyama, Francis 245
 Fulbright, William 274
 Fuller, Charles 178

G

Galbraith, Evan 294
 Gabriel, Vivian 186
 Gaffhey Cross, Devon 294
 Gaffhey, Frank 115,245,267,291
 Gagnon, Bruce 33
 Garcia-Ruiz J. 184
 Gard, Robert 25
 Gelb, Bruce 292
 Gellmann, Barton 113
 George, Lloyd 210
 Gerecht, Reuel Marc 269,276,278
 Gerson, Mark 276
 Gerth, Jeff 247
 Gibs, Nelson 111
 Gigot, Paul 303
 Gilder, George 311
 Gilligan, Andrew 176
 Gilmartin, Raymond 272
 Gingrich, Newt 270
 Giuliani, Rudy 135,228
 Goble, Paul 294
 Goeglein, Tim 229
 Gold, Dore 251
 Goldfoot, Stanley 217,218
 Golub, Harvey 271/272
 Goure, Daniel 294
 Gorba ov, Mihail 65
 Gore, Al 168
 Goss, Porter 130,131
 Gowans, Stephen 277
 Graham, Billy 171,185,206,222
 Graham, Bob 130,131
 Graham, Douglas 294
 Graham, Franklin 206,231
 Graham, Margaret 294

Grant, Eugene 292
 Gray, Colin S. 122
 Grayson, E. C. 294
 Green, Stephen 128,281
 Greene, Nick 30
 Greenhill, Robert 271
 Gregg, Donald P. 196
 Griffin, Michael 33
 Groppi, James 306
 Grossman, Zoltan 71
 Guell, Linde 197
 Gumbel, Nicky 177-179

H

Hackett, James 294
 Hadley, Stephen 125
 Hagard, Ted 235,236
 Haija, Rammy M. 213
 Haines, Ralph E., mla i 186,187
 Hallinan, Conn 111
 Halpinjim 198
 Halsell, Grace 206,207,215-217,
 219,220,221
 Hamilton, Charles 294
 Hardisty, Jean 212
 Harriman, obitelj 158
 Harriman, W. Averel 86,157
 Hartung, William 123
 Hefti, Marlin L. 292
 Hersh, Seymour 252
 Hertog, Roger 272
 Hertzl 210
 Hilton, Stanley 134
 Hider, Adolf 205,271
 Hitt, Jack 46,48
 Hoover, J. Edgar 96,185,185
 Hoover, Herbert 309
 Hopsicker, Daniel 189,190
 Hopsicker, Dennis 152
 Houser, Theodore V. 86
 Hugel, Max 197,198

Hunt, Nelson Bunker 167
 Huntington, Samuel 129,205
 Husein, kralj jordanski 274
 Husein, Sadam 41,70,100,102-
 104,108,115,160,241,245,
 247,249,253,256,257,287,
 288
 Hussein, Khurram 109
 Hutton, lord Brian 175,177,179
 Hovorov, Igor 26
 Hyde, Henry 294

I

Ikle, Fred 294
 Inhofe, James M. 294
 Irvine, Reed 192
 Ivanov, Sergej 264
 Ivašov, Leonid 132,133

J

Jabotinsky, Ze'ev 256
 Jackson, Bruce P. 126,276,277
 Jackson, Henry "Scoop" 86,106,
 109,291
 Jackson, M. Henry 246
 James, Kay 226
 Jeljcin, Boris 263
 Jeremiah, David 128,281
 Johnson, Lyndon B. 271
 Jones, Alex 134
 Jones, Mike 236
 Jones, Jim 180
 Joseph, Robert 125,294
 Joyce, Michael S. 301,302,303,305,
 307
 Jozef, Ovadia 219
 Judge, Clark 294
 Jun, Park Tae 146
 Jušenko, Viktor 64

K

Kadish, Lawrence 292
 Kagan, Donald 52,270
 Kagan, Frederick 270
 Kagan, Robert 52,126,245,270,
 276,277
 Kamen, Al 229
 Kaminsky, Phyllis 294
 Kaminjin, Mihail 24
 Kangas, Steve 188,189
 Karmen, Al 250
 Karzai, Hamid 104,105,109
 Kasparov, Garry 294
 Keith, Jim 180
 Kelly, David 175,176
 Kemp, Jack 166,304
 Kennan, George F. 16
 Kennard, William E. 146
 Kennedy, John F. 97,188
 Kerry, John 195,223/224
 Keuch, Robert 279,280
 Keyer, Alen 294
 Khalilzad, Zalmay 104,105,249
 Khan, Herman 97
 Kirkpatrickjeane 167,246,270,304
 Kissinger, Henry 9,12,19,91,93,
 96,146,261
 Klein, Mort 251
 Kline, Ray S. 86
 Klinghofer, Leon 128
 Kovner, Bruce 269,271
 Kraemer, Sven 295
 Krauthammer, Charles 244,246
 Krieger, Doug 169,217
 Kristol, Irving 189,207,242,243,
 245,246,270,276,277,290,
 301-304
 Kristol, William 126,226,244,245,
 270,276,314
 Kubrick, Stanley 57
 Kuh, David Paul 110

Kupperman, Charles M. 292,295
 Kuttab, Jothan 204
 Kwiatkowska, Karen 103
 Kyi, Jon 295

L

LaiFeny, Eleine 98
 LaHay Beverly 165
 LaHay, Tim 162,164,165,168
 Land, Richard 226
 Lane, Arthur Bliss 86
 Lapin, Daniel 169
 Laughlin, Harry 88
 Lay, Christopher 295
 Leach, Jim 192,193
 Leary, Timothy 310
 Ledeen, Barbara 218
 Ledeen, Michael 215,218,219,246,
 268,270,282
 Lehman, John 295
 Leitner, Peter 295
 Lenczowski, John 295
 Levin, Gerald 314
 Lewin, Carl 103
 Lewis, sir Bernard 205
 Libby, Lewis «Scooten» 102,108,
 111,114,244
 Lieber, Kier 54,55
 Lieberman, Joe 226
 Liedtke, Hugh 158
 Lindsay, Hal 215,220,221
 Livini 219
 Lobejim 114,115,240
 Lodhi, Malina 131
 Longley, James 295
 Loock, Franl <307
 Loock, Harry 307
 Loock, Lynde 307
 Lord Rosenthal, Shirley 292
 Lord, Cames 295
 Lovestone, Jay 85

Luce Boothe, Clare 85
 Luce, Henry 85,136
 Luke, David m. 292
 Luti, William 253

M

MacArrhur, Douglas 86,136
 Macdonald, Jennifer 295
 Mackinder, sir Halford 10,18,19,
 217,261
 Maier, Matthew 90
 Maitra, Ramtanu 71
 Majewski, Boguslaw 50
 Major, John 146
 Malachy, Jonah 201
 Malachy, Yona (ili Jona Malahi) 207,
 208
 Malcolm Douglas Hamilton, Lady 86
 Malek, Fred 146
 Marchetti, Victor 274
 Marshall, Andrew 95-99,101,103,
 104,105,107,108,115-121,278
 Marshall, Joshua Micah 249
 Matriciana, Pat 190
 Mazen, Abu 228,229
 McAteer, Ed 229
 McBain, Hughston 86
 McConnell, John 244
 McCoy, Tidal 295
 McCrery, James 295
 McFalane, Robert 283
 McGehee, Ralph 173
 McGray, Douglas 118
 McGriif, L. D. 174
 McIntire, Carl 185
 McKee, Kinniard 295
 McLarty, Thomas F. «Mack» 146
 Mearsheimer, John 275
 Medaris, John 87
 Meese, Ed, gen. 166
 Mellon Scaife, Sarah 309

Mellon, Andrew 309
 Meltzer, Allan 270
 Menem, Carlos 191
 Merkel, Angela 249
 Memfield, Bruce 295
 Merrill, Philip 295
 Meyer Graham, Catherine 315
 Meyer, Eugene 315
 Middendorf J. William 295
 Miller, Thomas 295
 Miner, Barbara 308
 Moffat, Abby 292
 Mohakik, Mohamed 104
 Moneta, Dominic 295
 Montt, Efrain Rios 181,184
 Moody, Dwight L. 203,208,221
 Moon, Hak Ja Han 191
 Moon, Sun Myung 88,163,164,
 168,183,188,190-194,196-
 198,232
 Morgan, David R. 92
 Mount, Ian 90
 Moussazadeh, Ebby 292
 Mueller, 134
 Mumford, Eleanor 178
 Mumford John 178
 Muravichik, Joshua 270
 Murdoch, Rupert 51,288,245,314
 Murray, Charles 270,304,307,308
 Mussolini, Benito 256
 Myers, Richard 61
 Mylroie, Laurie 295

N

Nahleh, Isa 218,221
 Nance, Scott 122
 Negroponte John 105
 Netanjahu, Benjamin (Bibi) 242,
 256,259
 Ney, Bob 150
 Nidal, Abu 130

Nixon, Richard M. 88,91,93-97,
 100,182,193,246,301
 Norquist, Grover 166,170,193
 North, Oliver 165,166,171,194-
 197,268,283
 Novak, Michael 270
 Nuland, Victoria 52,81,126,245,
 277,

O

Obering, Henry 23,24
 Ogarkov, Nikolaj 98
 Olasky 224
 Olasky, Marvin 223,308
 Olin John M. 299,300
 Olmert 225
 Onyszkiewicz, Janus 50
 O'Reilly, Patrick J. 23
 Omstein, Norman 270
 Osborne, Albert (John Howard
 Bowen) 185
 Owen, J. H. 185

P

Pak, Bo Hi 197,198
 Palmerston, lord 203,210,232
 Panjara um, Anand 146
 Park, Jonathan 198
 Parmar, Inderjeet 20
 Parry, Robert 191
 Parshall, Janet 228
 Parvus, Alexander 289
 Payne, Keith 125
 Pearlstine, Norman 146
 Pearson, Roger 311
 Perez, Simon 283
 Perle, Richard N. 51,105,106,108,
 109,207,219,244,246-249,
 254,256,257,267-270,279,
 280,282,284,285,287,296
 Perlstein, Rick 234

Phillips, Kevin 159
 Pike, Albert 231,233
 Piotrowski, John 296
 Pipes, Daniel 251
 Podhoretz, Norman 115,243,245
 Pohl, Karlo Otto 146
 Powell, Colin L. 102,109,112,120,
 244,247,281,316
 Powell, Michael 316
 Pratt, Larry 183,184
 Prentice, Miles IH. 292
 Press, Daryl 154,55
 Pritzker, Robert 271
 Putin, Vladimir 15,20-23,26,27,
 32,45,55,63,124,264,265
 Pytches, David pastor 178

R

Rafiah, Zvi 279,280
 Ramos, Fidel 146
 Randolph, R. Richardson 311
 Rantizi, Abdel Aziz 229,230
 Raybum, Sam 86
 Raymond, Lee 271
 Reagan, Ronald 29,32,43,47,49,
 106,107,116,126,155,164,
 166,183,193,197,207,216,
 226,242,250,274,283,285,
 291,303,304,311
 Reed, Ralph 162,224, 228,233
 Reilly, Roben 296
 Reinhold, Roy A. 214
 Rhodes, Cecil 232
 Rice, Condoleezza 37,110,105,115,
 134,225,228,287
 Richardson, obitelj 311
 Richardson, Roben C. UI. 311
 Risenhoover, Terry 216,217,220
 Ritter, Scott 247
 Robertson, Pat 162,169,175,181,
 185,186,203,205,207,208,

211,215,227,231,207,208,
 224,225
 Roche, James G. III
 Rockefeller, bra a 172
 Rockefeller, John D. 158,309
 Rockefeller, Nelson A. 86,91,173,
 178,182,183
 Rockefeller, obitelj 12,19,156,158,
 182,189
 Rodman, Peter 249
 Rodriguez, Felix I. 196
 Roosevelt, Franklin D. 20,136,137,
 173,204
 Rosenthal, A. M. 292
 Rosenwald, Nina 292
 Rosenwald, William 292
 Ross, Dennis B. 116,267
 Rostow, V. Eugene 86
 Rothschild 232
 Rove, Karl 214,215,218,219,223,
 224,270,282
 Rowny, Edward 296
 Raynor, Ian 50
 Rubin, Michael 259,296
 Rudy, Tony 151,169
 Rumsfeld, Donald 28,32,34-37,52,
 54,59,61,68,81,95,96,98-
 100,102,104,108,110,117,
 120,121,122,125,126,129,
 134,135,146,147,161,168,
 249,252,254,276,278,285,
 286,290
 Rushdoony John 170,171

S

Sadam, Husein 229
 Safavian, David 151
 Safire, William 244
 Santoli, Albert 296
 Savio, Mario 190
 Scaife, obitelj 309

Scaife, Richard Mellon 167,189,
 309,310
 Scali, Antonino 304
 Scanlon, Michael 151
 Schaeffer, Francis 185
 Scheunemann, Randy 276,277
 Schlafly, Phyllis 166
 Schlesinger, James 97
 Schnitt, Gary 276,278
 Schneider, William, mla i 286,296
 Schroeder, Gerhard 27,249
 Schroeder, William 296
 Schwartz, Fred 306
 Schwartzenegger, Arnold 149
 Scofield, Cyrus 203
 Scowroft, Brent 114,284
 Sadly, Matthew 244
 Second, Richard 197
 Senninger, Richard L. 296
 Shackley, Ted 196
 Shadegg, John 296
 Shaftesbury, lord 203,210
 Shakespeare, Frank 189
 Shalikhshvili 281
 Shanker, Thorn 71
 Sharlet, Jeff 236
 Shattan, Joseph 244
 Sherr, James Gregory 296
 Shieler, David K 274
 Shoff, Richard 171
 Shulsky, Abram N. 252,278
 Shultz, George 274,284
 Sikorski, Radoslaw "Radek" 50,51,
 64,270
 Silverstein, Ken 97
 Simon, Barbara A. 165
 Simon, William E. 189,300,301,
 302,303
 Simonton, Chey 164
 Singlaub, John K 195,197,171
 Skousen, Cleon 166
 Slevin, CoUen 236

Smith, Carl 296
 Smith, Eric 71
 Smith, Hedrick 274
 Smith, Mark 224
 Solovcov, Nikolaj 26,265
 Soros, George 146,242,243
 Sorzano, Jose 296
 Spolar, Christine 71
 Staljin 316
 Steinman, David P. 251,279,292
 Strauss, Leo 300
 Straw, Jack 248
 Stroessner, Alfred 194
 Suellentrop, Chris 268
 Sugg, John 106
 Sulzberger, Arthur 315
 Sunday, Billy 203
 Swaggart, Jimmy 181

Š

Šamirjicak 128
 Šaranski, Natan 251
 Šaron, Ariel 212,217,224,225,227,
 229,240,242,249,251,253,
 257,259,314

T

Teicher, Howard 296
 Tenet, George 37
 Thomas, Clarence 179,181,187,271
 Thomson, Fred 271
 Timmermann, Kenneth 290
 Torbitt, William 185
 Torop, Jonathan 257
 Tower, John G. 86
 Townsend, William Cameron 173,
 178
 Trocki, Lav 289
 Tuchman, Barbara 202
 Twining, Nathan 86
 Tyler, Patrick E. III

U

Upton, RobertG. 234
Uroshevich, Bob 170
Uroshevich, Todd 170

V

Van Cleave, William R. 296
Vest, Jason107,244
Viguerie, Richard 162
Vines, Jerry 206
Voltz, Neil 151
Von Biilow, Andreas 130
Vuitton, Louis 146

W

Wade, Mitchell 150
Wade, Troy296
Wagner, C.Peter 183
Wagner, Donald206,235
Walker, George H. 157
Walt, Stephen 275
Walvoord, John 208
Wanniski, Jude 311
Wash, Lawrence 195
Watson, Paul 104
Wattenberg, Ben 271
Webb, James 297
Weinberger, Caspar279
Weiner, Robert 171
Weldon, Curt 297
Welsh, Roben 306
Wethebach, Eckehardt 129,130
Weyrich, Paul 167,189
Widome, Daniel 71
Wiesel, Elie228
Wilkes, Brent 149,150
Williams, Ernest 186
Wilson, James Q. 272,308

Wince-Smith, Deborah 297
Winsor, Curtin, mla i 297
Wohlstetter, Albert 97,108,109
Wolfowith, Paul 35,36,52,99,102,
104,107-115,120,129,244,
249,252-254,259,276,281,287
Wood, Robert 87,88
Woodward, Bob 224
Woolsey, James 35,110,115,284-
286,289,305
Wurmser, David256,257,267,269
Wurmser, Meyrav 267

Y_____

Yoo, John 271

Z

Zahkeim, DovS. 116,117,249,297
Zinsmeister, Karl 271
Zogby, James 243
Zumwait, Elmo 86